RILEY SAGER

SUPRAVIEȚUITOARELE

virtual-project.eu

RILEY SAGER

SUPRAVIEȚUITOARELE

Original: *Final Girls* (2017)

Traducerea:
MIHAELA NEACȘU
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2021

PINE COTTAGE[{1}]
1 a.m.

Pădurea, ca un animal sălbatic, o ataca.

Pietrele, și mărăcinii, și crengile o loveau pe Quincy, care încerca, țipând, să scape fugind. Nu se putea opri. Nici când pietrele îi crestară tălpile picioarelor goale. Nici când o ramură subțire ca un bici o plesni peste obraz lăsând-o însângerată.

Nu putea să se oprească. Dacă se oprea, murea. Așa că alergă înainte, chiar și atunci când un rug de mure i se încolăci pe picior, sfâșiindu-i glezna. Smuci piciorul, făcând rugul de mure să se întindă, tremurând, și se eliberă. Nici nu mai simțea durerea. Trupul ei deja îndurase mai multă suferință decât putea suporta.

Alerga mânată de instinct. De gândul inconștient că nu trebuia să se oprească, cu niciun chip. Uitase de ce fugea. Nu își mai amintea ce se întâmplase cu cinci, zece minute în urmă. N-ar fi știut să spună de ce alerga prin pădure, în toiul nopții, nici dacă viața ei depindea de asta.

Astfel, continuă să alerge. Și să țipe. Și încercă să alunge gândul că putea muri.

În depărtare, dincolo de copacii care gâtuiau orizontul, se zărea o dâră slabă de lumină.

Faruri.

Era aproape de o șosea? Quincy așa spera. Își pierduse simțul orientării, așa cum își pierduse amintirile.

Alergă mai repede, țipând și mai tare, către lumini.

O altă creangă o lovi peste față. Aceasta era groasă, ca un făcăleț, și forța impactului o surprinse, întunecându-i privirea. Capul îi zvâcnea de durere și în fața ochilor îi jucau luminițe albăstrui. Când privirea i se limpezi, în lumina farurilor văzu o siluetă.

Un bărbat.

El.

Nu. Nu era El.

Era altcineva.

Era în siguranță.

Grăbi pasul. Întinse brațele pline de sânge, ca și cum în felul acesta îl

aducea pe străin mai aproape. Mișcarea îi redeșteptă durerea din umăr. Și odată cu durerea îi reveniră nu amintirile, ci simțul realității. O realitate atât de cumplită încât trebuia să fie adevărată.

Nu mai era decât ea.

Toți ceilalți erau morți.

Quincy era singura rămasă în viață.

1.

Sună telefonul. E Jeff. Mâinile îmi sunt acoperite de glazură. În ciuda eforturilor mele, crema s-a topit și mi s-a scurs printre degete, făcându-le lipicioase. Degetul mic este singurul care a scăpat și apăs cu el butonul difuzorului pe telefon.

— Carpenter și Richards, detectivi particulari, răspund cu o voce șoptită, de secretară din filmele polițiste. Cu cine doriți să vorbiți?

Jeff intră în joc, cu o voce de tip dur, undeva între Robert Mitchum și Dana Andrews.

— Cu domnișoara Carpenter. Trebuie să îi vorbesc de îndată.

— Domnișoara Carpenter este ocupată cu un caz foarte important. Doriți să lăsați un mesaj?

— Da, spune Jeff. Comunicați-i că zborul meu din Chicago a fost amânat.

Vestea mă dezamăgește.

— O, Jeff? Serios?

— Îmi pare rău, iubito. Riscurile zborurilor din Orașul Vânturilor.

— Cât de mare e întârzierea?

— Între două ore și voi-ajunge-acasă-cândva-săptămâna-viitoare, spune Jeff. Sper totuși să fie suficient de mare încât să pierd începutul noului sezon Masterchef.

— N-ai tu norocul ăsta, amice.

— Că tot veni vorba, cum merge?

Îmi privesc mâinile.

— E o afacere murdară.

Masterchef este numele pe care Jeff îl folosește ca să se refere la perioada extrem de aglomerată cuprinsă între începutul lunii octombrie și sfârșitul lunii decembrie, sezonul sărbătorilor consecutive, bogate în deserturi. Îi place să spună asta pe un ton amenințător, cu brațele ridicate și fluturând degetele ca picioarele unor păienjeni.

Ironia face că tocmai un păianjen este responsabil de mâinile mele acoperite de cremă. Făcut din glazură de ciocolată, trupul acestuia atârnă în echilibru pe marginea unei brioșe, cu picioarele întinse, pe o parte către vârf și pe cealaltă îndreptându-se în jos. După ce termin de decorat, brioșele vor

fi fotografiate și postate pe pagina mea de internet, la secțiunea Idei pentru petrecerea de Halloween. Tema acestui an este „Răzbunarea e gustoasă”.

— Cum e în aeroport? îl întreb.

— Aglomerat. Cred însă că voi supraviețui dacă merg la barul terminalului.

— Sună-mă dacă întârzierea se prelungește, îi spun. Sunt aici, acoperită de glazură.

— Să coci cu viteza vântului! îmi urează Jeff.

Odată convorbirea încheiată, mă întorc la păianjenul meu de decor și la brioșa cu ciocolată și cireșe pe care o acoperă parțial. Dacă n-am greșit nimic, la prima mușcătură, interiorul cremos, roșu, ar trebui să se reverse. Asta voi verifica mai târziu. Acum, preocuparea principală este aspectul exterior.

Decorarea brioșelor nu este așa ușoară cum pare. Mai ales când rezultatul final urmează să fie postat pe internet și văzut de mii de oameni. Nu sunt permise greșeli și defecte, într-o fotografie la rezoluție înaltă, nicio imperfecțiune nu trece neobservată.

Detaliile contează.

Aceasta este una dintre cele Zece Porunci publicate pe pagina mea de internet, între Instrumentele de măsură sunt prietenii tăi și Nu te teme să dai greș.

Am terminat o brioșă și mă ocup de a doua, când sună iar telefonul. De această dată, nu mai am nici măcar degetul mic disponibil, așa că ignor apelul. Telefonul continuă să sune și să se deplaseze pe blatul de lucru, animat de vibrații. Apoi se oprește și după o secundă bâzâie notificându-mă că am primit un mesaj.

Intrigată, las punga cu glazură, îmi șterg mâinile și iau telefonul. Mesajul este de la Coop.

„Trebuie să vorbim. Față în față.”

Rămân cu degetele suspendate deasupra ecranului. Deși îi ia trei ore să ajungă în Manhattan, Coop a făcut această călătorie de câteva ori. Când a fost vorba de ceva important.

Îi scriu: „Când?”

Răspunsul lui sosește în câteva secunde: „Acum. La locul obișnuit.”

Mă trece un fior pe șira spinării. Coop e deja aici. Ceea ce înseamnă un singur lucru – ceva nu e în regulă.

Înainte să ies pe ușă, mă pregătesc în grabă pentru întâlnirea cu el. Mă

spăl pe dinți. Îmi dau cu strugurel. Iau un Xanax. Înghit pastila mică, albastră, cu suc de struguri băut direct din sticlă.

În lift, îmi dau seama că era bine să îmi fi schimbat și hainele. Sunt în ținuta în care gătesc de obicei: blugi negri, o cămașă veche de-a lui Jeff și balerini roșii. Toate acestea sunt pătate de făină și de urme estompate de coloranți alimentari.

Pe dosul mâinii, descopăr un rest uscat de glazură albastră. Seamănă cu o vânătaie. O șterg cu limba.

Din West 82nd, fac la dreapta pe Columbus, care e deja plină de oameni. La vederea atâtor necunoscuți, simt cum trupul mi se tensionează. Mă opresc și cu degetele încordate caut în poșetă spray-ul paralizant pe care îl am mereu la mine. Firește, aglomerația sporește nivelul de siguranță, dar, totodată, și pe cel de necunoscut. Abia după ce găsesc spray-ul pornesc din nou, cu chipul schimonosit într-o expresie care spune: „Nu te apropia!”

E răcoare, deși soarele e sus pe cer. Nu e neobișnuit pentru un început de octombrie în New York, când temperaturile oscilează între foarte frig și foarte cald. Cu toate astea, semnele toamnei sunt deja vizibile. Când mă apropii de parcul Theodore Roosevelt, frunzele sunt amestecate, unele verzi, altele îngălbenite.

Printre copaci, zăresc spatele Muzeului de Istorie Naturală care, în dimineața aceasta, mișună de elevi. Vocile lor străbat văzduhul ca niște păsări. Unul țipă și toți ceilalți tac. Doar pentru o secundă. Încremenesc pe trotuar, tulburată nu de țipăt, ci de tăcerea care îi urmează. Imediat însă, vocile copiilor se aud din nou și îmi revin. Îmi reiau drumul către o cafenea aflată două străzi mai departe, la sud de muzeu.

Locul unde ne vedem de obicei.

Coop mă așteaptă așezat la o masă lângă fereastră și pare neschimbat. Chipul lui cu trăsături ascuțite, dure, pare gânditor în momente de relaxare, ca acum. Trupul îi este în egală măsură înalt și solid. Mâini mari, pe care poartă un inel de promoție, cu rubin, în loc de verighetă. Singura schimbare vizibilă este la păr, pe care îl poartă tuns foarte scurt. La fiecare întâlnire are mai multe fire albe.

Prezența lui e observată de toate bonele și hipsterii ahtiați după cafea care umplu cafeneaua. Nimic nu agită oamenii mai mult ca un polițist în uniformă. Coop intimidează și fără uniformă. E un bărbat solid, musculos. Cămașa albastră, apretată, și pantalonii negri cu dungă impecabilă îl fac să pară și mai impresionant. Când intru, își ridică privirea și în ochi îi citesc

oboseala. Probabil a plecat spre mine imediat ce a ieșit din schimbul de noapte.

Pe masă sunt deja două căni. Earl Grey cu lapte și o porție dublă de zahăr pentru mine. Cafea pentru Coop. Neagră. Fără zahăr.

— Quincy, spune el, dând din cap.

Întotdeauna, salutul e însoțit de această mișcare. Pentru Coop, asta înlocuiește strângerea de mână. Nu ne îmbrățișăm niciodată. Nu după acea îmbrățișare disperată din noaptea în care ne-am cunoscut. De fiecare dată când îl revăd, momentul acela mi se derulează în minte, în buclă, până reușesc să îl alung.

„Sunt morți", icnisem eu atunci, cu vocea gâtuită, strângându-l în brațe. „Sunt morți cu toții. Iar el este încă acolo".

Zece secunde mai târziu, îmi salva viața.

— Nu mă așteptam să te văd, îi spun în timp ce mă așez. Vocea îmi tremură ușor și încerc să mă temperez. Nu știu de ce m-a sunat, dar dacă sunt vești proaste, vreau să le primesc cu calm.

— Arăți bine, îmi spune Coop, măsurându-mă rapid din cap până în picioare, cum face mereu. Dar ai mai slăbit.

Și în vocea lui se simte îngrijorarea. Se gândește la perioada aceea, șase luni după cele petrecute la Pine Cottage, când îmi pierdusem cu totul pofta de mâncare și ajunsesem în spital, fiind hrănită artificial. Îmi amintesc când m-am trezit și l-am văzut lângă mine, cu privirea fixată asupra tubului de plastic înfipt în nara mea.

„Nu mă dezamăgi, Quincy, îmi spusese atunci. Nu ai supraviețuit unei asemenea încercări ca să mori așa".

— Sunt bine, spun eu. Am înțeles, în sfârșit, că nu trebuie să mănânc tot ce fac.

— Cum merge? Treaba asta cu prăjiturile?

— Grozav. În ultimul trimestru, am căpătat cinci mii de simpatizanți și un sponsor nou.

— Chiar că e grozav, spune Coop. Mă bucur că îți merge bine. Într-una din zile, va trebui să îmi faci și mie o prăjitură.

La fel ca gestul din cap, și această replică este o constantă a dialogului nostru. Mereu spune asta, niciodată nu vorbește serios.

— Ce face Jefferson? mă întreabă.

— E bine. Biroul Apărătorilor din Oficiu l-a desemnat avocat principal într-un caz important.

Nu îi spun că este vorba despre un bărbat acuzat că a ucis un detectiv de la divizia antidrog, în cadrul unei acțiuni eșuate. Coop deja privește cu dispreț meseria lui Jeff. Nu are niciun rost să pun paie pe foc.

— Bravo lui, spune Coop.

— E plecat de două zile. A trebuit să zboare la Chicago, să ia declarații membrilor familiei. Spune că va sensibiliza juriul.

— Mmm, răspunde el, fără să pară că mă ascultă cu atenție. Presupun că nu te-a cerut încă în căsătorie?

Scutur din cap. Îi spusesem lui Coop că mă așteptasem ca Jeff să mă ceară în căsătorie în timpul vacanței noastre din august, la Outer Banks, dar n-o făcuse. Acesta era motivul pentru care slăbisem. Devenisem genul de iubită care se apucă de alergat ca să încapă într-o rochie de mireasă.

— Încă aștept, i-am răspuns.

— Se va întâmpla.

— Dar tu? îl întreb și eu, glumind numai pe jumătate. Ai, în sfârșit, o iubită?

— Nu.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Un iubit?

— Vizita mea are legătură cu tine, Quincy, spune el fără să schițeze măcar un zâmbet.

— Firește. Tu întrebi. Eu răspund.

Așa se desfășoară lucrurile între noi când ne întâlnim, o dată, de două, maximum de trei ori pe an.

Cel mai adesea, aceste întâlniri seamănă cu niște ședințe de terapie, în care eu nu apuc să îl întreb nimic pe Coop. Știu foarte puține despre el. Are patruzeci și unu de ani, a fost pușcaș marin înainte să devină polițist și, când m-a găsit pe mine țipând, în pădure, abia își terminase ucenicia. Și, deși știu că patrulează în continuare străzile aceluiași oraș unde s-au petrecut toate acele lucruri oribile, nu știu dacă este fericit. Sau mulțumit. Sau singur. Nu ne auzim de sărbători. Nu mi-a trimis niciodată o felicitare de Crăciun. La înmormântarea tatălui meu a stat în ultimul rând și a părăsit biserica înainte să ajung la el să-i mulțumesc că a venit. Cel mai apropiat gest de afecțiune pe care îl face este mesajul (mereu același) pe care mi-l trimite de ziua mea: „Încă un an pe care era să nu-l apuci. Trăiește-l!”

— Jeff o să se dea pe brazdă, spune Coop, dirijând discuția după cum îi este voia. Pun pariu că o va face de Crăciun. Bărbaților le place să facă

cereri în căsătorie de Crăciun.

Bea din cafea. Sorb și eu din ceai și clipesc, ținând ochii închiși o secundă în plus, așteptând ca Xanaxul să își facă odată efectul. În schimb, sunt mai neliniștită decât când am venit.

Când deschid ochii, văd o femeie bine îmbrăcată, intrând cu un copil plinuț, și el bine îmbrăcat. Femeia e, cel mai probabil, o bonă. În cartierul acesta, multe femei sub treizeci de ani lucrează ca bone. În zilele călduroase, însorite, umplu trotuarele, alcătuind o paradă de tinere proaspăt absolvente de studii superioare, înarmate cu diplome și datorii de studiu. Singurul motiv pentru care aceasta îmi atrage atenția este că semănăm. Chip proaspăt, îngrijită. Părul blond, strunit într-o coadă. Nici prea slabă, nici prea grasă. Produsul standard, hrănit cu lapte, al unei familii sănătoase din Vestul Mijlociu.

Într-o altă viață, aceea puteam foarte bine să fiu eu. Într-o viață din care lipseau Pine Cottage, și sângele, și o rochie care își schimbă culorile ca într-un coșmar.

Acesta este un alt detaliu la care mă gândesc de fiecare dată când îl văd pe Coop – el crezuse că rochia mea era roșie. Așa îi comunicase șoptit prin stație dispecerului, când sunase să cheme întăriri. Așa apare și în raportul scris, pe care l-am citit de nenumărate ori, și în înregistrarea apelului, pe care am avut ocazia să o ascult o singură dată.

„Aleargă cineva printre copaci. Femeie albă. Tânără, îmbrăcată într-o rochie roșie. Țipă”.

Eu alergam printre copaci. Galopam, de fapt. Răscolind frunzele în goana mea, amorțită, fără să simt durerea care îmi străbătea trupul. Și, deși eu nu auzeam nimic altceva decât inima bubuindu-mi în urechi, țipam din toate puterile. Singurul lucru asupra căruia Coop se înșelase era culoarea rochiei.

Aceasta fusese, cu câteva ore înainte, albă.

O parte din sânge era al meu. Restul era al celorlalți. Mai ales al lui Janelle, pe care o ținusem în brațe cu câteva clipe înainte să fiu rănită.

Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul lui Coop când și-a dat seama de greșeală. Cum a făcut ochii mari. Grimasa chinuită pe care încerca să o controleze. Exclamația care i-a scăpat: șoc amestecat cu milă.

Este unul dintre puținele lucruri pe care mi le amintesc, de fapt.

Experiența mea la Pine Cottage este împărțită în două părți distincte. Există începutul, încărcat de spaimă și confuzie, în care Janelle apare dintre

copaci, încă în viață, dar aproape de capătul ei. Apoi sfârșitul, când mă găsește Coop, în rochia mea roșie care nu era roșie.

Spațiul dintre aceste două momente este gol în mintea mea. O oră, mai mult sau mai puțin, complet dispărută.

Diagnosticul oficial este cel de „amnezie disociativă”. Cunoscut și sub denumirea, mai răspândită, de sindrom al amintirilor reprimate. În principiu, evenimentele la care am asistat au fost atât de oribile încât creierul meu fragil le respinge. Le-am eliminat mental. Ca o lobotomie pe care am executat-o eu însămi.

Asta nu i-a împiedicat pe oameni să mă implore să îmi amintesc. Membri bine intenționați ai familiei. Prieteni lipsiți de discernământ. Psihiatri care vedeau deja cu ochii minții studiile de caz apărute în presa de specialitate. „Gândește-te”, îmi cereau cu toții. „Încearcă să îți amintești ce s-a întâmplat.” Ca și cum asta ajuta la ceva. Ca și cum, dacă eu mi-aș fi amintit fiecare detaliu sângeros, asta i-ar fi înviat pe prietenii mei.

Cu toate acestea, am încercat. Psihoterapie. Hipnoză. Chiar și un joc de-a dreptul caraghios, bazat pe memoria senzorială, în care un specialist cu părul zburlit îmi aducea în dreptul nasului, în timp ce eram legată la ochi, fâșii de hârtie imprimate cu diverse mirosuri, întrebându-mă cum mă făceau să mă simt. Nimic nu a funcționat. În mintea mea, intervalul acela este ca o tablă care a fost ștearsă. Nu a rămas nimic în urmă, decât praful.

Înțeleg nevoia tuturor de informații, de amănunte. Dar în ceea ce mă privește, mie îmi convine să nu le cunosc. Știu ce s-a petrecut la Pine Cottage. Nu am nevoie să știu în detaliu cum s-au desfășurat lucrurile. Pentru că mai există un aspect legat de detalii – acestea te pot distrage. Când sunt prea multe, pot masca adevărul crud referitor la o anumită situație. Așa cum ascund mărgelele colorate dintr-un colier cicatricea unei traheotomii.

Eu nu caut să îmi ascund cicatricele. Eu pretind că ele nu există.

Prefăcătoria continuă în cafenea. Ca și cum, dacă eu ignor faptul că el e pe cale să îmi dea o veste foarte proastă, asta îl va împiedica să o facă.

— Ai venit cu treabă în oraș? îl întreb. Dacă stai mai mult, Jeff și cu mine ne-am bucura să te scoatem în oraș, la cină. Îmi amintesc că ne-a plăcut tuturor restaurantul acela cu specific italienesc, unde am mers anul trecut.

Coop mă privește peste masă. Ochii lui au cea mai deschisă nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Mai deschisă decât cea a pilulei care

se dizolvă în timp ce vorbim și pătrunde în sistemul meu nervos central. Însă nu este un albastru liniștitor. Are o intensitate care mă face, de fiecare dată, să îmi feresc privirea, deși îmi doresc să privesc adânc în ei, ca și cum asta ar fi de ajuns ca să citesc gândurile ascunse în spatele ochilor lui. Sunt ochi de un albastru feroce – genul de ochi pe care îți dorești să îi aibă cel care te protejează.

— Cred că știi de ce sunt aici, spune el.

— Chiar nu știu.

— Am vești proaste. Nu au fost încă făcute publice, dar vor apărea curând în presă. Foarte curând.

El.

Acesta este primul meu gând. Are legătură cu El. Deși l-am văzut cu ochii mei murind, creierul meu dă fuga pe tărâmul acela incredibil, unde El a supraviețuit gloanțelor trase de Coop, a fugit, a trăit ascuns ani la rând, iar acum a revenit cu intenția să mă găsească și să termine ceea ce începuse.

Trăiește.

Neliniștea îmi strânge stomacul ca un nod complicat, dificil de desfăcut. Am impresia că o tumoare cât o minge de baschet s-a format acolo. Simt, dintr-odată, nevoia să fac pipi.

— Nu e asta, spune Coop imediat, știind exact la ce mă gândeam. Quincy, e mort. Amândoi știm asta.

Deși mă bucur să o aud, neliniștea rămâne. Mi-am strâns mâinile în pumn și apăs cu ele în blatul mesei.

— Te rog, spune-mi odată ce s-a întâmplat.

— E vorba de Lisa Milner, spune Coop.

— Ce e cu ea?

— A murit, Quincy.

Vestea mă lasă fără aer. Cred că mă lupt să respir. Nu îmi dau seama, pentru că mă distrage ecoul distant al vocii ei care îmi revine în amintire.

„Vreau să te ajut, Quincy. Vreau să te învăț cum să fii o Eroină”.

Și o lăsasem. Cel puțin pentru o vreme. Presupusesem că știa ea mai bine.

Iar acum, ea nu mai este.

Acum am rămas doar două.

2.

Ceea ce era Pine Cottage pentru mine, pentru Lisa Milner fusese un cămin de studente din Indiana. Într-o noapte de februarie, cu ani în urmă, un bărbat pe nume Stephen Leibman bătuse în ușă. Era un fost student care abandonase studiile și locuia împreună cu tatăl său. Corpolent. Cu obrajii plini și galbeni ca grăsimea de găină.

Studenta care i-a deschis l-a văzut în cadrul ușii, cu un cuțit de vânătoare în mână. Un minut mai târziu era moartă. Leibman a tras cadavrul în casă, a încuiat toate ușile și a tăiat cablurile de curent electric și telefon. Ceea ce a urmat a fost un carnaj care a durat aproape o oră, în care și-au găsit sfârșitul nouă tinere femei.

Lisa Milner a fost cât pe ce să rotunjească numărul acestora la zece.

În timpul măcelului, ea s-a refugiat în camera unei colege, s-a ascuns într-un dulap de haine unde, strângând la piept veșminte care nu îi aparțineau, se ruga să nu fie găsită de nebun.

În cele din urmă, acesta a găsit-o.

Lisa l-a văzut pe Stephen Leibman când a deschis ușa dulapului. A văzut întâi cuțitul, apoi chipul lui, ambele acoperite de sânge. După ce a lovit-o cu cuțitul în umăr, Lisa a reușit să-l izbească în vintre cu genunchiul și să fugă din cameră. Era la parter și se îndrepta spre ușă când Leibman a ajuns-o și a înjunghiat-o.

S-a ales cu patru răni în zona pieptului și stomacului, plus o tăietură de aproape treisprezece centimetri pe brațul ridicat să se apere. Încă o lovitură i-ar fi fost fatală. Însă Lisa, țipând de durere și ametită de pierderea sângelui, a reușit cumva să-l apuce pe Leibman de gleznă. Acesta a căzut. A scăpat cuțitul. Lisa l-a înșfăcat și i l-a înfipt în stomac, până la plăsele. Stephen Leibman a sângerat de moarte lângă ea.

Detaliile. Abundă când nu sunt ale poveștii tale.

Aveam șapte ani când s-a întâmplat. Este primul lucru pe care mi-l amintesc dintre toate evenimentele difuzate la știri. Nici nu se putea altfel. Nu cu mama care rămăsese în fața televizorului, cu mâna peste gură, repetând în neștire aceleași două cuvinte: „Sfinte Iisuse. Sfinte Iisuse”.

Ceea ce am văzut la televizor m-a speriat, m-a derutat și m-a întristat. Trecători plângând. Șirul brancardelor acoperite cu prelate, trecând pe sub

banda galbenă a poliției lipită în formă de „X” de tocul ușii. Petele de sânge, roșii, peste zăpada albă a Indianei. Acela a fost momentul în care am înțeles că lucruri rele chiar se întâmplă, că răul există în lume.

Când am început să plâng, tata m-a ridicat în brațe și m-a dus în bucătărie. În timp ce lacrimile mi se uscau lăsând în urmă o sare fină pe obraji, a așezat pe masă câteva castroane pe care le-a umplut cu făină, zahăr, unt și ouă. Mi-a dat o lingură și m-a lăsat să le amestec. Aceea a fost prima mea lecție de patiserie.

„Există riscul ca un produs să fie prea dulce, Quincy, mi-a spus el. Toți patiserii buni știu asta. Trebuie să existe un contrapunct. Ceva amar. Sau acru. Ciocolată neagră. Cardamom și scorțișoară. Lămâie și limetă. Acestea atenuează dulceața zahărului, îmblânzind-o suficient încât atunci când muști și simți gustul dulce, îl apreciezi și mai mult.”

Acum, tot ce simt e o acreală astringentă. Pun și mai mult zahăr în ceai și îl beau pe tot. Nu ajută. Energia dată de zahăr contracarează Xanaxul care, în sfârșit, începe să își facă efectul magic. Cele două interacționează făcându-mă și mai agitată.

— Când s-a întâmplat? îl întreb pe Coop, după ce șocul inițial se dizolvă într-un sentiment mai potolit de dezamăgire. Cum s-a întâmplat?

— Noaptea trecută. Poliția din Muncie i-a descoperit trupul în jur de miezul nopții. S-a sinucis.

— Sfinte Iisuse!

Am vorbit destul de tare și atrag atenția dădacei care îmi seamănă și care e așezată la masa vecină. Își ridică ochii din ecranul iPhone-ului și așa, cu capul aplecat într-o parte, parcă e un cocker Spaniei.

— Sinucidere? spun eu, și până și cuvântul îmi e amar pe limbă. Am crezut că era fericită. Vreau să spun, părea fericită.

Vocea Lisei încă îmi răsună în minte.

„Nu poți schimba ceea ce s-a întâmplat. Tot ce poți controla este felul în care te raportezi la asta”.

— Se așteaptă rezultatele raportului toxicologic pentru a stabili dacă băuse sau consuma droguri, spune Coop.

— Așadar, există posibilitatea să fi fost un accident?

— Nu a fost niciun accident. Și-a tăiat venele.

Pentru o clipă, îmi stă inima. Devin conștientă de pauza dintre bătăile acesteia. În spațiul acela pătrunde tristețea, atât de rapid încât mă cuprinde amețeala.

— Vreau amănunte, îi spun.

— Nu, nu vrei, spune Coop. Amănuntele nu vor schimba situația.

— Sunt informații. E mai mult decât nimic.

Coop privește fix în cafea, ca și cum își studiază ochii strălucitori în reflexia întunecată. În cele din urmă, vorbește.

— Iată ce știu: Lisa a sunat la 112, la douăsprezece fără un sfert, după toate aparențele regretând gestul făcut.

— Ce a spus?

— Nimic. A închis imediat. Centrala a identificat apelantul și a trimis o echipă de polițiști să verifice. Aceștia au găsit ușa deschisă, așa că au intrat. Și au găsit-o. În cada de baie. Telefonul era căzut în apă. Probabil i-a alunecat din mână.

Coop privește pe fereastră. E obosit. Îmi dau seama. Și, fără îndoială, îngrijorat că într-o zi aș putea recurge la un gest similar. Însă mie nu mi-a trecut așa ceva prin cap, nici măcar atunci când eram în spital și mă hrăneau printr-un tub. Întind brațele peste masă, căutând să-i iau mâinile. Și le retrage înainte să ajung la ele.

— Când ai aflat? îl întreb.

— Cu vreo două ore în urmă. M-a sunat o cunoștință de la poliția din Indiana. Păstrăm legătura.

Nu e nevoie să îl întreb cum de cunoaște pe cineva în rândurile poliției din Indiana. Supraviețuitorii masacrelor nu sunt singurii care au nevoie de un sistem de sprijin.

— Ea s-a gândit că ar fi bine să te informez, spune el. Pentru când informația va fi făcută publică.

Presa. Desigur. Îmi place să mi-i imaginez pe cei din presă asemenea unor vulturi, cu intestine lucioase atârnându-le din ciocuri.

— Nu voi vorbi cu ei.

Din nou atrag atenția bonei, care își ridică iar capul și mă privește cu ochii mijiți. O fixez la rândul meu cu privirea până ce își lasă telefonul pe masă și se preface că e ocupată cu copilul.

— Nu trebuie să vorbești, spune Coop. Dar ai putea, cel puțin, să exprimi public condoleanțe. Reporterii de scandal se vor ține scai de tine. Mai bine le arunci un os dinainte.

— De ce trebuie să spun ceva?

— Știi bine de ce, spune Coop.

— De ce nu o face Samantha?

— Pentru că este în continuare dispărută fără urmă. Mă îndoiesc că va apărea brusc, după atâția ani.

— Norocoasa de ea.

— Așa că mai rămâi doar tu. De aceea am vrut să îți spun personal. Evident, știu că nu te pot obliga să faci lucruri pe care nu dorești să le faci, dar n-ar fi o idee rea să începi să fii mai prietenoasă cu presa. Acum că Lisa a murit și de Samantha nu se știe nimic, nu te mai au decât pe tine.

Bag mâna în geantă și scot telefonul. Nu a sunat deloc. Nu am primit niciun mesaj. Doar câteva zeci de e-mailuri legate de serviciu, pe care nu am avut timp să le citesc de dimineață. Închid telefonul – o soluție temporară. Presa mă va găsi oricum. Coop are dreptate în privința asta. Nu vor rezista tentației să obțină o declarație din partea singurei Eroine disponibile.

La urma urmei, noi eram creația lor.

Eroine se numesc în limbaj cinematografic personajele feminine care supraviețuiesc la finalul unui film de groază. Cel puțin așa mi s-a spus. Nici înainte de Pine Cottage nu îmi plăcea să mă uit la filme de groază, din cauza sângelui artificial, a cuțitelor de cauciuc și a personajelor care luau decizii atât de prostești încât, în secret, îmi spuneam că meritau să moară.

Atâta doar că ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu a fost un film. A fost cât se poate de real. Au fost viețile noastre. Sângele a fost adevărat. Cuțitele erau din oțel și îngrozitor de ascuțite. Și cei care au murit categoric nu meritau asta.

Însă, cumva, noi am țipat mai tare, am alergat mai iute, ne-am luptat mai convingător. Am supraviețuit.

Nu mai țin minte unde a apărut pentru prima dată acest termen, descriind-o pe Lisa Milner. Probabil într-un ziar din Vestul Mijlociu. În zona unde locuia. Un reporter a încercat să fie creativ cu descrierea crimelor din căminul studențesc și termenul acesta a fost rezultatul final. S-a răspândit pentru că a fost suficient de morbid într-un mod firesc încât să fie preluat de internet. Toate acele site-uri noi, dornice de atenție, și l-au însușit. Ca să nu rateze tendința, presa scrisă le-a urmat exemplul. Mai întâi tabloidele, apoi ziarele și, într-un final, revistele.

În decursul a câteva zile, Lisa Milner nu mai era supraviețuitoarea unui masacru. Devenise o Eroină dintr-un film-de-groază.

Același lucru s-a întâmplat patru ani mai târziu cu Samantha Boyd, apoi cu mine, după alți opt ani. Deși au mai avut loc crime în masă pe parcursul

acestor ani, niciuna nu a reușit să capteze atenția publicului la nivel național așa cum au făcut-o situațiile noastre. Noi am fost, indiferent din ce motiv, norocoasele care au supraviețuit. Fete drăguțe, acoperite de sânge. Drept urmare, pe rând, fiecare dintre noi a fost tratată precum un exemplar rar și exotic. Ca niște păsări rare, frumoase, care se lasă văzute o dată la zece ani. Sau ca florile acelea care, când înfloresc, miros a carne putrezită.

Atenția care mi s-a acordat în lunile ce au urmat întâmplărilor de la Pine Cottage a fost când amabilă, când bizară. Uneori, era o combinație a acestora, cum a fost scrisoarea aceea venită de la un cuplu fără copii, care se oferise să îmi achite taxele de studiu. Le-am răspuns refuzându-le politicos oferta și nu am mai auzit vreodată de ei.

Au existat și scrisori mult mai supărătoare. Am pierdut numărul celor primite de la tipi ciudați, singuratici sau aflați în închisoare, care îmi spuneau că voiau să se întâlnească cu mine, să ne căsătorim, să mă țină la adăpost în brațele lor tatuate, protectoare. Un mecanic auto din Nevada s-a oferit chiar să mă lege cu lanțuri, în subsolul casei lui, ca să mă protejeze. Sinceritatea lui a fost șocantă, individul părând, realmente, convins că răpirea libertății era o adevărată binefacere.

A mai existat o scrisoare în care se spunea că trebuia să fiu ucisă, că era destinul meu să fiu măcelărită. Nu era semnată. Nu conținea adresa expeditorului. I-am dat-o lui Coop, pentru orice eventualitate.

Mă cuprinde neastâmpărul. Zahărul și Xanaxul, combinate, îmi circulă prin vene ca ultimul drog la modă. Coop simte schimbarea mea de dispoziție.

— Știu că e dificil, spune el.

Dau din cap.

— Vrei să plecăm?

Dau din nou din cap.

— Hai să mergem.

Când mă ridic, bona de la masa de alături se preface din nou ocupată cu copilul, ca să evite să mă privească. Poate că m-a recunoscut și e stânjenită. N-ar fi prima dată.

Când trec pe lângă ei, la doi pași în urma lui Coop, îi iau pe neobservate iPhone-ul de pe masă.

Îl strecor adânc în buzunar, înainte să ajung la ușă.

Coop mă conduce acasă, mergând ușor înaintea mea, ca un agent secret de pază. Amândoi scrutăm împrejurimile, în căutarea reporterilor. Nu zărim

niciunul.

Când ajungem lângă blocul meu, Coop se oprește în fața copertinei maro de la intrare. Clădirea este una dinainte de război, elegantă și spațioasă. Vecinii mei sunt doamne în vârstă și homosexuali eleganți, trecuți de prima tinerețe. De fiecare dată când o vede, sunt sigură că se întreabă cum de își permit o bloggeriță culinară și un avocat din oficiu să închirieze un apartament în cartierul acesta.

Adevărul este că nu ne permitem. Nu cu salariul lui Jeff, care este ridicol de modest, și nici cu veniturile pe care le generează blogul meu.

Apartamentul îmi aparține. Este proprietate personală. Fondurile au venit ca urmare a proceselor intentate după episodul Pine Cottage. Părinții victimelor, în frunte cu tatăl vitreg al lui Janelle, au dat în judecată pe oricine s-a putut. Spitalul de boli mintale de unde evadase El. Pe doctorii Lui. Companiile farmaceutice care produseseră nenumăratele medicamente antidepresive și antipsihotice pe care le lua și care interacționaseră astfel în creierul Lui. Până și pe producătorul de uși care furnizase ușa spitalului, a cărei încuietoare defectuoasă îi permisese acestuia să evadeze.

Toți au încheiat înțelegeri în afara sălii de judecată. Știau că era mai bine să plătească niște milioane ca să evite publicitatea negativă pe care le-ar fi adus-o lupta în instanță cu familiile îndurerate ale victimelor. Unii însă nu au scăpat doar cu înțelegeri compensatorii. În cele din urmă, un medicament antipsihotic a fost retras de pe piață. Spitalul de psihiatrie Blackthorn și-a închis ușile defectuoase în următorul an.

Singurii care nu au plătit au fost părinții Lui, ruinați deja de cheltuielile cu tratamentele Lui. Nu m-a deranjat. Nu doream să pedepsesc acei oameni năuciți și înlăcrimați pentru păcatele Lui. În plus, partea care mi-a revenit în urma celorlalte înțelegeri era mai mult decât suficient pentru mine. Un contabil, prieten de-al tatei, m-a ajutat să investesc o parte din bani când acțiunile erau încă ieftine. Am cumpărat apartamentul imediat ce am terminat facultatea, când piața imobiliară începea să își revină după colosala prăbușire. Două dormitoare, două băi, cameră de zi, sufragerie, bucătărie cu loc de luat masa, care a devenit studioul meu improvizat. L-am cumpărat foarte ieftin.

— Vrei să urci? îl întreb pe Coop. Nu mi-ai văzut casa.

— Poate altă dată.

Un alt lucru pe care îl spune doar așa.

— Presupun că trebuie să pleci, zic.

— Mă așteaptă un drum lung. O să fii bine?

— Da, îi spun. Imediat ce mai trece șocul.

— Sună-mă sau scrie-mi dacă ai nevoie de ceva.

Acum vorbește serios. Coop a lăsat totul baltă să fie lângă mine, ori de câte ori am avut nevoie, din dimineața aceea după Pine Cottage. Din dimineața în care am urlat: „Îl vreau pe domnul polițist! Vă rog, dați-mi voie să îl văd!”, într-o jumătate de oră era lângă mine.

Zece ani mai târziu, e tot lângă mine, salutându-mă de rămas-bun cu aceeași mișcare a capului. După ce îi răspund la salut, își acoperă ochii albaștri ca de copil cu ochelarii de soare Ray-Ban și pleacă, pierzându-se, în cele din urmă, printre trecători.

Odată ajunsă în apartament, merg direct în bucătărie și mai iau un Xanax. Sucul de struguri cu care beau pastila, după zahărul de mai devreme, îmi strepezește dinții. Cu toate acestea, continui să beau, scoțând în același timp iPhone-ul furat din buzunar. La o privire rapidă, aflu că posesoarea anterioară a acestuia se numește Kim și nu se folosea de elementele de securitate oferite de telefon. Văd toate telefoanele pe care le-a dat, ce a căutat pe internet și toate mesajele, inclusiv unul recent, primit de la un tip cu bărbie pătrățoasă, pe nume Zach.

„Ai chef să ne distrăm diseară?”

La mișto, îi răspund scriindu-i: „Sigur”.

Telefonul bâzâie în mâna mea. Un nou mesaj din partea lui Zach. O fotografie cu penisul lui.

Minunat!

Închid telefonul. Ca măsură de precauție. Poate că eu și Kim semănăm, dar tonurile de apel ale telefoanelor noastre sunt cât se poate de diferite. Apoi întorc telefonul și privesc carcasa lucioasă de pe spatele lui. E plină de amprente. O șterg până când îmi văd chipul reflectat în ea, distorsionat ca în oglinzile din parcurile de distracții.

E bine.

Duc mâna la gât, unde am un lănțișor de aur pe care nu îl scot niciodată. De el atârnă o cheiță ce deschide singurul sertar al dulapului din bucătărie care stă permanent închis. Jeff crede că acolo păstrez documente importante, care au legătură cu munca mea. Îl las să creadă asta.

În sertar se găsește o colecție zornăitoare de articole metalice sclipitoare. Un ruj strălucitor și o brățară masivă din aur. Câteva linguri. O pudrieră de argint pe care am furat-o de pe biroul asistentelor, când am părăsit spitalul,

după întâmplările de la Pine Cottage. M-am privit în ea aproape tot drumul lung înapoi spre casă, căutând parcă să mă asigur că eram încă acolo. Acum, studiind imaginile distorsionate care mă privesc din sertar, trăiesc același sentiment de confirmare.

Da, încă exist.

Pun iPhone-ul lângă celelalte obiecte, închid și încui sertarul, apoi agăț cheița înapoi la gât.

Este secretul meu, cald, lipit de osul pieptului.

3.

Îmi petrec după-amiaza evitând brioșele neterminate. Acestea par să se holbeze la mine de pe blatul din bucătărie, așteptând să le dau atenția pe care le-am acordat-o celorlalte două, finalizate, așezate puțin mai încolo, înfumurate în desăvârșirea lor. Știu că ar trebui să le termin, fie numai și pentru valoarea terapeutică a activității. La urma urmei, așa sună Prima Poruncă pe pagina mea de internet – Să faci prăjituri ajută mai mult decât psihoterapia.

De obicei, cred asta. Să faci prăjituri are sens. Ce a făcut Lisa Milner nu are.

Cu toate acestea, sunt atât de abătută că nici prăjiturile nu mă mai ajută. În schimb, merg în sufragerie și răsfoiesc absentă ediții necitite ale *The New Yorker,* precum și ediția de dimineață a *The Times,* încercând să mă amăgesc singură că nu știu ce va urma. Însă tot acolo ajung. Lângă biblioteca de lângă geam, mă urc pe un scaun ca să ajung la raftul de sus și la cartea care se odihnește acolo.

Cartea Lisei.

A scris-o la un an după întâlnirea ei cu Stephen Leibman și i-a dat titlul – trist, privind retrospectiv – *Dorința de a trăi: povestea mea despre durere și vindecare.* Cartea avusese un oarecare succes. Lifetime[{2}] o transpusese într-un film de televiziune.

Lisa îmi trimisese un exemplar, imediat după evenimentele de la Pine Cottage. Scrisese: „Pentru Quincy, minunata mea soră întru supraviețuire. Sunt aici, oricând vei dori să vorbim”. Dedesubt își notase numărul de telefon, cu un scris frumos, ordonat.

Nu avusesem nicio clipă intenția să o sun. Îmi spuneam că nu aveam nevoie de ajutorul ei. De ce să o fi sunat, dacă oricum nu îmi aminteam nimic?

Însă nu mă așteptasem ca toate ziarele și posturile de televiziune din țară să discute atât de amănunțit despre Crimele de la Pine Cottage. Așa le numiseră cu toții – Crimele de la Pine Cottage. Nu conta că era mai mult o cabană decât o vilă. Era un titlu mult mai atractiv. În plus, Pine Cottage era numele oficial al casei, pirogravat pe o scândură de cedru așezată deasupra ușii de la intrare.

Cu excepția participării la înmormântări, nu prea ieșeam. Când o făceam, era ca să merg la doctor sau la ședințele de psihoterapie. Dat fiind că pe iarba din fața casei se instalase o adevărată tabără de reporteri, mama mă scotea pe ușa din spate, apoi prin curtea vecinilor, până la mașina care mă aștepta pe o stradă învecinată. Însă nimic n-a putut împiedica apariția fotografiei mele din albumul de sfârșit de an pe coperta revistei *People,* cuvintele „unic supraviețuitor" tipărite peste bărbia mea acneică.

Toată lumea voia un interviu în exclusivitate. Reporterii sunau, trimiteau mesaje și e-mailuri. O jurnalistă cunoscută – repulsia mă oprește să-i dezvălui numele – a bătut insistent în ușă în timp ce eu stăteam de partea cealaltă, cu spatele lipit de lemnul ce răsuna de bătăile ei. Înainte să plece, a strecurat pe sub ușă un bilet scris de mână, oferindu-mi o sută de mii de dolari pentru un interviu. Biletul mirosea a Chanel no. 5. L-am aruncat la gunoi.

Chiar și așa, cu inima grea și cu rănile încă proaspete, știam care le era jocul. Presa voia cu tot dinadinsul să mă transforme într-o Eroină.

Poate că aș fi gestionat mai bine toată situația dacă viața mea de familie la momentul respectiv era mai stabilă. Însă nu era.

Cancerul de care suferea tata recidivase virulent, lăsându-l prea slăbit și amețit de tratamente ca să mă poată ajuta să îmi stăpânesc emoțiile intense. Cu toate acestea, a încercat. După ce aproape mă pierduse o dată, a vrut să arate foarte clar că binele meu era prioritatea lui. Se asigura că dorm bine, mănânc, nu mă complac în suferință. Făcea tot posibilul ca eu să fiu bine când el, evident, nu era. Spre sfârșitul vieții lui, ajunsesem să cred că scăpasem cu viață doar pentru că tata făcuse, cumva, o înțelegere cu Dumnezeu – oferindu-i viața lui în schimbul vieții mele.

Presupuneam că la fel simțea și mama, dar eram prea speriată și copleșită de vinovăție ca să o întreb. Nu că aș fi avut prea multe ocazii. La momentul acela, se refugiase cu disperare într-un mod de viață casnic, hotărâtă să păstreze aparențele cu orice preț. Se convinsese că bucătăria trebuia neapărat renovată, ca și cum înlocuirea linoleumului ar fi atenuat cele două lovituri venite una după alta, cancerul tatei și cele întâmplate la Pine Cottage. Când nu ne însoțea, tristă, pe mine sau pe tata la diverse programări, compara blaturi de bucătărie și alegea mostre de vopsea. Ca să nu mai spun că nu renunțase la orele de aerobic și la clubul de lectură, tipice traiului în suburbii. Pentru mama, să renunțe la o singură obligație socială ar fi însemnat să se recunoască înfrântă.

Dat fiind că psihoterapeuta mea, care mirosea mereu a patchouli, îmi spusese că era important să am un sistem de sprijin solid, m-am îndreptat către Coop. Acesta a făcut tot posibilul, Dumnezeu să-l aibă în pază! El s-a aflat la celălalt capăt al unui număr considerabil de telefoane disperate, în miez de noapte. Cu toate acestea, aveam nevoie de cineva care trecuse printr-o încercare asemănătoare. Lisa a părut persoana potrivită.

În loc să părăsească scena teribilei întâmplări, Lisa a rămas în Indiana. După șase luni de recuperare fizică, s-a întors la aceeași facultate, unde și-a finalizat studiile în domeniul psihologiei copilului. La ceremonia de absolvire, când i s-a înmânat diploma, publicul s-a ridicat și a ovaționat-o. În spatele sălii, șirul de reporteri prezenți la eveniment a surprins momentul într-o explozie de blițuri.

Prin urmare, i-am citit cartea. I-am luat numărul de telefon. Am sunat-o.

„Vreau să te ajut, Quincy”, mi-a spus ea. „Vreau să te învăț să fii o Eroină.”

„Și dacă nu vreau să fiu o Eroină?”

„Asta nu e alegerea ta. A fost deja hotărât pentru tine. Nu poți schimba ceea ce s-a întâmplat. Tot ce poți controla este felul în care te raportezi la asta”.

Pentru Lisa, asta însemna să înfrunți direct situația. Mi-a sugerat să acord presei câteva interviuri, dar în condițiile stabilite de mine. Mi-a spus că îmi va face bine să vorbesc public despre cele întâmplate.

I-am urmat sfatul și am acordat trei interviuri – unul pentru *The New York Times,* unul pentru *The Newsweek* și unul doamnei Chanel no. 5, care a sfârșit prin a mă plăti cu o sută de mii de dolari, deși eu nu i-am cerut. Mi-au prins foarte bine când am cumpărat casa. Și dacă vă închipuiți că nu mă simt vinovată pentru asta, vă invit să vă gândiți mai bine.

Interviurile mi s-au părut îngrozitoare. Mi se părea greșit să vorbesc despre prietenii mei morți, care nu mai puteau vorbi pentru ei înșiși, cu atât mai mult cu cât nu îmi aminteam exact ce se întâmplase cu ei. Nu știam nimic în plus față de publicul disperat să citească sau să-mi asculte interviurile.

Cele trei interviuri m-au lăsat cu un sentiment atât de intens de inutilitate și tristețe, încât nicio cantitate de mâncare nu m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Așa am renunțat să mai mănânc, ajungând din nou în spital, la șase luni după ce mă externasem. La momentul respectiv, tata pierduse lupta cu cancerul, așteptând, practic, lovitura de grație. Cu toate acestea, mi-a fost

alături în fiecare zi. Slăbit, în scaunul cu rotile, îmi dădea înghețată cu lingurița, ca să spele gustul amar al antidepresivelor înghițite cu forța.

„O lingură de zahăr, Quinn”, spunea el. „Cântecul nu minte”.

După ce mi-am recăpătat apetitul și m-am externat, m-a căutat Oprah. Unul dintre producătorii ei a sunat într-o zi, spunând că aceasta voia să venim în emisiunea ei. Lisa și cu mine, chiar și Samantha Boyd. Cele trei Eroine reunite. Lisa, firește, a acceptat. La fel și Samantha, lucru surprinzător, dat fiind că nimeni nu știa unde se afla. Spre deosebire de Lisa, Samantha nu a încercat deloc să ia legătura cu mine după cele întâmplate la Pine Cottage. Era la fel de iluzorie ca amintirile mele.

Am acceptat și eu, deși gândul că mă voi afla în fața unui public format din casnice care aveau să gângurească cu compasiune aproape că mă făcea să mă retrag într-un nou episod de anorexie. Însă voiam să le cunosc pe celelalte două Eroine. Mai ales pe Samantha. Ajunsesem în momentul în care eram pregătită să o cunosc pe cea care se situa la capătul opus al exuberanței extenuante a Lisei.

Nu am avut ocazia.

În dimineața în care eu și mama trebuia să zburăm la Chicago, m-am trezit în bucătăria recent renovată. Încăperea fusese complet devastată – podelele erau acoperite de farfurii sparte, din frigiderul deschis se scurgea suc de portocale, blaturile alcătuiau un peisaj trist de ouă sparte, făină împrăștiată și dâre uleioase de extract de vanilie. Pe jos, în mijlocul dezastrului, mama își plângea fiica iremediabil pierdută, deși stătea lângă ea.

„De ce, Quincy?”, a gemut ea. „De ce ai făcut una ca asta?”

Desigur, eu fusesem cea care distrusese bucătăria, asemenea unui tâlhar nepăsător. Am știut-o imediat ce am văzut mizeria. Dezastrul avea o logică în spatele lui. Era exact genul meu. Cu toate acestea, nu îmi aminteam să o fi făcut. Minutele acelea în care făcusem praf bucătăria erau la fel de șterse din memoria mea cum era ora de la Pine Cottage.

„Nu am vrut”, am spus. „Jur, nu știu ce s-a întâmplat!”

Mama s-a prefăcut că mă crede. S-a ridicat, și-a șters obrajii, și-a aranjat cu grijă părul. Cu toate acestea, în privirea ei, o sclipire întunecată îi trăda adevăratele emoții. Îi era, mi-am dat seama, frică de mine.

În timp ce eu strângeam prin bucătărie, mama a sunat echipa Ophrei și a anulat participarea noastră. Dat fiind că înțelegerea fusese ori toate, ori niciuna, decizia noastră a schimbat tot. Întâlnirea televizată a celor trei

Eroine nu mai avea loc.

În aceeași zi, mai târziu, mama m-a dus la un doctor care, practic, mi-a prescris Xanax pentru tot restul vieții. Atât de nerăbdătoare era mama să mă știe sub influența medicamentelor, încât m-a făcut să înghit o pastilă pe loc, în parcarea farmaciei, cu singura băutură pe care o aveam în mașină, o sticlă cu suc de struguri încălzit.

„Gata", a declarat mama. „Fără pierderi de memorie. Fără crize. Fără victimizare. Iei pastilele și te porți normal, Quincy. Așa va fi de acum înainte".

Am fost de acord. Nu îmi doream un batalion de reporteri la festivitatea mea de absolvire. Nu voiam să scriu o carte, să mai dau interviuri sau să recunosc faptul că, de câte ori se apropia o furtună, rănile încă mă dureau. Nu voiam să fiu una dintre acele fete înlănțuite de tragedie, asociate pentru totdeauna cu cel mai îngrozitor moment din viața lor.

Aflată încă sub influența acelei prime tablete de Xanax, am sunat-o pe Lisa și i-am spus că nu aveam să mai dau interviuri. Nu mai voiam să fiu o victimă permanentă.

„Nu sunt o Eroină", i-am spus.

Tonul Lisei era mereu calm și înțelegător, lucru care mă înfuria.

„Și ce ești, Quincy?"

„Sunt normală".

„Fetele ca tine, ca mine, ca Samantha nu vor fi niciodată normale", a spus ea. „Dar înțeleg de ce vrei să încerci".

Lisa mi-a urat numai bine. Mi-a spus că va fi alături de mine, dacă voi avea nevoie. Nu am mai vorbit niciodată cu ea.

Acum, mă holbez la chipul ei din fotografia de pe coperta cărții. Este o fotografie frumoasă. Vizibil prelucrată, dar discret. Are o privire prietenoasă. Nasul mic. Bărbia o idee cam mare și fruntea foarte înaltă. Nu este o frumusețe clasică, dar e plăcută.

Nu zâmbește în fotografia aceasta. Nu este genul de carte care să justifice zâmbetul. Are buzele strânse atât cât trebuie. Nu e nici prea veselă, nici prea sobră. A surprins echilibrul perfect între seriozitate și mulțumire de sine. Mi-o imaginez exersând expresia în oglindă. Gândul mă întristează.

Apoi mă gândesc la ea în cadă, cu cuțitul în mână. Un gând încă și mai tulburător.

Cuțitul.

Mai mult decât sinuciderea în sine, acesta este lucrul pe care nu îl

înțeleg. Lucruri urâte se întâmplă. Viața e nedreaptă. Uneori, oamenii nu se mai descurcă și aleg să se retragă. Oricât ar fi de trist, se întâmplă frecvent. Chiar și unor oameni ca Lisa.

Dar a folosit un cuțit. Nu un tub de pastile înghițite cu o sticlă de votcă. (Prima mea alegere, dacă s-ar ajunge la asta.) Nici îmbrățișarea tandră, fatală, a monoxidului de carbon. (Alegerea numărul doi.) Lisa a ales să își pună capăt zilelor cu arma care aproape reușise să facă asta câteva decenii mai devreme. A apăsat, intenționat, lama cuțitului peste încheieturile mâinilor, având grijă să taie adânc, să termine treaba începută de Stephen Leibman.

Nu mă pot abține să nu mă întreb cum ar fi stat lucrurile dacă eu și Lisa am fi păstrat legătura. Poate că, în cele din urmă, ne-am fi întâlnit. Ne-am fi împrietenit.

Poate aș fi salvat-o.

Mă întorc în bucătărie și deschid laptopul pe care îl folosesc, în general, pentru activitatea de blog. La o căutare pe Google a numelui Lisa Milner, descopăr că vestea morții ei nu a ajuns încă pe internet. Se va întâmpla curând. Marea necunoscută rămâne impactul pe care vestea îl va avea asupra vieții mele.

După alte câteva click-uri intru pe Facebook, spațiul acela insipid în care abundă like-urile și link-urile și o gramatică dezastruoasă. Eu, una, nu sunt prezentă pe rețelele sociale. Nu am Twitter. Nu am Instagram. Am avut, cu ani în urmă, un cont pe Facebook, dar l-am închis din cauza reacțiilor de compătimire și a cererilor de prietenie venite din partea unor necunoscuți cu fetișuri pentru Eroine. Am însă un cont pentru afacerea mea. Un rău necesar. Prin intermediul acestuia, ajung cu ușurință pe pagina de Facebook a Lisei. La urma urmei, se abonase la Dulciurile lui Quincy.

Pagina Lisei a devenit un zid memorial virtual, acoperit cu mesaje de condoleanțe pe care nu le va citi. Citesc câteva zeci, majoritatea standard, dar emoționante.

„Ne vei lipsi, Lisa Pisa! XOXO”.

„Nu voi uita niciodată zâmbetul tău frumos și sufletul tău minunat!”

„Odihnește-te în pace, Lisa!”

Cel mai emoționant este al unei tinere cu ochi ca de căprioară și păr castaniu, pe nume Jade.

„Faptul că tu ai depășit cea mai cumplită experiență a vieții tale m-a inspirat să depășesc propria mea experiență îngrozitoare. Ești inspirația

mea, Lisa. Acum, că ai ajuns printre îngeri, veghează-ne pe cei rămași aici”.

În numeroasele fotografii postate de Lisa pe pagina ei, de-a lungul anilor, găsesc o poză cu Jade. A fost făcută cu trei luni în urmă și le înfățișează pe Jade și pe Lisa, una lângă alta, într-un parc de distracții. În fundal se zăresc bârnele de susținere, încrucișate, ale unui roller coaster. Lisa are în brațe un urs de pluș uriaș.

Nu încape îndoială că zâmbetele lor sunt sincere. Genul acela de bucurie nu poate fi măsluită. Dumnezeu știe cât am încercat. Cu toate acestea, o aură de tristețe le înconjoară pe amândouă. Li se citește în ochi. Aceeași tristețe subliminală care este mereu prezentă în toate fotografiile mele. Crăciunul trecut, când eu și Jeff am mers în Pennsylvania, la mama, am făcut toți trei o fotografie în fața bradului, încercând să părem o familie adevărată, funcțională. Ulterior, privind fotografiile pe calculator, mama a interpretat expresia mea încleștată drept crispare și a spus: „Mureai dacă zâmbeai și tu, Quincy?”

Am petrecut o jumătate de oră printre fotografiile Lisei, surprinzând frânturi din viața ei, atât de diferită de a mea. Deși nu se căsătorise, nu se așezase la casa ei, nu avusese copii, părea să fi dus o viață împlinită. Lisa se înconjurase de oameni – familie, prieteni și copile ca Jade, care aveau nevoie de o prezență bună în viața lor. Dacă aș fi permis, aș fi fost și eu unul dintre acei oameni.

Eu, în schimb, am făcut contrariul. Am ținut oamenii la distanță. I-am îndepărtat chiar, dacă am considerat necesar. Apropierea era un lux pe care nu îmi permiteam să îl pierd din nou.

Studiind fotografiile Lisei, îmi fac loc, mental, în fiecare dintre acestea. Iată-mă, lângă ea, la marginea Grand Canyon. În alta, ne ștergem de pe față stropii de apă lângă Cascada Niagara. Mă văd apoi într-un grup de femei într-o sală de bowling, în pantofii aceia în două culori. Sub fotografie scrie: „Partenere de Bowling!!”

Mă opresc în dreptul unei fotografii pe care Lisa a postat-o cu trei săptămâni în urmă. Este un selfie, făcută dintr-un unghi lung și ușor înălțat. În această fotografie, Lisa ține în mână o sticlă cu vin, într-o cameră ce pare a fi o sufragerie lambrisată. Sub fotografie a scris „E vremea pentru vin! LOL!”

În spatele ei se zărește o fată, în mare parte ieșită din cadrul înclinat al fotografiei. Îmi amintește de imaginile care pretindeau că l-au surprins pe Bigfoot, prezentate, uneori, în cadrul acelor emisiuni paranormale

siropoase. O umbră de păr negru, îndepărtându-se de aparatul de fotografiat.

Deși nu-i văd chipul, simt o apropiere față de fata aceea fără nume. Și eu mă îndepărtasem de Lisa, retrăgându-mă în fundal, singură.

Devenisem o umbră – o pată întunecată, lipsită de elemente definitorii.

PINE COTTAGE
3.37 p.m.

La început, ideea cabanei o făcuse pe Quincy să se gândească la o poveste cu zâne, mai cu seamă datorită numelui fantezist.

Pine Cottage.

La auzul acestuia, i-au apărut în imaginație pitici, prințese și creaturi ale pădurii, dornice să dea o mână de ajutor. Dar când mașina de teren a lui Craig înainta cu greu pe aleea de pietriș ce ducea la cabană și când, în sfârșit, aceasta le apăru înaintea ochilor, Quincy știu că imaginația o păcălise. Realitatea era departe de poveste.

Pe dinafară, Pine Cottage părea scundă, solidă și extrem de practică. Doar cu puțin mai elaborată decât orice altă construcție din bușteni. Era ridicată în mijlocul unui pâlc de pini înalți care treceau cu mult peste acoperișul de ardezie, făcând-o să pară mai mică decât era. Strânși unul lângă altul, cu ramurile împletindu-se, copacii înconjurau cabana ca un perete gros dincolo de care erau și mai mulți copaci, răspândiți în întunericul tăcut.

O pădure întunecată. Asta era povestea pe care Quincy o căutase, doar că era mai aproape de Frații Grimm decât de Disney. Când se dădu jos din mașină și privi către desișul sălbatic, o trecu un fior de teamă.

— Prin urmare, așa arată la naiba-n praznic, spuse ea. E sinistru.

— Fricoaso! spuse Janelle trecând pe lângă ea trăgând nu de una, ci de două valize.

— Exagerato! i-o întoarse Quincy.

Janelle scoase limba la ea și rămase așa până ce Quincy își dădu seama că o aștepta să ia aparatul de fotografiat și să imortalizeze momentul. Cuminte, scoase noul aparat Nikon din geantă și făcu câteva poze. Continuă să facă fotografii și când Janelle încetă să mai pozeze și se chinuia să ridice valizele grele, încordându-și brațele subțiri.

— Quin-cee, spuse ea, cu vocea aceea miorlăită pe care Quincy o cunoștea prea bine. Mă ajuți să duc astea? Te rog frumos?

Quincy își petrecu aparatul foto pe după gât.

— Nu. Tu ești de vină că ai împachetat prea multe lucruri. Mă îndoiesc că te vei folosi de jumătate din ele.

— Dar sunt pregătită pentru orice. Nu așa ne învață la Cercetași?

— Fii pregătit! confirmă Craig, trecând pe lângă ele cu o cutie frigorifică pe umerii lui lați. Și sper din suflet că printre lucrurile pe care le-ai împachetat se află și cheia acestei cabane.

Janelle profită de ocazie să își abandoneze valizele și începu să scotocească prin buzunarele blugilor până găsi cheia. Apoi alergă spre ușă, lovind în trecere scândura de cedru cu numele cabanei.

— Fotografie de grup? propuse.

Quincy setă temporizatorul aparatului foto pe care îl așeză pe capota mașinii lui Craig. Apoi se grăbi să se alăture grupului, în fața cabanei. Toți șase își păstrară zâmbetele pe chip, așteptând semnalul declanșatorului. Echipa de la East Hall, cum îi denumise Janelle încă din primele zile de școală. La două luni de la începutul celui de-al doilea an de facultate, erau la fel de uniți.

Când terminară cu fotografiile, Janelle descuie ceremonios ușa cabanei.

— Ce ziceți? întrebă ea când ușa se deschise scârțâind, înainte ca ceilalți să apuce să arunce mai mult de o privire împrejur. Confortabil, nu?

Quincy spuse că da, deși ideea ei de confort nu includea piei de urs întinse pe pereți și un covor extrem de uzat pe podea. Ea ar fi folosit cuvântul rustic pentru a descrie locul, cu accent pe rustic, de la rugina care păta chiuveta din bucătărie și colora apa împroșcată de robinetele din singura sală de baie.

Însă, pentru o cabană, era încăpătoare. Avea patru dormitoare. O terasă de lemn, în spate, care se mișca ușor când pășeai pe ea. O sufragerie mare cu un șemineu din piatră, aproape cât camera de cămin pe care o împărțeau Janelle și Quincy, lângă care erau stivuite ordonat lemnele de foc.

Cabana – de fapt, întreg weekendul – era cadoul părinților lui Janelle, cu ocazia zilei ei de naștere. Mama ei și tatăl ei vitreg încercau să fie părinți moderni. Din aceia care se considerau prietenii copiilor lor. Din aceia care plecau de la prezumția că fiica lor studentă oricum bea și se droga, așa că mai bine îi închiriau o cabană în Poconos ca să facă aceste lucruri în condiții de relativă siguranță. Patruzeci și opt de ore fără supraveghetori, fără mâncare de cămin și carduri de student folosite la toate ușile de acces, inclusiv lifturi.

Înainte însă ca petrecerea să înceapă, Janelle le ceru să depoziteze telefoanele mobile într-o cutie mică de lemn.

— Fără telefoane, mesaje și mai ales fără fotografii sau filmări, spuse ea

înainte să închidă cutia în torpedoul mașinii.

— Și aparatul meu foto? întrebă Quincy.

— Îl accept, cu condiția să faci numai fotografii care mă avantajează.

— Firește, spuse Quincy.

— Vorbesc serios, o avertiză Janelle. Dacă văd o singură poză din ceea ce se petrece aici, în acest weekend, pe Facebook, terminăm prietenia, atât virtual, cât și în realitate.

Apoi, la semnalul ei, s-au repezit cu toții spre dormitoare, fiecare căutând să-l aleagă pe cel mai bun pentru sine. Amy și Rodney aleseră dormitorul în care era un pat cu saltea cu apă, care clipoci zgomotos când se aruncară pe el. Betz, care nu avea prieten, alese cuminte dormitorul cu paturi suprapuse și se lăsă pe cel de jos, cu un exemplar, gros cât un dicționar, din *Harry Potter și Talismanele Morții.*

Quincy o trase pe Janelle în cel cu două paturi, așezate unul în fața celuilalt exact ca în camera lor de cămin.

— Casă, dulce casă, spuse ea. Sau ceva pe acolo.

— Drăguț, spuse Janelle, dar cuvântul îi sună sec lui Quincy. Nu știu ce să zic, totuși.

— Putem alege altă cameră, spuse Quincy. E ziua ta. Ai dreptul să alegi prima.

— Ai dreptate. Și aleg – Janelle o prinse pe Quincy de umeri, ridicând-o de pe patul cu denivelări – să dorm singură.

O împinse pe Quincy în hol, îndreptând-o către camera din capătul acestuia. Cel mai mare dormitor din cabană avea o fereastră largă ce oferea o priveliște magnifică spre pădure. Pereții erau împodobiți cu tapiserii lucrate manual, alcătuind un caleidoscop de culori. Acolo, pe marginea patului, stătea Craig. Privea în jos, la podeaua dintre picioarele încălțate în bascheții Converse. Își ținea mâinile în poală, cu degetele împreunate, se juca cu degetele mari trecându-le unul peste altul. Își ridică privirea când intră Quincy. Ea îi zări imediat nota de speranță din zâmbetul timid.

— Sunt sigură că acesta este mult mai confortabil, spuse Janelle, cu o voce jucăușă. Să vă distrați!

O împunse pe Quincy cu șoldul, împingând-o și mai mult în cameră. Apoi ieși, închizând ușa în urma ei și o auziră chicotind de-a lungul holului.

— A fost ideea ei, spuse Craig.

— Mi-am dat seama.

— Nu trebuie să…

Se opri, forțând-o pe Quincy să termine propoziția. Să împartă camera? Să doarmă împreună, așa cum Janelle plănuise atât de evident pentru ei?

— E în regulă, spuse ea.

— Quincy, serios. Dacă nu ești pregătită.

Quincy se așeză pe pat lângă el și își lăsă o mână pe genunchiul lui care tremura de emoție. Craig Anderson, starul în devenire al echipei de baschet. Craig cel cu păr castaniu, ochi verzi și trup înalt, sexy. Dintre toate fetele din campus, o alesese pe ea.

— E în regulă, repetă ea, cu seriozitate, atât cât putea vorbi de serios orice tânără de nouăsprezece ani contemplând sfârșitul virginității ei. Mă bucur.

4.

Jeff mă găsește pe canapea, cu cartea Lisei în poală și cu ochii iritați după o jumătate de zi de plâns. Când își lasă geanta și mă cuprinde în brațe, îmi pun capul pe umărul lui și încep iar să plâng. După doi ani de locuit împreună și alți doi de relație, știe să nu mă întrebe imediat ce s-a întâmplat. Mă lasă să mă descarc plângând.

Abia când gulerul cămășii lui e ud de lacrimi îi spun.

— Lisa Milner s-a sinucis.

Brațele lui Jeff mă strâng mai tare.

— Acea Lisa Milner?

— Chiar ea.

Nu e nevoie să spun mai mult. Înțelege restul.

— O, Quinn! Iubito, îmi pare așa de rău. Când? Ce s-a întâmplat?

Ne așezăm pe canapea și îi povestesc. Ascultă cu interes – un efect secundar al profesiei lui, care îi cere să absoarbă toate detaliile înainte de a selecta ceea ce este cu adevărat important.

— Cum te simți? mă întreabă când termin de vorbit.

— Bine, spun. Doar că sunt șocată. Și tristă. Ceea ce e aiurea, presupun.

— Nu este, spune Jeff. Ai tot dreptul să fii necăjită.

— Chiar am? Eu și Lisa nu ne-am întâlnit nici măcar o dată.

— Nu contează. Ați vorbit de multe ori. Te-a ajutat. Erați spirite înrudite.

— Eram victime, spun eu. Acesta a fost singurul lucru pe care îl aveam în comun.

— Nu trebuie să-i minimizezi importanța, Quinn. Nu cu mine.

Acum vorbește Jefferson Richards, avocat din oficiu. De fiecare dată când nu e de acord cu mine, ceea ce nu se întâmplă des, începe să sune ca un avocat. De obicei însă, e doar Jeff, iubitul căruia îi place să mă îmbrățișeze. Jeff, care gătește mai bine decât mine și al cărui posterior arată grozav în pantalonii costumelor pe care le poartă în instanță.

— Nici nu îmi pot imagina prin ce ai trecut în noaptea aceea, spune el. Nimeni nu poate. Nimeni în afară de Lisa și de cealaltă fată.

— Samantha.

Jeff îi repetă absent numele, ca și cum îl știuse tot timpul.

— Samantha. Sunt sigur că și ea se simte exact ca tine.

— Nu are niciun sens, spun eu. Nu înțeleg de ce s-a sinucis, după ce a trecut prin ce a trecut. Ce pierdere! Am crezut-o capabilă de mai mult.

Din nou, vocea ei îmi răsună în amintire.

„Există o anumită noblețe a supraviețuitorului", îmi spusese cândva. „Și o anumită eleganță. Pentru că am suferit și am supraviețuit, avem puterea de a-i inspira și pe alții aflați în suferință".

Minciuni. Toate lucrurile pe care mi le spusese.

— Iartă-mă, te rog, că mă vezi în halul ăsta, îi spun lui Jeff. Sinuciderea Lisei. Reacția mea. Toate astea sunt anormale.

— Sigur că sunt. Ceea ce ți s-a întâmplat este anormal. Însă unul din lucrurile pe care le iubesc la tine este tocmai faptul că nu ai lăsat asta să te definească. Ai mers mai departe.

Jeff mi-a mai spus asta și înainte. De câteva ori chiar. Auzind-o de atâtea ori, începusem să cred eu însămi.

— Știu, îi răspund. Așa este.

— Iar asta este tot ce poți face. Trecutul e în urmă. Acum trăiești în prezent. Și îmi place să cred că ești fericită în prezent.

Imediat ce spune asta, Jeff zâmbește. Are zâmbetul unei vedete de cinema. Larg și strălucitor. Zâmbetul lui m-a atras de prima dată când l-am văzut, la un eveniment atât de plictisitor încât am simțit nevoia să mă îmbăt și să flirtez.

— Dă-mi voie să ghicesc, îi spusesem. Faci reclamă la pastă de dinți.

— M-ai prins.

— Ce marcă? Poate încep să o folosesc și eu.

— Aquarfresh. Dar țintesc către cea mai tare – Crest.

Am râs, deși nu fusese o glumă foarte amuzantă. Era ceva foarte atrăgător în nerăbdarea lui de a se face plăcut. Mă făcea să mă gândesc la un golden retriever, blând, loial, protector. Și înainte să aflu cum îl cheamă, i-am luat mâna. Nu i-am mai dat drumul de atunci.

Între întâmplările de la Pine Cottage și Jeff, viața mea era atât de liniștită încât parcă nici nu trăiam. După ce mi se spusese că puteam reveni la școală, nu m-am mai întors la aceeași facultate, unde știam că nu voi scăpa de amintirea lui Janelle și a celorlalți. În schimb, m-am transferat la o altă școală, mai aproape de casă, și mi-am petrecut ultimii trei ani de studii singură într-o cameră de cămin pentru două persoane.

Firește, reputația mă precedase. Toată lumea știa cine eram și prin ce trecusem. Eu însă mi-am văzut de ale mele, discretă, luându-mi doza zilnică

de Xanax cu suc de struguri. Eram prietenoasă, dar nu mi-am făcut prieteni. Abordabilă, dar păstrând distanța. Nu vedeam niciun sens în a mă împrieteni cu cineva.

O dată pe săptămână, participam la niște ședințe de psihoterapie de grup, prilej cu care erau răscolite tot soiul de suferințe. Cei care participam ne-am împrietenit, oarecum. Nu eram foarte apropiați, dar aveam suficientă încredere unii în alții încât să ne sunăm când nu ne simțeam în stare să mergem singuri la un film.

Chiar și atunci însă, mi-a fost greu să mă identific cu aceste fete vulnerabile care supraviețuiseră violului, abuzului fizic sau unor accidente care le lăsaseră desfigurate. Traumele lor erau diferite de a mea. Niciuna dintre ele nu știa cum este să îți vezi prietena smulsă de lângă tine într-o clipă. Nu înțelegeau cât era de îngrozitor să nu îți amintești cea mai cumplită noapte pe care ai trăit-o. Îmi făcuse impresia că invidiau amnezia mea. Că tot ce își doreau era ca și ele să poată uita. Ca și cum să uiți era, cumva, mai ușor decât să îți amintești.

În timpul școlii, atrăgeam constant același tip de băieți – slăbuți, sensibili, dornici să descifreze misterele fetei timide, discrete, care ținea pe toată lumea la distanță. I-am tolerat, într-o anumită măsură. Cu prilejul câtorva întâlniri stângace de studiu. Discuții la câte o cafea, când mă amuzam teribil văzându-i cum se chinuiau să nu aducă vorba despre Pine Cottage. Dându-le, uneori, câte un sărut de noapte bună, dacă mă simțeam deosebit de singură.

În secret, preferam tipii atletici, bine făcuți, cei pe care îi întâlneai exclusiv la petrecerile frățiilor sau la chefurile gălăgioase și unde se bea mult. Cunoașteți genul. Brațe puternice. Pectorali pronunțați și un început de burtă de bere. Tipii cărora nu le pasă de cicatricele tale. Care nu știu să fie sensibili. Care sunt bucuroși să ți-o tragă neobosit, automat, și care sigur nu se supără dacă pleci imediat ce-au terminat, fără să le lași numărul de telefon.

După întâlnirile de genul acela, plecam obosită, opărită și în mod bizar revigorată. Trăiești un sentiment deosebit de energizant atunci când primești ceea ce îți dorești, chiar dacă ceea ce îți dorești este rușinos.

Jeff e altfel. E perfect normal. Echilibrat. Abia după o lună de când ne vedeam, am adus vorba de Pine Cottage. El credea că sunt Quincy Carpenter, absolventă de marketing, pe cale să lansez un blog de gătit. Habar nu avea că eram Quincy Carpenter, supraviețuitoarea unui masacru.

Spre meritul lui, a primit vestea mult mai bine decât mă așteptasem. A spus toate lucrurile potrivite, încheind cu „Eu cred cu tărie că oamenii se pot desprinde de un trecut dureros. Oamenii își revin. Merg înainte. Tu, cu siguranță, asta ai făcut”.

Atunci am știut că era bun de păstrat.

— Cum a fost la Chicago? îl întreb.

Din gestul pe care îl face, îmi dau seama că nu a fost prea bine.

— Nu am obținut informațiile pe care le doream, spune el. De fapt, prefer să nu vorbim despre asta.

— Iar eu prefer să nu vorbim despre Lisa.

Jeff se ridică, lovit brusc de o idee.

— Atunci, ar trebui să ieșim. Să ne îmbrăcăm frumos, să mergem într-un loc drăguț și să ne înecăm amarul în prea multă mâncare și băutură. Te bagi?

Scutur din cap și mă întind ca o pisică pe canapea.

— Nu mă simt în stare, în noaptea asta. Însă știi ce mi-ar plăcea?

— Vin la cutie, spune Jeff.

— Și?

— Pad thai la pachet?

Reușesc să zâmbesc.

— Mă cunoști atât de bine.

•

Mai târziu, Jeff și cu mine facem dragoste. La inițiativa mea, după ce îi smulg din mâini dosarul pe care îl studia și îl încalec. Jeff protestează. Un pic. De formă. Nu durează mult și e în mine, deosebit de blând și de atent. Jeff e genul vorbăreț. Sexul cu el presupune nenumărate întrebări. „E bine acum? Prea dur? Așa?”

De obicei, apreciez atenția lui, dorința lui articulată de a răspunde nevoilor mele. Noaptea aceasta însă e altfel. Moartea Lisei mi-a schimbat dispoziția. În locul valurilor de plăcere, în trupul meu se strecoară un sentiment de insatisfacție. Tânjesc după actul impersonal, executat de băieții aceia fără nume, care credeau că mă seduc în timp se petrecea exact contrariul. Este ca o mâncărime interioară, iritată și intensă, iar felul blând în care Jeff face dragoste e departe de a o ostoi. Cu toate acestea, mă prefac că îmi place. Gem și țip ca o actriță porno. Când Jeff vrea să știe pe unde ne aflăm, îi astup gura cu a mea doar ca să îl fac să tacă.

După aceea, ne ținem în brațe și ne uităm la filme clasice. Obiceiul

nostru post-coital. În ultima vreme, a devenit partea mea preferată din ansamblul actului sexual. Când îi simt trupul ferm și păros lipit de al meu și când stilul repezit de a vorbi, din anii ’40, ne adoarme.

În noaptea aceasta însă, somnul nu vine cu ușurință. Pe de o parte, din cauza filmului – *Doamna din Shanghai.* Am ajuns la final. Rita Hayworth și Orson Welles în sala oglinzilor, imaginile lor distruse de ploaia de gloanțe. Pe de altă parte, din cauza lui Jeff, care se frământă și se foiește neliniștit sub cearceafuri.

În cele din urmă, vorbește.

— Ești sigură că nu vrei să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat cu Lisa Milner?

Închid ochii, dorindu-mi ca somnul să mă înșface de gât și să mă tragă în adâncuri.

— Nu e nimic de vorbit, spun. Vrei să vorbim despre chestia ta?

— Nu e o chestie, spune el. E serviciul meu.

— Scuze. Fac o pauză și îl privesc ca să îmi dau seama cât de rău l-am enervat. Vrei să vorbim despre serviciul tău?

— Nu, spune el, apoi se răzgândește. Poate doar un pic.

Mă întorc către el și mă ridic, sprijinindu-mă în cot.

— Să înțeleg că nu aveți cine știe ce apărare?

— Nu prea. Iar asta este tot ce pot să spun, din punct de vedere legal.

Jeff nu are voie să dezvăluie prea multe detalii legate de munca lui. Confidențialitatea avocat-client se extinde și asupra soțiilor. Sau, în cazul meu, aproape soție. Acesta este un alt motiv pentru care eu și Jeff facem o pereche atât de bună. El nu are voie să vorbească despre munca lui. Eu nu vreau să vorbesc despre trecutul meu. Reușim astfel să evităm două dintre capcanele conversaționale principale în care cad cele mai multe cupluri. Cu toate acestea, pentru prima dată după multe luni, am sentimentul că suntem pe cale să fim prinși într-una și încerc din răsputeri să o ocolesc.

— Ar trebui să dormim, spun. Nu trebuie să fii în instanță, devreme, mâine-dimineață?

— Ba da, răspunde Jeff, privind în tavan, nu la mine. Și nu te-ai gândit nicio clipă că poate tocmai de aceea nu pot să dorm?

— Nu m-am gândit. Mă las înapoi pe spate. Scuze.

— Nu cred că înțelegi cât de important este acest caz.

— A fost la știri, Jeff. Îmi dau seama.

Acum, Jeff se ridică într-un cot și mă privește.

— Dacă lucrurile merg bine, situația mea s-ar putea schimba. A noastră. Crezi că vreau să fiu avocat din oficiu pentru tot restul vieții mele?

— Nu știu, Jeff. Vrei?

— Sigur că nu. Acest caz ar putea fi o rampă de lansare nemaipomenită. Cu puțin noroc, către un birou mare de avocatură, unde voi câștiga bani frumoși, ca să nu mai locuiesc în apartamentul iubitei mele, cumpărat cu banii din fondul ei de victimă.

Sunt prea jignită ca să spun ceva, deși îmi dau seama că Jeff regretă imediat cele spuse. Pentru o secundă, privirea îi îngheață și gura i se schimonosește într-o grimasă de suferință.

— Quinn, n-am vrut să spun asta.

— Știu. Cobor din pat, goală, iar asta mă face să mă simt expusă și vulnerabilă. Iau prima haină la îndemână – halatul uzat de baie al lui Jeff – și mă acopăr. E în regulă.

— Nu e în regulă. Sunt un nemernic.

— Încearcă să dormi, îi spun. Mâine e o zi importantă.

Merg în sufragerie, complet și iremediabil trezită. Telefonul meu a rămas pe măsuța de cafea, închis. Îl pornesc și ecranul se aprinde rece în întuneric. Am douăzeci și trei de apeluri pierdute, optsprezece mesaje și zeci de e-mailuri, practic, toate sunt de la reporteri.

Vestea morții Lisei a fost făcută publică. Presa e oficial la vânătoare.

Îmi verific e-mailurile, ignorate de ieri-seară. Printre nenumăratele solicitări venite din partea presei sunt și câteva mesaje inofensive de la admiratori ai paginii mele de internet și unele din partea diverșilor producători de ustensile pentru copt, care îmi propun să le încerc produsele.

Din mulțimea adreselor de e-mail, una îmi atrage atenția, ca un pește argintiu ieșit la suprafața apei.

„Lmilner75”.

Îmi retrag brusc mâna de pe ecran. Un gest reflex. Mă holbez la adresă până ce mi se întipărește în memorie cu litere ca de foc, ce nu dispar nici atunci când clipesc.

O singură persoană are adresa aceasta de e-mail și ea e moartă de mai bine de o zi. Gândul îmi pune un nod în gât. Înghit, apoi deschid e-mailul.

„Quincy, trebuie să vorbim. Este foarte important. Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj”.

Dedesubt, e numele Lisei și același număr de telefon din cartea ei.

Citesc e-mailul de câteva ori, în vreme ce nodul din gât parcă prinde

viață, devenind o creatură înaripată. E ca și cum aș fi înghițit o pasăre colibri care se zbate, aripile ei lovindu-mi esofagul.

Verific ora la care a fost trimis. Unsprezece noaptea. Luând în considerare timpul necesar pentru polițiști să urmărească apelul ei la 112 și să ajungă la ea acasă, înseamnă că Lisa mi-a trimis e-mailul cu mai puțin de o oră înainte de a se sinucide.

E posibil ca eu să fi fost ultima persoană cu care a luat legătura.

5.

Dimineața sosește cenușie și mahmură. Când mă trezesc, descopăr că Jeff a plecat deja la întâlnirea cu clientul lui, ucigașul de polițiști.

În bucătărie mă așteaptă o surpriză: o vază plină nu cu flori, ci cu ustensile de copt. Linguri de lemn, spatule și un tel profesional, gros cât mâna mea. În jurul vazei a legat o fundă roșie cu un bilet.

„Sunt un idiot. Și te rog să mă ierți. Ești prăjitura mea preferată. Te iubesc, Jeff”.

Lângă vază, brioșele neterminate se holbează iar la mine. Le ignor în timp ce iau primul Xanax al zilei cu două guri de suc de struguri. Apoi trec la cafea și mă îndrept spre masă, încercând să mă trezesc.

Somnul mi-a fost tulburat de coșmaruri, o fază pe care o crezusem încheiată. În primii ani după Pine Cottage, nu trecea noapte fără să am un coșmar. Lucrurile obișnuite pentru ședințele la psiholog – fuga prin pădure, Janelle ieșind dintre copaci, El. În ultima vreme însă, trecuseră săptămâni, uneori luni fără să le mai am.

Noaptea trecută am visat cohorte de reporteri zgâriind la ferestre și lăsând urme însângerate pe geamuri. Sfrijiți și livizi, gemeau numele meu, așteptând, precum vampirii, să îi poftesc în casă. Dinții lor nu erau colți străpungători, ci vârfuri ascuțite de creioane. A apărut și Lisa într-unul din ele, arătând exact ca în fotografia de pe coperta cărții. Zâmbetul îndelung studiat nu i-a dispărut nicio clipă de pe chip. Nici măcar atunci când a smuls un creion din mâna unui reporter și i-a trecut vârful peste încheieturile mâinilor.

Primul lucru la care m-am gândit, imediat ce m-am trezit, a fost, desigur, e-mailul de la ea. Acesta și-a petrecut noaptea în capul meu, ca o capcană cu arc, așteptând o fărâmă cât de mică de atenție conștientă care să o declanșeze. E tot acolo, în mintea mea, după prima cafea, și după cea de-a doua.

Cel mai pregnant în mintea mea este însă gândul de nezdruncinat că, în afara tentativei de a suna la 112, eu am fost ultima persoană cu care Lisa a încercat să ia legătura. Și dacă așa au stat lucrurile, de ce? Și-a dorit ca tocmai eu, dintre toți oamenii, să fiu cea care o ajută să se retragă de pe marginea hăului mental unde se găsea? Faptul că nu îi citisem e-mailul la

timp mă făcea cumva responsabilă de moartea ei?

Primul meu impuls este să îl sun pe Coop și să îi spun. Nu mă îndoiesc că va lăsa totul baltă și va face din nou drumul până în Manhattan doar ca să mă asigure că nu am nicio vină pentru cele întâmplate. Însă nu sunt sigură că vreau să îl văd pe Coop două zile la rând. Ar fi pentru prima dată după întâmplările de la Pine Cottage și dimineața care le-a urmat și nu este o experiență pe care îmi doresc să o repet.

În schimb, îi trimit un mesaj pe care îl fac să pară cât mai normal.

„Sună-mă când poți. Fără grabă. Nu e ceva important".

Instinctul îmi spune însă că este important. Sau cel puțin are acest potențial. Dacă nu ar fi așa, de ce m-am trezit gândindu-mă la asta? De ce îmi vine să îl sun pe Jeff, doar ca să-i aud vocea, când știu prea bine că e în instanță, cu telefonul închis, pierdut în adâncurile întunecate ale servietei?

Încerc să nu mă mai gândesc la asta, lucru care se dovedește imposibil de realizat. Telefonul îmi arată că am mai pierdut vreo douăsprezece apeluri. Mesageria e plină. Ascult un singur mesaj – unul surprinzător, din partea mamei, care mă sunase la o oră la care știa că dorm. Cea mai recentă dintre căile inovatoare prin care încearcă să evite, de fapt, o discuție cu mine.

„Quincy, sunt mama", începe mesajul, ca și cum nu i-aș recunoaște tonul nazal. „Tocmai m-a trezit un reporter, cerându-mi o declarație cu privire la ceea ce i s-a întâmplat fetei aceleia cu care erai prietenă, Lisa Milner. I-am spus să vorbească cu tine. M-am gândit că ar fi bine să știi".

Nu are sens să o sun înapoi. E ultimul lucru pe care și l-ar dori. Așa a fost încă de când m-am întors la școală, după Pine Cottage. Proaspăt rămasă văduvă, își dorise să fac naveta. Când am refuzat, a spus că o abandonam.

În cele din urmă însă, eu am sfârșit prin a fi abandonată. Până să termin facultatea, s-a recăsătorit cu un dentist pe nume Fred, care avea trei copii adulți, dintr-o căsnicie anterioară. Trei copii fericiți, normali, dințoși. Nicio Eroină printre ei. Aceștia au devenit familia ei. Eu am devenit o amintire tolerată a trecutului ei. O pată pe o nouă viață altminteri impecabilă.

Ascult încă o dată mesajul mamei, căutând să surprind o notă cât de mică de preocupare sau interes în vocea ei. Nu găsesc niciuna, așa că șterg mesajul și iau ediția de dimineață a ziarului *Times*.

Spre surprinderea mea, în josul primei pagini este un articol despre moartea Lisei. Citesc totul într-un suflet, peste măsură de tulburată.

> MUNCIE, Ind[{3}]. – Lisa Milner, un renumit psiholog de copii, singura supraviețuitoare a masacrului din căminul de fete, care a șocat comunitatea studențească din întreaga țară, a murit ieri în casa ei, conform informațiilor venite din

partea autorităților. Avea 42 de ani.

Cea mai mare parte a articolului descrie ororile trăite de Lisa cu ani în urmă, în noaptea atacului. Ca și cum niciun alt moment din viața ei nu conta. Citindu-l îmi fac o impresie despre cum va suna propriul meu necrolog. Mi se strânge stomacul.

Cu toate acestea, o propoziție mă pune pe gânduri. Spre sfârșitul articolului; ca un gând întârziat.

„Poliția continuă investigațiile”.

Ce investigații? Lisa și-a tăiat venele, lucru care pare să conducă la o concluzie evidentă. Apoi îmi amintesc ce îmi spusese Coop, și anume că se așteptau rezultatele testelor de toxicologie. Să vadă dacă Lisa lua ceva la momentul respectiv.

Las ziarul și deschid laptopul. Mă conectez și, fără să mă opresc asupra știrilor, merg direct la blogurile de analiză a crimelor, dintre care alarmant de multe sunt dedicate exclusiv Eroinelor. Tipii care le administrează – și, da, toți sunt bărbați; femeile au lucruri mai bune de făcut – încearcă uneori să ia legătura cu mine prin intermediul blogului meu, vrând să mă convingă să le acord interviuri. Nu le răspund niciodată. Cel mai aproape de o corespondență am ajuns după ce am primit o scrisoare de amenințare și Coop le-a scris tuturor, întrebându-i dacă ei o trimiseseră. Cu toții au spus că nu.

De obicei, evit aceste site-uri, de teama a ceea ce ar putea scrie despre mine. Astăzi însă se impune o excepție și mă pomenesc citind blog după blog. Aproape toate menționează sinuciderea Lisei. Oferă puține informații noi, la fel ca articolul din *Times*. Mai toate subliniază ironia faptului că o supraviețuitoare cunoscută în întreaga lume a ales să își ia singură viața. Unul dintre ele are îndrăzneala să sugereze că celelalte Eroine i-ar putea călca pe urme.

Dezgustată, închid pagina de căutare, apoi trântesc și capacul laptopului. Mă ridic încercând să alung energia furioasă dată de adrenalina care îmi aleargă prin corp. Xanaxul, cofeina și neinspiratele căutări pe internet m-au făcut agitată și nervoasă. Atât de mult încât mă îmbrac în hainele de sport și îmi pun pantofii de alergat. Când mă simt așa, ceea ce se întâmplă destul de des, singurul lucru care mă ajută e să alerg.

În lift, îmi dau seama că afară s-ar putea să fie reporteri. Dacă îmi știu numărul de telefon și adresa de e-mail, e ușor de presupus că știu și unde locuiesc. Îmi propun să încep să alerg imediat ce ajung în stradă, renunțând

la obișnuita plimbare prin Central Park. Nici nu aștept să ies din clădire, ci pornesc într-o alergare ușoară imediat ce se deschid ușile liftului.

Odată ajunsă afară însă, constat că nu era nevoie. În locul mulțimii de reporteri de care mă temusem, mă lovesc fix de un reporter. Pare tânăr, nerăbdător, și e chipeș într-un fel școlăresc. Ochelari ca ai lui Buddy Holly. Păr superb. Aduce mai mult cu Clark Kent decât cu Jimmy Olsen. Când ies din bloc, se grăbește spre mine, cu paginile blocnotesului fluturând.

— Domnișoară Carpenter?

Îmi spune numele lui – Jonah Thompson. Îl recunosc. Este unul dintre reporterii care m-a sunat, mi-a trimis mesaj și e-mail. Năpastă la puterea a treia. Apoi îmi spune numele publicației pentru care lucrează. E un tabloid important. Judecând după vârsta lui, asta înseamnă că ori e foarte priceput, ori complet lipsit de scrupule. Probabil amândouă.

— Nu comentez, spun eu și o rup la fugă.

Încearcă să se țină după mine și aud tălpile pantofilor lui Oxford țăcănind pe asfalt.

— Vreau doar să îți adresez câteva întrebări în legătură cu Lisa Milner, spune el.

— Nu comentez, repet. Dacă te mai găsesc aici când mă întorc, anunț poliția.

Jonah Thompson rămâne în urmă, în timp ce eu continui să mă îndepărtez. Îl simt contemplând retragerea mea, privirea lui mă arde în ceafă. Iuțesc pasul și ocolesc blocajele din trafic, în drum spre Central Park. Înainte să intru în parc, privesc peste umăr, să mă asigur că nu mă urmărise totuși.

Nicio șansă.

Nu încălțat în pantofii aceia.

În parc, o iau către nord, spre lac. Este locul meu preferat de alergare. Terenul e mai neted decât în alte părți, cu linii ușor de urmărit. Nu sunt multe curbe, după care nu știi ce te poate aștepta. Nu sunt pâlcuri de copaci, cu umbre dese. Doar alei întinse de pietriș, unde pot să strâng din dinți, să îmi îndrept spatele și să fug.

În dimineața aceasta răcoroasă însă mi-e greu să mă concentrez asupra alergării. Sunt cu gândurile în altă parte. Mă gândesc la chipul proaspăt al lui Jonah Thompson și la insistența lui sâcâitoare. Mă gândesc la articolul despre moartea Lisei și la perspectiva limitată pe care o prezenta, refuzând să accepte că întâmplarea prin care trecuse o afectase atât de profund încât

nu ezitase să-și treacă lama cuțitului peste încheieturile ambelor mâini. Cel mai mult însă mă gândesc la Lisa și la ce i-o fi trecut prin cap când mi-a trimis e-mailul acela. Era tristă? Disperată? Ținea deja cu mâna tremurândă cuțitul?

Dintr-odată, mă simt copleșită și adrenalina îmi părăsește trupul la fel de rapid cum pusese stăpânire pe el. Alți alergători trec pe lângă mine, pietrișul scrâșnind sub tălpile lor le anunță apropierea. Renunț la alergare, încetinesc, ies pe alee și merg până acasă.

Când ajung lângă bloc, sunt ușurată să descopăr că Jonah Thomson a plecat. Însă un alt reporter i-a luat locul, așteptând de cealaltă parte a străzii. La o privire mai atentă, constat că nu e vorba de o reporteriță obișnuită. Este mult prea provocatoare pentru presa mainstream, făcându-mă să mă gândesc la acele Riot Grrris care au cutreierat Williamsburgul înainte de apariția hipsterilor. O femeie căreia nu îi pasă de părerea altora, căci este îmbrăcată ca una de jumătate din vârsta ei. Geacă de piele peste o rochie neagră, mulată. Ciorapi de plasă și bocanci scofâlciți. Părul negru îi cade drept, ca o cortină, dezvăluindu-i parțial ochii conturați cu creion dermatograf. Buzele sunt făcute cu ruj roșu ca sângele. O bloggeriță, presupun. Una cu un public complet diferit de al meu.

Cu toate acestea, are ceva foarte familiar. Am mai văzut-o. Așa cred. Stomacul mi se înfioară tulburat de senzația aceea stranie pe care o am când nu recunosc un chip, deși știu că l-am mai văzut.

În schimb, ea mă recunoaște. Ochii de raton mă scanează printre faldurile de păr negru. O privesc cum mă privește. Nu clipește. Stă sprijinită de clădirea opusă, fără să facă vreun efort să se încadreze în peisaj. Între buzele roșii e înfiptă o țigară din care se înalță rotocoale de fum. Dau să intru în bloc și atunci mi se adresează.

— Quincy. E o declarație, nu o întrebare. Hei, Quincy Carpenter!

Mă opresc, mă întorc pe jumătate, mă încrunt și-i spun:

— Nu comentez.

Se încruntă la rândul ei – și chipul i se întunecă precum cerul când vin norii de furtună.

— Nu vreau niciun comentariu.

— Ce vrei, atunci? îi spun privind-o drept în față, încercând să o intimidez.

— Să vorbim.

— Despre Lisa Milner?

— Da, spune ea. Și despre alte lucruri.

— Ceea ce înseamnă că ești reporter. Iar eu nu comentez.

Bombăne „Iisuse Hristoase”, și aruncă chiștocul în stradă. Se apleacă și ia de jos un rucsac. E greu și burdușit, conținutul acestuia forțându-i vizibil cusăturile când îl ridică. Ajunge imediat în fața mea, lăsând rucsacul jos, atât de aproape de mine că mai avea puțin și-i dădea drumul pe piciorul meu drept.

— Nu trebuie să fii atât de afurisită, spune.

— Poftim?

— Ascultă, nu îți cer decât să vorbim. De aproape, vocea îi e răgușită și seducătoare. Respirația îi duhnește a țigări și a whisky. M-am gândit că ar fi bine, după ceea ce s-a întâmplat cu Lisa.

Brusc, îmi dau seama cine este. Arată altfel decât mă așteptam. Cu totul altfel decât fotografia din albumul de sfârșit de an, care împânzise presa într-o vară, cu mulți ani în urmă. Au dispărut părul tapat, obrajii roz și bărbia dublă. A slăbit mult de atunci și și-a pierdut aura inocentă a tinereții. Timpul a făcut din ea o versiune încordată și obosită.

— Samantha Boyd, spun eu.

Dă din cap.

— Prefer să mi se spună Sam.

6.

Samantha Boyd.

Cea de-a doua Eroină.

Dintre noi trei, ea a trecut probabil prin experiența cea mai cumplită.

Era în vacanță de două săptămâni când s-a întâmplat. O fată simplă, care încerca să pună niște bani deoparte pentru facultate. Se angajase ca menajeră la un motel de pe autostradă, imediat la ieșirea din Tampa, pe nume Nightlight Inn. Fiind proaspăt angajată, Samantha trebuia să lucreze schimbul de noapte, aducând prosoape curate pentru șoferii de camioane obosiți și schimbând cearceafurile pline de sudoare și spermă în camerele ocupate cu ora.

La două ore după ce începuse cel de-al patrulea schimb, și-a făcut apariția un individ cu un sac de cartofi tras peste cap și atunci s-a dezlănțuit iadul.

Era un meșter ambulant cu o preferință specială pentru acele lucruri din Biblie despre care se vorbește mai rar. Târfele din Babylon. Pedepsirea păcătoșilor. Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi. Numele lui era Calvin Whitmer. Însă după vara aceea avea să fie cunoscut pentru totdeauna drept Omul Sac.

Numele era potrivit, întrucât căra multe lucruri în saci. Remorca mașinii lui era plină de saci. Saci cu cutii goale de suc. Saci cu piei de animale. Saci cu nisip, sare, pietriș. Și mai era sacul cu unelte pe care îl adusese cu el la Nightlight Inn, plin cu lame de fierăstrău, dălți și cuie de zidărie. Poliția a numărat douăzeci și una de unelte, majoritatea acoperite cu sânge închegat.

Samantha a făcut cunoștință personal cu două dintre acestea. Una a fost un burghiu pe care i l-a înfipt în spate. De două ori. Cealaltă, un bomfaier care i-a atins coapsa, secționându-i o arteră. Întâlnirea cu burghiul a avut loc înainte ca Omul Sac să o lege de un copac, în spatele motelului, cu o bucată de sârmă ghimpată. Partea cu bomfaierul s-a petrecut după ce ea a reușit, cumva, să se elibereze.

Șase oameni au murit în noaptea aceea – patru clienți ai motelului, recepționerul din schimbul de noapte, pe nume Troy, și Calvin Whitmer. Acestuia din urmă, Sam i-a făcut felul după ce a reușit să se elibereze și a pus mâna pe burghiul pe care el i-l înfipsese în spate. A sărit pe Omul Sac și

i l-a înfipt în piept, de nenumărate ori. Așa a și găsit-o poliția – cu sârma ghimpată încă agățată de ea, călare peste un om mort, continuând să-l înjunghie.

Știu povestea pentru că apăruse în revista *Times,* pe care părinții mei credeau că nu o citeam. Numărul acela însă l-am citit, noaptea, sub pătură, la lumina unei lanterne pe care o strângeam în palma umedă. Am avut coșmaruri o săptămână întreagă.

Între timp, povestea lui Sam a circulat așa cum o făcuse și povestea Lisei și, în cele din urmă, povestea mea. La știrile de seară. Pe prima pagină a ziarelor. Pe copertele revistelor. O, cum se repezise presa! Probabil aceiași reporteri care, mai târziu, împânziseră peluza din fața casei părinților mei. Sam acordase câteva interviuri scrise, plus o apariție tv în exclusivitate cățelei aceleia mirosind a Chanel, probabil pentru același preț pe care mi-l oferise și mie.

Singura ei condiție fusese să nu fie filmată sau fotografiată. Singura fotografie făcută publică a fost aceea din albumul de sfârșit de an – devenind astfel imaginea permanentă a încercării teribile prin care trecuse. De aceea fusese o chestie atât de importantă când acceptase să apară, alături de Lisa și de mine, în emisiunea Ophrei, urmând să se lase văzută de o lume întreagă. Devenind o chestie și mai importantă când eu m-am retras. Din cauza mea, nimeni nu a apucat să vadă o altă imagine a Samanthei Boyd.

Un an mai târziu, dispărea.

Dispariția ei însă nu a fost una subită. S-a petrecut treptat, pe nesimțite, cum se împrăștie ceața în lumina zilei. Când au vrut să scrie despre aniversarea de zece ani a crimelor de la Nightlight Inn, reporterii au descoperit că nu reușeau să-i dea de urmă. Într-un final, mama ei a declarat că nu mai țineau legătura. Nici autoritățile federale, care țin sub observație victimele crimelor violente, n-au găsit-o.

Dispăruse. Ieșise din sistem, cum spune Coop.

Nimeni nu știa exact ce se întâmplase, dar asta nu a împiedicat teoriile să apară ca ciupercile după ploaie. Într-un articol pe care îl citisem, se specula că își schimbase numele și se mutase în America de Sud. Un altul sugera că trăia în izolare, undeva, în vest. Site-urile despre crime făceau, firește, presupuneri mai sumbre, vorbind despre sinucidere, răpire, mușamalizări ale guvernului.

Acum însă, e aici, în fața mea. Prezența ei este atât de neașteptată încât cu greu îmi găsesc cuvintele. Reușesc să îngaim:

— Ce cauți aici?

Sam își dă ochii peste cap.

— Chiar nu te pricepi la treaba asta cu salutul.

— Scuze, spun. Bună!

— Așa, vezi că se poate!

— Mersi. Dar tot nu știu ce cauți aici.

— Nu e clar? Am venit să te văd. Vocea ei mă trimite cu gândul la o bodegă – răgușită și mirosind a băutură. Are inflexiunea ispititoare a lucrurilor interzise. M-am gândit că a venit momentul să ne cunoaștem.

Ne privim una pe alta preț de o clipă, fiecare evaluând stricăciunile de pe trupul celeilalte. Am sentimentul că și Sam s-a documentat despre mine, căci îmi privește întâi stomacul, apoi umărul. Eu, în același timp, arunc o privire către piciorul ei, încercând să îmi amintesc dacă șchiopătase când traversase strada.

Îmi amintesc vorbele Lisei, „Noi suntem o specie rară" îmi spusese cândva. „Trebuie să ne ținem aproape".

Acum că Lisa nu mai este, nimeni altcineva nu înțelege prin ce am trecut. Am rămas doar noi două, Sam și cu mine. Și, deși nu înțeleg întru totul pentru ce a ieșit din ascunzătoare doar ca să mă vadă, mă pomenesc dând șovăielnic din cap.

— Și iată că ne-am cunoscut, spun, cu vocea încă alterată de surpriză. Vrei să urci?

•

Ne așezăm în sufragerie, lângă cafele de care nu ne atingem. M-am schimbat de echipamentul sportiv într-o pereche de blugi, balerini roșii și o bluză turcoaz. Câteva pete de culoare să contrabalansez ținuta complet neagră a lui Sam.

Mă așez într-un fotoliu cu spătarul drept, tapițat cu catifea mov. Rigid și restrictiv, este mai mult decorativ decât confortabil. Sam, așezată pe canapeaua de epocă, pare la fel de nelalocul ei. Cu genunchii lipiți, brațele pe lângă corp, încearcă să facă conversație, lucru la care e clar că nu se pricepe. Vorbește repezit, în fraze scurte. Fiecare ca o petardă azvârlită în viteză.

— Frumoasă casă.

— Mersi.

— Pare mare.

— Nu e rău. Nu avem decât două dormitoare.

Mă crispez imediat ce închid gura. Decât. Ca și cum aș fi nevoiașă, cumva. Judecând după rucsacul burdușit de stă să plesnească, mă îndoiesc că Sam are măcar o cameră.

— Drăguț.

Sam se foiește pe canapea. Am impresia că i-ar plăcea să-și arunce ghetele din picioare și să se întindă. Pare să fie la fel de stânjenită pe cât mă simt și eu.

— Nu că n-ar fi un apartament încăpător, spun eu, într-o încercare disperată să nu par răsfățată. Înțeleg cât sunt de norocoasă. Și camera de oaspeți este numai bună pentru când vin părinții lui Jeff în vizită. Jeff. Iubitul meu. Părinții lui locuiesc în Delaware, iar fratele lui, cumnata și cei doi nepoți în Maryland. Vin des în vizită. E amuzant să ai copii în preajmă, uneori.

Îi ador pe cei din familia lui Jeff, cu toții la fel de minunați ca și el. Știau despre cele petrecute la Pine Cottage. Jeff le-a spus imediat ce a înțeles că lucrurile deveneau serioase între noi. Oamenii aceia de nădejde, protestanți din clasa mijlocie, nici măcar nu au clipit. Mama lui mi-a trimis chiar un coș cu fructe, cu un bilet scris de mână în care spunea că speră să îmi facă ziua mai frumoasă.

— Și familia ta? întreabă Sam.

— Ce-i cu ei?

— Te vizitează des?

Mă gândesc la unica vizită a mamei mele. Se autoinvitase, sub pretextul că se certase cu Fred și voia să petreacă un weekend liniștit, departe de casă. Jeff a văzut asta ca pe un semn bun. Naivă, la fel am crezut și eu. Am crezut că mama va fi impresionată de viața pe care mi-o construisem. În schimb, întreg weekendul nu a făcut decât să mă critice, de la hainele pe care le purtam la cât de mult vin beam la masă. Când a venit vremea să plece, abia dacă ne mai vorbeam.

— Nu, îi răspund lui Sam. Nu mă vizitează. Ai tăi?

— La fel.

O văzusem pe doamna Boyd o dată, într-un interviu difuzat de 20/20, la scurt timp după ce lumea realizase dispariția lui Sam. Era o mână de om, cu tenul acoperit de pete roșii și rădăcinile firelor de păr nevopsite de multă vreme. Pe parcursul interviului, a lăsat impresia unei indiferențe surprinzătoare față de fiica ei. Expresia rigidă a chipului ei îi făcea vocea să sune mieroasă și rea. Părea obosită și iritată. Deși Sam are același aer

ostenit, înțeleg de ce a vrut să scape de o astfel de femeie. Doamna Boyd arăta ca o casă zguduită de prea multe furtuni.

Mama este opusul ei. Sheila Carpenter își ascunde cu obstinație extenuarea. Cât am fost în spital, după cele întâmplate la Pine Cottage, venea în fiecare dimineață perfect coafată și fardată. Sigur, fiica ei abia scăpase cu viață din mâinile unui nebun care îi ucisese toți prietenii, dar acesta nu era un motiv pentru ca ea să apară neîngrijită. Dacă mama lui Sam este o casă în paragină, a mea este o vilă de la marginea orașului, putredă pe dinăuntru.

— Ultima dată când am auzit despre tine, parcă dispăruseși, îi spun.

— Oarecum, spune Sam.

— Unde ai fost, atâția ani?

— Pe ici, pe colo. Am stat ascunsă.

Îmi dau seama că stau cu brațele încrucișate și palmele îngropate adânc la subsuori. Le retrag și le așez frumos în poală. În câteva secunde, brațele mele revin în poziția inițială. Trupul meu tânjește dureros după un Xanax.

Sam nu bagă de seamă. E ocupată să-și dea părul peste urechi și să măsoare din priviri apartamentul. Am amenajat spațiul în stilul shabby-chic[4]. Totul este eterogen, de la pereții zugrăviți cu albastru la veiozele cumpărate din talcioc și covorul alb mițos pe care îl luasem într-o doară și care acum îmi plăcea la nebunie. Este, îmi dau seama, apartamentul cuiva care încearcă să ascundă cât de mulți bani are și nu îmi e clar dacă Sam e impresionată sau iritată.

— Lucrezi? mă întreabă.

— Da, eu, a…

Trag de timp, cum fac de fiecare dată când trebuie să vorbesc cuiva despre activitatea mea frivolă și excentrică. Mai ales cuiva ca Sam, care e înconjurată de aura unei sărăcii îndelungate. Vizibile în firul dus la ciorapi, în ghetele cârpite cu bandă adezivă, în privirea înăsprită. Disperarea plutește în jurul ei ca undele radio, tremurătoare și intensă.

— Nu ești obligată să-mi răspunzi, îmi spune. Vreau să spun, nici nu mă cunoști.

— Sunt bloggeriță? vine răspunsul meu mai mult sub forma unei întrebări. Ca și cum habar nu am ce sunt, de fapt. Am o pagină de internet, se numește Dulciurile lui Quincy.

Sam zâmbește politicos cu jumătate de gură.

— Drăguț. E cu pisici și alte prostii?

— Produse de patiserie. Torturi, biscuiți, brioșe. Postez fotografii și sfaturi de decorare. Rețete. Multe rețete. A apărut pe Canalul Culinar.

Iisuse. Mă laud că am apărut pe Canalul Culinar? Până și mie îmi vine să-mi trag una. Sam însă mă ascultă dând din cap.

— Mișto, spune ea.

— E amuzant, răspund eu, reușind să-mi aduc, în sfârșit, vocea într-un registru normal.

— De ce dulciuri? De ce nu foametea mondială sau politică sau…

— Pisici și alte prostii?

De data aceasta, zâmbetul lui Sam e larg și sincer.

— Da, exact.

— De când mă știu, mi-a plăcut să fac prăjituri. Este unul dintre puținele lucruri la care mă pricep. Mă relaxează. Mă face fericită. După… ezit iar, de data aceasta dintr-un motiv cu totul diferit. După ceea ce mi s-a întâmplat.

— Te referi la Crimele de la Pine Cottage? spune Sam.

La început, sunt surprinsă că știe numele. Apoi îmi dau seama că e normal să știe. Așa cum și eu știu despre Nightlight Inn.

— Da, răspund. După aceea, mi-am petrecut mult timp acasă, în bucătărie, pregătind diverse pentru prieteni și vecini. În semn de mulțumire. Oamenii au fost generoși. Ne-au adus de mâncare în fiecare seară, săptămâni la rând.

— Atâta mâncare. Sam își duce mâna la gură și începe să-și roadă pielițele din jurul unghiilor. Mâneca gecii de piele alunecă puțin, dezvelind un desen în cerneală la încheietură. Un tatuaj, ascuns vederii. Trebuie că era un cartier drăguț.

— Era.

Smulge cu dinții o bucată de unghie și o scuipă.

— Al meu nu era.

Se așterne tăcerea, timp în care mintea îmi freamătă de întrebări. De natură personală, la care s-ar putea ca Sam să nu vrea să răspundă. Cât timp ai stat legată de copac cu sârma ghimpată? Cum ai reușit să scapi? Cum te-ai simțit când i-ai înfipt burghiul acela în inimă lui Calvin Whitmer?

În schimb, spun:

— Să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Lisa?

— O spui de parcă am avea de ales.

— Avem.

— S-a sinucis, spune Sam. Sigur că trebuie să vorbim.

— De ce crezi că a făcut-o?

— Poate că nu a mai rezistat.

Știu ce vrea să zică. Se referă la sentimentul de vinovăție, la coșmaruri, la durerea care nu se dă dusă. Mai presus de toate, la sentimentul sâcâitor, de nezdruncinat, că poate supraviețuirea mea a fost o greșeală. Că poate nu sunt nimic mai mult decât o insectă ce se zbate, disperată, pe care destinul a uitat să o strivească.

— Sinuciderea Lisei te-a făcut să ieși din ascunzătoare, după atâta timp? o întreb.

Sam mă privește în ochi.

— Tu ce crezi?

— Da. Pentru că te-a șocat, ca și pe mine.

Tace.

— Am dreptate, nu-i așa?

— Poate, spune ea.

— Și ai vrut să mă vezi față în față. Pentru că erai curioasă să mă cunoști.

— O, știu totul despre tine, răspunde Sam.

Se lasă din nou pe spătarul canapelei, părând, pentru prima dată, că se simte confortabil. Așază un picior peste celălalt. Își desprinde brațele de pe lângă trup și le întinde, ca pe niște aripi, peste pernele canapelei. Fac un gest similar. Îmi cobor brațele de peste piept și mă aplec în față, în fotoliul meu.

— S-ar putea să fii surprinsă.

Sam ridică dintr-o sprânceană. Sunt desenate cu creion dermatograf și mișcarea dezvăluie câteva fire pufoase sub dungile negre.

— O provocare surprinzătoare din partea domnișoarei Quincy Carpenter.

— Nu e o provocare, spun. E adevărul. Am secrete.

— Toată lumea are secrete. Dar ești mai mult decât o Martha Stuart la tinerețe, așa cum pretinzi a fi pe blogul tău? Aceasta este întrebarea.

— De unde știi că pretind?

— Pentru că ești o Eroină. E altfel pentru noi.

— Nu sunt o Eroină, îi spun. N-am fost niciodată. Sunt eu însămi. Sigur, nu o să te mint și să spun că nu mă gândesc, uneori, la cele întâmplate. Mă gândesc. Rar. Am depășit momentul.

Mă privește cu neîncredere. Ambele sprâncene desenate cu creionul sunt acum ridicate.

— Vrei să-mi spui că acțiunea terapeutică a pregătitului de prăjituri te-a vindecat?

— Ajută, îi spun.

— Dovedește-o!

— Să o dovedesc?

— Da, spune Sam. Fă ceva.

— Acum?

— Sigur. Se ridică, se întinde și mă trage de pe scaun. Arată-mi chipul tău cel adevărat.

7.

Făcutul prăjiturilor este o știință, la fel de precisă precum chimia sau fizica. Sunt reguli ce trebuie respectate. Prea mult dintr-un ingredient și prea puțin din altul conduc la dezastru. Eu găsesc alinare în asta. Afară, lumea reală este un loc nelegiuit, unde pândesc oameni cu cuțite ascuțite. În bucătărie, domnește ordinea.

De aceea am înființat Dulciurile lui Quincy. Când am terminat facultatea, cu o diplomă de marketing, și m-am mutat în New York, încă mă consideram o victimă. La fel mă considerau și ceilalți. Singurul mod prin care puteam schimba asta a fost să fac prăjituri. Voiam să torn existența mea amorfa, lipsită de consistență, într-o formă umană, să încing focul și să apar nouă, proaspătă și plină de viață.

Deocamdată, pare să meargă.

În bucătărie, așez pe masă două rânduri gemene de castroane, de dimensiuni diferite, în funcție de ingredientele pe care le vor cuprinde. Cele mai mari primesc ingredientele de bază – faina și zahărul, în mormane vălurite ca de zăpadă. Vasele mijlocii sunt pentru elementele de legătură. Apă. Ouă. Unt. În cele mici, aromele, unde cantități infime conțin esențele cele mai puternice. Piure de dovleac și coajă de portocală, scorțișoară și merișoare.

Sam privește gama de ingrediente, nedumerită.

— Ce faci aici?

— Vom face câte un chec cu dovleac și portocală.

Vreau să îi ofer lui Sam formula din spatele pregătirii unei prăjituri și experiența siguranței pe care o aduce cu sine; vreau să vadă cum m-a ajutat pe mine să devin mai mult decât fata care a apărut țipând dintre copacii de la Pine Cottage.

Iar dacă ea va crede asta, atunci probabil că este adevărat.

Sam rămâne pe loc, privind întâi la mine, apoi în jurul nostru, în bucătărie. Cred că am o bucătărie plăcută, amenajată în nuanțe calde de verde și albastru. În cadrul ferestrei, pe pervaz, e un vas cu margarete și pe pereți atârnă suporturi de vase de un gust îndoielnic. Echipamentele de bucătărie sunt de ultimă generație, dar cu aspect retro. Sam privește totul cu o expresie îngrozită pe care abia reușește să o ascundă. E ca un copil

sălbăticit adus pe neașteptate în mijlocul civilizației.

— Tu știi să gătești? o întreb.

— Nu, spune Sam. Eu pregătesc la microunde.

Apoi râde. Un râs exploziv, gutural, care umple bucătăria. Îmi place asta. Când sunt singură în bucătărie, e mereu liniște.

— E ușor, îi spun. Crede-mă.

O așez în dreptul unui șir de castroane, iar eu merg lângă celălalt șir. Apoi îi arăt, pas cu pas, cum să încorporeze untul cu zahărul; cum să le amestece apoi cu faina, apa și ouăle; cum să adauge, pe rând, aromele. Sam încorporează totul în aceeași manieră în care vorbește – cu gesturi scurte, la întâmplare. Din vasul ei se ridică nori de făină și stropi de piure de dovleac.

— Mmm, fac bine?

— Aproape, îi spun. Trebuie să fii puțin mai delicată.

— Vorbești ca foștii mei iubiți, glumește ea, dar îmi ascultă sfatul și începe să amestece ingredientele cu ceva mai puțină forță. Rezultatele se văd imediat. Hei, funcționează!

— Cu răbdarea, treci marea. Aceasta este cea de-a zecea poruncă pe blogul meu.

— Ar trebui să scrii o carte. Cum să faci prăjituri, pentru Idioți.

— M-am gândit la asta. La o carte normală de bucate, vreau să spun.

— Dar la o carte despre Pine Cottage?

La auzul celor două cuvinte încremenesc. Separat, acestea nu au nicio putere asupra mea. Pine. Cottage. Două cuvinte inofensive și nimic mai mult. Împreună însă, dobândesc ascuțișul cuțitului pe care mi l-a înfipt în abdomen și în umăr. Dacă clipesc, știu că o voi vedea pe Janelle apărând dintre copaci, tehnic încă în viață, dar, de fapt, deja moartă. Așa că îmi forțez ochii să rămână deschiși, fixând aluatul care capătă consistență în castron, înaintea mea.

— Ar fi o carte extrem de scurtă, îi răspund.

— O, da. Vocea îi sună fals, ca și cum abia acum își amintește de amnezia mea. Exact.

Și ea se holbează, dar nu la castronul din fața ei, ci la mine. Îi simt privirea pe obraz la fel de concretă ca razele soarelui cald al după-amiezii pătrunzând pe fereastra bucătăriei. Încep să am sentimentul neplăcut că mă testează cumva. Și că dacă mă întorc să o privesc, la rândul meu, nu trec testul. Continui să fixez cu privirea aluatul din fața mea, gros și lucios pe fundul castronului.

— Ai citit cartea Lisei? o întreb.

— Neah, spune ea. Tu?

— Nu.

Nu știu de ce o mint. Ceea ce este o altă minciună. Știu de ce. Ca să o descumpănesc. Sunt convinsă că presupune că am citit fiecare cuvințel din cartea Lisei, așa cum de altfel am și făcut. Însă nimic nu e mai plictisitor ca o persoană previzibilă.

— Și voi două nu v-ați văzut niciodată? o întreb.

— Lisa n-a avut plăcerea, îmi răspunde ea. Voi?

— Am vorbit la telefon. Despre cum să facem față traumei. Despre așteptările celorlalți. Nu a fost chiar ca atunci când te vezi față în față cu cineva.

— Și cu siguranță nu ca atunci când faci prăjituri cu cineva.

Mă împunge cu șoldul și izbucnește în râs. Cred că am trecut testul.

— Ar trebui să punem astea la cuptor, îi spun.

Cu ajutorul unei spatule, răstorn compoziția mea într-o tavă de chec. Sam încearcă să o răstoarne direct, dar nimerește pe lângă și aluatul ajunge pe blatul de lucru.

— La naiba, spune ea. De unde iau și eu o chestie din aia?

— O spatulă? Acolo.

Arăt către unul din sertarele aflate în spatele ei. Ea trage de mânerul celui de dedesubt. Cel încuiat. Sertarul meu. Se aude un zornăit din interior.

— Ce e acolo?

— Nu-l atinge!

Par mai panicată decât sunt și în vocea mea se simte o notă de furie. Ridic automat o mână la gât, căutând cheia, ca și cum aceasta s-ar fi desprins ca prin magie și ar fi ajuns în încuietoarea sertarului. Firește că o descopăr la locul ei, lipită de piept.

— Sunt rețete, spun, mai liniștită. Colecția mea secretă.

— Scuze, spune Sam, lăsând mânerul.

— Nimeni nu are voie să le vadă, adaug.

— Sigur. Înțeleg.

Ridică brațele, defensiv. Mânecile jachetei îi alunecă dezvelindu-i încheieturile și tatuajul. Este un singur cuvânt, imprimat cu cerneală neagră.

SUPRAVIEȚUITOARE

Cu litere mari. Îngroșat. Este în același timp o declarație și o provocare. „Haide”, parcă spune. „Încearcă numai să te pui cu mine!”

•

O oră mai târziu, toate brioșele sunt decorate și două checuri cu dovleac și portocală se răcesc pe aragaz. Sam privește rezultatele cu o mândrie obosită, cu o pată de făină pe obraz, ca vopseaua unui războinic.

— Și acum? întreabă ea.

Încep să așez brioșele pe niște platouri masive, de un verde pastel care contrastează cu negrul glazurii.

— Acum, aranjăm masa pentru ambele deserturi și facem fotografii pentru site.

— Mă refer la noi, spune Sam. Ne-am întâlnit. Am vorbit. Am făcut prăjituri. A fost magic. Și acum?

— Depinde de ce ai venit, îi răspund. Este doar din cauza a ceea ce i s-a întâmplat Lisei?

— Nu e suficient?

— Puteai să suni. Sau să trimiți un e-mail.

— Am vrut să te văd, spune ea. Am vrut să văd cum te simți după ce ai aflat ce a făcut Lisa.

— Și cum mă simt?

— Nu îmi dau seama. Ce-ai zice să îmi dai un indiciu?

Îmi fac de lucru cu brioșele, încercând diverse aranjamente, cu Sam în spatele meu.

— Quincy?

— Sunt tristă, OK? spun și mă răsucesc să o privesc. Sinuciderea Lisei m-a întristat.

— Eu nu. Își privește mâinile când spune asta, curățând resturi de aluat de sub unghii. Sunt furioasă. După oroarea căreia i-a supraviețuit să moară așa? Mă înfurie.

Deși exact același lucru i l-am spus și eu lui Jeff, aseară, simt cum mă cuprinde iritarea. Mă întorc iar către aranjamentul meu.

— Nu fi furioasă pe Lisa!

— Nu sunt, spune Sam. Sunt furioasă pe mine. Că nu am încercat niciodată să vorbesc cu ea. Sau cu tine. Dacă o făceam, poate…

— Ai fi prevenit ceea ce s-a întâmplat? spun eu. Bun venit în club!

Deși sunt cu spatele către ea, simt cum mă fixează iar cu privirea. De data asta, intensitatea privirii îi este punctată de răceală. De o curiozitate pe

care nu o exprimă. Nu îmi doresc nimic mai mult decât să îi spun despre e-mailul pe care Lisa mi l-a trimis înainte să moară. Mi-ar face bine să vorbesc despre asta, să o las pe Sam să preia o parte din povara unui sentiment probabil inadecvat de vinovăție. Însă vina se numără și printre motivele care au adus-o pe Sam la ușa mea. Nu am de gând să i-o sporesc, cu atât mai mult cu cât, poate, vizita ei este un ritual nerostit de ispășire.

— Ceea ce s-a întâmplat cu Lisa este foarte nedrept, spune Sam. Mă simt groaznic când mă gândesc că aș fi putut – că am fi putut, de fapt – să o ajutăm, cumva. Nu vreau să pățești și tu la fel.

— Nu am de gând să mă sinucid, îi spun.

— Dar eu nu aveam de unde să știu. Dacă ai nevoie de ajutor, sau ceva, spune-mi. Iar eu voi face la fel. Trebuie să ne protejăm una pe alta. Așa că poți vorbi cu mine despre ceea ce s-a întâmplat. Înțelegi, dacă ai vreodată nevoie.

— Nu îți face griji, îi spun. Sunt fericită.

— Bun. Cuvântul sună artificial, ca și cum nu mă crede. Mă bucur să aud asta.

— Serios, chiar sunt. Afacerea merge bine. Jeff e fantastic.

— Îl voi cunoaște pe acest Jeff?

Este o întrebare ca o păpușă rusească, ce închide în sine alte întrebări, nerostite. Dacă deschid întrebarea „Îl voi cunoaște pe Jeff?”, voi găsi înăuntru „Mă placi?” din interiorul căreia va ieși la iveală „Ne împrietenim?” Iar în miezul acesteia stă întrebarea cea mai importantă. Întrebarea esențială: „Suntem la fel?”

— Bineînțeles, îi spun, răspunzând tuturor întrebărilor. Rămâi la cină.

Termin de aranjat decorul, cu brioșele așezate astfel încât păienjenii decorativi să umple cadrul. Pentru fundal, am ales o bucată de stofa veche, cu un imprimeu pronunțat, din anii ’50, și dovleci decorativi din ceramică pe care i-am luat dintr-un talcioc.

— Drăguț, spune Sam, dar nasul încrețit indică faptul că remarca ei nu se vrea a fi un compliment.

— În afacerea asta, drăguț vinde.

Stăm umăr lângă umăr, studiind tabloul. În ciuda atenției la fiecare detaliu, tot nu e perfect. Lipsește ceva. Un element inefabil pe care am neglijat să îl includ.

— E „prea” perfectă, spune Sam.

— Ba nu, spun eu, deși e clar că este. Întreg aranjamentul este tern, lipsit

de viață. Totul este atât de impecabil încât ar putea fi artificial. Așa pare, în orice caz. Zici că sunt decorațiuni din plastic așezate pe o bază de burete. Tu ce ai schimba?

Se apropie de masă, căzută pe gânduri, cu un deget pe bărbie. Apoi se pune pe treabă cu o frenezie demnă de Godzilla făcând orașul Tokio una cu pământul. Eliberează în grabă câteva platouri și le așază unele peste altele. Răstoarnă un dovleac de decor și încrețește un șervet de bucătărie pe care îl lasă să cadă natural în mijlocul cadrului. Desprinde hârtiile de copt de pe trei brioșe, lăsându-le și pe ele acolo.

Aranjamentul impecabil acum este dezordonat. Seamănă cu o masă la finalul unei petreceri reușite, în neorânduială, satisfăcător și real.

E perfect.

Iau aparatul și încep să fotografiez, făcând focus pe brioșele răvășite. În spatele acestora se zărește teancul de platouri, unele cu urme de glazură neagră pe verdele pastelat.

Sam înșfacă o brioșă din care mușcă zdravăn, umplându-se de firimituri și expunând umplutura moale de cireșe.

— Fă-mi o poză!

Ezit, din motive pe care ea nu are cum să le înțeleagă.

— Nu pun poze cu oameni pe blog, îi spun. Doar produse.

La fel cum nu fotografiez niciodată oameni, chiar și atunci când fac fotografii care nu sunt pentru blog. Nici selfie-uri, ca al Lisei. Nu după cele întâmplate la Pine Cottage.

— Una singură, se bosumflă Sam. Pentru mine?

Șovăind, privesc pe vizor și trag aer în piept. Mă simt ca și cum aș privi într-un glob de cristal unde îmi văd nu viitorul, ci trecutul. O văd pe Janelle în fața cabanei pozând caraghios cu nenumăratele ei valize. Mai devreme, nu observasem asemănarea, dar acum aceasta mă izbește. Deși Sam și Janelle nu se aseamănă fizic, împărtășesc același spirit. Intense și autentice, incredibil de vii.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Sam.

— Nu. Apăs butonul declanșator și fac o singură fotografie. Nu s-a întâmplat nimic.

Vine repede lângă mine și nu mă lasă până nu-i arăt fotografia.

— Îmi place, spune. Trebuie neapărat să o pui pe blog.

Îi spun că o voi face, lucru care o încântă, deși planul meu este să o șterg cu prima ocazie.

Apoi vine rândul checurilor cu dovleac să fie aranjate pentru poză. O las pe Sam să taie dintr-unul felii groase, ce se desfac înaintea mea ca paginile dintr-o carte. Dovlecilor decorativi le iau locul cești vintage de ceai, pe care le-am găsit cu o săptămână în urmă în West Village. Le umplu cu cafea, pe unele mai mult, pe altele mai puțin. Vărs din greșeală câțiva stropi și-i las acolo, pe masă, lângă una dintre cești. Sam adaugă detaliul final, ridicând o ceașcă din care soarbe lung și zgomotos. Rujul ei lasă urme pe buza cești. Un sărut rubiniu, misterios și seducător. Se îndepărtează și mă lasă să fac fotografiile. Fac mai multe decât e necesar, cucerită de haos.

8.

Ora cinei se apropie însoțită de panică și de agitația pregătirilor de ultim moment. Gătesc linguini cu sosul puttanesca pe care l-am învățat de la mama lui Jeff. Avem salată, grisine proaspăt coapte, vin la sticlă, toate așezate frumos în sufragerie, pe masa din lemn natur pe care am cumpărat-o cu o vară în urmă, în Red Hook.

Jeff ajunge acasă în acordurile lui Rosemary Clooney, ce răsună din casetofon, iar pe mine mă găsește cu chipul îmbujorat și strălucitor, într-o rochiță de seară de la mijlocul anilor ’50, în care am simțit nevoia să mă schimb. Dumnezeu știe ce-i trece prin minte. Cu siguranță e derutat. Poate ușor îngrijorat, temându-se că am exagerat puțin, ceea ce am și făcut. Sper însă că e și mândru. De ceea ce am reușit să fac. De faptul că, după atâtea mese înghesuite, cu familia lui, în sfârșit, am un musafir.

Apoi Sam își face apariția din sufragerie, cu obrajii curățați de făină și cu rujul împrospătat și știu exact ce îi trece prin minte lui Jeff. Este îngrijorat, bănuitor și ușor surprins.

— Jeff, ea e Sam, îi spun.

— Samantha Boyd? întreabă el adresându-mi-se mai degrabă mie decât ei.

Sam zâmbește și-i întinde mâna.

— Prefer să mi se spună Sam.

— Sigur, bună, Sam. Situația este atât de surprinzătoare pentru Jeff, încât aproape uită să-i strângă mâna întinsă. Când, în cele din urmă, o face, e umbra unui gest. Cu greu se poate numi strângere de mână. Quincy, putem vorbi un pic?

Ne retragem în bucătărie, unde îl informez pe scurt cu privire la evenimentele după-amiezii, încheind:

— Sper că nu te superi că am rugat-o să rămână la cină.

— E clar o surpriză, spune el.

— Da, a fost neașteptat.

— Trebuia să mă fi sunat.

— Ai fi încercat să mă faci să mă răzgândesc, îi spun.

Jeff ignoră observația, mai mult pentru că știe că am dreptate.

— Mi se pare foarte ciudat că a apărut așa, din senin. Nu e normal,

Quinn.

— Ești un pic cam prea bănuitor, domnule avocat.

— M-aș simți mai bine să știu ce caută aici.

— Încă încerc să aflu, îi spun.

— Atunci, de ce ai invitat-o la cină?

Vreau să îi povestesc despre cele întâmplate în cursul după-amiezii, despre cum, preț de o clipă, Sam mi-a amintit de Janelle atât de mult încât mi s-a tăiat respirația. Dar știu că nu ar înțelege. Nimeni nu ar înțelege.

— Mi-e milă de ea, într-un fel, îi spun. După toate prin câte a trecut, cred că i-ar prinde bine un prieten.

— Bine, spune Jeff. Dacă tu ești OK cu asta, sunt și eu.

Cu toate acestea, umbra unei încruntări îi traversează chipul și știu că nu este în totalitate împăcat cu situația. Ne întoarcem în sufragerie unde Sam așteaptă politicoasă, prefăcându-se că nu știe că ne-am retras să vorbim despre ea.

— E totul în ordine? ne întreabă.

Zâmbesc atât de larg încât mă dor obrajii.

— Perfect. Să mâncăm.

În timpul mesei, mă comport ca o gazdă desăvârșită, servind mâncarea și turnând vin, încercând din răsputeri să ignor faptul că Jeff vorbește cu Sam de parcă ar fi unul din clienții lui – prietenos, dar iscoditor. Din punctul acesta de vedere, Jeff este ca un soi de dentist. Extrage forțat ceea ce trebuie îndepărtat.

— Quinn zice că ai dispărut vreme de câțiva ani, spune el.

— Îmi place să cred că am ales să fiu discretă.

— Și cum a fost?

— Calm. Nimeni nu știa cine sunt. Nimeni nu știa lucrurile rele care mi s-au întâmplat.

— Pare mai mult ca și cum ai fost fugară, spune Jeff.

— Presupun, răspunde Sam. Doar că nu comisesem nicio infracțiune, nu-i așa?

— Atunci, de ce să te ascunzi?

— De ce nu?

Jeff nu are un răspuns potrivit și între noi coboară liniștea, tulburată doar de zgomotul tacâmurilor în farfurii. Situația mă tensionează și, înainte să apuc să îmi dau seama, paharul meu de vin e gol. Îl umplu, apoi întreb dacă mai vrea cineva.

— Sam? Mai vrei vin?

Pare să simtă că sunt agitată și zâmbește, încercând să mă liniștească.

— Sigur, spune și dă de dușcă vinul din pahar, golindu-l să îl pot umple din nou.

Mă întorc spre Jeff.

— Vin?

— Nu, mulțumesc, îmi răspunde. Apoi adresându-i-se lui Sam: Și unde ai trăit în tot acest timp?

— Pe ici, pe colo.

Același răspuns pe care mi-l dăduse și mie. Unul care nu îl satisface pe Jeff. Lasă furculița și o privește interogativ pe Sam.

— Unde, mai exact?

— În locuri de care nu ai auzit, răspunde ea.

— Cunosc toate cele cincizeci de state. Jeff zâmbește prietenos. Cred că pot recita capitalele celor mai multe.

— Cred că Sam vrea să păstreze secretul, intervin eu. În caz că dorește să se întoarcă acolo și să trăiască în anonimitate.

De cealaltă parte a mesei, Sam dă din cap cu recunoștință. Am grijă de ea. Așa cum spusese mai devreme că ar trebui să facem. Chiar dacă, cel puțin în această privință, sunt la fel de curioasă ca și Jeff.

— Sunt sigură că, la un moment dat, ne va spune, adaug. Nu-i așa, Sam?

— Poate. Duritatea din vocea ei îmi spune foarte clar că asta nu se va întâmpla. Cu toate acestea, încearcă să relaxeze atmosfera glumind. Depinde de cât de bun e desertul.

— Oricum, nu contează, spune Jeff. Ceea ce contează este că ați ajuns, în sfârșit, să vă cunoașteți. Știu că asta înseamnă mult pentru Quinn. A fost devastată de cele petrecute cu Lisa.

— Și eu, spune Sam. Imediat ce am aflat, m-am hotărât să vin aici și să vorbesc cu ea.

Jeff își înclină capul într-o parte. Cu părul ciufulit și ochii mari, căprui, pare un cățel în fața unui os. Flămând și la pândă.

— Așadar, știai că e în New York?

— De-a lungul anilor, le-am urmărit mișcările, și ei, și Lisei.

— Interesant. De ce?

— Din curiozitate, presupun. Am vrut să mă asigur că erau bine. Sau cel puțin, mi-a plăcut să cred că erau bine.

Jeff dă din cap și privește în farfurie, împingând absent pastele dintr-o

parte în alta cu furculița. În cele din urmă, vorbește din nou.

— Ești pentru prima dată în Manhattan?

— Nu. Am mai fost de câteva ori și înainte.

— Când ai fost ultima oară?

— Cu zeci de ani în urmă, spune Sam. Eram copil.

— Așadar, înainte de cele întâmplate la hotel?

— Da. Sam îl fixează cu privirea peste masă, cu ochii mijiți, aproape furioasă. Înainte de cele întâmplate.

Jeff se face că nu observă nota de sarcasm.

— Prin urmare, a trecut ceva timp.

— Așa e.

— Și singurul motiv pentru care ai venit este binele lui Quincy?

Întind mâna și o așez peste mâna lui Jeff. Este semnalul tăcut că exagerează, că împinge lucrurile prea departe. La fel procedează și el când o vizităm pe mama și eu devin arțăgoasă cu privire la părerile ei despre, ei bine, despre orice.

— Ce alt motiv aș putea avea? întreabă Sam.

— Ar putea fi multe, răspunde Jeff, cu mâna mea în continuare peste mâna lui. Poate cauți să îți faci publicitate de pe urma morții Lisei. Poate ai nevoie de bani.

— Nu de asta sunt aici.

— Sper că nu. Sper că ești aici doar ca să te asiguri că Quincy e bine.

— Cred că aceasta a fost dintotdeauna dorința Lisei, spune Sam. Ca noi trei să ne cunoaștem, înțelegi? Și să ne ajutăm una pe alta.

Atmosfera s-a schimbat iremediabil. Suspiciunea planează deasupra mesei, umedă și acră. Ridic paharul, din impuls. E din nou aproape gol, doar niște resturi plutesc pe fund.

— Cred că e momentul pentru un toast, declar. Pentru Lisa. Deși noi trei nu am avut ocazia să ne cunoaștem, cred că spiritul ei este alături de noi. Mai cred și că i-ar face plăcere să ne vadă măcar pe noi două, în sfârșit, împreună.

— Pentru Lisa, spune Jeff, intrând în joc.

Îmi torn vin în pahar. Apoi torn în paharul lui Sam, deși acesta este pe jumătate plin. Când ciocnim paharele, peste masă, le atingem prea tare, prea zgomotos, și cristalul sună aproape gata să crape. Vinul din paharul meu se agită și un val de pinot noir se revarsă peste salata și grisinele de pe masă. Pâinea absoarbe vinul imediat, lăsând în urmă pete roșii.

Chicotesc nervos. Sam izbucnește în râsul ei puternic.

Jeff, care nu se amuză, îmi aruncă o privire din acelea pe care mi le trimite câteodată, când suntem împreună la câte un eveniment unde nu ne simțim în elementul nostru. Privirea care spune: „Te-ai îmbătat?” Nu m-am îmbătat. Nu încă. Dar înțeleg foarte bine de ce el crede altceva.

— Și din ce trăiești, Sam? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Una, alta.

— Înțeleg, spune Jeff.

— Momentan, nu lucrez.

— Înțeleg, repetă Jeff.

Iau o gură de vin.

— Iar tu ești avocat? Din gura lui Sam, întrebarea sună ca o acuzație.

— Da, răspunde Jeff. Avocat din oficiu.

— Interesant. Pun pariu că ai de-a face cu tot soiul de oameni.

— Adevărat.

Sam se reazemă de spătarul scaunului, cu un braț peste stomac. Cu cealaltă mână ține strâns paharul, aproape de gură. Zâmbind peste buza paharului, întreabă:

— Și toți clienții tăi sunt criminali?

Jeff imită poziția lui Sam în scaun. Rezemat de spătarul scaunului, strângând paharul. Îi privesc înfruntându-se și îmi simt mâncarea în stomac, grea, prevestind o durere.

— Clienții mei sunt nevinovați până la proba contrarie, spune Jeff.

— Însă majoritatea sunt, nu? Găsiți vinovați.

— Cred că se poate spune așa.

— Și cum te simți? Știind că individul care stă lângă tine, în instanță, îmbrăcat într-un costum de împrumut, a făcut lucrurile de care este acuzat?

— Mă întrebi dacă mă simt vinovat?

— Te simți?

— Nu, spune Jeff. Mă simt bine să știu că sunt printre puținii care îi acordă individului în costum împrumutat prezumția de nevinovăție.

— Dar dacă a făcut ceva cu adevărat îngrozitor? întreabă Sam.

— Cât de îngrozitor? spune Jeff. Crimă?

— Mai rău.

Știu încotro îndreaptă Sam discuția și stomacul mi se strânge și mai mult. Îmi așez o mână pe burtă și o mângâi ușor.

— Nu există nimic mai rău decât crima, spune Jeff, care și-a dat la rândul lui seama încotro bate Sam și nu îi pasă. Se lansează bucuros într-o dezbatere controversată. L-am mai văzut făcând asta.

— Ai apărat vreodată un ucigaș?

— Da, răspunde Jeff. De fapt, și în prezent apăr unul.

— Și îți place?

— Nu contează dacă îmi place sau nu. Cineva trebuie să o facă.

— Și dacă individul a ucis mai multe persoane?

— Tot trebuie să îl apere cineva, spune Jeff.

— Și dacă e vorba de individul care i-a ucis pe oamenii de la Nightlight Inn? Sau de la Pine Cottage? Furia lui Sam este aproape palpabilă acum – pulsează între noi ca un val de căldură. Vocea îi devine repezită și fiecare cuvânt e mai aspru, mai dur. Știind toate acele lucruri, tot ai alege să stai lângă nenorocitul ăla și să faci tot posibilul să nu ajungă la închisoare?

Jeff rămâne nemișcat, cu excepția fălcilor pe care le încleștează abia perceptibil. Privirea îi rămâne fixată asupra lui Sam. Nici măcar nu clipește.

— Trebuie să fie convenabil, spune el. Să poți da vina pe ceva pentru tot ce merge prost în viața ta.

— Jeff! Gâtul îmi e uscat și vocea îmi e prea slabă, ușor de ignorat. Încetează!

— Și Quinn ar putea face asta. Dumnezeu știe că are tot dreptul. Însă nu o face. A reușit să lase totul în urmă. E puternică. Nu este o…

— Jeff, te rog!

— …victimă neajutorată care și-a abandonat familia și prietenii, în loc să facă tot posibilul să depășească un lucru petrecut cu mai bine de zece ani în urmă.

— Destul!

Sar de pe scaun, răsturnând paharul al cărui conținut se scurge pe masă. Șterg cu șervetul. Pânza albă se face roșie.

— Jeff. În dormitor. Acum.

•

Rămânem lângă ușă, unul lângă altul, trupurile noastre un studiu al contrastelor. Jeff este calm, relaxat, cu brațele atârnând pe lângă el. Ale mele îmi cuprind trupul ca o cămașă de forță, încrucișate peste pieptul care coboară și se ridică în ritmul respirației exasperate.

— Nu era nevoie să fii atât de dur.

— După cele ce mi-a spus? Ba cred că era nevoie, Quinn.

— Trebuie să recunoști, tu ai provocat-o.

— Fiind curios?

— Fiind bănuitor, spun eu. Practic, o interogai. Nu suntem în sala de judecată. Ea nu e clientul tău, Jeff!

Am ridicat vocea, care răsună între cei patru pereți. Ne uităm amândoi spre ușă și facem o pauză, încercând să ne dăm seama dacă Sam ne-a auzit. Sunt convinsă că da. Chiar dacă nu a auzit tot, este evident că vorbim din nou despre ea.

— I-am adresat întrebări cât se poate de normale, spune Jeff, coborând vocea ca să compenseze volumul ridicat al vocii mele. Nu găsești că este evazivă?

— Nu vrea să vorbească despre cele întâmplate. Nu o condamn.

— Cu toate astea, nu avea dreptul să îmi vorbească așa. Ca și cum eu am fost cel care a atacat-o.

— E sensibilă.

— Prostii. M-a provocat.

— S-a apărat, îi spun. Nu e dușmanul nostru, Jeff. Ne e prietenă. Sau, cel puțin, ar putea fi.

— Îți dorești să fiți prietene? Până ieri, nu doreai să ai nimic de-a face cu treaba asta cu Eroinele. Ce s-a schimbat?

— În afară de sinuciderea Lisei Milner?

Jeff oftează.

— Înțeleg că te-a afectat. Știu că ești tristă și dezamăgită de cele întâmplate. Dar de unde și până unde dorința subită de a te împrieteni cu Sam? Nici măcar nu o cunoști, Quinn.

— O cunosc. A trecut prin ce am trecut și eu, Jeff. Știu exact cine este.

— Mă tem doar că, dacă vă împrieteniți, vei începe să te gândești la cele petrecute. Și depășiseși momentul acela.

Jeff îmi vrea binele. Știu asta. Traiul cu mine nu este întotdeauna ușor. Știu și asta. Ceea ce însă nu mă împiedică să mă enervez din cauza comentariului lui.

— Prietenii mei au fost măcelăriți, Jeff. Așa ceva nu depășești niciodată.

— Știu, nu asta am vrut să spun.

Îmi ridic bărbia, sfidându-l.

— Atunci, ce ai vrut să spui?

— Că ești mai mult decât o victimă, spune Jeff. Că viața ta – viața noastră – nu este definită de cele petrecute în noaptea aceea. Nu vreau ca

asta să se schimbe.

— Faptul că mă port frumos cu Sam nu va schimba nimic. Și nu e ca și cum am prea mulți prieteni.

Acesta e un lucru pe care nu vreau să îl recunosc. Singurătatea mea este o parte din mine pe care o ascund de Jeff. Îi zâmbesc veselă când vine de la serviciu și mă întreabă dacă am avut o zi bună. Da, răspund de fiecare dată, deși, de obicei, zilele mele sunt foarte triste. După-amiezi lungi petrecute singură, în bucătărie, uneori vorbind cu cuptorul doar ca să îmi aud vocea.

Nu am prieteni, am cunoștințe. Foști colegi de facultate și de serviciu. Dintre cei cu familii și copii care nu permit întâlniri regulate. Dintre cei pe care îi țin intenționat la distanță, până când devin nimic mai mult decât oameni cu care schimb câte un mesaj telefonic sau un e-mail.

— Chiar am nevoie de asta, Jeff, îi spun.

Jeff îmi cuprinde umerii și-i masează. Mă privește adânc în ochi și zărește lucruri nelalocul lor, lucruri nerostite.

— Ce nu îmi spui?

— Am primit un e-mail, îi răspund.

— De la Sam?

— Lisa. L-a trimis cu o oră înainte să…

Vreau să zic: „Să se omoare. Să termine ce începuse Stephen Leibman”.

— …moară.

— Ce zicea?

Îi repet conținutul e-mailului pe dinafară, fiecare cuvânt al acestuia fiind dureros întipărit în memoria mea.

— De ce a făcut așa ceva? întreabă Jeff, ca și cum cineva ar putea răspunde.

— Nu știu. Nu voi ști niciodată. Însă, dintr-un motiv sau altul, s-a gândit la mine înainte să moară. Iar eu nu mă gândesc decât la faptul că, dacă vedeam e-mailul la timp, aș fi putut să o salvez.

În colțurile ochilor mi se adună lacrimi fierbinți. Clipesc, încercând zadarnic să le alung. Jeff mă trage lângă el și îmi las capul pe pieptul lui, iar el mă cuprinde strâns în brațe.

— Iisuse, Quinn. Îmi pare rău. N-am știut.

— Nu aveai cum să știi.

— Dar nu te poți considera vinovată de moartea Lisei.

— Nu mă consider vinovată, îi răspund. Dar cred că am ratat ocazia să o ajut. Nu vreau să se întâmple la fel cu Sam. Știu că e un pic mai dură. Dar

cred că are nevoie de mine.

Jeff expiră prelung, înduplecat.

— Mă voi purta frumos, spune el. Promit.

Ne sărutăm și ne împăcăm, eu cu buzele sărate de lacrimi. Mă șterg la ochi, iar Jeff îmi dă drumul și își scutură brațele, să elibereze tensiunea acumulată. Îmi aranjez rochia și șterg de pe cămașa lui Jeff o pată lăsată de lacrimi. Apoi părăsim dormitorul și traversăm împreună holul, ținându-ne de mână. Făcând front comun.

În sufragerie, nu găsim pe nimeni la masă. Scaunul lui Sam e tras. Nu e nici în bucătărie. Nici în camera de zi. În holul de la intrare, lângă ușă, unde își lăsase rucsacul, e un loc gol.

Încă o dată, Samantha Boyd a dispărut.

9.

La ora trei dimineața, îmi sună telefonul și mă trezește dintr-un coșmar în care alergam printr-o pădure. Fugeam de El. Împiedicându-mă și țipând, în vreme ce crengile copacilor se întindeau spre mine încercând să îmi încătușeze brațele. Continui să alerg și după ce deschid ochii, dând din picioare sub pătură. Telefonul continuă să sune – țârâitul lui alarmat spintecă liniștea încăperii. Jeff, care doarme greu și nimic nu-l trezește în afară de clopoțelul Pavlovian al ceasului deșteptător, nu se clintește. Ca să păstrez situația neschimbată, acopăr telefonul cu palma, astupând lumina ecranului. Privesc printre degete să văd cine sună.

Număr ascuns.

— Alo? șoptesc în timp ce mă dau jos din pat și mă grăbesc spre ușă.

— Quincy?

E Sam, dar o aud cu dificultate din cauza zgomotului care o înconjoară. Se aud discuții, și strigăte, și țăcănitul rapid al degetelor pe tastaturi.

— Sam? Am ieșit în hol, cu privirea încețoșată în întuneric și creierul plutind în confuzie. Unde ai plecat? De ce mă suni așa târziu?

— Îmi pare rău. Sincer. Dar s-a întâmplat ceva.

Mă gândesc că urmează să îmi spună ceva despre El. Cel mai probabil din cauză că mă aflu încă sub impresia coșmarului, pe care îl simt în preajma mea fizic, ca pe o peliculă de sudoare rece. Mă pregătesc sufletește să o aud spunându-mi că El și-a făcut apariția, așa cum știusem dintotdeauna că se va întâmpla. Nu contează că El e mort. Că l-am privit bucuroasă murind.

În schimb, Sam spune:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Am fost arestată, ca să zic așa.

— Poftim?

Vocea mea răsună de-a lungul holului, trezindu-l pe Jeff. Aud salteaua scârțâind în dormitor, când se ridică și mă strigă.

La telefon o aud pe Sam:

— Te rog, vino să mă iei. Sunt la secția de poliție din Central Park. Vino cu Jeff.

Închide înainte să apuc să o întreb de unde îmi știe numărul de telefon.

•

Iau cu Jeff un taxi până la secția de poliție, care este undeva la sud de lac. Am trecut pe lângă ea, alergând, de zeci de ori, de fiecare dată ușor descumpănită de arhitectura ei în care se împletesc vechiul și noul. E alcătuită dintr-un șir de clădiri scunde, din cărămidă, ridicate odată cu apariția parcului, secționate de un atrium modern ce strălucește din interior. De fiecare dată, vederea lui mă face să mă gândesc la un glob cu zăpadă. O așezare dickensiană închisă în sticlă.

Intrăm și cer să o văd pe Samantha Boyd. Ofițerul de serviciu este un irlandez rumen în obraji, ai cărui colăcei tremură sub uniformă. Verifică în calculator și spune:

— Nu avem pe nimeni cu numele acesta, domnișoară.

— Dar mi-a spus că este aici.

— Când v-a spus asta?

— Cu douăzeci de minute în urmă, spun în timp ce îmi aranjez bluza îndesată pe grabă în pantaloni. Și eu, și Jeff ne-am îmbrăcat în fugă, eu azvârlind pe mine hainele pe care le purtasem cu o zi înainte. Jeff își pusese o pereche de blugi și un tricou cu mâneci lungi, iar părul îi era ciufulit.

Ofițerul Colăcei privește încruntat către monitor.

— Nu am nimic.

— Poate a fost deja eliberată, spune Jeff dând glas speranței. E posibil?

— Tot ar apărea în sistem. Poate v-a indicat secția greșită. Sau poate nu ați auzit bine.

— Aceasta este secția, îi spun. Am auzit bine.

Privesc împrejur, în clădirea cu spații generoase. Cu tavanul înalt și luminoasă, seamănă mai mult cu o gară decât cu o secție de poliție. Are o scară interioară elegantă, iluminat modern de ultimă generație, podelele lustruite răsună de zgomotul ritmat al pașilor.

— V-au fost aduse femei, recent? întreabă Jeff.

— Una, răspunde sergentul, cu ochii tot în calculator. Acum treizeci și cinci de minute.

— Cum se numește?

— Mă tem că această informație este confidențială.

Privesc către Jeff cu speranță.

— Ar putea fi ea. Apoi către sergent, cu o privire rugătoare. O putem vedea?

— Nu e permis.

Jeff scoate portmoneul și îi arată legitimația de serviciu. Explică, în modul lui mereu politicos, că este avocat din oficiu, că nu suntem acolo să facem probleme, că o prietenă ne-a anunțat că se află în arestul acelei secții de poliție.

— Vă rog? implor eu. Îmi fac griji pentru ea.

Cedează și ne lasă în grija altui ofițer, de data aceasta unul mai mare, în formă, fără colăcei. Acesta ne conduce în miezul secției. În încăpere atmosfera este agitată, alimentată de cofeină. Luminile sunt atât de intense în puterea nopții. Sam este acolo, încătușată de un birou unde sunt înregistrați nou veniții.

— Ea este, îi spun ofițerului care ne însoțește. Dau să mă reped către ea și omul mă oprește apucându-mă de braț. Sam, strig către ea.

Polițistul de la birou se ridică și o întreabă ceva. Îi citesc pe buze. „O cunoști pe femeia aceasta? Când Sam dă din cap, polițistul care mă ține de braț mă conduce blând către ea, fără să slăbească însă strânsoarea. Îmi dă drumul doar când sunt aproape de ofițerul de la înregistrări.

— Sam? spun. Ce s-a întâmplat?

Polițistul o privește din nou încruntat.

— Ești sigură că o cunoști pe această femeie?

— Da, răspund în locul ei. Se numește Samantha Boyd și sunt sigură că, indiferent ce s-a întâmplat, este vorba de o neînțelegere.

— Nu acesta este numele pe care la comunicat ofițerului care a arestat-o.

— Ce vreți să spuneți?

Polițistul își drege vocea căutând printre hârtiile din fața lui.

— Aici scrie că numele ei este Tina Stone.

Privesc către Sam. Are obrajii umflați și roșii de oboseală. Creionul dermatograf s-a întins – dungi negre îi pătează cearcănele.

— E adevărat ce spune?

— Da, spune ea ridicând din umeri. Mi-am schimbat numele cu ceva timp în urmă.

— Așadar, numele tău real este Tina Stone?

— Acum, da. Din punct de vedere legal. Înțelegi, doar așa.

Înțeleg prea bine. La numai un an după întâmplările de la Pine Cottage, am vrut să fac același lucru, din aceleași motive pe care Sam nu trebuie să le rostească. Pentru că obosisem să fie recunoscut de necunoscuți, când le eram prezentată. Pentru că detestam expresia care le apărea pe chip, fie

numai și pentru o secundă, când puneau informațiile cap la cap și realizau cine sunt. Pentru că îmi era silă să știu că numele meu și al Lui sunt legate pentru vecie.

În cele din urmă, Coop m-a făcut să mă răzgândesc. Mi-a spus că trebuia să îmi păstrez numele cu un soi de mândrie încăpățânată. Schimbarea acestuia nu avea să producă nicio separație între Quincy Carpenter și ororile de la Pine Cottage. Păstrându-mi numele și reușind să merg înainte, să fac ceva cu viața mea, ar fi făcut-o. Făcând ceva prin care să depășesc statutul de norocoasă care a supraviețuit când ceilalți nu au făcut-o.

— Acum că ne-am lămurit în privința numelui, intervine Jeff, îmi puteți spune de ce anume este acuzată?

— Sunteți avocatul ei? întreabă polițistul.

Jeff oftează.

— Presupun.

— Domnișoara Stone, spune ofițerul, este acuzată că a atacat un agent de poliție și s-a opus arestării.

•

Detaliile vin pe rând, de la Sam și de la polițistul care a luat-o în custodie. Jeff, calm, adresează întrebările. Eu încerc să îi urmăresc, privind de la unul la altul, amețită de nesomn. Din câte reușesc să înțeleg, Sam, cunoscută și sub numele de Tina Stone, după ce a plecat de la mine, a mers într-un bar din Upper West Side. După câteva pahare, a ieșit să fumeze și acolo a dat de un cuplu angajat într-o dispută domestică. Discuția era încinsă, pretinde Sam. Lucrurile au luat o întorsătură fizică. Când bărbatul a îmbrâncit-o pe femeie, Sam a intervenit.

— Am încercat să îi despart, spune ea.

— L-ai atacat pe el, răspunde polițistul.

Amândoi sunt de acord într-o privință – Sam l-a pocnit pe individ. Acesta a chemat poliția în timp ce Sam o întreba pe femeie dacă era bine, dacă certuri ca aceea aveau loc des, dacă bărbatul o lovise vreodată. La apariția echipajului de poliție, Sam a luat-o la fugă prin Central Park West, dispărând în parc.

Polițiștii o urmăriseră, prinzând-o, în cele din urmă, și scoțând cătușele. În momentul acela, Sam se opusese.

— Nu aveau niciun motiv să mă aresteze, spune ea.

— Ai lovit un om, spune polițistul.

Sam pufnește.

— Încercam să ajut. Părea că era gata s-o usuce în bătaie. Ceea ce probabil ar fi și făcut dacă nu interveneam.

Frustrată de o atare nedreptate – cuvintele ei, nu ale mele – s-a năpustit și către unul dintre polițiști, răsturnându-i cascheta și ajungând astfel în arest.

— Doar i-am dărâmat șapca, pentru numele lui Dumnezeu, bombăne ea. Nu e ca și cum l-am lovit, sau ceva.

— Lui i s-a părut că asta aveai de gând să faci, spune polițistul. Că intenția ta era să îl rănești.

— Haideți să discutăm, intervine Jeff. A fost acuzată doar de cele întâmplate în parc, așa este?

Polițistul dă din cap.

— Bărbatul pe care l-a lovit a refuzat să facă reclamație.

— În cazul acesta, putem găsi o soluție.

Jeff îl ia pe polițist deoparte. Discută o vreme, lângă perete, în șoaptă, dar destul de tare încât îi aud. Stau lângă Sam, cu mâna pe umărul ei și simt cum mi se înfundă degetele în pielea moale a jachetei. Ea nu încearcă să tragă cu urechea. Are privirea fixată drept în față și scrâșnește din dinți.

— Mie mi se pare că toată povestea este o mare neînțelegere, spune Jeff.

— Mie nu, i-o întoarce polițistul.

— Evident că nu trebuia să se poarte așa. Dar încerca să o ajute pe biata femeie, situația era tensionată și lucrurile au scăpat de sub control.

— Vreți să spuneți că ar trebui să renunțăm la acuzații?

Polițistul privește către noi. Îi zâmbesc, sperând că asta îl va convinge. Ca și cum, văzându-mă pe mine vioaie, inofensivă alături de Sam, asta va înclina cumva balanța în favoarea ei.

— Vreau să spun că nu ar fi trebuit acuzată din capul locului, spune Jeff. Dacă ați ști prin ce a trecut, ați înțelege de ce a reacționat astfel.

Pe chipul polițistului nu se citește nimic.

— În cazul acesta, spuneți-mi prin ce a trecut.

Jeff îi șoptește ceva din care nu înțeleg decât ici și colo câte un cuvânt. Unul este „Nightlight”. Altul, „crime”. Polițistul o privește din nou pe Sam. De data aceasta cu un amestec de curiozitate și milă. Am văzut privirea aceea de mii de ori. Este privirea cuiva când realizează că are în fața lui o Eroină.

Îi șoptește ceva lui Jeff. Jeff îi răspunde tot în șoaptă. Fac asta câteva secunde, apoi își dau mâna și Jeff se îndreaptă spre noi cu pas vioi.

— Ia-ți lucrurile, îi spune el lui Sam. Ești liberă.

Ieșim și mai rămânem în curtea secției de poliție, lângă geamul recepției, de unde polițistul irlandez ne privește. În parc adie o briză rece, care îmi înțeapă nasul și urechile. Plecaserăm în așa o grabă că nu mă gândisem să îmi iau un pulover și acum mă cuprind cu brațele să mă încălzesc.

Sam trage fermoarul jachetei de piele până sub bărbie și îi ridică gulerul. Are rucsacul în spate. Greutatea acestuia o trage în jos de un umăr.

— Mulțumesc pentru ajutor. După prostiile pe care le-am spus la cină, nu m-aș fi mirat dacă mă lăsați să putrezesc la închisoare.

— Cu plăcere, spune Jeff. Nu mai sunt chiar așa de rău, nu?

Zâmbește către noi mulțumit de sine. Îi ocolesc privirea. Deși știu că ar trebui să îi fiu recunoscătoare, simt cum mă cuprinde un sentiment de iritare. Sam însă îi este realmente recunoscătoare. Îi întinde mâna, descoperind tatuajul ei de supraviețuitoare. Jeff mă privește în timp ce îi strânge mâna, simțind că ceva nu e în regulă. Eu continui să îi evit privirea.

Mie, Sam nu îmi strânge mâna, mă îmbrățișează scurt.

— Quincy, mă bucur că am apucat să ne cunoaștem.

— Poftim – pleci deja?

— Cred că am provocat destule neajunsuri, spune ea. Am vrut doar să văd cum ești. Acum știu. Îți merge grozav. Mă bucur pentru tine, scumpo.

— Și unde mergi?

— Pe ici, pe colo, spune Sam. Ai grijă de tine, da?

Și pleacă. Sau doar pretinde că pleacă, știind că o voi opri. E greu de spus, din cauza rucsacului greu care o încetinește și îi îngreunează mersul. Cu toate acestea știu că nu o pot lăsa să dispară din nou. Nu așa.

— Sam, așteaptă, strig după ea. Știu că nu ai unde să te duci.

Se întoarce cu vântul izbindu-i obrajii.

— Nu îți face griji. Mă descurc.

— Sigur, îi răspund. Pentru că mergi acasă, cu noi.

10.

Imediat ce ajungem acasă, eu și Jeff ne retragem în dormitor, cu ușa închisă și vorbind în șoaptă, astfel încât Sam să nu ne audă din sufragerie.

— Poate să rămână aici o noapte, spune Jeff.

— Noaptea aproape a trecut, spun eu, încă furioasă pe el din motive pe care nu le pot articula. Două nopți. Cel puțin.

— Asta nu e o negociere.

— De ce te împotrivești atât de vehement?

— Și tu de ce te arunci cu capul înainte? mi-o întoarce Jeff. E o străină, Quinn. Nici măcar nu s-a deranjat să îți spună numele ei real.

— Știu care este numele ei real. E Samantha Boyd. Și nu este o străină. Este un om care a trecut prin aceeași experiență ca și mine, care are nevoie de un loc unde să stea.

— Suntem în Manhattan, spune Jeff. Are destule locuri unde să stea. Hoteluri.

— Sunt aproape sigură că nu își permite să plătească o cameră la hotel.

Jeff oftează, se așază pe marginea patului și își aruncă pantofii din picioare.

— Numai asta și ar trebui să te pună pe gânduri. Cine vine, de Dumnezeu știe unde, la New York, fără bani? Sau fără un plan, la urma urmei?

— Cineva afectat de cele întâmplate cu Lisa Milner și care vrea să facă ceva în privința asta.

— Nu este responsabilitatea noastră, Quinn.

— A venit aici pentru mine, îi răspund. Asta face să fie responsabilitatea noastră. Responsabilitatea mea.

— Iar eu am reușit să o scap de acuzații. Cred că am ajutat suficient un om pe care nici măcar nu îl cunoaștem.

Jeff își scoate cămașa, își dă jos pantalonii și se bagă în pat, dornic să încheie noaptea aceea. Eu rămân lângă ușă, cu brațele încrucișate, trupul meu emanând valuri de furie neexprimată.

— Da. Ai făcut o treabă nemaipomenită.

Jeff se ridică în capul oaselor clipind nedumerit.

— Stai așa. Ești supărată pe mine pentru asta?

— Sunt supărată pentru că ai jucat imediat cartea victimei. Tot ce a trebuit să faci a fost să menționezi Nightlight Inn.

— Pe Sam nu a deranjat-o.

— Pentru că nu te-a auzit. Sunt convinsă că dacă te auzea, nu ar mai simți la fel.

— Nu am de gând să îmi cer scuze că am împiedicat-o să ajungă la închisoare.

— Nici nu trebuie, îi spun. Dar poți cel puțin să recunoști că se putea și altfel. Trebuia să vezi cum a privit-o polițistul acela. Ca pe un câine lovit sau ceva. De asta și-a schimbat numele, Jeff. Pentru ca oamenii să nu o mai privească cu milă.

Însă furia mea împotriva lui Jeff este mai adâncă decât cele întâmplate cu Sam. Când vorbea în șoaptă cu polițistul acela, eu l-am văzut pe Jefferson Richards în acțiune. Avocatul. Omul dispus să spună orice ca să își ajute clientul, chiar dacă asta însemna să o reducă la statutul de victimă. Nu îmi plăcea ce văzusem.

— Ascultă, spune Jeff, întinzându-se către mine. Îmi pare rău că am procedat așa. Dar la momentul respectiv mi s-a părut calea cea mai rapidă de rezolvare.

Eu strâng și mai tare brațele peste piept.

— Dacă rolurile erau inversate și eu aș fi fost cea arestată, ai fi procedat la fel?

— Sigur că nu.

Îmi dau seama din vocea lui că minte. Are o anume inflexiune care îmi zbârlește pielea. Mă scarpin, încercând să alung iritarea.

— Însă asta sunt, nu-i așa? spun. O victimă? La fel ca Sam?

Jeff oftează frustrat.

— Știi bine că ești mai mult de-atât.

— Așa este și Sam. Și pe durata șederii ei la noi, o vei trata ca atare.

Jeff dă să își ceară scuze din nou, dar îl întrerup întorcându-mă și deschizând larg ușa dormitorului. Când ies, o trântesc atât de tare că se cutremură pereții.

•

Camera de oaspeți e mică, ordonată, sufocantă. Abajurul roșu al lămpii de pe noptieră acoperă pereții cu o strălucire trandafirie. Ora târzie face totul să pară cumva ireal, ca într-un vis. Știu că ar trebui să încerc să dorm, dar nu vreau. Nu atâta timp cât Sam pare să fie complet trează, vibrând de

energie, căldură și viață. Așa că ne așezăm împreună pe patul dublu, după ce am aruncat pantofii pe podea, și ne strecurăm picioarele sub pătură să nu ne fie frig.

Sam merge la rucsacul pe care l-a lăsat într-un colț și scoate o sticlă de Wild Turkey.

— Un pic de întăritor, spune ea revenind în pat. Cred că avem nevoie.

Trecem sticla de la una la alta, sorbind direct din ea. Fiecare înghițitură îmi alunecă pe gât ca un ghem de foc. Acestea îmi aduc la suprafață amintiri îndepărtate. Eu și Janelle în prima noapte petrecută împreună, în camera noastră de cămin. Umăr lângă umăr, ea bând șprițuri pe care le obținuse flirtând cu un student dintr-o cameră vecină, iar eu sorbind o Cola dietetică. În noaptea aceea am devenit cele mai bune prietene. Eu așa o consider în continuare. Cea mai bună prietenă a mea. Nu contează că ea zace de zece ani în mormânt și că sunt conștientă că prietenia noastră nu ar fi rezistat nici dacă trăia.

— Nu rămân decât peste noapte, spune Sam. Plec mâine-dimineață.

— Poți rămâne atât cât ai nevoie.

— Și nu am nevoie decât de o noapte.

— Trebuia să îmi fi spus că ai probleme, îi spun. Te ajut bucuroasă. Îți împrumut bani. Sau orice ai nevoie.

— Sunt sigură că iubitul tău va fi încântat.

Mai beau o gură și tușesc.

— Nu îți face griji în privința lui Jeff.

— Nu mă are la inimă.

— Nu te cunoaște, Sam. Fac o pauză. Sau ar trebui să îți zic Tina?

— Sam, spune ea. Tina e doar o formalitate.

— Cât a trecut de când l-ai schimbat?

Bea din sticlă și răspunde în timp ce înghite.

— Ani.

— Când ai dispărut?

— Da. Mă săturasem să fiu Samantha Boyd, Eroina. Voiam să fiu altcineva. Măcar pe hârtie.

— Familia ta știe?

Scutură din cap și îmi întinde sticla înainte să coboare din pat. Prima oprire o face lângă rucsac, de unde scoate un pachet de țigări. Apoi la fereastră, unde spune:

— Îmi dai voie?

Ridic din umeri și deschide geamul. Afară, cerul vinețiu e întretăiat de nori subțiri. Întunericul freamătă de o energie abia simțită. Se apropie zorile.

— Trebuie să mă las, spune aprinzând țigara. Fumatul a devenit al naibii de scump.

— Ca să nu mai zic, fatal, adaug eu.

Suflă fumul prin plasa de protecție împotriva insectelor.

— Partea asta nu mă îngrijorează. Deja am păcălit moartea o dată, nu-i așa?

— Așadar, ai început să fumezi după cele petrecute la Nightlight Inn?

— Aveam nevoie de ceva care să mă liniștească, înțelegi?

Oh, da, cum să nu înțeleg. Pe lângă Xanax, soluția mea e vinul. Roșu, alb, orice nuanță, nu contează. Sunt sigură că Janelle ar fi considerat asta o ironie.

— Mă mir că tu și Lisa nu v-ați apucat de fumat, spune Sam. Mie mi s-a părut atât de natural.

— Am încercat. Nu mi-a plăcut, spun eu. Apoi în minte îmi răsare o întrebare. De unde știi că Lisa nu fuma?

— Am presupus, răspunde Sam. Nu vorbește despre asta în cartea ei.

Capătul țigării ei a devenit un cilindru de scrum care amenință să cadă pe podea. Se depărtează de fereastră, lăsând doar mâna cu țigara în cadrul acesteia, și cu mâna liberă scotocește în rucsac de unde scoate o scrumieră portabilă. Din piele, seamănă cu un portmoneu micuț. Făcând dovada dexterității unui fumător cu experiență, Sam o deschide și, cu o lovitură a degetului, scutură scrumul în interiorul acesteia.

— Așadar, i-ai citit cartea? întreb.

Sam trage fumul în piept, dă din cap, expiră.

— Mi s-a părut OK. Dar nu m-a ajutat niciun pic să mă simt mai bine în legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat.

— Te gândești mult la asta?

Iau o nouă înghițitură de whisky și încep să mă obișnuiesc cu senzația fierbinte din gâtlej. Sam întinde brațul să ia sticla. I-o dau și bea două înghițituri separate de un fum din țigară.

— Tot timpul.

Îmi dă sticla înapoi. O duc la gură și rostesc încet, cuvintele reverberând de pereții sticlei.

— Vrei să vorbim despre asta?

Își termină țigara cu o expirație profundă. O ultimă scuturare în scrumieră pe care o închide. După ce închide și fereastra, fumul persistă o vreme în încăpere, ca o amintire urâtă.

— Te gândești că astfel de lucruri se întâmplă doar în filme, spune ea. Că nu se pot petrece în viața reală. Cel puțin, nu în felul acela. Și în niciun caz ție. Dar s-a întâmplat. Întâi la un cămin studențesc în Indiana. Apoi la un motel în Florida.

Își dezbracă geaca de piele și rămâne în rochița neagră. Are brațele și umerii goi, cu carnea tare și pielea palidă. Pe spate mai are un tatuaj al Doamnei cu coasa, imediat sub umărul drept. Breteaua rochiei taie momentan chipul scheletic în două.

— Calvin Whitmer, spune ea, urcând înapoi în pat. Omul Sac.

La auzul numelui mă străbate un fior înghețat. E ca și cum o bucată de gheață s-a încurcat între organele mele.

— I-ai rostit numele.

— De ce nu aș face-o?

— Eu nu i-am rostit niciodată numele. Nu e nevoie să clarific. Știe despre cine vorbesc. Nici măcar o dată.

— Nu mă deranjează, spune Sam smulgându-mi sticla din mână. Mă gândesc întruna la el. Știi, încă îl văd. Când închid ochii. Decupase găuri în sac pentru ochi. Plus încă o fantă în dreptul nasului, să respire. Nu voi uita niciodată cum flutura în timp ce respira. Legase sacul cu niște sfori în jurul gâtului, ca să stea locului.

Simt o altă bucată de gheață cum se formează în măruntaiele mele. Îi iau sticla de whisky din mână, deși nu a terminat de băut. Iau două înghițituri în speranța că vor topi gheața din stomacul meu.

— Prea multe amănunte? întreabă ea.

Scutur din cap.

— Detaliile sunt importante.

— Dar tu? Tu îți amintești vreun detaliu?

— Câteva.

— Dar nu prea multe.

— Nu.

— Am înțeles că e o găselniță, spune ea. Treaba asta cu amintirile reprimate.

Mai beau o dușcă, încercând să ignor încercarea ei slabă de a mă descoase. În ciuda asemănărilor dintre noi, Sam nu poate să-mi pătrundă în

creier, să vadă gaura neagră în locul căreia ar trebui să existe amintirile întâmplărilor de la Pine Cottage. Nu știe cât este de frustrant să îți amintești începutul unei situații, apoi, brusc, sfârșitul ei. E ca și cum ai ieși din sala de cinematografia cinci minute după ce a început filmul și te-ai întoarce când se derulează genericul de final.

— Crede-mă, îi spun. Fenomenul e cât se poate de real.

— Și nu te deranjează că nu îți amintești?

— Mă gândesc că poate e mai bine așa.

— Dar nu vrei să știi ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Știu care este rezultatul, îi spun. E tot ce trebuie să știu.

— Am înțeles că e încă acolo, spune Sam. Cabana. Am citit pe unul dintre site-urile acelea de rahat despre crime adevărate.

Citisem și eu asta, cu câțiva ani în urmă. Probabil pe același site. Odată investigația încheiată, proprietarul încercase să vândă terenul. Firește, nu găsise cumpărător. Nimic nu scade valoarea unei proprietăți mai mult ca sângele de pe terenul ei. Când omul a intrat în faliment, cabana a devenit proprietatea creditorilor. Care nici ei nu reușiseră să o vândă. Astfel încât Pine Cottage rămăsese acolo, ca o piatră de mormânt în pădurile din Pennsylvania.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci acolo? mă întreabă. Poate te-ar ajuta să îți amintești.

Numai când mă gândesc la asta mi se face rău.

— Niciodată.

— Te gândești la el vreodată?

E clar că vrea ca eu să îi rostesc numele. Anticiparea e aproape tangibilă, o simt în valurile de căldură ce vin dinspre trupul ei.

— Nu, o mint.

— M-am gândit că așa o să spui, răspunde Sam.

— Acesta e adevărul.

Mai iau o dușcă de whisky și mă uit la sticlă, uimită să descopăr cât de mult am băut. De fapt, sunt uimită de cât de mult am băut eu. Sam, îmi dau seama, abia s-a atins de sticlă. Închid ochii și simt că mă clatin ușor. Sunt pe punctul de a mă îmbăta. La o dușcă distanță.

Ridic sticla, iau două guri, mă bucur de arsură.

Vocea lui Sam a devenit slabă și pare să vină de departe, deși ea e chiar lângă mine.

— Te porți ca și cum ai depășit complet cele întâmplate, deși nu ai făcut-

o.

— Te înșeli, îi spun.

— Dovedește-o. Spune-i numele.

— Ar trebui să încercăm să dormim, spun eu privind către cerul din ce în ce mai alb. E târziu. Sau devreme.

— Nu ai niciun motiv să te temi, spune Sam.

— Nu mă tem.

— Nu e ca și cum asta o să-l readucă la viață.

— Știu.

— Atunci de ce ești atât de lașă?

Parcă ar fi Janelle. Mă împunge. Mă provoacă. Mă ademenește să fac lucruri pe care nu vreau să le fac. Încep să simt cum mă cuprinde iritarea, amestecată cu furie. Când dau să o temperez cu încă o gură de whisky, descopăr că sticla e la Sam.

— Pentru că ești, îți dai seama, nu? spune ea. Lașă.

— Ajunge, Sam!

— Dacă ai depășit cele întâmplate, simpla rostire a unui nume nu poate fi așa o mare chestie.

— Merg la culcare.

Când încerc să cobor, mă prinde de braț. Mă smucesc din strânsoare, alunec din pat și cad pe podea. Mă doare. Durerea mă săgetează în coapsă.

Amețită și de băutură și de nesomn, îmi ia ceva până mă ridic. Whisky-ul îmi clipocește în stomac. Privirea mi se tulbură. Sam înrăutățește situația spunând:

— Aș vrea să îi rostești numele.

— Nu.

— O singură dată. Fă-o pentru mine.

Mă întorc spre ea, clătinându-mă.

— Nu înțeleg de ce insiști atât!

— Tu de ce te opui cu atâta încăpățânare?

— Pentru că El nu merită să îi fie rostit numele! strig și vocea îmi răsună puternic în liniștea premergătoare zorilor. După cele ce a făcut, nimeni nu ar trebui să îi rostească vreodată blestematul de nume.

Sam face ochii mari. Își dă seama că a dus lucrurile prea departe.

— Nu trebuie să faci o criză.

— Se pare că trebuie, îi răspund. Ți-am făcut un serviciu lăsându-te să îți petreci noaptea aici.

— Așa este. Să nu crezi că nu îmi dau seama.

— Și dacă e vorba să fim prietene, trebuie să știi că nu vorbesc despre Pine Cottage. Am depășit momentul.

Sam își pleacă privirea, cu sticla în brațe, sprijinită între sâni.

— Îmi pare rău, spune. N-am vrut să mă port ca o afurisită.

În dreptul ușii, cu o mână pe șoldul dureros și încercând din răsputeri să nu las să se vadă cât sunt de beată, am un moment de luciditate.

— Poate că ai dreptate. Poate e mai bine să pleci de dimineață.

Cum am terminat de vorbit, beția pune din nou stăpânire pe mine. Ies din cameră și, după câteva încercări, reușesc să închid ușa în urma mea. Apoi mă îndrept spre camera mea, unde are loc o nouă serie de încercări repetate pentru a deschide ușa.

Când mă prăbușesc pe pat, Jeff e pe jumătate treaz și murmură:

— Am auzit strigăte.

— Nu e nimic.

— Ești sigură?

— Da, îi răspund, prea obosită ca să intru în detalii.

Înainte să alunec în somn, prin mintea tulbure îmi trece un gând. Este un crâmpei de amintire – una neplăcută. El, când l-am văzut pentru prima oară. Înaintea masacrului, înainte ca el să devină El.

Apoi un al doilea gând, și mai tulburător.

Sam a vrut ca eu să îmi amintesc.

Însă nu înțeleg de ce.

PINE COTTAGE
5.03 p.m.

Janelle hotărâse că vrea să exploreze pădurea, știind prea bine că grupul convenise de la bun început să-i facă poftele sărbătoritei. Așa că porniră la drum, printre copacii care, practic, începeau imediat de lângă veranda din spatele cabanei.

Craig, fost cercetaș, conducea grupul cu un entuziasm aproape copilăresc. El era singurul care venise echipat corespunzător, cu ghete de drumeție și șosete înalte, ridicate peste pulpele încordate, ca să îl protejeze de căpușe. Avea cu sine un băț foarte lung cu care izbea ritmic pământul.

Quincy și Janelle veneau imediat în urma lui, mult mai puțin serioase. Îmbrăcate în blugi, pulovere dungate și bascheți complet nepotriviți, își croiau drum prin stratul gros de frunze așternute pe jos. Frunzele continuau să cadă, străbătute de soarele după-amiezii în timp ce pluteau, se răsuceau și se rostogoleau. Erau ca niște stele căzătoare împestrițate cu roșu, galben și portocaliu.

Janelle prinse o frunză din aer și și-o așeză după ureche, portocaliul intens al acesteia contrastând minunat cu părul ei castaniu.

— Vreau o fotografie, ceru ea.

Quincy se conformează, făcându-i imediat două fotografii, apoi se întoarse și-i făcu una și lui Betz, care își târa picioarele în urma lor, cum făcuse întreaga zi. Pentru ea, excursia aceasta era mai degrabă un chin decât un cadou. Un weekend pe care era nevoită să îl suporte.

— Zâmbește, îi porunci Quincy.

Betz se încruntă.

— O să zâmbesc atunci când terminăm cu drumeția asta.

Quincy îi făcu oricum fotografia, apoi se întoarse spre Amy și Rodney, care mergeau ca niște siamezi. Dat fiind că erau în permanență împreună, toți ceilalți ajunseseră să îi strige Ramdy.

Amy purta una din cămășile de flanel ale lui Rodney, ale cărei mâneci foarte lungi îi treceau peste degete. Lângă ea, Rodney era ca un urs grizzly, cu ceafa lată și smocul des de păr care îi răsărea pe piept, deasupra tricoului cu anchior. Văzând-o pe Quincy, se lipiră unul de altul și începură să se strâmbe.

— Așa, spuse Quincy. Faceți dragoste cu aparatul de fotografiat.

— Voi, acolo, țineți pasul? le strigă Craig când ajunseră la o porțiune de drum în pantă. Frunzele erau alunecoase, iar Janelle și Quincy se țineau de mână, ajutându-se una pe alta să avanseze.

— Serios, nu vreți să vă pierdeți de grup, le spuse Janelle cu autoritatea unui ghid turistic. Pădurile acestea sunt bântuite.

— Prostii, spuse Rodney.

— E adevărat. Cu sute de ani în urmă, pe aceste locuri trăia un trib de indieni. Apoi au venit oamenii albi și i-au ucis pe toți. Sângele lor e pe mâinile noastre, dragilor.

— Nu văd nimic, spuse Rodney, examinându-și mâinile și pe față și pe dos, în glumă.

— Poartă-te frumos, îl mustră Amy.

— În orice caz, continuă Janelle, se spune că spiritele lor cutreieră pădurile, gata să îi ucidă pe toți oamenii albi pe care îi întâlnesc. Așa că păzește-ți spatele, Rodney!

— De ce eu?

— Pentru că Craig este prea puternic pentru a fi răpus de o fantomă, fie ea de indian sau de altceva, spuse Quincy.

— Și voi?

— Am zis că oamenii albi i-au ucis, spuse Janelle. Noi suntem femei. Nu au nimic de împărțit cu noi.

— Chiar au murit oameni aici.

Vorbise Betz. Betz cea tăcută și atentă. Îi privi cu ochii ei mari, ușor înfricoșători.

— Mi-a spus un tip care e coleg cu mine la ora de literatură universală, îi lămuri ea. Un cuplu aflat la camping a fost ucis în aceste păduri. Un băiat și o fată. Polițiștii i-au găsit morți, înjunghiați, în cort.

— I-au prins pe cei care au făcut asta? întrebă Amy, lipindu-se și mai strâns de Rodney.

Betz scutură din cap.

— Din câte știu eu, nu.

Nimeni nu mai scoase o vorbă cât urcară dealul. Până și pătura de frunze foșnitoare de sub tălpile lor păru să amuțească, lăsându-i să audă alți pași apropiindu-se printre copaci. În liniștea aceea nouă, molcomă, Quincy simți că nu erau singuri. Se gândi că se purta prostește. Că era, pur și simplu, sub influența celor povestite de Betz. Cu toate acestea, nu putea alunga

sentimentul că mai era cineva acolo. Nu departe. Privindu-i.

În apropiere trosni o crenguță. La nici zece metri de ei. La auzul zgomotului, Quincy slobozi un strigăt. Care declanșă o reacție în lanț, Janelle, Betz și Amy țipând aproape simultan.

Rodney, pe de altă parte, râse.

— Dumnezeule, spuse el, nu sunteți deloc agitate.

Le arătă sursa zgomotului – o veveriță cu coada înălțată ca un steag alb, într-un tufiș. Izbucniră cu toții în râs. Până și Quincy, care uită de fiorul bizar care o tulburase cu doar câteva secunde mai devreme.

Pe vârful dealului găsiră o lespede de piatră, întinsă cât un pat dublu. Zeci de nume fuseseră scrijelite pe suprafața ei – urme lăsate de tineri asemenea lor, care parcurseseră același drum prin pădure. Rodney ridică o piatră ascuțită și se puse să își adauge numele lângă celelalte. În jurul lespezii de piatră erau împrăștiate mucuri de țigară și cutii goale de bere, iar dintre crengile fusiforme ale unui copăcel se desprinse un prezervativ nedesfăcut, făcându-le pe Janelle și Quincy să exclame dezgustate.

— Tu și Craig ați putea s-o faceți aici, îi șopti Janelle. Cel puțin, aveți protecție.

— Dacă o facem, îi spuse Quincy, cu siguranță nu va fi pe o piatră care, după toate aparențele, prezintă un pericol iminent de BTS[{5}].

— Stai așa – nu v-ați hotărât încă?

— Am hotărât să nu hotărăsc nimic, răspunse Quincy, deși hotărârea fusese luată. Când se declarase de acord să doarmă în același pat cu Craig, pecetluise înțelegerea. Se va întâmpla când se va întâmpla.

— Ar fi bine să se întâmple curând, spuse Janelle. Craig e marfa a-ntâia, Quinn. Sunt sigură că fetele stau la rând să pună mâna pe o bucățică din el.

— Interesantă comparație, spuse Quincy sec.

— Nu spun decât că dacă aștepți prea mult, s-ar putea să își piardă interesul.

Quincy privi către Craig care se urcase pe lespede și scruta depărtările. Acesta voia mai mult decât sex. Quincy era convinsă. Înainte de toate, ei doi erau prieteni – se cunoscuseră în prima zi de facultate și își petrecuseră primul an împreună, angajați într-un flirt prietenos. Partea romantică începuse spre sfârșitul lunii august, când, întorși din vacanță, își dăduseră seama că le fusese foarte dor unul de celălalt peste vară. Și deși Quincy simțise din partea lui un soi de nerăbdare în privința sexului, o considerase o expresie a dorinței și nu genul de frustrare acumulată pe care o sugera

Janelle.

Acum, cocoțat pe piatră, Craig surprinse privirea lui Quincy. Ea ridică aparatul de fotografiat și-i spuse:

— Zâmbește!

El făcu mai mult decât să zâmbească. Își umflă pieptul, cu pumnii în șolduri, ca Superman. Quincy râse. Apăsă declanșatorul.

— Cum e priveliștea? întrebă ea.

— Minunată.

Craig îi întinse brațul și o ajută să urce lângă el. Erau mai sus decât se așteptase Quincy și vedeau pădurea coborând în pantă pe mai mult de un kilometru și jumătate, înainte să se piardă într-o vale umbroasă. Urcară și ceilalți, iar Janelle ceru o nouă fotografie.

— Fotografie de grup, strigă ea. Toată lumea, și tu, Quincy.

Se strânseră unul lângă altul, iar Quincy întinse brațul până ce îi cuprinse pe toți șase în cadru. Odată fotografia făcută, Quincy o privi. Atunci observă ceva în spatele lor, la distanță. O clădire uriașă ridicată în mijlocul unei poieni, ai cărei pereți cenușii cu greu se distingeau dintre copaci.

— Ce este asta? întrebă ea, arătându-le și celorlalți.

Janelle ridică din umeri.

— Habar nu am.

Betz, bufnița cea înțeleaptă, firește că știa.

— Este un azil de nebuni, le spuse.

— Iisuse, exclamă Amy. Vrei cu tot dinadinsul să ne bagi în sperieți?

— Vă spun. E un sanatoriu pentru nebuni.

Quincy privi azilul. O briză slabă străbătu valea, înfiorând copacii dimprejur și dând locului un aer de neliniște, amenințător. Ca și cum clădirea însăși era însuflețită. Sentimentul de tristețe care înconjura azilul era aproape palpabil. Quincy îl simțea ridicându-se din vale către ei, pe lespedea de observație. Își imagină un nor de furtună aflat permanent deasupra clădirii, nevăzut, dar a cărui prezență era incontestabilă.

Dădu să facă o fotografie, apoi se opri. Ceva la gândul acelei imagini în aparatul ei de fotografiat o neliniștea.

Lângă ea, Craig studia cerul. Soarele alunecase dincolo de vârfurile copacilor și arunca peste pădure o strălucire caldă. Copacii spintecau lumina, proiectându-și umbrele lungi ca un grilaj pe pământ.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse el. Nu vrem să ne prindă noaptea în pădure.

— Din cauza spiritelor indienilor, v-am spus, adăugă Janelle.

— Și a nebunilor, nu se lăsă Quincy mai prejos.

Plecarea le-a fost întârziată de Rodney, care insista să termine de scrijelit roca. Sub numele lui l-a scris pe al lui Amy, între cele două a pus semnul plus, apoi le-a cuprins într-o inimă zgâriată la repezeală. Apoi au pornit, făcând același drum înapoi. Nu le-a luat mult să coboare panta, până la platforma care ducea la cabană, drumul la urcuș doar făcând să pară distanța foarte lungă. În realitate, tot drumul de la lespedea de piatră la Pine Cottage nu era mai lung de opt sute de metri.

Cu toate acestea, când au ieșit dintre copaci, soarele apusese, învăluind cabana într-o lumină trandafirie, tomnatică. Umbrele copacilor mângâiau temelia de piatră. Craig, aflat în continuare în fruntea grupului, se opri brusc. Când Quincy se izbi de spatele lui, o împinse ușor cu mâna înapoi.

— Ce nai…

— Șșșș, șopti el, privind cu atenție către umbrele adunate pe veranda din spatele cabanei.

În cele din urmă, văzu și Quincy ce văzuse Craig. La fel și ceilalți. Pe verandă era cineva. Un necunoscut, cu mâinile adunate în fața ochilor, lipite de geamul ușii din spate, privea înăuntru.

— Hei! strigă Craig, pășind înainte, cu bastonul ridicat amenințător.

Omul din dreptul ușii – un bărbat, observă Quincy – se întoarse, speriat.

Părea apropiat de vârsta lor. Poate cu câțiva ani mai mare. Era greu de spus din cauza ochelarilor în ale căror lentile se reflecta lumina slabă a apusului, ascunzându-i privirea. Era subțire, aproape sfrijit, și își ținea brațele lungi înțepenite de o parte și de alta a puloverului tricotat, de culoare bej, cu care era îmbrăcat. Pe umăr, printr-o gaură de dimensiunile unei monede, se zărea un tricou alb. Pantalonii îi erau din reiat verde, uzați în dreptul genunchilor, și atât de largi la brâu încât trebuia să-i țină cu un deget trecut printr-o gaică să nu alunece de pe el.

— Îmi pare rău că v-am speriat. Vocea îi era nesigură, ca și cum nu știa să vorbească prea bine. Rostea cuvintele ca un străin, poticnit și formal. Quincy încercă să identifice un accent, dar nu reuși. Voiam să văd dacă e cineva aici.

— Noi suntem, răspunse Craig, făcând un nou pas înainte; curajul lui o impresionă pe Quincy, așa cum probabil și intenționase.

— Bună, îi salută străinul, făcându-le cu mâna cu care nu se ținea de pantaloni.

— Te-ai rătăcit? întrebă Janelle, mai mult curioasă decât speriată.

— Oarecum. Mi s-a stricat mașina, la câțiva kilometri de aici. Am mers toată după-amiaza. Apoi am văzut aleea și m-am gândit că, în sfârșit, poate am găsit pe cineva să mă ajute.

Janelle se desprinse de grup, ieșind dintre copaci, și din trei pași hotărâți ajunse pe verandă. Străinul tresări. Preț de o secundă, Quincy se temu că omul avea să țâșnească și să dispară printre copaci ca o căprioară speriată. El însă rămase locului, complet nemișcat sub privirea scrutătoare a lui Janelle care îi măsură claia de păr negru, nasul ușor coroiat și linia vag atrăgătoare a buzelor.

— Toată după-amiaza, zici? spuse ea.

— Aproape.

— Trebuie să fii obosit.

— Puțin.

— Ar trebui să rămâi să petreci cu noi. Janelle îi strânse mâna liberă, cealaltă fiind în continuare ocupată să susțină pantalonii. Eu sunt Janelle. Aceștia sunt prietenii mei. E ziua mea.

— La mulți ani!

— Cum te cheamă?

— Joe. Străinul dădu din cap, apoi zâmbi timid. Joe Hannen.

11.

Când mă trezesc, e trecut de zece. Jeff a părăsit de mult patul; îmi trec mâna peste partea lui de pat, cearceafurile sunt reci. În hol, mă opresc o secundă în dreptul camerei de oaspeți. Deși ușa e deschisă, știu că Sam e în casă. Rucsacul e tot acolo, pe podea, iar pe noptieră văd sticla de Wild Turkey, cu un deget de lichid auriu pe fund.

Aud gălăgie în bucătărie – sertare trase, zgomot de vase. Intru și o găsesc pe Sam, cu un șorț peste tricoul cu Sex Pistols și o pereche de blugi negri.

Mă doare capul, mai puțin din cauza băuturii, mai mult din cauza circumstanțelor incredibile în care a fost consumată. Deși întâmplările nopții trecute sunt oarecum tulburi, îmi amintesc cu precizie încercările ei repetate de mă face să-i rostesc numele. Mă irită atât prezența ei, cât și amintirea.

Sam știe cum mă simt. Îmi dau seama după zâmbetul rugător cu care mă întâmpină. După cana cu cafea pe care mi-o dă aproape cu forța. După căldura aromată cu miros de afine care vine dinspre cuptor.

— Gătești?

Sam dă din cap.

— Brioșe cu afine și lămâie. Am luat rețeta de pe blogul tău.

— Ar trebui să fiu impresionată?

— Probabil că nu, răspunde ea. Deși speram să fii.

În secret, sunt. Nimeni nu a mai gătit ceva pentru mine, de la moartea tatălui meu. Nici măcar Jeff. Și iat-o pe Sam, cu ochii pe temporizatorul cuptorului, care se apropie de zero. Fără să vreau, sunt mișcată.

Scoate tava din cuptor și răstoarnă brioșele, fierbinți. Acestea se rostogolesc pe blat, însoțite de o ploaie de firimituri și urme lăsate de afine.

— Cum m-am descurcat, profesore? întreabă Sam, cu privirea încărcată de speranță.

Gust. Sunt cam uscate, ceea ce îmi arată că s-a zgârcit la unt. Nici zahăr nu a pus cât trebuie, lucru care anulează savoarea fructelor. În loc de lămâie sau afine, brioșele au gust de lipici. Sorb din cafea. E prea tare. Amăreala acesteia trece în tonul vocii mele.

— Trebuie să vorbim despre noaptea trecută…

— M-am purtat urât, spune Sam. Tu ai fost atât de drăguță cu mine, iar

eu…

— Sam, nu discut despre Pine Cottage. Subiectul este interzis, înțelegi? Privesc înainte, către viitor. Așa ar trebui să faci și tu.

— Am înțeles, îmi răspunde. Și aș vrea să mă revanșez, cumva. Asta, dacă îmi permiți să mai rămân.

Trage aer în piept, în așteptarea răspunsului meu. Totul ar putea fi doar prefăcătorie. O parte din mine gândește că e sigură că voi spune că poate să mai stea. Așa cum a fost convinsă noaptea trecută că nu aveam s-o las să plece. Dar eu nu sunt convinsă de nimic.

— Doar pentru o zi sau două, continuă văzând că nu spun nimic.

Iau încă o gură de cafea, mai mult pentru cofeină decât pentru gust.

— De ce ești aici, de fapt?

— Nu e suficient că am vrut să te cunosc?

— Ar trebui să fie, îi răspund. Dar nu este singurul motiv. Toate întrebările tale. Curiozitatea ta insistentă.

Sam ridică o brioșă dolofană, o așază înapoi și își verifică unghiile de firimituri.

— Chiar vrei să știi?

— Dacă vrei să mai stai aici, trebuie să știu.

— În regulă. Momentul adevărului. Fără ocolișuri. Sam trage aer în piept, adânc, ca un copil pe cale să se scufunde în apă. Am venit pentru că am vrut să văd dacă și tu ești la fel de furioasă ca mine.

— Furioasă pe Lisa, pentru ceea ce a făcut?

— Nu, spune Sam. Furioasă pentru că ești o Eroină.

— Nu sunt.

— Furioasă sau Eroină?

— Niciuna, nici alta, spun.

— Poate ar trebui să fii.

— Am trecut peste asta.

— Nu asta i-ai spus lui Jeff, azi-noapte.

Prin urmare, ne auzise când ne-am certat, în dormitor. Auzise ceva. Întreaga discuție, cel mai probabil. Oricum, auzise suficient cât să o facă să plece în toiul nopții.

— Știu că nu ai trecut peste asta, spune ea. Așa cum nici eu nu am trecut. Și nu vom trece niciodată peste asta, în afară de cazul în care îi urmăm exemplul Lisei Milner. Am avut ghinion, scumpo. Viața ne-a tras-o și acum toată lumea vrea să trecem peste asta și să ne purtăm ca și cum nu s-a

întâmplat nimic.

— Măcar am supraviețuit.

Sam ridică brațul, arătându-mi tatuajul.

— Sigur. Și de-atunci, viața ta a fost minunată, nu-i așa?

— Sunt bine, îi răspund și mă îngrozesc pentru că îmi dau seama că vorbesc exact ca mama. Ea folosește cuvintele acesta ca pe un pumnal cu care ține la distanță orice trăire. „Sunt bine”, le spusese tuturor la înmormântarea tatălui meu. „Și eu, și Quincy suntem bine”. Ca și cum viețile noastre nu fuseseră întoarse pe dos în decursul unui singur an.

— Evident, spune Sam.

— Ce vrei să zici cu asta?

Își strecoară mâna în buzunarul din față al pantalonilor și scoate un iPhone pe care îl așază cu zgomot pe blatul de bucătărie, înaintea mea. Mișcarea subită deschide telefonul, al cărui ecran prinde viață afișând imaginea de netăgăduit a unui penis.

— O să îmi asum riscul și voi presupune că acesta nu este telefonul lui Jeff, spune Sam. Așa cum nu este nici al tău.

Privesc în partea cealaltă a bucătăriei, cu stomacul strâns dureros în jurul brioșei și cafelei pe care le conține. Sertarul ținut sub cheie – sertarul meu – e deschis. Gaura cheii e înconjurată de zgârieturi fine, ca o mică explozie.

— Mi-ai forțat încuietoarea sertarului?

Își ridică bărbia cu o expresie mulțumită de sine.

— Unul din puținele lucruri la care mă pricep.

Mă reped la sertar, dornică să mă asigur că prada mea secretă este încă acolo. Apuc pudriera și mă privesc în oglinjoara ei. Tresar când văd cât sunt de obosită.

— Ți-am spus să nu umbli acolo, îi spun mai mult stânjenită decât supărată.

— Liniștește-te. Nu spun nimănui, îmi răspunde Sam. Sinceră să fiu, sunt ușurată să descopăr o latură întunecată sub imaginea asta falsă de „gospodină fericită”.

Rușinea îmi aprinde obrajii. Mă întorc cu spatele și mă sprijin de masă, cu ambele palme în firimituri de brioșe.

— Nu e ceea ce crezi.

— Nu te judec. Crezi că eu nu am furat? Am furat de toate. Haine. Mâncare. Țigări. Când ești atât de săracă pe cât am fost eu, treci repede peste sentimentul de vinovăție. Sam bagă mâna în sertar și scoate rujul

furat. Îl răsucește și, rotunjind perfect buzele, trece batonul cremos, de culoarea cireșelor, peste ele. Ce părere ai? Mi se potrivește?

— Asta nu are nicio legătură cu cele petrecute la Pine Cottage, îi spun.

— Sigur, răspunde ea, plesnind din buze. Ești perfect normală.

— Du-te naibii!

Sam zâmbește. Un zâmbet roșu-cireașă strălucitor ca un neon.

— Acum mai vii de-acasă! Exprimă-ți emoțiile, Quinn. De aceea am vrut să te fac să-i rostești numele. De aceea am forțat încuietoarea sertarului tău secret. Vreau să îți văd furia. Ți-ai câștigat dreptul la ea. Nu o ascunde în spatele blogului tău cu prăjituri, biscuiți și brioșe. Nu ești bine. Nici eu nu sunt. E OK să recunoști. Suntem niște distruse, scumpo.

Privesc în sertar, către toate lucrurile acelea, ca și cum atunci le văd pentru prima oară. Sam are dreptate. Numai o femeie dusă cu capul ar fura linguriță, și telefoane, și pudriere de argint. Întreg trupul îmi e cuprins de rușine. Trec pe lângă Sam și merg ca în transă către sertarul unde țin Xanaxul. Răstorn o pastilă în palmă.

— Ai și pentru alții?

O privesc ca prostită, cu mintea răvășită, neuronii mei concentrați exclusiv pe nevoia de a introduce cât mai curând pilula albastră în sistem.

— Xanaxul, spune. Dă-mi și mie una.

Îmi smulge pastila din mână. În loc să o înghită, o strivește între dinți ca pe o bomboană. Eu o iau pe a mea ca de obicei – cu o dușcă de suc de struguri.

— Interesantă metodă, spune Sam, trecându-și limba peste dinți, ca să nu piardă nicio fărâmă.

Mai beau o gură de suc. „O lingură de zahăr. Cântecul nu minte”.

— Atâta timp cât funcționează. Sam întinde mâna. Mai dă-mi una.

Îi mai dau o pastilă. O păstrează în căușul palmei, ca un ou minuscul de prigorie în cuibar, privindu-mă ciudat.

— Nu mai iei și tu una?

Nu e o întrebare.

E o provocare.

Dintr-odată, am sentimentul că repetăm experiența zilei trecute. Înapoi în bucătărie, Sam urmărindu-mă, eu căutând să o impresionez.

— Cum să nu, îi spun.

Iau încă un Xanax și îl beau cu suc. În loc să îl mestece din nou pe al ei, face semn către sticla de suc. Ia două înghițituri și încheie cu un râgâit scurt.

— Ai dreptate. Alunecă mai repede așa. Întinde din nou palma. A treia oară e cu noroc.

De data aceasta, le luăm în același timp, trecând rapid sticla de la una la alta. Cele trei pastile mi-au lăsat un gust amar, potențat de dulceața lipicioasă a sucului de struguri care îmi acoperă dinții. Râd de absurdul situației. Suntem două supraviețuitoare ale unor masacre, înghițind Xanax după Xanax. Lisa nu ar fi fost de acord.

— Suntem în regulă? întreabă Sam.

Lumina dulce a dimineții pătrunde pieziș pe fereastra bucătăriei și îi luminează chipul. Deși a avut grijă să se fardeze, lumina îi expune ridurile fine dimprejurul ochilor și în colțurile gurii. Acestea îmi atrag privirea, așa cum o fac tablourile lui Van Gogh, unde caut mereu să zăresc țesătura pânzei printre urmele de vopsea. Aceasta este Sam pe care vreau să o cunosc. Femeia din spatele măștii impenetrabile.

Imaginea pe care o surprind este ademenitoare într-un mod periculos. Văd o femeie care încă se luptă să înțeleagă ce s-a întâmplat cu viața ei. Văd o femeie tristă, singură și copleșită de nesiguranță.

Mă văd pe mine și în momentul acela trupul îmi este cuprins de ușurare că mai există cineva ca mine.

— Da, îi răspund. Suntem în regulă.

•

Xanaxul începe să își facă efectul cincisprezece minute mai târziu, când sunt în duș. Trupul începe să mi se relaxeze, treptat, ca și cum aburul cald îmi pătrunde în pori, se adună în mine, mă umple. Mă îmbrac cu senzația că mă aflu pe un nor – imponderabilă, plutind de-a lungul holului, unde Sam mă așteaptă lângă ușă, la fel de ușoară, cu ochii zâmbind.

— Să mergem. Vocea îi e estompată, plăcută. Ca un telefon de la distanță.

— Unde? întreb cu o voce pe care nu o recunosc. Vocea unei persoane lipsite de griji, a unei persoane fericite. Vocea cuiva care nu a auzit niciodată de Pine Cottage.

— Să mergem, repetă Sam.

Așa că pornim, eu îmi iau poșeta înainte să o urmez pe holul blocului spre lift, în holul de la intrare, pe stradă, unde soarele ne învăluie cald și strălucitor. Și Sam strălucește, cu șuvițe aurii în păr și obraji trandafirii. Încerc să mă opresc puțin în dreptul fiecărei uși pe lângă care trecem, vreau să văd dacă și eu strălucesc, dar Sam mă trage după ea într-un taxi pe care

nici nu am băgat de seamă când l-a oprit.

Continuăm să plutim. În aglomerația aburindă a orașului, apoi în Central Park, unde o briză tomnatică pătrunde pe geamul întredeschis al mașinii. Închid ochii, lăsând aerul proaspăt să mă alinte, până ce mașina oprește și Sam trage iar de mine, deși eu abia simt.

— Am ajuns, îmi spune.

Suntem pe Fifth Avenue. În dreptul sanctuarului de beton, Saks. Plutim pe trotuar, printre uși, în interiorul strălucitor, de suprafețe încărcate cu parfumuri, pe lângă arome atât de intense încât aproape că le văd învăluindu-ne ca niște aburi în nuanțe de trandafir și lavandă. O urmez pe Sam prin atmosfera ca un curcubeu către liftul care urcă. Sau poate nu urcă. Poate doar eu urc. Mă ridic plutind în raionul pentru femei, unde mă întâmpină un nou curcubeu, de data aceasta unul alcătuit din valuri de bumbac, satin și mătase.

E plin de femei. De vânzătoare plictisite, matroane îngâmfate și adolescente apatice care ar trebui să fie la școală, dar care în schimb sunt aici și oftează în telefoane. Cele care se obosesc să ne privească, ne aruncă priviri critice.

Invidioase.

Știu că suntem speciale.

— Salut, mă adresez chicotind uneia.

— Îmi place fusta ta, îi spune Sam alteia.

Mă duce lângă un raft cu bluze. Albe cu pete de culoare. Apucă una, o ridică pe lângă ea și mă întreabă:

— Ce părere ai?

— Ți-ar sta minunat, îi spun.

— Serios?

— Da. Probeaz-o!

Sam ia una dintre bluze.

— Dă-mi geanta ta, spune.

Geanta. Am și uitat că o am cu mine. Apoi un gând limpede se ridică peste ceața din mintea mea, atât de brusc încât mă cuprinde amețeala.

— N-ai să o furi, îi spun.

Pe chipul ei nu se citește nimic. Apoi strălucirea de mai devreme se preschimbă în negură.

— Nu e furt, dacă o meriți. Și după câte am îndurat noi, scumpo, aș spune că o meritățm din plin. Geanta, te rog.

Cu brațele atât de amorțite încât abia le simt, îi întind geanta. O îndeasă sub braț și intră într-o cabină de probă.

Cu Sam plecată, privirea îmi e atrasă de ceva sclipitor și pornesc de-a lungul raionului. E o colecție restrânsă de accesorii, curele subțiri, brățări masive, șiraguri de mărgele. Însă ceea ce mi-a atras atenția e o pereche de cercei. Două ovale mici care seamănă cu niște oglinjoare captează lumina pe care o reflectă apoi strălucind.

Strălucind.

Ca mine.

Ca Sam.

Îmi trec degetul peste suprafața scânteietoare a unuia. Mă întâmpină reflexia propriului chip, prelung și palid.

— Îi vrei, nu-i așa? Este Sam, a ieșit din cabina de probă, a venit lângă mine pe nesimțite și îmi șoptește la ureche. Haide. Știi cum să faci.

Îmi pune geanta în brațe. Nu e nevoie să privesc, știu că bluza e acolo. Emană o căldură care face geanta să pulseze. Trag fermoarul, doar puțin. Zăresc o fâșie de mătase albă și stropi de culoare.

— Nu facem rău nimănui, spune Sam. Tu ești cea care a fost rănită, Quinn. Tu, și eu, și Lisa.

Se îndreaptă către un raft cu pulovere. Ia câteva și le trântește pe podea, făcând umerașele de plastic să zornăie. Zgomotul atrage o vânzătoare care se grăbește să vină lângă ea.

— Sunt atât de neîndemânatică, spune Sam.

Acesta este semnalul meu. În timp ce Sam și fata adună puloverele, iau cerceii de pe tejghea și-i strecor în geantă. Apoi părăsesc în grabă scena crimei. Sam mă ajunge din urmă când sunt la jumătatea raionului cu articole pentru femei. Mă apucă de braț, smucindu-mă să încetinesc și îmi șoptește:

— Ușor, draga mea. Nu e nevoie să părem suspecte.

Dar suntem suspecte. Și sunt convinsă că toate acele vânzătoare plictisite, matroane arogante și adolescente letargice care ar trebui să fie la ore știu ce am făcut. Mă aștept să se holbeze la noi când trecem pe lângă ele, dar niciuna nu o face. Suntem atât de strălucitoare încât am devenit invizibile.

Un singur bărbat ne observă. Un tânăr la douăzeci și ceva de ani, în blugi spălăciți, tricou Brooks Brothers și adidași negri cu dungi roșii pe părțile laterale. Ne urmărește din dreptul unui raion de parfumuri, oprindu-se cu o sticlă în mână ca să ne privească în timp ce plutim către ușă. Și eu îl

urmăresc cu privirea și îi surprind licărul din ochi. Mă îngrijorează.

— Ne-au văzut, îi spun lui Sam. Agentul de pază.

Inima începe să îmi bată haotic, din ce în ce mai rapid. Sunt speriată și entuziasmată, fără suflare, la capătul puterilor. Vreau să fug, dar Sam continuă să mă țină de braț, în vreme ce bărbatul lasă sticla, ridică un ziar de pe tejghea și pornește după noi.

Strigă în urma noastră.

— Iertați-mă!

Sam înjură printre dinți. Bătăile inimii mi se întețesc.

— Iertați-mă, repetă bărbatul, grăbind pasul, atrăgând atenția celorlalți care își ridică privirile, se uită la el, se uită la noi.

Suntem din nou vizibile.

Sam grăbește pasul, determinându-mă să fac la fel. Ajungem la ușă și o împingem, dar bărbatul ne-a ajuns, se mișcă rapid, întinde brațul să mă atingă pe umăr.

Odată ieșite în stradă, Sam se pregătește să fugă. Îi simt trupul tensionat lângă al meu, gata să pornească în sprint. Și eu sunt încordată, mai ales că bărbatul e acum chiar în spatele meu. Își așază mâna pe umărul meu și mă întorc cu fața spre el întinzându-i geanta ca pe o ofrandă.

Bărbatul privește, dar nu la geantă, ci la noi, cu un zâmbet idiot întipărit pe chip.

— Știam eu că voi sunteți!

— Hei, nu te cunoaștem, îi spune Sam.

— Dar eu vă cunosc, spune el. Quincy Carpenter și Samantha Boyd, nu-i așa? Eroinele.

Bărbatul bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate un pix încurcat în lanțul unui breloc. Îl desprinde și mi-l întinde.

— Ar fi grozav să-mi dați câte un autograf.

Apoi îmi întinde ziarul. E un ziar de scandal, cu prima pagină către noi. Mă uit și îmi văd chipul.

— Vedeți? întreabă omul, mândru de el.

Fac câțiva pași în spate și revin la realitate, asfaltul e dur și neașteptat sub picioarele mele. O a doua privire către ziar îmi confirmă ceea ce știam deja.

Cumva, eu și Sam am ajuns pe prima pagină.

12.

Fotografia cu noi ocupă prima pagină aproape în întregime, ajungând până la antet. Instantaneul ne înfățișează în fața blocului, când ne-am întâlnit pentru prima oară și ne măsurăm din priviri. Pe mine m-a surprins într-o postură complet defavorabilă, cu greutatea trupului lăsată pe un picior, cu șoldul înainte și brațele încrucișate defensiv. Sam este în plan secund, din profil, doar o parte din obrazul ei palid este expusă vederii. Rucsacul ei e la picioarele mele și gura îi este deschisă, gata să vorbească. Îmi amintesc momentul acela cu o precizie dureroasă. A fost exact înainte să rostească „Nu trebuie să fii atât de afurisită”.

Titlul apare sub fotografie, cu litere mari, roșii: ÎNRUDITE ÎN SUPRAVIEȚUIRE.

Dedesubt e o fotografie a Lisei Milner, asemănătoare cu cea de pe coperta cărții ei. Lângă ea, cu litere mai mici, dar la fel de tulburătoare: EROINELE SE ÎNTÂLNESC DUPĂ SINUCIDEREA LISEI MILNER, VICTIMA UNUI MASACRU.

Privesc din nou antetul ziarului. Este tabloidul pentru care spusese că lucrează reporterul acela pe care îl găsisem ieri în fața blocului. Numele lui îmi răsare în minte. Jonah Thompson. Ticălosul prefăcut. Pesemne că rămăsese la pândă, chircit pe scaunul din față al unei mașini, cu aparatul foto sprijinit pe bord.

Smulg ziarul din mâna vânătorului de autografe și mă îndepărtez.

— Hei! strigă el în urma mea.

Nu mă opresc, continuându-mi mersul împleticit de-a lungul bulevardului. Deși picioarele îmi tremură din cauza Xanaxului, mușchii mei tânjesc după încă o pastilă. Și apoi încă una. Oricât e nevoie ca să mă afund în uitare pentru câteva zile. Și tot nu mi-ar astâmpăra furia.

Răsfoiesc ziarul în mers. În interior e o fotografie și mai mare a Lisei și o serie de alte fotografii de la prima mea întâlnire cu Sam, toate făcute din același unghi. În fotografiile acelea, furia îmi dispare treptat, chipul mi se îmblânzește și trupul mi se detensionează. Cât privește articolul, abia reușesc să parcurg primele două paragrafe.

— Ce zice? întreabă Sam, grăbind pasul să mă ajungă din urmă.

— Că suntem amândouă în oraș, aduse împreună de sinuciderea

neașteptată a Lisei.

— Păi, cam așa este.

— Și nu e treaba nimănui în afară de noi. Lucru pe care i-l voi spune Jonah Thompson.

Răsfoiesc ziarul până ce găsesc adresa redacției. Strada West 47. Două străzi la sud, una la vest. Pornesc în viteză, motivată exclusiv de furie. După doi pași îmi dau seama că Sam a rămas pe loc. Stă la colțul străzii, rozându-și unghiile și privindu-mă cum mă îndepărtez.

— Vino, îi spun.

Sam clatină din cap.

— De ce nu?

— Pentru că nu e o idee bună.

— Zice femeia care m-a încurajat să fur din magazin. Câțiva oameni întorc capetele. Nu îmi pasă. Eu merg.

— Cum vrei tu, scumpo.

— Chiar nu te enervează treaba asta?

— Ba da, mă enervează.

— În cazul ăsta, trebuie să facem ceva.

— Nu va schimba cu nimic lucrurile, spune Sam. Vom rămâne în continuare pe prima pagină.

Alți trecători întorc capetele. Îi privesc încruntată. Apoi mă întorc încruntată către Sam, frustrată de calmul ei. Vreau să o văd pe Sam de acum o oră, cea care mă încuraja să îmi accept furia, însă acesteia i-a luat locul o Sam moleșită de același Xanax care pe mine mă consumă din interior.

— Eu merg, repet.

— Nu o face, spune Sam.

Pornesc din nou, mânată de furie. Strig către ea, peste umăr, lungind dojenitor cuvintele.

— Eu-merg!

— Quinn, așteaptă!

Prea târziu. Am ajuns la capătul străzii și traversez cu soarele în față. Mi se pare că o aud strigând în urma mea, vocea pierzându-i-se printre zgomotele orașului. Îmi văd de drum, cu ziarul în pumnul strâns, refuzând să mă opresc până ce nu dau ochii cu Jonah Thompson.

•

Nu voi putea trece de paznicul de la recepție. Este așezat fix în mijlocul holului, la niciun metru de lifturile care urcă și coboară neîncetat. Aș putea

încerca să alerg către ușile ce se deschid și se închid constant, dar paznicul e cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine. M-ar prinde imediat.

Așa că merg direct la el, cu ziarul în mână, și-i comunic:

— Sunt aici să vorbesc cu Jonah Thompson.

— Numele?

— Quincy Carpenter.

— Vă așteaptă?

— Nu, răspund. Dar sunt sigură că mă va primi.

Paznicul se uită într-un registru, dă un telefon și îmi spune să aștept lângă fresca de pe peretele din fața lifturilor. Este o piesă Art Deco uriașă. O panoramă a orașului Manhattan, realizată în tonuri pastel. Sunt pierdută în contemplare când aud o voce în spatele meu.

— Quincy, spune Jonah Thompson. Te-ai răzgândit și vrei să vorbim?

Mă întorc, clocotind de furie la vederea lui. Poartă o cămașă în carouri și o cravată subțire, e în ton cu moda și arogant. Sub braț are un dosar gros, probabil informații delicate despre următoarea lui victimă.

— Am venit să îți ceri scuze, nemernicule.

— Ai văzut ziarul.

— Și acum întreg orașul știe unde locuiesc, spun fluturându-i ziarul în față.

Clipește în spatele ochelarilor cu rame groase, mai mult amuzat decât îngrijorat.

— Nici articolul și nici titlurile fotografiilor nu menționează vreo adresă. M-am asigurat personal de asta. Nu am dat nici măcar numele străzii.

— Nu, dar ne-ai expus pe noi. Ne-ai identificat. Acum, oricine poate căuta pe Google numele noastre și să vadă cum arată Samantha Boyd și cu mine. Ceea ce înseamnă că orice psihopat poate începe să ne dea târcoale.

La asta nu se gândise. Paloarea subită care îi colorează obrajii îmi arată clar asta.

— N-am vrut să…

— Sigur că nu. Tu te-ai gândit doar la câte ziare o să vinzi. Cum o să fii promovat. Cât de consistentă o să fie oferta inevitabilă pe care ți-o vor face cei de la TMZ.

— Nu de asta…

— Te-aș putea da în judecată, îi spun întrerupându-l din nou. Amândouă am putea. Așa că fa bine și roagă-te să nu pățim nimic.

Jonah înghite în gol.

— Așadar, ai venit să îmi spui că dai ziarul în judecată?

— Am venit să îți spun că o să ai mari probleme dacă mai apare un singur articol despre mine și despre Samantha Boyd. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă s-a petrecut cu ani în urmă. Nu mai vorbiți despre asta.

— Trebuie să știi ceva despre articolul acela, spune Jonah.

— Poți să ți-l bagi în fund.

Dau să plec, dar mă apucă de braț și mă trage înapoi

— Nu mă atinge!

Jonah e mai puternic decât pare, mâna lui pe brațul meu e ca o menghină. Încerc să mă eliberez din strânsoare răsucind brațul și simt o durere cot.

— Ascultă-mă, spune el. E vorba despre Samantha Boyd. Te minte.

— Dă-mi drumul!

Îl împing. Mai tare decât aș fi vrut. Destul de tare încât atrag atenția agentului de pază care strigă răstit către mine.

— Domnișoară, trebuie să pleci!

De parcă eu un știu. De parcă eu nu-mi dau seama că, cu cât stau mai mult în preajma lui Jonah, cu atât îmi crește furia. Atât de mult încât, când acesta vine din nou către mine, îl împing iar, de data aceasta intenționat cu putere.

Se clatină și dosarul de sub braț îi alunecă. În cădere se deschide și conținutul i se împrăștie pe podea. Sunt zeci de articole decupate din ziare, articole ale căror titluri spun aceeași poveste.

Pine Cottage. Masacru. Supraviețuitoare. Ucigaș.

Majoritatea articolelor sunt însoțite de fotografii de slabă calitate. Pentru oricine altcineva, ele nu înseamnă nimic. Copii ale altor copii, pixeli și pete de cerneală, imagini Rorschach. Numai eu le văd drept ceea ce sunt. Fotografii exterioare ale cabanei, făcute înainte și după masacru. Fotografiile de album ale lui Janelle, Craig, ale celorlalți. O fotografie cu mine. Aceeași care apăruse, împotriva voinței mele, pe coperta revistei *People.*

E Și El acolo. Fotografia lui apare într-o casetă separată, lângă imaginea mea. Nu i-am mai văzut chipul de zece ani. Din noaptea aceea. Închid ochii, dar e prea târziu. Imaginea aceea a deblocat ceva în mine, nu departe de locul unde a pătruns lama cuțitului. Slobod un geamăt, urmat de un huruit dezgustător, în timp ce bucata desprinsă în interiorul meu îmi urcă spre gâtlej, întunecată, groasă, amară.

— O să vomit, avertizez eu.
Ceea ce și fac, chiar acolo, peste articolele împrăștiate pe jos.

PINE COTTAGE
6.18 p.m.

Quincy și Janelle stăteau în bucătăria cabanei, despărțită de sufrageria încăpătoare printr-un blat care le venea până la brâu. Janelle sugerase ca fiecare dintre ei să se ocupe de câte un element al cinei. Surprinzător, dat fiind că cel mai sofisticat fel de mâncare pe care Quincy o văzuse vreodată pregătindu-l erau tăieței ramen.

— Poate că ar trebui să prăjim crenvurști, spusese Quincy, când plănuiseră petrecerea. La urma urmei, suntem în excursie.

— Crenvurști? replicase Janelle indignată. Nu de ziua mea.

Așa că acum se aflau în bucătărie, ciocnindu-se de Amy și Betz cărora li se încredințase pregătirea felului principal, pui la cuptor cu diverse garnituri. Quincy era responsabilă de desert și adusese cu ea o sacoșă plină cu instrumente de copt. Forma de tort. Ingredientele necesare. Punga de ornat cu capete detașabile. E drept, mama lui Janelle și tatăl vitreg al acesteia închiriaseră cabana, dar Quincy era hotărâtă să își plătească șederea în prăjituri.

Janelle avea o treabă ușoară – ea pregătea băuturile. În timp ce Amy și Betz se agitau cu friptura de pui și Quincy decora tortul, ea aranja sticlele cu alcool. Cantitatea mai mare, de băutură ieftină, era în recipiente de plastic și avea să fie turnată în pahare roșii din plastic, aduse de Janelle din belșug.

— Cât ai de gând să îl lași pe Joe să stea aici? o întrebă Quincy în șoaptă.

— Cât vrea el, îi răspunse aceasta tot șoptit.

— Adică toată noaptea? Serios?

— Sigur, spuse Janelle. Se lasă întunericul și avem loc destul. Ar putea fi distractiv.

Quincy era de altă părere. Și ceilalți la fel, în felul lor tăcut.

Până și Joe, cu felul lui ciudat de a vorbi și ochelarii murdari care-i ascundeau privirea, părea dezinteresat.

— Nu te-ai gândit că poate Joe vrea să ajungă acasă? spuse Quincy. Nu-i așa, Joe?

Musafirul neașteptat stătea pe canapeaua uzată din sufragerie, urmărindu-i pe Craig și Rodney, îngenuncheați în fața șemineului, ciondănindu-se cu privire la cea mai bună metodă de aprins focul. Înțelegând că întrebarea îi fusese adresată, își ridică privirea, speriat, către Quincy.

— Nu vreau să deranjez, spuse el.

— Nu e niciun deranj, răspunse Janelle. Dacă nu trebuie să ajungi undeva.

— Nu trebuie.

— Și ți-e foame, nu-i așa?

Joe ridică din umeri.

— Presupun.

— Avem mâncare și băutură din belșug. În plus, avem o canapea și chiar un pat disponibil.

— Totodată, avem o mașină, spuse Quincy. Și telefoane mobile. Craig ar putea să-i cheme o mașină de remorcare sau să îl ducă unde are nevoie. Știi ce zic, cum ar fi înapoi la mașina lui, sau acasă.

— Lucru care le-ar lua câteva ore. În plus, poate Joe vrea să stea la petrecere. Janelle privi către el, așteptând o confirmare. Acum că ne-am împrietenit.

— Practic, e un străin, spuse Quincy.

Pe chipul lui Janelle se citi exasperarea, așa cum se întâmpla de fiecare dată când i se părea că prietena ei, Quincy, era prea strictă. Quincy văzuse aceeași expresie înainte să bea bere pentru prima și singura dată și înainte să tragă primul și singurul fum dintr-un joint. În ambele situații, Janelle o forțase să facă lucruri pe care nu voise să le facă. Acum însă frustrarea ei era amplificată de context. Totul – cabana, ziua ei, lipsa oricărei supravegheri – o făceau ușor maniacă.

— Suntem aici ca să ne distrăm, nu? spuse ea. Tonul era acuzator, ca și cum era singura dintre ei care voia să se simtă bine. Așa că, haideți! Să ne distrăm!

Cu asta, discuția se anunța încheiată. Joe avea să rămână cât poftea. Sărbătorita obținuse din nou ceea ce dorea.

— Ce bei? îl întrebă Janelle pe Joe, când termină de aranjat barul improvizat.

Acesta clipi privind sticlele, încurcat și impresionat de mulțimea opțiunilor.

— Nu prea beau.

— Serios? se miră Janelle. Deloc?

— Da. Se încruntă. Vreau spun, nu.

— Ei bine, cum rămâne?

— Poate nu vrea să bea, interveni Quincy, din nou vocea raţiunii, îngerul alb cocoţat permanent pe umărul lui Janelle. Poate că Joe, ca şi mine, preferă să îşi păstreze controlul asupra facultăţilor mintale.

— Tu nu bei pentru că eşti o bleagă şi pentru că mami şi tati s-ar supăra să afle, îi spuse Janelle. Joe nu e aşa. Am dreptate?

— Nu, doar că n-am băut niciodată, spuse Joe.

— Nici cu prietenii?

Joe se bâlbâi căutând un răspuns. Dar era prea târziu. Janelle se năpusti în forţă asupra lui.

— Cum? Nu ai prieteni?

— Am prieteni, răspunse Joe, cu un ton uşor iritat.

— Iubită? întrebă Janelle, în glumă.

— Poate. Nu-nu ştiu exact ce este.

În spatele lui Quincy, Betz susură:

— Pun pariu că e imaginară.

Janelle îi aruncă o privire încruntată, înainte să se întoarcă iar spre Joe, căruia îi spuse:

— În cazul acesta, o să ai ce să-i povesteşti, data viitoare când vă întâlniţi.

Începu să toarne din câteva sticle într-un pahar de plastic, încheind cu suc de portocale. Îi duse paharul lui Joe, forţându-l să-l accepte.

— Bea!

În loc să ridice paharul la gură, Joe se aplecă spre el, cu nasul atârnându-i ca un cioc peste buza paharului. Tuşi. Prima înghiţitură. Se îndreptă să respire, cu ochii mari şi privirea rătăcită.

— E bun, spuse el.

— Bun? Îţi place la nebunie, spuse Janelle.

Joe plescăi din buze.

— E prea dulce.

— Se rezolvă. Janelle îi smulse paharul din mână la fel de repede cum i-l dăduse. Se întoarse la bar şi căută lămâile şi votca.

— Are cineva un cuţit?

Văzu unul pe blatul de bucătărie, unul mare, pe care îl folosiseră Betz şi

Amy la gătit. Janelle îl înșfacă și îl înfipse în lămâie, despicând coaja, pulpa fructului și, în cele din urmă, degetul ei.

— La naiba!

La început, Quincy se gândi că juca teatru, pentru Joe. Oferindu-i acestuia ceea ce, în spatele ei, toți ceilalți numeau „spectacolul lui Janelle” Apoi însă văzu sângele țâșnind cu putere chiar și prin șervetul de bucătărie apăsat peste deget, căzând pe blat în stropi largi ca petalele de trandafir.

— Au, scânci Janelle, cu lacrimi în ochi. Auci, au, au!

Quincy veni imediat lângă ea, asumându-și îndatoririle firești de colegă de cameră, încercând să o aline.

— O să fii bine. Ridică brațul. Ține apăsat.

Se repezi să caute trusa de prim ajutor, în timp ce Janelle țopăia când pe un picior, când pe altul, strâmbându-se la vederea sângelui.

— Grăbește-te, o zori aceasta.

Quincy găsi sub chiuvetă o cutie cu plasturi. Un model vechi, din acelea cu capac rabatabil. Atât de vechi încât nici nu își mai amintea când văzuse una asemănătoare la ea acasă. Scoase unul, pe cel mai mare pe care îl găsi, și-l înfășură în jurul degetului lui Janelle, implorând-o să nu se mai miște.

— Gata, spuse Quincy, făcând un pas în spate, cu brațele ridicate. Ești ca nouă.

Agitația îl ridicase pe Joe de pe canapea. Acesta se apropie, examină degetul bandajat al lui Janelle. Își aplecă apoi privirea către cuțitul de pe masă, cu lama plină de sânge.

— Pare foarte ascuțit, spuse el, ridicându-l și atingându-i vârful cu buricul degetului arătător. Trebuie să fii mai atentă.

Privi către Janelle și Quincy ca și cum aștepta o confirmare din partea lor că aveau să fie mai atente. Pe buza inferioară îi atârnau câteva picături – urme ale primului său cocktail. Le șterse cu dosul mâinii, apoi, fără să lase cuțitul, își linse buzele.

13.

O jumătate de oră mai târziu, Jeff vine la redacție să mă ia. L-a chemat Jonah Thompson, care i-a găsit numărul în telefonul meu. Eu însămi i-l dădusem când îmi ceruse datele de contact ale unei persoane apropiate, după ce vomitasem peste pantofii lui. Când ajunge Jeff, sunt în toaleta din holul de la recepție al redacției, aplecată peste vasul de toaletă, deși îmi simt stomacul golit și uscat. Una dintre colegele lui Jonah vine să mă cheme. O tânără pirpirie, pe nume Emily, care mă strigă precaută din dreptul ușii, ca și cum sunt contagioasă sau periculoasă.

Ajunși acasă, Jeff mă obligă să mă bag în pat, în ciuda protestelor mele că mă simt mult mai bine. Se pare că m-am înșelat, căci adorm cum pun capul pe pernă. Dorm toată după-amiaza, un somn agitat, întrerupt când și când de Jeff sau Sam care vin să vadă cum mă simt. Spre seară mă trezesc cu o foame de lup. Jeff îmi aduce la pat mâncare ca pentru bolnavii în convalescență – supă de pui cu tăieței, pâine prăjită și apă tonică.

— Nu sunt răcită, să știi, îi spun.

— Nu ai de unde să știi, îmi răspunde el. Se pare că ți-a fost destul de rău.

Da, din cauza lipsei de somn, combinată cu Wild Turkey și prea multe pastile de Xanax. Și a Lui, desigur. Vederea fotografiei Lui.

— Probabil am mâncat ceva ce nu mi-a priit, îi spun. Serios, mă simt mult mai bine acum.

— În cazul acesta, te vei bucura să afli că a sunat mama ta.

Oftez.

— Spune că o întreabă vecinii de ce ai apărut pe prima pagină a ziarelor, continuă el.

— A fost un singur ziar, spun eu.

— Vrea să știe ce să le spună.

— Sigur că vrea.

Jeff ia o felie de pâine prăjită, mușcă din ea și o așază la loc pe tavă.

— N-ar fi rău să o suni, spune mestecând.

— Și să o ascult reproșându-mi că nu sunt perfectă? îi spun. Nu, mulțumesc.

— Își face griji pentru tine, iubito. Au fost câteva zile agitate.

Sinuciderea Lisei. Apariția în ziar. Sam și cu mine ne întrebăm cum faci față situației.

— Asta înseamnă că voi doi ați stat, efectiv, de vorbă?

— Da, spune Jeff.

— Și a fost o discuție civilizată?

— Foarte.

— Asta da surpriză. Și despre ce ați vorbit?

Jeff dă să apuce iar felia de pâine, dar îl lovesc peste mână. În schimb, își aruncă pantofii din picioare și urcă în pat. Se întinde pe o parte și se apropie, lipindu-se de mine.

— Despre tine. Și că ar fi o idee bună ca Sam să mai rămână o săptămână.

— Uau. Cine ești și ce ai făcut cu adevăratul Jefferson Richards?

— Vorbesc serios, spune Jeff. Toată ziua m-am gândit la ce ai spus azi-noapte. Și ai dreptate. Felul în care am scăpat-o pe Sam de acuzații a fost greșit. Merita o apărare mai bună. Îmi pare rău.

Îi întind felia de pâine.

— Îți accept scuzele.

— În plus, continuă el mușcând din felia de pâine, cazul acesta al ucigașului de polițiști îmi va ocupa foarte mult timp, în perioada următoare, și nu îmi place să te știu singură aproape întreaga zi. Nu după ce ți-a apărut fotografia peste tot.

— Prin urmare, propui ca Sam să devină dădaca mea?

— Să îți țină companie, spune Jeff. Și, de fapt, ea este cea care a făcut propunerea. A zis că ați făcut prăjituri împreună, ieri. Ar fi bine să ai un ajutor în timpul sezonului de Masterchef. Mereu ai spus că ți-ar plăcea să ai un asistent.

— Ești sigur? îl întreb. Ar fi solicitant pentru tine.

Jeff se întoarce spre mine.

— Mi se pare că tu ești cea care are îndoieli.

— Cred că este o idee grozavă. Dar nu vreau să te afecteze pe tine. Pe noi.

— Ascultă, sunt sincer și recunosc că, probabil, eu și Sam nu vom fi niciodată prieteni. Dar între voi există o legătură. Sau ar putea exista. Știu că nu prea vorbim despre ceea ce ți s-a întâmplat…

— Pentru că nu e nevoie, mă grăbesc să punctez.

— Exact, recunoaște Jeff. Spui că nu vei trece niciodată peste cele

petrecute, dar deja ai făcut-o. Nu mai ești aceeași persoană. Ești Quincy Carpenter, zeița prăjiturilor.

— Cum zici tu, spun eu cu indiferență, deși descrierea lui îmi face plăcere.

— Dar poate totuși ai nevoie de un sistem de sprijin, altcineva decât Coop. Dacă Sam este persoana potrivită, nu vreau să fiu eu cel care se opune.

Îmi dau seama din nou cât de norocoasă sunt că am întâlnit pe cineva ca Jeff. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că el reprezintă diferența semnificativă dintre mine și Sam. Fără el, aș fi exact ca ea – furioasă, singură și tristă. O furtună care se agită și se răzvrătește în larg fără să ajungă vreodată la mal.

— Ești grozav, îi spun și las tava deoparte ca să mă arunc peste el.

Îl sărut. Mă sărută și el și mă trage mai aproape.

Stresul de peste zi se topește în dorință și îmi dau seama că încep să îl dezbrac fără să mă gândesc la asta. Îi slăbesc cravata pe care o are încă la gât. Îi desfac nasturii cămășii. Îi sărut sfârcurile roz înconjurate de smocuri de păr, înainte să alunec mai jos și să-i simt erecția.

Telefonul începe să bâzâie pe noptieră. Încerc să îl ignor, gândindu-mă că trebuie să fie vreun reporter. Sau, mai rău, mama. Cu toate acestea, telefonul continuă să țârâie insistent, lovindu-se de piciorul lămpii. Mă uit să văd cine sună.

— E Coop, spun.

Jeff oftează, dezamăgit.

— Nu poate aștepta?

Nu. Coop mă sunase cu o seară în urmă, ca răspuns la mesajul meu care nu se dorea a fi unul îngrijorător. Când sunase, nu putusem să-i răspund, căci eram în bucătărie, pregăteam cina, cu Sam dându-mi târcoale. Dacă nu răspundeam nici acum, sigur avea să se îngrijoreze.

— Nu atât timp cât poza mea e prima pagină a ziarelor, îi spun lui Jeff.

Cu telefonul vibrând în mână, mă grăbesc să ajung în baia adiacentă dormitorului și închid ușa după mine.

— De ce nu mi-ai spus că Samantha Boyd a luat legătura cu tine? spune Coop în loc de salut

— De unde știi?

— Am primit o alertă Google, spune el, răspunsul fiind atât de neașteptat încât putea la fel de bine să fi zis „mi-au spus extratereștrii” și nu m-aș fi

mirat. Deși aș fi preferat să aflu de la tine.

— Urma să îți spun, îi zic, și acesta este adevărul. Plănuisem să îl sun imediat ce terminam discuția cu Jonah. Sam a apărut, ieri, în fața blocului meu. După moartea Lisei, s-a gândit că ar fi bine să ne cunoaștem.

Aș fi putut să îi spun lui Coop mai mult de-atât, desigur. Să îi spun că Sam își schimbase numele cu ani în urmă. Că mă făcuse să iau mai multe pastile de Xanax decât era necesar. Că le vomitasem pe toate când văzusem fotografia Lui.

— E încă acolo? întreabă Coop.

— Da. Va sta la noi.

— Cât timp?

— Nu știu. Până ce își lămurește niște lucruri.

— Crezi că e o idee bună?

— De ce? Îți faci griji pentru mine?

— Întotdeauna îmi fac griji pentru tine, Quincy.

Tac, neștiind ce să spun. Coop nu a mai fost așa direct niciodată înainte. Nu știu dacă e de bine sau de rău. Cu toate acestea, e plăcut să îl aud recunoscând că îi pasă. Categoric, e mult mai plăcut decât un semn din cap.

— Recunoaște, îi spun. Când ai primit alerta aceea, aproape că ai pornit spre mine, să vezi cum sunt.

— Am ajuns până în capătul aleii, apoi m-am oprit, spune Coop.

Nu mă îndoiesc. Genul acesta de implicare din partea lui m-a făcut să mă simt în siguranță în tot acest timp.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Gândul că știi cum să ai grijă de tine.

— Mi s-a mai spus.

— Cu toate acestea, mă îngrijorează faptul că Samantha Boyd a ieșit din ascunzătoare, spune Coop. Trebuie să recunoști, este surprinzător.

— Începi să vorbești ca Jeff.

— Cum e? Este…

Primele cuvinte care îmi vin în minte sunt cele folosite de Sam, de dimineață, „niște distruse”. În schimb, spun:

— Normală? Pe cât de normal poate fi cineva după ce a trecut prin ce a trecut ea.

— Dar nu la fel de normală ca tine.

Simt un zâmbet în vocea lui. Parcă îi văd ochii albaștri strălucind, așa cum se întâmplă în rarele situații în care lasă garda jos.

— Sigur că nu, îi răspund. Eu sunt regina normalității.

— Ei bine, Regină Quincy, ce părere ai dacă vin în oraș, să o cunosc pe Samantha? Mi-ar plăcea să îmi fac o părere.

— De ce?

— Pentru că nu am încredere în ea. Vocea lui Coop e mai blândă, ca și cum și-a dat seama că începe să devină prea intens. Nu până ce nu o văd cu ochii mei. Vreau să mă asigur că nu pune nimic la cale.

— Nu pune, îi spun. Eu și Jeff am interogat-o deja.

— Ei bine, trebuie să o fac și eu.

— N-aș vrea să te deranjezi.

— Nu e niciun deranj, spune Coop. Am o zi liberă și vremea e frumoasă. Frunzele încep să îngălbenească în Poconos. O să fie o plimbare plăcută.

— În cazul acesta, cum să nu, îi răspund. Ce zici de prânz?

— Perfect. Deși vorbim la telefon, sunt sigură că acum a dat din cap. O simt. La locul obișnuit.

— Așa rămâne, îi spun.

Coop devine iar serios, cu vocea gravă și joasă.

— Te rog, ai mare grijă până atunci. Știu că te gândești că îmi fac griji degeaba, dar nu e așa. Nu o cunoaștem, Quincy. E o străină care a trecut prin multe. Nu știm cât de mult au afectat-o. Nu știm de ce e în stare.

Stau pe marginea căzii de baie, cu genunchii strânși, și, dintr-odată, mi se face frig. În urechi îmi răsună vocea lui Jonah Thompson: „E vorba despre Samantha Boyd. Te minte” Ce nemernic lipsit de caracter.

— Nu îți face griji, îi spun lui Coop. Cred că o să îți placă.

Ne luăm la revedere, Coop încheind cu obișnuita invitație să îi scriu sau să îl sun dacă am nevoie de ceva.

Lângă chiuvetă, îmi dau cu apă pe față și fac gargară cu o porție zdravănă de apă de gură. Îmi compun în oglindă o expresie sexy, pregătindu-mă mental să reiau lucrurile cu Jeff de unde le lăsasem. În ciuda întreruperii cauzate de telefonul lui Coop, dorința nu mi-a dispărut. Dimpotrivă, a crescut. Sunt gata să mă bag în așternuturi și să termin ce începusem.

Însă când ies din baie constat că Jeff, obosit să aștepte și, probabil, obosit, a adormit.

•

Miezul nopții mă găsește cu mintea extenuată, dar cu trupul perfect treaz. Somnul de peste zi m-a energizat. Mă foiesc în așternut, mi-e prea cald

acoperită, prea frig dacă mă dezvelesc. Jeff doarme netulburat. Sforăie ușor lângă mine, plecat cu totul în lumea viselor. În loc să rămân în pat, cobor, îmi pun blugii, un tricou și un pulover. Mi se pare momentul potrivit pentru o sesiune nocturnă de copt. O rețetă tradițională, găluște cu mere. Următorul produs pe lista Dulciurilor lui Quincy, pe care trebuia să îl pregătesc cu o zi în urmă.

Nu apuc să trec de camera de oaspeți. Dormitorul lui Sam acum, presupun. Pe sub ușă se strecoară o fâșie de lumină, așa că bat, o singură dată, de control.

— E deschis, spune Sam.

O găsesc în colțul camerei, scotocind în rucsac. Scoate cerceii de la Saks și-i aruncă pe pat, vederea lor tulburându-mi gândurile. Uitasem de asta.

— Am scos lucrurile din geanta ta când am ajuns acasă, îmi spune. În caz că Jeff se hotăra să arunce o privire.

— Mersi, îi spun, privind posomorâtă cerceii. Nu cred că îi mai vreau.

— Îi iau eu. Sam înhață cerceii de pe pat și-i aruncă în rucsac. Doar nu-i putem returna. Cum te simți?

— Mai bine, îi spun. Doar că acum nu mai pot dormi.

— Somnul nu e nici punctul meu forte.

— Jeff mi-a spus despre discuția voastră de mai devreme, îi zic. Mă bucur. Amândoi ne bucurăm. Că ești aici, vreau să zic. Strigă, dacă ai nevoie de ceva. Simte-te ca acasă.

Ceea ce a și făcut deja. Văd niște cărți pe noptieră. Vreo două romane science-fiction, cu colțurile paginilor îndoite, și un exemplar cartonat din Arta Războiului. Deși fereastra e deschisă, mirosul de țigară plutește în aer. Scrumiera portabilă, din piele, e așezată pe pervaz.

— Îmi pare rău că te-am lăsat singură, ieri, îi spun. Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

— E OK. Sam stă pe pat și lovește cu palma pe saltea până mă așez lângă ea. M-am plimbat prin cartier. Am avut o discuție plăcută cu Jeff.

— Mă revanșez mâine, îi spun. Ceea ce îmi amintește, mâine ne întâlnim cu cineva. Numele lui e Franklin Cooper.

— Polițistul care te-a salvat?

Sunt surprinsă că știe cine este. Se vede că și-a făcut bine temele.

— Exact, îi răspund. Vrea să te cunoască. Să te salute.

— Și să vadă dacă sunt o psihopată, spune Sam. Nu-ți face griji. Înțeleg. Vrea să vadă dacă sunt de încredere.

Îmi dreg vocea.

— Ceea ce înseamnă că nu poți să îi spui despre Xanax.

— Sigur, spune Sam.

— Sau despre…

— Furturile din magazine?

— Da, răspund fericită că nu trebuie să rostesc eu cuvintele. Nici asta.

— Mă voi purta exemplar, promite ea. Nici măcar nu voi înjura.

— După aceea, vizităm orașul. Empire State Building. Rockefeller Center. Unde vrei tu.

— Central Park?

Nu îmi dau seama dacă încearcă să glumească despre cele petrecute cu o noapte înainte.

— Dacă vrei.

— De ce să așteptăm? Hai să mergem acum!

De data asta sunt sigură că glumește.

— Nu cred că e o idee bună, îi spun.

— Și să vomiți peste reporterul acela a fost o idee bună?

— Nu am făcut-o intenționat.

— A spus ceva?

Din nou, vocea insistentă a lui Jonah Thompson mi se strecoară în creier. Și din nou, caut să o ignor. Singurul lucru în privința căruia Sam a mințit a fost schimbarea de nume, iar acum știu de ce a făcut-o. Jonah este cel care a mințit, încercând să mă facă să vărs totul despre statutul meu de Eroină. De vărsat am vărsat, dar nu ce voia el.

— Nimic important, îi răspund. Nu m-am dus acolo ca să îl ascult. M-am dus să țip la el.

— Bravo ție!

Un gând nou își face loc în mintea mea, așa că o întreb pe un ton pașnic.

— De ce nu ai venit cu mine? De ce nu voiai să merg nici eu?

— Pentru că trebuie să îți alegi luptele, spune Sam. Am învățat cu mult timp în urmă că lupta cu presa este zadarnică. Vor învinge de fiecare dată. Iar pe indivizii ca Jonah Thompson o astfel de atitudine nu face decât să îi stârnească și mai mult. Probabil va scrie despre noi și în ediția de mâine.

Gândul mă face să încremenesc de teamă.

— Îmi pare rău, dacă se va întâmpla asta.

— Nu contează. Mă bucur că te-a înfuriat, în sfârșit, ceva. În ochi îi apare o sclipire. Cum te-ai simțit înfruntându-l?

Mă gândesc o clipă, scotocind în memoria încețoșată, căutând să îmi limpezesc sentimentele autentice de cele induse de Xanax. Cred că mi-a plăcut. Nu, știu sigur că mi-a plăcut. M-am simțit îndreptățită, energizată, puternică, până la momentul la care greața a pus stăpânire pe mine.

— M-am simțit bine, îi spun.

— Întotdeauna, furia te face să te simți așa. Și mai ești furioasă?

— Nu, îi răspund.

Sam îmi dă un ghiont jucăuș.

— Mincinoaso!

— Bine. Da. Încă sunt furioasă.

— Și acum se pune întrebarea, ce ai de gând să faci în privința asta?

— Nimic, îi spun. Tocmai ai spus că e inutil să te războiești cu presa.

— Nu vorbesc despre presă. Vorbesc despre viață. Despre lume. Care e plină de răutate, și de nedreptăți, și de femei ca noi care ajung să fie rănite de bărbați care ar trebui să știe mai bine decât să facă asta. Și de foarte puțini oameni cărora le pasă. De încă și mai puțini care se înfurie suficient încât să facă ceva.

— Dar tu ești una dintre aceștia, îi spun.

— Poți să fii convinsă. Vrei să mi te alături?

O privesc peste pat și îi văd vâlvătaia din privire. Inima începe să îmi bată mai repede și simt în piept o zbatere moale, ca aripile unui fluture în interiorul crisalidei. Îmi dau seama că este o dorință. Dorința să mă simt din nou ca în dimineața aceea, cu Sam. Dorința să strălucesc.

— Nu știu, îi răspund. Poate.

Sam pune mâna pe jachetă, o îmbracă și-i trage fermoarul cu hotărâre.

— Atunci, să mergem!

14.

Mă descurc.

Îmi tot repet asta.

Nu mergem decât până în Central Park, pentru numele lui Dumnezeu. Nu într-o pădure din mijlocul pustietății. Am spray-ul paralizant. O am pe Sam. O să fie bine.

Însă cum pun piciorul afară din casă, mă cuprinde îndoiala. Aerul nopții este neașteptat de rece. Îmi frec brațele să mă încălzesc, iar Sam își aprinde o țigară sub acoperișul de la intrare. Și pornim, traversăm bulevardul Columbus, eu cu inima bătând să-mi spargă pieptul, Sam înainte, lăsând o dâră de fum în urma ei.

Când ajungem în Central Park West, neliniștea mea sporește. Îmi e clar că ceea ce facem e greșit. O simt în stomac, ca și cum conștiința mea este un organ palpabil, roșu, cărnos, având o reacție acută de stres. Nu avem ce căuta aici. Nu la ora asta.

Îmi dorisem să mă simt din nou strălucitoare. În schimb, mă simt abătută, deșartă și mică.

— Cred că am mers destul de departe.

Vocea mi se pierde, purtată de briza rece. Nu că Sam s-ar fi întors din drum, nici dacă mă auzea. Hotărârea ei e neclintită și traversează strada, apoi face la dreapta, spre Intrarea dinspre sud a parcului. O iau la fugă, pe traseul pe care alerg dimineții, și o ajung din urmă.

— Ce vrei să facem aici? o întreb.

— Vei vedea.

Sam aruncă țigara și intră în parc. Eu rămân pe loc și luminile farurilor de la mașinile care traversează Central Park West trec peste mine, proiectându-mi umbra pe trotuar. Vreau să mă întorc. Sunt gata să o fac. Trupul îmi e tensionat, gata să o rupă la fugă înapoi acasă, unde mă voi băga în pat, agățându-mă de Jeff. Nu o mai văd pe Sam. Gura întunecată a parcului a înghițit-o.

— Sam? strig. Întoarce-te!

Nu primesc răspuns.

Aștept, sperând că va apărea, zâmbind larg, să-mi spună că acesta fusese un alt test. Unul pe care l-am picat. Dar când nu vine, neliniștea mea atinge

un nou nivel. Sam e singură în parc. În toiul nopții. Și chiar dacă știu că își poate purta singură de grijă, mi-e teamă. Așa că strâng degetele pe tubul de spray din buzunar. Mă blestem în gând că n-am luat un Xanax înainte să ies. Apoi trag aer în piept, tremurând, și intru în parc.

Sam e puțin mai în față. Nu e rătăcită, doar pierdută printre umbre, mă așteaptă să ajung lângă ea. Pare nerăbdătoare. Sau iritată. Nu îmi e clar.

— Haide, spune apucându-mă de braț și trăgându-mă după ea.

Cunosc bine partea aceasta a parcului. Am fost aici de mii de ori. Pe stânga este locul de joacă Diana Ross, acum cu porțile încuiate. Pe dreapta este ieșirea către Strada 79 Transverse. Cu toate acestea, noaptea a transformat parcul într-un loc străin și interzis. Îl recunosc cu greu. S-a lăsat o ceață grea și rece. Îmi alintă pielea și așază halouri în jurul felinarelor de la marginea aleilor, tulburându-le strălucirea. Cercuri palide de lumină alunecă peste iarbă, se încurcă printre crengile copacilor, făcând crângul din parc să pară mai des, mai sălbatic.

Încerc să nu mă gândesc la pădurile de la Pine Cottage, deși nu mă pot gândi la nimic altceva. Pădurea aceea deasă, înțesată de pericole. E ca și cum mă aflu din nou acolo, gata să mă lansez în cursa pe viață și pe moarte printre copaci.

Sam se afundă și mai adânc în parcul întunecos. O urmez, deși în minte îmi răsună ca o incantație: „E greșit ceea ce facem. E periculos”.

Prin ceață, deslușesc conturul Teatrului Delacorte. Dincolo de el se află Castelul Belvedere, o fortăreață în miniatură, ridicată pe un afloriment. Silueta acestuia, înconjurată de pâclă, mă trimite cu gândul la pădurile din poveștile cu zâne.

E ușor să te pierzi într-un asemenea loc, îmi zic în sinea mea. Te abați de la drum, pe nesimțite, și ești de negăsit.

Ca Janelle.

Ca toți ceilalți.

Pentru moment, Sam și cu mine ne continuăm mersul pe alee, spre sud, pe lângă marginea dinspre vest a parcului. În ciuda orei, nu suntem singure. Zăresc alți oameni – siluete mișcătoare în depărtare. O pereche traversează parcul cu pas grăbit, cu capetele plecate sub ceață. Un alergător întârziat vine din spate, respirând greu, muzica răsunând slab din căștile înfipte în urechi. Fiecare astfel de apariție îmi face inima să bată ca niște talgere.

Apoi sunt bărbații singuri, cu chipurile ascunse de negură, care străbat aleile parcului în căutarea fiorului erotic interzis al sexului cu necunoscuți.

Cei mai mulți sunt îmbrăcați în haine asemănătoare, de parcă ar răspunde unui cod vestimentar știut doar de ei. Pantaloni de trening, pantofi sport scumpi, hanorace descheiate care le dezvăluie tricourile mulate pe trup. Se materializează din ceață, venind din toate direcțiile. Se plimbă, dau ocol, caută. Nici nu privesc către noi. Nu suntem genul lor.

— Ar trebui să ne întoarcem, îi spun.

— Relaxează-te, îmi spune Sam.

Prezintă același neastâmpăr pe care îl au bărbații aflați la vânătoare. E ceva ce o animă. O foame. O nevoie. Se lasă pe o bancă, leagănă nervos din piciorul drept, scrutând orizontul. Focului din privire, de mai devreme, i-a luat locul o sclipire dură, rece și întunecată.

Mă așez lângă ea cu inima bătându-mi atât de tare încât mă mir că nu se scutură banca sub noi. Sam scoate o țigară din buzunarul jachetei și o aprinde. În ceață, capătul aprins al țigării atrage atenția unuia dintre prădători – o molie în geacă de piele, ademenită de flacără. La apropierea lui, trupul mi se încordează. Mâna strânge în buzunar spray-ul paralizant.

Când ajunge lângă bancă, îi vedem chipul. E chipeș și suplu, și o barbă sură de două zile îi tivește linia bărbiei. Emană un aer de atracție periculoasă.

— Hei, spune el pe un ton șoptit și modest, ca și cum conversațiile sunt interzise. Pot să trag un fum?

Sam îl servește, oferindu-i o țigaretă din buzunar, pe care i-o palmează cu dexteritatea unui traficant. Aprinde bricheta și bărbatul se apleacă, capătul țigaretei se aprinde, arde preț de o clipă, apoi se întunecă mocnit. Dă din cap către Sam, apoi suflă fumul care se împletește cu ceața.

— Mersi.

— Pentru puțin, răspunde Sam. Mult noroc.

Bărbatul zâmbește, șiret și atrăgător. Se îndepărtează cu pasul sigur, în geaca lui de piele, aruncând peste umăr.

— Norocul n-are nicio legătură, scumpo. Și dispare, înghițit de negura din care a apărut.

Mă gândesc la El. Într-o altă pădure. O altă fâșie de timp. Măcar de-ar dispărea și El la fel, tăcut, să ne lase în pace.

— Sam, vreau să merg acasă, îi spun.

— Bine, îmi răspunde. Mergi.

— Nu vii cu mine?

— Nu.

— Ce căutăm aici?

Sam îmi face semn să tac, devenind, dintr-odată, atentă. Se ridică, cu privirea ațintită în direcția din care am venit, cu trupul încordat, gata de atac. Îi urmăresc privirea și văd ce vede și ea. Din ceață a apărut o femeie, cam la o sută de metri distanță. Singură, merge repede, strângând la piept o geantă de pânză. E tânără și pare înfometată. Traversează parcul pe jos, în loc să fi luat un taxi, ca să facă o economie probabil, fără să știe ce idee groaznică era aceasta.

Imediat în spatele ei, din ceață se materializează un bărbat, atât de aproape că pare umbra ei. Îmbrăcat într-un hanorac negru, chiar pare o umbră. Merge repede, mai repede decât ea, micșorând distanța dintre ei. Ea își dă seama și grăbește pasul la rândul ei, gata să o rupă la fugă.

— Sam? îi zic, în timp ce inima îmi bubuie în piept. Crezi că vrea să o jefuiască? Sau…

Mai rău. Asta sunt pe cale să zic: „Sau mai rău”.

Nu apuc să rostesc niciun cuvânt, căci individul, pe jumătate om, pe jumătate umbră, a ajuns-o, o prinde cu o mână de umăr și pe cealaltă o întinde, fie să-i smulgă geanta, fie să-i atingă sânul ascuns în spatele genții.

Sam se năpustește pe alee, în viteză, sunetul pașilor ei răsunând înfundat în ceața care ne împresoară. Din instinct, o urmăresc, deși am o idee foarte vagă cu privire la ceea ce urmează să se petreacă.

În fața noastră, fata o zărește pe Sam și dă să se ferească. Ca și cum Sam stă să o atace. Se smucește din prinsoarea bărbatului, cu picioarele tremurând, ținând geanta ridicată ca pe un scut. Sam o ocolește, îndreptându-se direct către bărbat, fără să încetinească, îl izbește în plin.

Impactul îl îndepărtează de fată, aruncându-l în iarbă. Sam ricoșează și se clatină câțiva pași înapoi. Fata scapă cu fuga, ar vrea să privească în urmă, dar e prea speriată ca să o facă. Sar în fața ei, cu brațele ridicate, cu adrenalina clocotindu-mi în sânge.

— Prieteni, îi spun. Îți suntem prieteni.

În urma ei, atacatorul încearcă să fugă și el, dar alunecă pe iarbă. Sam se repede asupra lui, sărindu-i în spate. Cu gesturi grăbite, o conduc pe fata scăpată ca prin urechile acului pe cea mai apropiată bancă, o ajut să se așeze și-i poruncesc să nu se miște din loc. Apoi mă grăbesc să ajung lângă Sam.

Cumva, a reușit să îl îngenuncheze pe bărbat. Cu ea în spinarea lui, acesta alunecă și mai mult, ajungând cu fața în iarbă.

Vorbele lui Coop, de mai devreme, îmi răsună în cap: „Nu știm de ce e în

stare”.

— Sam, nu-l răni!

Vocea mea străbate parcul și îi distrage atenția. Sam privește spre mine. Nu mult. O secundă. Dar e suficient pentru ca bărbatul să o lovească. Piciorul lui o izbește în stomac, proiectând-o în iarbă.

Bărbatul se ridică în fandare, cu picioarele depărtate și genunchii îndoiți. Ca un alergător la linia de start. Pornește imediat în viteză, cu pantofii alunecând ușor pe iarbă. Sam e încă răsturnată pe spate, încearcă să se întoarcă pe o parte, respirând adânc să aline durerea din stomac. Nu e complet incapacitată.

Încep să alerg și eu, cu o mână în buzunar, căutând spray-ul paralizant.

Bărbatul s-a redresat complet și aleargă. Dar eu sunt mai rapidă, toate alergările de până acum dau rezultate. Îl apuc de hanorac și-i trag gluga de pe cap. Dedesubt are o șapcă, așezată ușor strâmb. Văd un smoc de păr negru și pielea cafenie de pe ceafă. Atât a fost de ajuns să-l încetinesc, adidașii îi alunecă iar, dă din mâini să își recapete echilibrul.

Când se întoarce, mă aștept să îi văd fața. Însă tot ce văd e mișcarea nedeslușită a mâinii ce vine spre mine. Apoi sosește lovitura – cu dosul palmei, atât de puternică încât îmi întoarce capul spre dreapta.

Privirea mi se întunecă și durerea pulsează fierbinte, atât de intens încât totul în jur dispare. Nu am mai simțit o asemenea durere de ani întregi. De zece ani, mai exact. De când fugeam de la Pine Cottage. Țipând, prin pădure. Când creanga aceea groasă m-a izbit amețindu-mă.

Dintr-odată, parcă sunt înapoi, retrăind durerea aceea intensă, pulsatilă, a loviturii acelei crengi. Timpul se contractă, devine un tunel întunecos prin care stau gata să alunec și din care nu există altă ieșire decât înapoi în pădurea blestemată unde s-au petrecut toate acele lucruri cumplite.

Dar nu alunec. Sunt aici, în prezent, cu trupul amorțit de șocul loviturii. Dau drumul glugii, mâna deschizându-se împotriva voinței mele. Prin pâcla roșie de pe ochi încă îl zăresc. Acum că s-a eliberat, aleargă spre sud, din ce în ce mai departe, până dispare cu totul.

În locul lui apar alte două persoane, apropiindu-se rapid din direcții diferite. Una e Sam, care vine din spate, strigându-mă pe nume. Cealaltă este fata pe care tocmai am salvat-o. A părăsit banca și se îndreaptă spre mine, cu o mână căutând ceva în geantă.

— Sângerezi, îmi spune.

Simt ceva fierbinte și umed curgându-mi din nări și duc mâna la nas. Îmi

cobor privirea și văd sângele strălucitor pe degete.

Fata îmi întinde un șervețel de hârtie. În timp ce îmi tamponez nasul, Sam mă cuprinde din spate, într-o îmbrățișare.

— La naiba, scumpo, spune. Avem o luptătoare printre noi.

Respir pe gură, aer rece cu mireasmă de iarbă. Întreg trupul îmi vibrează cu un amestec de adrenalină și teamă; și mândrie la gândul că Sam s-ar putea să aibă dreptate. Sunt o luptătoare care strălucește.

Fata pe care am salvat-o – și care nu ne dezvăluie numele ei – pare, la rândul ei, uimită. Vorbește șoptit, cu admirație, în timp ce ne îndreptăm împreună, prin ceață, spre ieșirea din parc, întrebându-ne dacă suntem justițiare.

— Nu, răspund eu.

— Da, spune Sam.

Când ajungem în Central Park West, fac semn unui taxi și mă asigur că fata urcă în mașină. Înainte să închid ușa, îi strecor o bancnotă de douăzeci de dolari în palmă și-i strâng degetele peste ea spunându-i:

— Să achiți cursa. Și să nu mai mergi niciodată, la o oră ca asta, singură prin parc.

15.

Când mă trezesc, durerea e tot acolo – o durere surdă, reziduală, care îmi străbate obrazul până la nas. Sub duș, las apa să curgă cât mai fierbinte și petrec cinci minute inspirând adânc aburul și expirând, încercând să desprind sângele închegat pe interiorul nărilor. Apoi îmi ridic fața sub jet și apa fierbinte mă ustură.

Îmi amintesc de noaptea trecută și picioarele îmi sunt cuprinse de un tremurat atât de puternic încât sunt nevoită să mă sprijin de perete. Nu îmi vine să cred că am fost atât de nesăbuită, că m-am expus cu atâta ușurință pericolului. Bărbatul din parc putea să fi fost înarmat. Aș fi putut fi înjunghiată, împușcată, ucisă. Ținând cont de toate acestea, sunt norocoasă că am scăpat numai cu un dos de palmă.

Ies de sub duș și îmi trec palma peste oglindă, limpezind o bucată din suprafața aburită. Mă întâmpină imaginea mea, cu o vânătaie ușoară pe obraz, abia vizibilă. Care însă doare. Cea mai ușoară atingere mă face să mă strâmb de durere.

Durerea proaspătă din obraz a răscolit dureri mai vechi. Deși loviturile de cuțit primite la Pine Cottage nu au cauzat răni grave, au lăsat urme. Astăzi le simt pulsând – pentru prima dată după ani întregi. Îmi curbez ușor spatele să fac loc în oglindă cicatricei de pe burtă. O dungă albă ca laptele pe pielea înroșită de dușul fierbinte. Apoi mă aplec puțin în față, ca să văd cele două linii aflate la doi centimetri și jumătate una de alta imediat sub umăr. Una este verticală, cealaltă ușor înclinată. Dacă ar fi avut un cuțit mai mare, acestea s-ar fi intersectat.

Până mă șterg de apă și mă îmbrac, durerea s-a mai diminuat. Este enervantă, e drept, dar nu insuportabilă.

În bucătărie, îmi iau Xanaxul premergător întâlnirii cu Coop, cu sucul de struguri, și o aștept pe Sam. Câteva minute mai târziu, iese din dormitor complet schimbată. Și-a pieptănat părul peste cap, descoperindu-și complet chipul abia atins de farduri. Creionul dermatograf este mai discret, iar rujul roșu aprins a fost înlocuit cu un gloss de culoare piersicii. A renunțat la negrul obișnuit și poartă o pereche de blugi, balerini albaștri și bluza pe care a furat-o ieri de la Saks. În urechi îi atârnă cerceii de aur furați de mine.

— Uau, exclam.

— Nu e rău, pentru vârsta mea, așa-i?

— Așa e!

— Vreau să fac impresie bună.

În drum spre cafenea, surprindem privirile câtorva trecători, dar e greu de spus dacă acestea se datorează articolului lui Jonah Thompson sau înfățișării celei noi a lui Sam. Probabil cea de-a doua. Câțiva, observ, îmi aruncă și mie o privire și, când fac asta, am impresia că ne compară.

Până și Coop o face când ajungem la cafenea și trecem prin dreptul geamului, unde e așezat, ca de obicei. Pe mine mă întâmpină cu obișnuitul gest din cap, iar pe Sam o măsoară de sus până jos. Simt în ceafa un început de iritare.

Când intrăm, se ridică. Spre deosebire de ultima noastră întâlnire, acum e îmbrăcat să se amestece cu clasa superioară care frecventează cafeneaua. Are pantaloni bej și un tricou polo negru. Îi stă bine, tricoul strâmt dezvelindu-i musculatura bine definită și venele proeminente sub piele.

— Tu trebuie să fii Samantha, spune el.

Îi întinde mâna cu încetineală. Stânjenit. Nesigur. Samantha trebuie să întindă brațul peste masă, să accepte mâna oferită.

— Iar tu ești agentul Cooper, spune ea.

— Coop, se grăbește el să clarifice. Toată lumea îmi spune Coop.

— Iar mie toată lumea îmi spune Sam.

— Grozav, spun eu forțându-mă să zâmbesc, în timp ce ne așezăm. Acum ne cunoaștem.

În fața lui Coop, pe masă, sunt două căni. Cafeaua lui și ceaiul meu. Privindu-le, spune:

— Am vrut să comand și pentru tine, Sam, dar nu știam ce preferi.

— Cafea, spune Sam. Dar merg să-mi iau singură. Vă las să vorbiți.

Se strecoară printre mese către tejgheaua din spatele cafenelei. La o masă e un tip cu barbă și cu șapca așezată invers. Un scriitor, judecând după laptopul din fața lui. Răspândite pe masă mai sunt o geantă de piele, un iPhone și un pix Montblanc strălucitor, așezat peste un blocnotes. O privește pe Sam când trece pe lângă el, plăcut impresionat. Ea îi zâmbește și-i face cochet cu mâna.

— Așadar, aceasta este Samantha Boyd, spune Coop.

— În carne și oase. Îl privesc în timp ce el o urmărește cu privirea. E vreo problemă?

— Sunt șocat, atâta tot, spune el. Nu mă așteptam să iasă din

ascunzătoare. E ca și cum aș vedea o fantomă.

— Și eu am fost surprinsă.

— Nu e așa cum mă așteptam.

— La ce te așteptai?

— La cineva mai dur. Nu seamănă deloc cu cea din albumul școlar, nu ți se pare?

Aș putea să îi spun că Sam e cu totul altfel și că s-a aranjat așa pentru el, de dragul meu. Dar tac.

— Am citit aseară mai multe despre Nightlight Inn, spune Coop. Nu-mi pot imagina prin ce a trecut.

— A avut o viață grea, spun.

— Și cum vă înțelegeți?

— Grozav. Cu Jeff nu prea e pe aceeași lungime de undă.

Coop zâmbește cu jumătate de gură.

— Nu pot spune că sunt surprins.

— Pe Jeff ar trebui să încerci să îl cunoști. Aranjamentul acesta cu Sam e o situație temporară. Îți place sau nu, Jeff este pentru totdeauna.

Nu știu de ce am spus asta. Mi-a scăpat, pe negândite. Și imediat, jumătatea de zâmbet a lui Coop dispare.

— Însă îți mulțumesc că ai venit, spun cu vocea îndulcită de vină. A fost foarte drăguț din partea ta să te oferi, deși încep să mă simt ca o povară.

— Nu ești o povară, Quincy. N-ai fost și nu vei fi niciodată.

Coop mă fixează cu ochii aceia ai lui. Îmi trec degetele peste vânătaia de pe obraz, întrebându-mă dacă a observat urma aceea trandafirie abia perceptibilă. Pe de o parte, îmi doresc să mă întrebe ce am pățit ca să pot folosi minciuna gata pregătită: „O, asta? M-am izbit de o ușă”. Sunt dezamăgită să descopăr că privește peste umărul meu, către Sam, care se întoarce aducând cu ea o ceașcă aburindă. În dreptul mesei scriitorului, se izbește întâmplător de masă, amenințând să răstoarne cafeaua.

— Îmi cer scuze, exclamă ea.

Bărbatul își ridică privirea și zâmbește.

— Nu face nimic.

— Drăguț laptop, adaugă Sam.

Ajunge lângă noi și se așază lângă mine, măsurându-l pe Coop din cap până în picioare, apoi spune:

— Credeam că arăți altfel.

— Mai bine sau mai rău?

— Mai urât. Și nu ești.

— Așadar, știai cine sunt, înainte să ne vedem?

— Desigur, îi răspunde ea. Așa cum și tu știai cine sunt. Asta e puterea internetului. Nimeni nu mai poate avea secrete.

— De asta te-ai ascuns?

— În principal, răspunde Sam. Dar acum m-am întors printre oameni.

— Văd. În vocea lui Coop se simte o undă de neîncredere, ca și cum nu e convins de imaginea de fată bună pe care Sam caută atât de insistent să o promoveze. Se reazemă de spătarul scaunului, își lasă ușor capul pe spate și o măsoară așa cum făcuse și ea mai devreme. Ce te-a făcut să revii?

— După ce am citit despre ceea ce s-a întâmplat cu Lisa, m-am gândit că aș putea să o ajut pe Quincy, spune ea adăugând, în caz că avea nevoie de ajutor.

— Quincy nu are nevoie de ajutor, răspunde Coop, ca și cum eu nu sunt chiar acolo, în fața lui. De parcă sunt invizibilă. Quincy e puternică.

— Dar eu nu știam asta, spune Sam. Și de aceea sunt aici.

— Mai stai mult?

Sam ridică vesel din umeri.

— Poate. E prea devreme să mă pronunț.

Sorb din ceai. E fierbinte și îmi arde limba, dar continui să beau cu speranța că durerea aceea va anula senzația de iritare care s-a instalat din nou în ceafa mea. Acum o simt ca și cum cineva mă împunge cu un deget.

— Sam și-a schimbat numele, spun. De aceea nu a reușit nimeni să îi dea de urmă.

— Serios? Coop nu își ascunde surpriza. Mă aștept la o predică similară cu cea pe care mi-o ținuse mie, când sugerasem să fac același lucru. În schimb, spune: Nu te voi întreba unde ai locuit sau ce nume folosești acum. Am încredere că, în timp, îmi vei spune tu singură. Tot ce îți cer este să îți informezi familia.

— Familia mea este unul dintre motivele pentru care am ales să dispar, spune Sam, întunecându-se. Nu era cel mai potrivit mediu nici înainte de cele petrecute la Nightlight Inn. După aceea însă a devenit și mai rău. Îi iubesc, dar în anumite familii e mai bine să pleci.

— Pot să îi contactez eu pentru tine, spune Coop. Să le spun că ești bine.

— Nu îți pot cere să faci asta.

Coop ridică din umeri.

— Nici n-ai făcut-o. Eu m-am oferit.

— Ai vorbit ca un adevărat slujbaș public, spune Sam. Dintotdeauna ai fost polițist?

— Nu. Înainte de asta am fost în armată. Marina militară.

— Ai avut parte de acțiune?

— Am avut ceva. Coop își întoarce privirea către fereastră, ferindu-și ochii aceia ca de copil. Afganistan.

— La naiba, spune Sam. Cred că ai văzut chestii destul de nasoale.

— Așa este. Și nu îmi place să vorbesc despre asta.

— Ei bine, e clar că tu și Quincy aveți asta în comun.

Coop își întoarce privirea către noi, dar nu ca să o privească pe Sam, ci pe mine. Din nou, e ceva greu de descifrat în expresia lui. Dintr-odată, îmi pare teribil de trist.

— Oamenii își gestionează traumele fiecare în felul lui, spune el.

— Și tu cum le gestionezi pe ale tale? întreabă Sam.

— Pescuiesc, spune Coop. Și vânez. Fac drumeții. Știi ce zic, activități tipice pentru un tip din Pennsylvania.

— Te ajută?

— De cele mai multe ori.

— Poate ar trebui să încerc și eu, spune Sam.

— M-aș bucura să vă iau la pescuit, cândva, pe amândouă, dacă vreți.

— Quincy are dreptate. Chiar ești cel mai bun.

Sam întinde brațul peste masă și strânge mâna lui Coop. Acesta nu și-o retrage. Iritarea mea crește. Simt tensiunea cum îmi cuprinde umerii, penetrând protecția fragilă oferită de Xanax. Mai vreau una. Acum, mă sperie gândul că am ajuns genul acela care are nevoie să ia și cea de-a doua pastilă.

— Merg la baie, spun înșfăcând geanta de pe masă. Sam, vii și tu?

— Sigur. Îi face cu ochiul lui Coop. Fetele. Suntem atât de previzibile, nu?

În drum spre baie îi face din nou cu mâna scriitorului. Acesta îi răspunde în același fel. Apoi ne înghesuim amândouă în cabina de baie proiectată pentru o singură persoană. Stăm umăr lângă umăr în fața oglinzii murdare de praf.

— Cum mă descurc? întreabă Sam, verificându-și machiajul.

— Întrebarea este, ce faci, mai exact?

— Sunt prietenoasă. Nu asta ai dorit?

— Ba da…

— Atunci, care e problema?

— Las-o mai moale, îi spun. Dacă întinzi coarda prea mult, Coop se va prinde că joci teatru.

— Și dacă se prinde, ce?

— O să fie ciudat.

— Nu mă deranjează, spune Sam.

Încep să caut în geantă, sperând să găsesc un Xanax rătăcit.

— Pe Coop îl deranjează.

— O! exclamă Sam, o interjecție grea de înțelesuri. Așadar, lucrurile între tine și Coop au devenit ciudate.

— E doar un prieten, îi spun.

— Sigur. Prieten.

— Serios.

Pe fundul genții găsesc câteva lame de gumă de mestecat și o bomboană Mentos acoperită de scame. Niciun Xanax. Închid geanta.

— Nu te contrazic, îmi spune Sam.

— Nu, doar insinuezi.

— Cine, eu? se preface ea indignată. Nu insinuez în niciun fel că ai vrea să i-o tragi chipeșului polițist.

— Cred că tocmai ai făcut-o.

— Tot ce am făcut a fost să spun că e chipeș.

— Nu am observat.

Sam scoate un tub de strugurel și își dă cu el pe buze.

— Scumpo, vorbești prostii. Nu ai cum să nu observi.

— Serios, nu am observat. Mi-a salvat viața. Când cineva face asta, e greu să îl privești în felul acela.

— Bărbații o fac. Pretind că nu, dar așa fac.

Sam a adoptat un ton înțelept, experimentat. De soră mai mare care îți dă sfaturi despre sex. Mă întreb cu ce fel de bărbați se întâlnește. Mai în vârstă, probabil. Motocicliști cu pieptul lat și abdomenul și mai mare, cu barba sură. Sau poate îi preferă mai tineri. Tipi anemici, slăbănogi, atât de neexperimentați încât sunt recunoscători pentru cea mai tristă labă.

— Și dacă ar fi așa, îi răspund, Coop este mult prea cavaler pentru a face din asta o chestie.

— Cavaler? spune Sam. E polițist. Din experiența mea, ăștia și-o trag ca un automat.

Nu spun nimic, știind că tocmai asta așteaptă, să o contrazic, dându-i

astfel ocazia să mă certe că mă port ca o mironosiță. Janelle făcea asta tot timpul.

— Glumesc, îmi spune. Relaxează-te.

Aceasta este o altă trăsătură care o caracteriza și pe Janelle. Să retracteze, odată ce realiza că a mers prea departe, justificând totul drept glumă. Astăzi, Sam o întrece.

— Iartă-mă, Quinn. O las mai moale. Serios. Bagă mâna în buzunar. Apropo, m-am gândit că ți-ar plăcea ăsta. Pentru sertarul tău cu bunătăți.

Scoate un pix Montblanc, elegant și lucios ca un glonț de argint, și mi-l îndeasă în palmă. Cândva, îi aparţinuse scriitorului din cafenea. Acum e al nostru. Un alt secret comun.

PINE COTTAGE
6.58 p.m.

Erau obligați să se îmbrace frumos pentru cină. O altă regulă a lui Janelle. Înainte de excursie, se asigurase că toată lumea își pusese în bagaj o ținută corespunzătoare.

— Cei indolenți vor fi trimiși acasă, avertizase.

Quincy împachetase două rochii – singurele pe care le adusese cu ea la facultate. Ambele alese de mama ei, care nutrea în secret speranța că fiica ei avea să participe la petreceri și chefuri studențești, așa cum făcuse ea.

O rochie era neagră și Quincy se gândi că era numai bună pentru eveniment. În lumina slabă a cabanei însă i se păru că arăta mai degrabă ca o văduvă-la-o-înmormântare decât ca Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany*. Mai rămânea cea albastră, care părea mai demodată decât era de fapt.

— Mă face să par îndesată, spuse Quincy.

Știa că are dreptate, căci privirea lui Janelle era mai îngrozită decât cu o jumătate de oră mai devreme, când se tăiase la deget. Îndreptă degetul bandajat, cu pansamentul încrețit, către Quincy.

— Mai rău, îi spuse. Te face să pari virgină.

— Asta nu e rău, să știi.

— Este, dacă vrei să te alegi cu ceva.

— Craig știe că pentru mine va fi prima dată.

— Lucru pe care rochia asta îl pune foarte clar în evidență, spuse Janelle, măsurând-o din cap până-n picioare. Am o idee.

Desfăcu una din cele două valize ale ei și aruncă o haină spre Quincy. Era o rochie. Albă, de mătase. Răcoroasă și strălucitoare ca suprafața unei piscine.

— Nu este alb culoarea cea mai virginală? întrebă Quincy.

— Culoarea spune virgină, dar croiala spune sex. Ai ce e mai bun din ambele lumi. Craig o va adora.

Quincy dădu ochii peste cap. Tipic pentru Janelle, care devenise obsedată de complexul madonă-târfa încă de la primele ore de psihologie.

— Tu ce ai să porți?

Janelle se întoarse către valize.

— Am adus mai multe, firește.

— Firește.

Quincy ținu rochia pe lângă trup, privindu-se în oglinda pătrată și murdară din cameră. Croiala acesteia, cu decolteu adânc și fustă asimetrică era puțin cam prea sexy pentru gustul ei. Deși cu spatele la ea, Janelle îi simțea reticența.

— Probeaz-o, Quinn!

Quincy dezbrăcă rochia albastră, situație care îi dădu ocazia lui Janelle să-i privească dezaprobator lenjeria intimă. Desperecheate și uzate, cele două piese alcătuiau opusul unei imagini incitante.

— Dumnezeule, Quinn, serios? Ai plănuit măcar un singur aspect al acestui weekend?

— Nu, răspunse Quincy, ridicând rochia albastră în dreptul pieptului, încercând să se ascundă în spatele acesteia. Pentru că atunci când planifici pui presiune. Și eu nu vreau să fiu sub presiune. Dacă se întâmplă ceva în acest weekend, între mine și Craig, vreau să vină natural.

Janelle îi zâmbi ca o soră și îi îndepărtă o șuviță blondă din ochi.

— E firesc să ai emoții.

— Nu am emoții. Quincy tresări la auzul propriei sale voci, tremurătoare. Doar că… nu am experiență. Dacă sunt…?

— Nașpa în pat?

— Mmm, se poate spune și așa.

— Nu știi, până nu încerci, spuse Janelle.

— Dacă lui Craig nu o să-i placă?

Quincy se gândi la ce spusese Janelle mai devreme, și anume că Craig avea de unde alege. Văzuse și ea cum îi făceau ochi dulci majoretele, la finalul meciurilor, și admiratoarele în culorile școlii, cum îi strigau numele în campus. I-ar lua bucuroase locul, dacă îl dezamăgea pe Craig.

— O să îi placă, spuse Janelle. Tuturor tipilor le place.

— Dacă nu-mi place mie?

— O să îți placă. Trebuie doar să te obișnuiești.

Quincy simți o fluturare în stomac. Mai intensă decât zbaterea unui fluture. Era ca o pasăre.

— Cât de mult?

— O să fie bine, spuse Janelle. Acum, îmbracă-te să văd cum îți vine rochia asta.

Quincy îmbrăcă rochia, simțind mătasea cum îi gâdilă picioarele goale. În timp ce trăgea de ea să o aranjeze pe umeri, Janelle continuă.

— Ce zici de Joe? E sexy, nu-i așa?

— Mai degrabă sinistru, spuse Quincy.

— E misterios.

— Ceea ce, practic, înseamnă sinistru.

— Ei bine, eu îl găsesc misterios. Și sexy.

— Și luat, adăugă Quincy. Uiți că are iubită.

Fu rândul lui Janelle să dea ochii peste cap.

— Nu contează.

— Vreau doar să iei notă, oficial, că noi ceilalți nu agreăm prezența lui aici. Îl acceptăm doar pentru că e ziua ta.

— Am reținut, spuse Janelle. Și nu îți face griji. Mi-am propus să îl țin foarte ocupat.

Terminând de aranjat rochia, Quincy se apropie mergând cu spatele de Janelle, care îi închise fermoarul. Amândouă examinară imaginea din oglindă. Deși rochia era mai strâmtă decât cele pe care le purta ea în mod normal, Janelle avusese dreptate. Era atrăgătoare.

— Uau, spuse ea.

Janelle o fluieră admirativ.

— Arăți atât de bine, încât s-ar putea să încerc și eu să ți-o trag.

— Mulțumesc, cred.

Janelle mai făcu niște ajustări, aranjând tivul rochiei și netezind niște cute în dreptul umerilor.

— Perfect.

— Crezi? întrebă Quincy deși știa că era, cu adevărat, perfect.

Cu toate acestea, ceva tot nu-i dădea pace.

— Care e problema? o întrebă Janelle.

— O să doară, nu-i așa?

— Da, răspunse Janelle, cu un oftat. Doare. Dar este și plăcut.

— Ce o să simt mai intens? Durerea sau plăcerea?

— Asta e partea ciudată. Sunt una și aceeași.

Quincy se privi în oglindă, în ochi, tulburată de teama pe care o citea în ei.

— Ești sigură?

— Crede-mă, îi spuse Janelle, cuprinzând-o cu brațele pe la spate. Te-aș conduce eu pe căi greșite?

16.

Coop insistă să ne conducă până acasă, deși Sam și cu mine suntem perfect capabile să ne purtăm singure de grijă. Noaptea trecută a dovedit-o din plin. Sam merge lângă el, atentă să își potrivească pasul cu al lui.

Eu vin în urma lor, cu chipul ridicat către soare. Este o după-amiază însorită, fierbinte – ultima din această vară indiană, înainte ca iarna să înceapă să își facă simțită prezența. Încălzită de soare, vânătaia de pe obrazul meu începe să pulseze ușor. Îmi imaginez cum prinde culoare, devine vizibilă. Vreau să-l văd pe Coop cum se întoarce, observă, în sfârșit, și mă privește cu îngrijorare. El însă continuă să meargă la doi pași în fața mea, alături de Sam, în același ritm, dau colțul și intră pe Strada 82.

Deodată, amândoi se opresc.

Mă opresc și eu.

În fața blocului meu se întâmplă ceva. S-a adunat o ceată de reporteri, atât de mulți și de agitați încât se fac observați de la două străzi depărtare.

— Coop. Vocea îmi e slabă, ca un ecou. Ceva nu e în regulă.

— Nu mai spune, răspunde Sam.

— Păstrați-vă calmul, spune Coop. Nu știm de ce se află aici.

Cu toate acestea, eu știu. Sunt aici pentru noi.

Caut în geantă și scot telefonul, pe care îl închisesem când porniserăm spre cafenea. Acesta prinde viață, semnalând frenetic un șir lung notificări. Apeluri pierdute. E-mailuri primite. Mesaje necitite. Îngrijorarea mi-a amorțit mâinile cu care derulez printre apeluri. Cele mai multe numere îmi sunt necunoscute, ceea ce înseamnă că sunt de la reporteri. Singurul pe care îl recunosc este al lui Jonah Thompson. M-a sunat de trei ori.

— Ar trebui să plecăm, le spun, conștientă că e o chestiune de câteva minute până ce ne vor repera. Sau să luăm un taxi.

— Și unde să mergem? întreabă Sam.

— Nu știu. La Jeff la birou. În Central Park. Oriunde, numai să plecăm de aici.

— Nu e o idee rea, spune Coop. Așa vom avea timp să aflăm ce se petrece.

— Și nici ei nu vor sta aici la nesfârșit, spun privind cu ochii mijiți către grupul care pare că s-a mărit în ultimele treizeci de secunde. Nu-i așa?

— Eu n-am de gând să aștept, bombăne Sam.

Pornește cu pas hotărât mai departe, îndreptându-se direct către reporteri. O apuc de bluză și trag, încercând să o opresc. Dar e în zadar. Îmi alunecă printre degete.

— Fă ceva! îi spun lui Coop.

El însă o privește, printre pleoapele strânse, cum se îndepărtează. Nu îmi dau seama dacă e îngrijorat sau impresionat. Poate puțin din amândouă. Eu însă nu simt decât îngrijorare și alerg după ea. O ajung chiar în dreptul blocului.

Reporterii, firește, ne văd și capetele acestora se întorc în direcția noastră. Ca un stol de vulturi la vederea unui cadavru pe șosea. Reprezentanții televiziunilor au cu ei operatori care se înghiontesc unul pe altul să apuce un loc mai bun. Fotografii se lasă în genunchi lângă ei și declanșatoarele încep să răpăie.

Jonah Thompson e între ei. Deloc surprinzător. El, laolaltă cu ceilalți reporteri, începe să ne strige pe nume când ne apropiem. Ca și cum ne-ar cunoaște. Ca și cum i-ar păsa.

— Quincy! Samantha!

Ne dăm câțiva pași înapoi, înconjurate din toate părțile de camere de filmat și de microfoane. Simt o mână pe umăr, hotărâtă și grea. Nu e nevoie să mă întorc ca să știu că este mâna lui Coop, care ne-a ajuns din urmă.

— Haideți, faceți loc, le spune el reporterilor. Lăsați-le să treacă!

Sam o ia înainte, făcându-și loc cu brațele, fără să-i pese pe cine lovește.

— Dați-vă naibii la o parte din calea noastră, spune ea, știind prea bine că înjurăturile vor face materialul nedifuzabil. Nu avem nimic să vă spunem, nemernicilor!

— Prin urmare, nu comentați? întreabă un reporter. Este un reporter de televiziune, și operatorul din spatele lui îndreaptă către Sam camera de filmat, ca ochiul unui ciclop înfuriat.

— Tu ce naiba crezi?

Se îndepărtează de el, privind în schimb către mine. Blițurile îi învăluie chipul cu o strălucire caldă. Lumina îi atenuează trăsăturile, anulându-i expresia – e palidă și netedă ca o lună plină.

Cu coada ochiului îl văd pe Jonah Thompson croindu-și drum spre mine.

— Chiar nu ai nimic de spus despre Lisa Milner?

Curiozitatea mă îmboldește și pornesc înainte. Au trecut câteva zile de la sinuciderea Lisei. În domeniul știrilor, douăzeci și patru de ore echivalează

cu o eternitate. Nu pentru asta sunt ei aici. S-a mai întâmplat ceva.

— Ce e cu Lisa? rostesc, apropiindu-mă. Camerele mă urmează, înconjurându-mă.

— Nu s-a sinucis, spune Jonah. Moartea ei a fost declarată drept omucidere. Lisa Milner a fost ucisă.

•

Acestea sunt detaliile:

În noaptea morții ei, Lisa Milner a consumat două pahare de merlot. Nu a băut singură. Împreună cu ea a mai fost o persoană care a băut tot vin. Persoana aceea a turnat în paharul Lisei o substanță numită anitrofilină[6], un antidepresiv puternic recomandat uneori ca somnifer celor care au suferit traume puternice. În trupul Lisei s-a descoperit o cantitate suficientă să bage în comă o gorilă adult.

Vinul și medicamentul au fost descoperite cu ocazia analizelor toxicologice efectuate post-mortem. În lipsa acestora, toată lumea ar fi continuat să creadă că Lisa s-a sinucis. Chiar și așa, ipoteza sinuciderii pare plauzibilă. Polițiștii care au răspuns apelului au descoperit anitrofilină și pe masa din bucătărie. Nu au găsit însă cutia medicamentului sau rețeta aferentă emisă de medicul Lisei, dar asta nu înseamnă nimic în epoca farmaciilor online care, pentru un preț triplu, livrează medicamente din Canada. Orice medicament e adus cu ușurință de peste graniță.

După ce raportul toxicologic a evidențiat aceste lucruri, la apartamentul Lisei a fost trimisă din nou o echipă de criminaliști. Aceștia au aruncat o privire mai atentă, așa cum trebuia să fi făcut cu câteva zile înainte, dar nu o făcuseră pentru că toată lumea acceptase cu ușurință varianta sinuciderii. Au găsit paharul de vin al Lisei, cu resturi cristalizate de anitrofilină. Au găsit urmele uscate lăsate de două pahare de vin. O urmă conținea resturi de anitrofilină. Cealaltă nu. Nu au găsit însă cel de-al doilea pahar. Nici urme de luptă. Sau de intrare forțată.

Ucigașul Lisei era o persoană în care ea avusese încredere.

Legistul a observat ceva deosebit în legătură cu tăieturile de pe încheieturile ei. Erau mai adânci decât cele autoprovocate de obicei. Cu atât mai mult când persoana care și le provoacă se află sub influența unor medicamente puternice. Încă și mai relevantă a fost direcția tăieturilor – de la dreapta la stânga pe încheietura mâinii stângi și de la stânga la dreapta pe cealaltă. În cele mai multe situații, se întâmplă exact invers. Și chiar dacă, să presupunem, Lisa ar fi fost capabilă să facă ea însăși tăieturile într-un fel

atât de neobișnuit, unghiul rănilor susținea contrariul. Era imposibil să se fi tăiat singură. Altcineva o făcuse. Aceeași persoană care îi pusese pastilele în vin și plecase luând cu sine paharul din care băuse.

Marele semn de întrebare – în afară de cine și de ce o ucisese – era când anume telefonase Lisa la 112 de pe telefonul mobil. Autoritățile din Muncie bănuiesc că după ce fusese drogată, dar înainte de a fi ucisă. Teoria acestora este că Lisa și-a dat seama că a fost drogată și a apelat serviciul de urgență. Atacatorul i-a luat telefonul înainte ca ea să apuce să vorbească și a închis. Știind că poliția va veni oricum, a luat un cuțit, a târât-o pe Lisa deja amețită în cada de baie și i-a tăiat venele. Astfel se explică și gestul sinucigaș în condițiile în care, mai mult ca sigur, anitrofilină ar fi ucis-o oricum.

Ceea ce poliția încă nu știe, dar va descoperi când va analiza hard-drive-ul calculatorului Lisei, este că îmi trimisese un e-mail cu aproximativ o oră înainte ca toate acestea să se întâmple. Îmi amintesc de asta în momentul în care suntem adunați cu toții în jurul telefonului lui Coop, pus pe difuzor ca să auzim cu toții detaliile.

„Quincy, trebuie să vorbim. Este foarte important. Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj”.

Suntem în sufragerie, eu stau în picioare în dreptul mesei, prea copleșită de durere și de furie ca să mă așez. Lisa oricum nu mai învie. Această nouă descoperire nu schimbă cu nimic situația. În schimb, îmi transformă durerea întruna nouă, de o altă intensitate.

Crima este o altă specie de animal decât sinuciderea, chiar dacă rezultatul final este același. Până și cuvintele sunt diferite. „Sinucidere” este șuierător ca sâsâitul unui șarpe – o boală a minții și a trupului. „Crimă” însă mă trimite cu gândul la un noroi, murdar, gros, aducător de durere. Moartea Lisei, când o credeam sinucidere, fusese mai ușor de acceptat. Însemna că decizia de a-și pune capăt zilelor îi aparținuse. Greșită sau nu, fusese totuși alegerea ei.

Când e vorba de crimă, alegerea este anulată.

Coop și Sam par la fel de năuciți. Sunt așezați de o parte și de alta a mesei, cufundați în tăcere și nemișcare. Fiind pentru prima dată în casa mea, prezența lui Coop adaugă un element suplimentar de stranietate unei situații și așa ireale. Face notă discordantă în hainele civile, stânjenit, pe scaunul din sufrageria mea. Ca și cum n-ar fi el, Coop cel adevărat, ci un impostor, dând târcoale într-un spațiu în care nu se potrivește. În schimb,

Sam cea prefăcută, veselă, a rămas în cafenea. Acum este din nou ea însăși, își roade unghiile cu privirea fixată pe telefonul lui Coop ca și cum ar vedea aievea persoana vorbind acolo și nu doar silueta nedeslușită care umple ecranul.

Vocea care răzbate din telefon aparține cunoștinței lui Coop din cadrul secției de poliție din Indiana. O cheamă Nancy și a fost unul dintre primii polițiștii sosiți la fața locului în căminul studențesc unde avusese loc atacul sângeros al lui Stephen Leibman. Fusese, totodată, pentru Lisa ceea ce era Coop pentru mine.

— Nu am să vă mint, rostește ea cu vocea slăbită de oboseală și durere. Nu prea au cu ce lucra aici.

În plus, o aud ca prin vis pentru că în mintea mea se repetă în buclă mesajul din e-mailul Lisei, cu vocea ei.

„Quincy, trebuie să vorbim”.

— Poate lucrurile ar sta altfel dacă neghiobii aceia ar fi căutat mai bine de cum au descoperit cadavrul, cum de altfel le-am și spus să facă. Dar nu m-au ascultat și numai Dumnezeu știe câți alții au trecut pe acolo înaintea lor. Scena crimei este complet compromisă, Frank. Sunt amprente peste tot.

„Este foarte important”.

— Prin urmare, este posibil să nu se afle niciodată cine e făptașul? întreabă Coop.

— Niciodată nu spun niciodată, răspunde Nancy. Însă deocamdată situația nu arată deloc bine.

Urmează o pauză scurtă în care toți patru contemplăm perspectiva în care nu vom ajunge să cunoaștem mai multe decât știm în acest moment. Cea în care ucigașul nu este adus în fața judecății. Nu îi aflăm motivele. Nici motivul pentru care Lisa mi-a trimis mie un e-mail cu puțin înainte de a lua acea primă înghițitură, fără să știe că era aducătoare de moarte.

„Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj”.

În mintea mea se insinuează perfid un gând nou.

— Eu și Sam ar trebui să ne facem griji? întreb.

Coop se încruntă, prefăcându-se că el nu s-a gândit la asta când, desigur, a făcut-o.

— Ei bine? spun eu.

— Nu cred că există motive de îngrijorare, spune el. Tu ce zici, Nancy?

Vocea lui Nancy răsună slab din telefon.

— Nu există niciun indiciu că asta ar avea vreo legătură cu ceea ce vi s-a

întâmplat tuturor.

— Dar dacă are? insist.

— Quincy? Coop îmi aruncă o privire pe care nu i-am mai văzut-o până acum. Închide în ea o asprime amestecată cu dezamăgirea că e posibil ca eu să îi fi ascuns ceva. Ce nu mi-ai spus?

Ceva ce trebuia să-i fi spus cu zile în urmă. Nu o făcusem pentru că e-mailul Lisei îmi păruse o încercare disperată a ei de a o face să se răzgândească în privința sinuciderii. Acum știu că nu despre asta era vorba. Acum bănuiesc că Lisa încercase, de fapt, să mă avertizeze. Cu privire la ce anume, habar nu am.

— Am primit un e-mail din partea Lisei, le spun.

Sam își ridică, în sfârșit, privirea, cu mâna încă la gură și unghia inelarului între dinți.

— Poftim?

— Când? întreabă Coop cu privirea scânteind de îngrijorare.

— În noaptea în care a murit. Cu vreo oră înainte, mai exact.

— Spune-mi ce zicea, îmi cere. Cuvânt cu cuvânt.

Îi spun tot. Ce cuprindea mesajul. Când l-am primit. Când l-am citit. Încerc chiar să le explic de ce mi-a luat atât de mult să spun cuiva despre el, altcuiva decât lui Jeff, deși lui Coop nu îi pasă de ce.

— Trebuia să îmi fi spus imediat ce l-ai citit, Quincy.

— Știu, îi răspund.

— Ar fi putut schimba lucrurile.

— Știu asta, Coop.

Ar fi dat poliției un motiv să facă o percheziție mai atentă a casei Lisei, conducându-i mai curând către verdictul crimă. Ar fi putut chiar să le dea indicii cu privire la identitatea ucigașului. Îmi dau seama de toate acestea și sentimentul de vină care a încolțit în mine mă umple de furie. Împotriva mea. Împotriva ucigașului Lisei. Chiar și împotriva Lisei pentru că m-a pus în poziția asta. Furia mă cotropește, depășind în intensitate durerea și surpriza.

— Tot nu înseamnă neapărat că tu și Samantha sunteți în vreun pericol, spune Nancy.

— Ar putea să nu însemne absolut nimic, adaugă Coop.

— Sau ar putea să însemne că ea credea că cineva e pe urmele noastre, spun.

— Cine ar vrea să facă așa ceva? întreabă Coop.

— Mulți oameni, îi răspund. Oameni nebuni. Ai văzut site-urile acelea care vorbesc despre crime. Ai văzut cât de mulți scrântiți obsedați de noi sunt acolo.

— Asta e pentru că vă admiră, îmi spune Coop. Sunt impresionați de ceea ce ați trăit. De faptul că ați reușit să depășiți astfel de experiențe. Nu mulți pot face asta. Dar voi ați făcut-o, Quincy.

— Atunci, explică-mi scrisoarea.

Nu e nevoie să spun care scrisoare. Coop știe despre ce vorbesc. Scrisoarea de amenințare. Scrisoarea aceea teribilă. Care la tulburat și pe el la fel de mult ca pe mine.

NU AR TREBUI SĂ TRĂIEȘTI.
AR FI TREBUIT SĂ MORI ȘI TU ÎN CABANA ACEEA.
DESTINUL TĂU ERA SĂ FII SACRIFICATĂ.

Cel care o scrisese folosise de o mașină de scris. Lovise tastele cu atâta violență încât literele apăreau pe hârtie ca înscrise cu fierul încins pe o bucată de piele. Litera „o” era, de fapt, cifra zero, ceea ce însemna probabil că tasta literei „o” era stricată. Coop spusese că acesta putea fi un indiciu pentru polițiști, în identificarea făptașului. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. Nu mă mai aștept să aflu cine este autorul, mai ales că știu că toate mijloacele de identificare a acestuia au fost epuizate. Nu s-au găsit amprente pe scrisoare sau pe plic, lipit nu cu salivă, ci un un burete umezit. La fel și timbrul. Cât despre ștampila poștei, s-a descoperit că scrisoarea fusese depusă la o cutie poștală din Quincy, Illinois.

Nu putea fi o coincidență.

Când am primit-o, eu și Jeff locuiam împreună de o lună. Acela fusese primul indiciu real despre ce însemna viața alături de mine. Eu reacționasem, firește, isteric, până la punctul în care insistasem că trebuia să ne mutăm fără întârziere. De preferat, peste hotare. Jeff mă liniștise, spunându-mi că scrisoarea, deși dezgustătoare, era o farsă inofensivă.

Coop o luase mai în serios pentru că, ei bine, el e Coop și așa funcționează. La momentul respectiv, relația noastră se stabilizase undeva la un mesaj, două, o dată la câteva luni. Nu ne mai văzuserăm de peste un an.

Scrisoarea a schimbat situația. Când i-am spus despre ea, a venit în oraș să mă liniștească. La o cafea și un ceai, în cafeneaua unde ne întâlneam de obicei, a jurat că nu va permite să mi se întâmple ceva rău și a insistat să ne

vedem față în față cel puțin o dată la șase luni. Restul a devenit istorie.

— Scrisoarea a fost trimisă de un om cu mintea tulburată, spune Coop. Un om bolnav. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Quincy. Nu a avut nicio urmare.

— Exact, îi spun. Nu i s-a întâmplat nimic psihopatului nenorocit care a trimis-o. El e încă în libertate, Coop. Și poate le-a scris și Lisei, și lui Sam. Și, poate, în cele din urmă, s-a hotărât să treacă la fapte.

Mă uit la Sam, care redevine, cu fiecare minut, mai mult ea însăși. Părul i-a scăpat de peste urechi și i-a alunecat peste chip, ca un văl protector.

— Tu ai primit vreo amenințare cu moartea?

Sam clatină ușor din cap.

— Nu mai primesc corespondență de mult. Este unul din avantajele anonimatului.

— Ei bine, acum știe toată lumea unde ești, îi spun. A apărut pe prima pagină a ziarelor.

Îmi amintesc de Jonah Thompson și de fapta lui și mă cuprinde un nou val de furie. Mâinile mi se adună în pumni, fără să vreau, închizându-se, deschizându-se, arzând de dorință să izbească în fălcile lui.

— Lisa a primit amenințări? întreabă Coop, aplecându-se spre telefon, adresându-i-se lui Nancy.

— Câteva, răspunde ea. Unele mai îngrijorătoare decât altele. Le-am tratat pe toate cu seriozitate, identificând chiar pe câțiva dintre cei care le trimiseseră. S-au dovedit a fi niște maniaci izolați. Nimic mai mult. În niciun caz criminali.

— Prin urmare, nu crezi că eu și Sam am putea fi următoarele ținte? întreb din nou.

— Nu știu ce să îți spun, scumpo, răspunde Nancy. Nimic nu ne face să credem asta, dar e mai bine să fim prevăzători.

Nu este ceea ce vreau să aud, așa că furia mea continuă să crească. Vreau un răspuns clar, bun sau rău. Ceva concret, care să mă ajute să mă orientez. În lipsa lui, totul în jur este la fel de tulbure ca ceața din Central Park, noaptea trecută.

— Nu mai e nimeni deranjat de asta? întreb.

— Sigur că suntem supărați, răspunde Coop. Și dacă am avea răspunsuri, ți le-am da.

Evit să-l privesc, căci nu pot să văd cum ochii lui albaștri încearcă sincer să mă liniștească, deși în ei citesc nesiguranța. Până astăzi, Coop a fost un

simbol de statornicie și putere pe care mă puteam baza, chiar și atunci când restul lumii mele se clătina. Acum însă, nici măcar el nu mai înțelege nimic din tot ce se întâmplă.

— Ești furioasă, îmi spune.

— Sunt.

— E de înțeles. Dar nu trebuie să îți faci griji că ceea ce i s-a întâmplat Lisei ți se va întâmpla și ție.

— De ce nu?

— Pentru că Nancy ne-ar fi spus, dacă exista cea mai mică bănuială în sensul acesta, spune Coop. Și dacă aș fi sincer convins că există cineva care urmărește să îți facă rău, am fi deja plecați din oraș. Te-aș duce undeva atât de departe, încât și lui Jeff i-ar fi greu să te găsească.

Ar face-o. În privința aceasta nu am nicio îndoială. În sfârșit, asta este ceea ce voiam să aud și pentru o clipă este de ajuns să mai domolească furia care clocotește în mine. Apoi însă Coop o fixează pe Sam cu privirea lui oțelită, peste masă.

— Și pe tine, Sam. Sper că știi asta.

Sam dă din cap. Apoi începe să plângă. Sau poate că plângea de ceva timp, iar eu și Coop abia acum băgăm de seamă. În clipa asta însă ea se asigură că o vedem. Când își dă părul într-o parte, dezvelindu-și obrajii, lacrimile sunt greu de ignorat.

— Îmi pare rău, spune ea. Asta – întreaga situație – m-a copleșit.

Rămân pe loc, încercând să îmi dau seama dacă lacrimile ei sunt sincere, și gândul că am bănuit că n-ar fi mă face să mă simt îngrozitor. Coop însă se ridică și ocolește masa, îndreptându-se spre ea.

— E firesc să fii necăjită, spune el. Este o situație neplăcută pentru toată lumea.

Sam dă din cap și își șterge lacrimile. Se ridică. Întinde brațele, căutând alinare într-o îmbrățișare.

Coop îi face pe plac. Îl privesc cum cuprinde cu brațele lui puternice trupul lui Sam, trăgând-o la pieptul lui, dându-i ei îmbrățișarea pe care mie mi-o refuză de zece ani.

Îmi întorc privirea. Mă îndrept spre bucătărie. Iau încă un Xanax și mă apuc de gătit.

17.

Când Coop intră, în sfârșit, în bucătărie, pregătesc aluatul pentru găluștele cu mere. Pe masă, în fața mea, sunt aliniate castroane cu ingrediente. Făină și sare, praf de copt și grăsime, puțin lapte care să lege totul. Coop se sprijină de tocul ușii, în tăcere, și mă privește cum amestec ingredientele uscate, adaug grăsimea, apoi laptele. În curând, o bilă mare de aluat stă pe blatul de lucru, fragedă și lucioasă. Strâng pumnul și o lovesc de câteva ori, deformând-o.

— Scoate aerul, spun eu.

— Înțeleg, răspunde Coop.

Lovesc în continuare aluatul care se adună sub pumnul meu. Numai când ating lemnul de sub el mă opresc și îmi șterg mâinile de cocă.

— Unde e Sam?

— Cred că s-a retras să se odihnească, spune Coop. Ești bine?

Zâmbesc, un zâmbet forțat, ca un elastic întins la maxim, pe punctul să plesnească.

— Sunt bine.

— Nu pare.

— Sincer, sunt bine.

— Îmi pare rău că nu știm mai multe despre ucigașul Lisei, deocamdată. Știu că e o veste grea.

— Este, îi răspund. Dar o să fiu bine.

Umerii lui Coop coboară, dezumflați, de parcă am scos aerul și din ei. Iau o mână de făină și o presar pe blatul de lucru. Apoi trântesc aluatul în mijlocul mesei, ridicând nori fini de pudră albă. Iau făcălețul și încep să întind aluatul cu mișcări largi. Cu fiecare mișcare, mușchii brațelor mi se încordează.

— Vrei să lași asta și să vorbești cu mine, Quincy?

— Nu e nimic de vorbit, îi răspund. Să sperăm că îl vor prinde, cumva, pe cel care a ucis-o pe Lisa și lucrurile vor reveni la normal. Până atunci, sunt convinsă că vei face tot posibilul să fiu în siguranță.

— Ăsta e și planul meu.

Coop mă ciupește de bărbie, cum făcea și tata. Era un gest obișnuit când găteam împreună și făceam vreo prostie. Revărsam faina din castron sau

spărgeam câte un ou atât de tare încât așchii fine din coajă pătrundeau în gălbenuș. Eu mă necăjeam, iar el mă ciupea de bărbie și îmi înălța capul, liniștindu-mă. Deși acum Coop face asta, efectul este neschimbat.

— Mulțumesc, îi spun. Serios. Știu că sunt dificilă uneori. Cu atât mai mult într-o zi precum cea de azi.

Coop vrea să spună ceva. Aud sunetul pe care îl face limba atingându-i dinții, când deschide gura, gata să vorbească. Apoi însă ușa de la intrare se deschide și vocea lui Jeff umple apartamentul.

— Quinn? Ești aici?

— În bucătărie.

Deși este surprins să-l găsească pe Coop aici, Jeff o ascunde destul de bine. Reacția lui întârziată trece neobservată. Nu durează mai mult de o secundă și înțelege situația, își dă seama de ce e Coop aici – din același motiv pentru care și el a plecat de la birou în miezul zilei să vină acasă cu vin la cutie și mâncare thailandeză de la restaurantul meu preferat.

— Am plecat imediat ce am auzit știrile, spune el așezând mâncarea în frigider. Te-am sunat, dar a intrat direct mesageria vocală.

Asta din cauză că mi-am închis telefonul imediat ce am ajuns acasă. Acum, e-mailurile, mesajele și apelurile pierdute s-au adunat atât de multe încât nu voi reuși niciodată să le verific pe toate.

Cu mâinile libere, Jeff mă cuprinde într-o îmbrățișare.

— Cum ești?

— E bine, răspunde Coop, sec.

Jeff dă din cap către el – primul gest fățiș că i-a observat prezența în bucătărie. Apoi se întoarce către mine.

— Chiar ești bine?

— Sigur că nu. Sunt șocată, tristă și furioasă.

— Biata Lisa. Au aflat cine a făcut-o, așa-i?

Clatin din cap.

— Nu se știe nici cine, nici de ce. Tot ce se știe este cum a făcut-o.

Jeff, fără să-mi dea drumul, se întoarce din nou către Coop. Capul meu, lipit de pieptul lui, se răsucește odată cu el.

— Mă bucur că ai fost aici, cu ele, Franklin. Sunt sigur că prezența ta le-a fost de mare ajutor lui Quinn și lui Sam.

— Aș vrea să pot face mai mult, spune Coop.

— Ai făcut deja destul, spune Jeff. Quinn e norocoasă că te are.

— Și pe tine, îi spun lui Jeff sunt norocoasă că te am pe tine.

Îmi apăs și mai mult capul pe pieptul lui, cu obrazul lipit de cravata elegantă. El ia gestul drept un semn de tristețe, ceea ce, presupun, chiar este, și mă strânge și mai tare. Mă abandonez în îmbrățișarea lui, retrăgându-mă în sinea mea, și trupul lui Jeff îmi obturează acum vederea, ascunzând imaginea lui Coop care mă fixează cu privirea din cealaltă parte a bucătăriei.

•

Mai târziu, în pat, eu și Jeff ne uităm la un alt film noir. *Leave Her to Heaven,* cu Gene Tierney în rolul miresei obsedate, ucigașe. E atât de frumoasă. Atât de distrusă. Când filmul se termină, ne uităm la știrile de la ora unsprezece și nimerim un reportaj despre cazul lui Jeff. Sindicatul polițiștilor a ținut o conferință de presă împreună cu văduva polițistului ucis, cerând pedepse mai dure pentru cei condamnați de crime împotriva oamenilor legii. Înainte ca Jeff să pună mâna pe telecomandă și să închidă televizorul, apuc să văd chipul văduvei. Este palidă, obosită, copleșită de tristețe.

— Voiam să văd asta, îi spun.

— Credeam că vrei să iei o pauză de la știrile neplăcute.

— Sunt bine, îi spun.

— Așa cum și Sam e bine. Și Coop e bine.

Coop plecase la câteva minute după sosirea lui Jeff, bombănind ceva despre drumul lung înapoi în Pennsylvania. Sam, vizibil mai potolită, își petrecuse cea mai mare parte a cinei căutând să evite orice conversație. Iar mie tot nu mi-a trecut furia, în ciuda Xanaxului, a gătitului și a unei jumătăți de cutii de vin. Sunt încă foarte supărată. Este o furie irațională, care cuprinde totul în jurul meu. Sunt furioasă pe viață.

— Știu că îți e greu.

— Habar nu ai, îi spun.

Nu spun asta din cauza mâniei. Acesta este crudul adevăr. Jeff nu știe cum este când unul din singurii ceilalți doi oameni care au trecut prin ce ai trecut și tu este ucis. Nu poate ști cât de trist, speriat și confuz te face să te simți.

— Iartă-mă, spune. Așa este. Nu știu. Nu voi ști niciodată. Dar înțeleg că ești furioasă.

— Nu sunt, îl mint.

— Ba ești. Jeff face o pauză. Mă crispez, știind că urmează să spună ceva ce nu îmi va face plăcere să aud. Și pentru că oricum ești deja furioasă,

aș putea să îți spun că trebuie să mă întorc la Chicago.

— Când?

— Sâmbătă.

— Dar abia te-ai întors.

— Momentul este cât se poate de nepotrivit, știu, spune Jeff. Dar a apărut un nou martor.

Privesc către ecranul stins al televizorului și văd cu ochii minții chipul văduvei.

— O, spun eu.

— Vărul tipului, continuă Jeff, deși nu am niciun chef să îl ascult vorbindu-mi despre clientul lui. E preot. Au crescut împreună. Au fost botezați împreună. Ar putea să-l ajute cu apărarea.

Mă întorc pe o parte, cu fața la perete.

— A ucis un polițist.

— Se presupune, spune Jeff.

Mă gândesc la Coop. Dacă individul ăsta l-ar fi ucis pe el? Sau clientul lui Jeff ar fi cel care a ucis-o pe Lisa? Tot ar trebui să pretind că mă bucur la vestea că niște lucruri drăguțe spuse de vărul lui preot i-ar putea reduce sentința? Nu, n-ar trebui. Însă Jeff pare că exact la asta se așteaptă.

— Îți dai seama că, cel mai probabil, tipul e vinovat, nu-i așa? spun. Că l-a ucis pe polițist, așa cum susține toată lumea.

— Nu e treaba mea să stabilesc asta.

— Nu e?

— Sigur că nu, răspunde Jeff, tonul lui iritat egalându-l pe al meu. Nu contează ce acuzații i se aduc. Merită să fie apărat corespunzător, ca orice altă persoană.

— Dar tu crezi că e vinovat?

Mă ridic ușor, privindu-l peste umăr. E întins pe spate, cu brațele sub cap, privește tavanul. Clipește și în mișcarea aceea rapidă a pleoapelor citesc adevărul. Clientul lui e vinovat, o știe.

— Nu e ca și cum sunt un avocat scump al apărării, spune el, de parcă asta ar schimba situația cu ceva. Nu mă îmbogățesc apărând criminali vinovați. Ceea ce apăr este o piatră de temelie a sistemului de justiție american. Dreptul oricărui individ la un proces echitabil.

— Și dacă ți s-ar cere să aperi pe cineva cu adevărat ticălos? îl întreb așezându-mă din nou cu spatele la el, fiindu-mi greu să îl privesc.

— Nu aș avea de ales.

Deși ar avea. Dacă Stephen Leibman, cuțitarul, ar fi clientul lui, sau Calvin Whitmer, Omul Sac, ar putea refuza, ar putea spune că oameni ca aceștia nu merită să fie apărați.

Cu toate acestea știu, în sinea mea, că Jeff nu ar face această alegere. El ar alege să îi reprezinte. Să îi apere. Să îi ajute.

Chiar și pe El.

— Întotdeauna avem de ales, spun.

Jeff nu răspunde. Continuă să fixeze tavanul cu privirea până când îi obosesc ochii și, în cele din urmă, îi închide. Câteva minute mai târziu, a adormit.

Pentru mine, somnul nici nu intră în discuție. Furia nu m-a părăsit. Așa că mă zvârcolesc sub cearceafuri, în căutarea unei poziții confortabile. Dacă e să fiu complet sinceră, fac asta doar ca să-i stric somnul lui Jeff. Dacă eu nu dorm, să nu doarmă nici el. Însă orele trec, unsprezece noaptea devine douăsprezece, apoi unu, iar Jeff nu se trezește.

La unu și un sfert mă dau jos din pat, trag niște haine pe mine și mă strecor în hol. Pe sub ușa camerei lui Sam se vede lumina, așa că bat.

— Intră, Quinn, spune ea.

O găsesc așezată pe pat, cu picioarele încrucișate, citește o carte de Asimov, cu paginile răsucite peste cotor. Și-a schimbat hainele, poartă blugii și tricoul cu Sex Pistols, de ieri. Și-a pus și geaca de piele. Când își ridică privirea către mine, îmi imaginez că îmi simte furia. Cu siguranță știe de ce mă aflu acolo.

Fără să spună vreo vorbă, Sam părăsește patul și începe să caute în rucsac de unde scoate, neașteptat, o poșetă. Este o monstruozitate din vinilin, cu mânere scurte, din aceea care nu poate fi purtată decât pe braț. Scoate apoi un teanc de cărți pe care le îndeasă în poșetă.

— Poftim, spune aruncându-mi-o ca pe o minge de fotbal.

O prind, surprinsă de cât e de grea.

— Ce e asta?

— Momeală.

Nu spun nimic. O urmez pe Sam afară din cameră, strângând cu palmele transpirate mânerele genții, în timp ce ne strecurăm în întunericul nopții.

18.

Afară, o căldură atipică anotimpului încarcă aerul făcându-l apăsător. Căldura de peste zi nu a fost alungată de venirea nopții. Când ajungem lângă parc sunt deja transpirată și sudoarea îmi face obrajii netezi și lucioși.

În parc, căldura insuportabilă i-a determinat pe cei mai mulți bărbați pe care îi vedem să renunțe la hanorace, mulțumiți să cutreiere parcul în tricourile mulate pe corp. Dăm din cap către unii, când trecem pe lângă ei, în semn de recunoaștere tacită, ca și cum suntem de-un fel cu ei, hoinărind în căutare de carne tânără.

Într-un fel, așa și suntem.

De data aceasta, nu e pic de ceață în parc. Noaptea are o prospețime aproape casantă. Firele de iarbă captează lumina lunii, care parcă le albește, făcându-le să semene cu niște dinți ascuțiți. În copaci, frunzele atârnă pe crengi ca niște spânzurați.

Alegem o bancă nu departe de cea pe care ne-am oprit noaptea trecută. O zăresc de cealaltă parte a aleii, lumina unui felinar îi desenează un triunghi pe banchetă. Mă revăd acolo, cu douăzeci și patru de ore mai devreme, agitată, dorindu-mi mai mult decât orice să fiu acasă. Acum scrutez cu privirea colțurile cele mai întunecate ale parcului. Fiecare umbră pare să tremure animată de un pericol neștiut. Sunt pregătită pentru asta. Sunt dornică.

— Vezi ceva? o întreb.

— Nu, răspunde Sam.

Scoate un pachet de țigări din buzunar și ia una. Întind mâna.

— Dă-mi și mie una.

— Serios?

— Am mai fumat, îi spun, deși, în realitate, a fost o singură dată și atunci pentru că Janelle m-a îmboldit. După primul fum am început să tușesc atât de tare încât mi-a luat ea însăși țigara, de teamă să nu pățesc ceva. În noaptea asta mă descurc mai bine, apuc să trag două fumuri înainte să tușesc.

— Diletanto, spune Sam, inhalând puternic și eliberând apoi fumul în rotocoale.

— Lăudăroaso, i-o întorc.

Eu aștept cu țigara în mână ca aceasta să ardă, în timp ce ea o fumează pe a ei, amândouă cu ochii la pândă către orizontul întunecat al parcului.

— Cum te simți? mă întreabă. În legătură cu Lisa.

— Furioasă.

— Bine.

— Ceea ce i s-a întâmplat e complet aiurea. Cred că era mai ușor când…

Nu reușesc să rostesc cu voce tare ceea ce gândesc. Și anume că era mai ușor de acceptat gândul că Lisa s-a sinucis. Nu e un lucru ușor de spus, chiar dacă îl gândești.

— Chiar crezi că e cineva acolo, care ne vrea răul? întreabă Sam.

— E posibil, îi răspund. Suntem faimoase, într-un fel.

Mai degrabă, infame. Cunoscute pentru faptul că am trecut prin întâmplări oribile, din care am ieșit intacte. Și unii oameni – precum psihopatul care a condus până în Quincy, Illinois, ca să îmi expedieze scrisoarea aceea – văd asta ca pe o provocare. Să termine ceea ce nu au reușit ceilalți de prima dată.

Sam trage ultimul fum din țigară. Apoi îl suflă, vorbind în același timp.

— Aveai de gând să îmi spui, la un moment dat, despre e-mailul acela de la Lisa?

— Nu știu, îi răspund. Am vrut să o fac.

— Și ce te-a oprit?

— Nu știam ce înseamnă.

— Acum, înseamnă că e posibil să fim în pericol, spune Sam.

Și cu toate acestea, iată-ne în Central Park, la o oră absurd de târzie, practic, căutând pericolul cu lumânarea. Sperând chiar să îl găsim. Însă nu văd nimic în noaptea limpede. Singurele umbre sunt cele pe care le proiectează felinarul din apropiere pe aleea din fața noastră, acum împodobită cu mucurile stinse ale țigărilor noastre.

— Ce facem dacă nu apare nimeni? o întreb.

Sam face semn cu capul către geanta burdușită de cărți.

— Pentru asta am adus-o.

— Când o folosim?

Ridică o sprânceană desenată cu creionul și zâmbește fără să vrea.

— Și acum, dacă vrei.

Întocmim rapid un plan. Pentru că sunt mai scundă și, prin urmare, o țintă mai ușoară, mă voi plimba prin parc cu geanta-momeală atârnând grea pe brațul meu. Sam mă va urma de la distanță, discret, astfel încât să nu fie

văzută. Dacă mă atacă cineva, vom fi gata să răspundem.

E un plan bun. Doar puțin riscant.

— Sunt gata, îi spun.

Sam arată către aleea umbrită de copaci.

— Pe ei, tigrule!

La început, merg cu pas grăbit, cu geanta legănându-se pe braț, într-o goană care ar pune pe gânduri chiar și pe cel mai experimentat atacator. Merg atât de repede că Sam abia reușește să țină pasul. Privesc peste umăr și o văd departe, strecurându-se printre copaci și alergând pe iarbă.

Apoi încetinesc, amintindu-mi că scopul este să par vulnerabilă și ușor de prins. Totodată, nu vreau ca Sam să rămână atât de mult în urmă încât să nu poată interveni la timp, dacă e nevoie. În cele din urmă, găsesc ritmul potrivit și pornesc pe aleea care mărginește lacul, spre sud. Nu văd pe nimeni. Aud din când în când zgomotul mașinilor din Central Park West și pe cel al pașilor mei pe alee. Pe partea dreaptă este o zonă pustie a parcului, mărginită de un zid înalt din piatră. În stânga este lacul a cărui suprafață reflectă luminile clădirilor înalte din cartierul de vest.

Nu o mai văd pe Sam, care este undeva în urmă, furișându-se la adăpostul întunericului. Sunt singură, lucru care nu mă tulbură pe cât ar trebui. Am mai fost singură în pădure. În situații mai periculoase decât acum.

Îmi ia un sfert de oră să ajung înapoi de unde am plecat. Mă aflu în același punct, cu pielea strălucind de sudoare și două pete mari de transpirație sub brațe. E un moment numai bun să o iau pe Sam și să ne întoarcem acasă, să mă bag în pat, lângă Jeff.

Dar nu mă simt deloc în mințile mele. Nu după ziua pe care am avut-o. În capul pieptului mi s-a instalat o durere surdă, ca o senzație de foame. Un singur ocol prin parc nu e destul să o alunge. Așa că pornesc iar, mergând pe lângă lac. De data aceasta, în lac se reflectă mai puține lumini. Când ajung la Bow Bridge, în partea de sud a lacului, totul în jurul meu e întunecat. Noaptea m-a cuprins în brațele ei, învăluindu-mă în umbre.

Odată cu întunericul adânc, mai apare ceva. Un bărbat. Se plimbă prin parc, pe o altă alee, la vreo patruzeci și cinci de metri în dreapta mea. Îmi dau seama imediat că nu este unul dintre aceia care străbat parcul în căutare de sex. Pasul îi e diferit, mai ezitant. Cu capul plecat și mâinile înfundate în buzunarele jachetei negre, pare că se plimbă fără vreun scop. Încearcă din răsputeri să pară inofensiv și să nu atragă atenția.

Cu toate acestea, mă privește. Îi văd șapca răsucindu-se constant în direcția mea.

Încetinesc și mai mult, asigurându-mă că voi rămâne în urma lui când aleile noastre se întâlnesc, la mai puțin de douăzeci de metri în față. Ard de dorință să întorc capul, să mă asigur că Sam e în spatele meu, dar nu pot face asta. M-aș da de gol. E un risc pe care trebuie să îl evit.

Bărbatul fluieră în mers. Trilul lui irecognoscibil spintecă liniștea, ascuțit și nonșalant. Am sentimentul că face asta ca să îmi liniștească temerile. O încercare conștientă sau nu de a mă face să las garda jos.

Foarte aproape, în față, este locul unde aleile noastre se întâlnesc. Mă opresc și mă prefac a căuta în geantă, asigurându-mă că observă. Nu are cum altfel. Geanta e prea mare pentru a trece neobservată. Cu toate acestea, se face că nu vede, își continuă drumul în același fel până când ajungem pe aceeași alee, el înaintea mea. Continuă să fluiere, încercând să nu mă sperie, așteptând să îmi reiau mersul. Fluierarul Fermecat.

Pornesc din nou. Un pas, doi, trei.

Fluieratul se oprește.

La fel și bărbatul.

Dintr-odată, se întoarce spre mine. Pupilele îi fug în toate direcțiile, înnebunite și întunecate. Este privirea unui dependent în căutarea dozei salvatoare. Aparent, cu greu l-ai considera amenințător. Obraji supți. Slab ca un țâr. E tot atât de înalt ca mine, poate chiar o idee mai scund. Geaca îi dă un pic de anvergură, însă e doar o impresie. E categoria pană.

Duritatea chipului îi este amplificată de sudoarea care i se prelinge pe fruntea înaltă și pe obrajii uscați. Pielea îi este întinsă ca pe tobă, practic, vibrează de disperare și de foame.

Când vorbește, leagă cuvintele într-o bolboroseală greoaie.

— Nu vreau să te deranjez, da? Dar am nevoie de niște bani. Pentru mâncare, înțelegi?

Nu spun nimic. Trag de timp. Pentru Sam, să vină mai aproape. Dacă mai e acolo.

— Auzi ce zic, tanti?

Eu, tot nimic. Las totul în seama lui. Poate să plece. Sau să rămână. Dacă rămâne și devine violent, Sam va interveni, sunt sigură.

Cred.

— Sunt lihnit, spune bărbatul, aruncând o privire către geantă. Ai ceva mâncare acolo? Niște bani?

Privesc în urmă, așteptându-mă să o zăresc pe Sam apropiindu-se.

Nu e acolo.

Nu e nimeni acolo.

Sunt doar eu cu bărbatul și cu o geantă în care dacă se uită și vede că e plină cu cărți o să facă sigur o criză. Ar trebui să mă tem. Ar fi trebuit să mă tem în tot acest timp. Dar nu simt nicio teamă. Ceea ce simt este opusul fricii.

Simt că strălucesc.

— Nu, îi răspund. Nu am.

Îl fixez cu privirea, urmărindu-i cu atenție mișcările, gata să surprind un braț încordându-se sau o mână strângându-se în pumn. Orice semn că vrea să-mi facă vreun rău.

— Ești sigură că nu ai nimic acolo? întreabă.

— Mă amenințI cumva?

Bărbatul ridică brațele și face un pas înapoi.

— Oo, tanti, n-am făcut nimic.

— Mă sâcâi, îi răspund. Asta nu e nimic.

Mă întorc și pornesc mai departe, cu geanta atârnând pe braț. Bărbatul mă lasă să mă îndepărtez. E prea dus ca să opună rezistență. Tot ce poate să facă e să-mi arunce o insultă.

— Ești o jigodie afurisită.

— Cum mi-ai zis?

Mă întorc pe călcâie și mă apropii de el, atât de mult încât îi simt aburul respirației. Miroase a vin ieftin, fum de țigară și dinți stricați.

— Te crezi tare, nu-i așa? îi spun. Pun pariu că te-ai gândit că o să mă sperii și o să îți dau imediat tot ce vrei.

Îl împing și se clatină pe călcâie. Flutură din brațe ca o morișcă, să își păstreze echilibrul. Una din mâinile lui îmi atinge obrazul, abia simțit.

— La naiba, m-ai lovit!

Trăsăturile i se schimonosesc de surpriză.

— N-am vrut…

Îl întrerup cu un nou brânci. Apoi încă unul. Când își încrucișează brațele ca să îl pareze pe următorul, arunc geanta și încep să-i car lovituri peste brațe, peste umeri.

— Hei, încetează!

Se ferește de loviturile mele și cade în genunchi. Din buzunar îi alunecă ceva pe alee. Un briceag. E închis. La vederea lui, inima îmi tresare.

Bărbatul întinde mâna după el. Mă reped cu șoldul în umărul lui și-l îmbrâncesc departe de cuțit. Când se ridică, încep iar să-l lovesc, pe unde apuc, peste piept, umeri, bărbie.

Se repede spre mine, începe să opună rezistență. Îl lovesc în continuare, cu brațele, cu picioarele.

— Oprește-te! strigă omul. N-am făcut nimic!

Mă apucă de păr și trage. Durerea mă face să încremenesc. Închid ochii fără să vreau. În beznă pâlpâie ceva. Nu e durerea. E amintirea ei. Asemănătoare și totuși altfel decât cea pe care o simt acum, când bărbatul mă smucește.

Amintirea durerii explodează ca un foc de artificii în spatele pleoapelor închise. Strălucitoare și fierbinte. Sunt afară. Lângă copaci. Văd cabana ca prin ceață. Altcineva m-a apucat de păr și trage în timp ce se aud țipete.

Îl apuc de guler și-l trag după mine. Ne prăbușim amândoi, eu pe spate, el peste mine, amândoi gâfâind, șocați. Când dă să mă prindă iar de păr, mă găsește pregătită. Mă feresc. Apoi îmi reped capul spre capul lui. Îl izbesc cu fruntea în nas și simt cartilajul îndoindu-se.

Bărbatul țipă și se rostogolește de pe mine, cu o mână în dreptul nasului din care țâșnește sângele. Se ridică în genunchi. Degetele îi sunt roșii.

Durerea prezentă și amintirea durerii trecute îmi scurtcircuitează trupul ca firele dintr-o baterie, încordându-mi mușchii. Coaja care îmi învelea amintirile crapă. Bucăți mici se desprind dezvelind frânturi vii ale trecutului.

El.

Într-o poziție asemănătoare pe podeaua cabanei.

Cu degetele strânse pe un cuțit însângerat.

Deși sunt oarecum conștientă că mă aflu într-un alt loc și un alt timp, îl văd doar pe El. Așa că mă reped asupra Lui, lovindu-l cu pumnii în față. Încă o dată. Pentru a treia oară.

Furia pune stăpânire pe mine. Ca o păcură neagră ce se ridică din mine, se revarsă prin pori, îmi acoperă ochii. Nu mai văd. Nu mai aud. Nu mai simt niciun miros. Singurul simț care mi-a mai rămas este cel tactil și tot ce simt este durerea din pumni în timp ce îl izbesc peste față. Când durerea devine insuportabilă, mă ridic și îl lovesc cu piciorul în cap.

Din nou.

Și din nou.

Cu fiecare lovitură, rostesc câte un nume care mi se rostogolește pe

limbă fără voia mea. Le arunc ca pe o otravă, le scuip către El, acoperindu-l.

— Janelle. Craig. Amy. Rodney. Betz.

— Quincy!

Asta nu e vocea mea. Este vocea lui Sam. Dintr-odată, este lângă mine, mă cuprinde strâns în brațe și mă trage de acolo.

— Oprește-te! strigă. Pentru numele lui Dumnezeu, ajunge!

Preț de câteva secunde, continui să mă smucesc și să mârâi în strânsoarea ei. Ca un câine turbat în lesă. Mă potolesc abia la vederea sângelui. Pe mâna lui Sam e o pată roșie întunecată. Văzând-o, mă gândesc că eu am rănit-o. E de ajuns să îmi piară toată furia.

— Sam, spun cu răsuflarea tăiată. Sângerezi.

Dar mă înșel. Îmi dau seama când îmi zăresc propriile mâini pline de sânge. Același sânge care e pe Sam. Același sânge care mi se prelinge de-a lungul brațelor, îmi pătează hainele, îmi acoperă cu stropi fierbinți fața și gâtul.

O parte e al meu.

Cea mai mare parte însă nu.

— Sam? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

În loc să îmi răspundă, îmi dă drumul, știind că nu voi pleca nicăieri. Într-o secundă, e lângă omul însângerat din iarbă. Acesta e căzut pe o parte, cu un braț întins în spate și celălalt adus sub el.

Nu mă pot uita la fața lui, dar nu pot nici să nu mă uit. La ce i-a mai rămas din față. Ochii îi sunt atât de umflați, că sunt închiși. Nasul spart sângerează în iarbă, un sânge mai întunecat decât restul. Nu mișcă. Sam așază două degete în sângele de pe gâtul lui, căutându-i pulsul. Pe fața ei citesc îngrijorarea.

— Sam? rostesc, cu trupul cutremurat de greață, de frică și de șoc. Trăiește, nu-i așa?

Privirea mi se tulbură, îi văd pe Sam și pe omul poate-mort când ca prin ceață, când clar.

— Nu-i așa?

Sam nu spune nimic. Nici atunci când își trece mâneca peste gâtul însângerat al omului ca să șteargă urma degetelor ei. Nici când ridică din iarbă cuțitul și-l strecoară în buzunarul ei. Nici măcar atunci când mă trage de acolo, incapabilă să mă privească în timp ce eu mă vait fără încetare.

— Ce am făcut, Sam? Ce am făcut?

19.

Ne deplasăm rapid, ca doi fugari gonind prin noapte. Și-a aruncat geaca peste umerii mei și cu mâna pe mijlocul meu mă împinge înainte. Merg pentru că nu am de ales. Pentru că Sam nu mă lasă să mă opresc, deși tot ce vreau este să mă prăbușesc la pământ și să rămân acolo.

Îmi e greu să respir. Fiecare gură de aer pe care o trag în piept e scuturată de spasme. Fiecare răsuflare e însoțită de un suspin. Pieptul mi se dilată de lipsa oxigenului, plămânii mă împung dureros în coaste.

— Stai, îi spun cu sufletul la gură. Te rog! Lasă-mă să mă opresc!

Sam mă împinge cu și mai multă fermitate, forțându-mă să merg înainte. Pe lângă copaci. Pe lângă statui. Pe lângă vagabonzii întinși pe bănci. Când trecem pe lângă alți oameni – un bărbat pe bicicletă, trei prieteni amețiți de băutură, care merg înlănțuiți – se așază între mine și ei, împiedicându-i să mă vadă plină de sânge.

Ne oprim abia când ajungem lângă Conservatory Water, lacul unde, în timpul zilei, copiii se joacă cu bărcuțele, urmărindu-le cum traversează apa mică. Mă conduce lângă marginea bazinului, mă așază în genunchi și îmi scufundă mâinile în apă. Sam mă spală cum poate mai bine, dându-mi cu apă pe brațe, pe gât, pe față. De partea cealaltă a bazinului, un om fără adăpost face același lucru. Când se holbează la noi, Sam se răstește la el, vocea răsunându-i peste întinderea apei.

— La ce mama naibii te uiți?

Omul se retrage, ridicându-și bocceaua, și dispare în întuneric.

Sam ia apă cu mâna și îmi curăță fruntea.

— Ascultă, îmi spune. Cred că e în viață.

Vreau să o cred, dar îmi vine greu.

— Nu, șoptesc. L-am ucis.

— I-am simțit pulsul.

— Ești sigură?

— Da, spune Sam. Sunt sigură.

Simt ușurarea cum mă cuprinde ca un val, mai binefăcătoare decât apa cu care continuă să îmi curețe pielea pătată de sânge. Respir mai ușor. Gâtul mi se relaxează și oftez din nou, de data aceasta cu recunoștință.

— Trebuie să chemăm ajutoare, spun.

Sam îmi scufundă iar mâinile în apă, frecându-le cu mâinile ei, îndepărtând dovada vinovăției mele.

— Quinn, nu putem face asta.

— Dar trebuie să fie dus la spital.

Încerc să-mi scot mâinile din apă, dar Sam mă ține cu putere.

— Dacă suni la 112, se va implica și poliția.

— Și? Le spun că m-am apărat.

— Așa a fost?

— Avea un cuțit.

— A încercat să îl folosească?

Nu știu ce să-i răspund. Poate că, în cele din urmă, ar fi făcut-o. Sau poate că s-ar fi retras. Nu voi ști niciodată.

— Totuși, avea un cuțit, repet fără să îmi dau seama pe cine încerc să conving, pe Sam sau pe mine însămi. Polițiștii nu mă vor acuza, dacă le spun că avea un cuțit.

Sam îmi scoate mâinile din apă și le întoarce să vadă dacă au mai rămas urme de sânge. Sunt curate. Palmele îmi sunt palide și strălucitoare.

— Te vor acuza dacă află motivul pentru care ne aflam în parc la ora asta, spune ea. Dacă află că încercam să ademenim pe cineva. Mai ales dacă află că puteai să pleci.

Nu avea cum să știe asta, decât dacă fusese acolo. Ascunsă. Privindu-mă în tot acest timp. Văzând cuțitul omului căzându-i din buzunar. Pentru o clipă, acest adevăr eclipsează toate celelalte aspecte ale situației.

— M-ai văzut?

— Da.

— Ai fost acolo?

Încep să respir din nou sacadat, cu trupul scuturat de spasme. Lipsa subită a aerului mă amețește. Sau poate e din cauza șocului. Nu contează. Simt că îmi pierd echilibrul și caut să mă sprijin, să nu cad în lac. Când vorbesc, o fac în rafale scurte, isterice.

— De ce – nu – m-ai – ajutat?

— Nu aveai nevoie de ajutor.

— Avea un cuțit, spun, simțind un val de furie cum se ridică în mine. E ca o înghițitură de Wild Turkey deplasându-se în sens invers, urcând tot mai sus. Ai stat ascunsă și te-ai uitat?

— Voiam să văd ce faci.

— Aproape am omorât un om. Ești fericită? Asta așteptai? De ce n-ai

încercat să mă oprești?

— Întrebarea pe care ar trebui să ți-o pui este de ce n-ai încercat să te oprești singură.

Reușesc să mă ridic și îmi scutur mâinile să le usuc înainte să plec. Departe de lac. Departe de Sam.

— Quinn, strigă în urma mea. Nu pleca.

— Plec!

— Unde?

— La poliție.

— Te vor aresta.

Felul în care o spune mă oprește. Cu voce calmă, enunțând un adevăr. Are dreptate, iar eu știu asta. Panica îmi răscolește măruntaiele. Sunt ca o molie care s-a apropiat prea mult de flacără. Iar acum, vâlvătaia m-a cuprins.

— Cuțit sau nu, polițiștii nu vor înțelege, spune Sam. Te vor vedea ca pe o jigodie ranchiunoasă care a căutat-o cu lumânarea. Te vor aresta pentru vătămare corporală. Poate chiar mai rău. Genul de acuzații de care iubitul tău, Jeff, nu va reuși să te scape cu una, cu două…

Mă gândesc la Jeff, aflat la câteva străzi distanță, neștiutor, adâncit în somn. Povestea asta l-ar putea distruge. Nu are absolut nicio legătură cu el, dar nimănui nu i-ar păsa. Vina mea e de ajuns să ne distrugă pe amândoi.

Mă cuprinde iar amețeala, însoțită de un frison atât de intens încât îmi paralizează picioarele. Mă clatin și nu știu cât mai durează până mă voi prăbuși. Sam continuă, înrăutățind lucrurile.

— O să apari iar în ziar, Quinn. Nu doar într-unul, în toate.

O, sunt sigură de asta. Parcă văd titlurile: O EROINĂ ÎȘI PIERDE CUMPĂTUL; RĂBUFNEȘTE VIOLENT. Jonah Thompson va juisa.

— Nu e cale de întoarcere, spune Sam. Dacă mergi la poliție, viața așa cum o știi a luat sfârșit.

Vorbele sună groaznic venind de la ea, deși știu că spune adevărul. Și o urăsc. O urăsc pentru că m-a căutat, pentru că a intrat în viața mea, pentru că m-a adus în parc. Pe lângă ură își face loc o altă emoție apăsătoare.

Disperarea.

Fierbe în mine, mă face să transpir și să plâng, să mă simt atât de neputincioasă încât îmi vine să mă arunc în lac și să nu mai ies.

— Așadar, ce facem? rostesc cu vocea frântă de deznădejde.

— Nimic, spune Sam.

— Plecăm și ne purtăm ca și cum nimic nu s-a întâmplat?

— Cam așa ceva.

Își ridică jacheta pe care o azvârlisem de pe umeri la marginea lacului. Mă acoperă din nou cu ea și mă împinge înainte. Pornim cu pas rar de data aceasta, atente la orice semn că s-ar apropia poliția. Ieșim din parc pe altă alee.

Din Central Park West până la blocul meu, întâlnim puțini oameni. Aceștia ne privesc probabil ca pe două femei amețite de băutură, care se întorc acasă. Mersul meu împleticit vinde povestea.

Acasă, umplu cada din baia camerei de oaspeți și mă dezbrac. E atâta sânge pe hainele mele că mi se întoarce stomacul pe dos. Nu e la fel de rău ca pe rochia-albă-devenită-roșie de la Pine Cottage, dar nici prea departe. Suficient încât să mă bag în cadă plângând. Șuvițe roz colorează apa, dar se dizolvă și dispar rapid. Închid ochii și îmi spun că tot ce s-a petrecut în noaptea asta va dispărea întocmai. Ca o pată de culoare dizolvată în apă. Omul din parc va trăi. Pentru că avea un cuțit asupra lui, nu va spune ce i-am făcut. Totul va fi dat uitării în câteva zile, săptămâni, luni.

Îmi privesc încheieturile degetelor și văd că au prins o culoare roșu aprins, tulburătoare. Pulsează de durere. Aceeași durere zvâcnește și în piciorul cu care l-am izbit pe om până la leșin.

Alte senzații, de mai devreme, îmi revin în amintire. Când m-a tras de păr. Imaginea Lui, ghemuit pe podea, cu cuțitul însângerat în mână.

Amintiri.

Nu din noaptea aceasta, ci de acum zece ani.

De la Pine Cottage.

Lucruri pe care le crezusem uitate.

Îmi spun că așa ceva nu e posibil. Că aproape toate ororile acelei nopți mi s-au șters din memorie. Dar știu că nu este așa.

Mi-am amintit ceva.

În loc să mă îndrept în cadă, mă las să alunec și mai mult, sperând că apa fierbinte va lua cu ea și amintirile. Nu vreau să știu ce s-a întâmplat la Pine Cottage. De aceea am blocat amintirile, nu? Pentru că erau mult prea îngrozitoare ca să le păstrez.

Cu toate acestea, indiferent că îmi place sau nu, mi-am amintit ceva. Nu cine știe ce. Doar un crâmpei de amintire. Ca o fotografie ștearsă de vreme. Dar e destul să mă facă să tremur chiar și scufundată până la gât în apa fierbinte.

Aud un ciocănit în ușă. Sam mă anunță că va intra. Face un pas și se oprește la vederea hainelor însângerate de pe pardoseala de gresie. Le ridică fără să rostească vreun cuvânt.

— Ce faci cu ele? o întreb.

— Nu îți face griji. Știu ce să fac, spune și iese.

Cu toate acestea, îmi fac griji. În legătură cu amintirile care au răsărit surprinzător în mintea mea. În legătură cu bărbatul din parc. În legătură cu motivele pentru care Sam a păstrat distanța și m-a lăsat să bat un om până la leșin, de parcă era un alt test nescris la care mă supunea.

Și imediat mă lovește un gând. De fapt, o întrebare, tulbure și îndepărtată din cauza aburului care se înalță din apă și a oboselii care a pus stăpânire pe mine.

De unde știe Sam ce să facă cu hainele mele însângerate?

Și încă o întrebare: cum de fusese atât de calmă când părăseam scena crimei mele?

Acum că mă gândesc la asta, Sam fusese mai mult decât calmă. Fusese extrem de meticuloasă în felul în care mă scosese din scenă, asigurându-se că trecătorii nu văd petele de sânge de pe mine, găsind o sursă de apă unde să mă curețe.

Nimeni nu putea să fie atât de eficient într-o astfel de situație. Decât dacă o mai făcuse înainte.

Acestor gânduri le urmează imediat un altul. De această dată nu mai e o întrebare. Este o certitudine care îmi explodează în creier cu violența unui țipăt, atât de puternic și de rapid că țâșnesc din cadă, cu apa curgând pe mine.

Geanta.

A rămas în parc.

20.

— Nu îți face griji, scumpo. Asta îmi spune Sam când îi menționez geanta lipsă. Știu. Dacă era important, o luam cu noi.

Suntem în camera ei, ea la fereastră, fumează, eu agitată pe marginea patului.

— Ești sigură că nu e nimic în ea care să ne incrimineze? o întreb.

— Sunt sigură, spune Sam. Încearcă să dormi puțin.

Am atâtea lucruri să o întreb. Ce a făcut cu hainele mele murdare de sânge? De ce m-a lăsat să îmi pierd cumpătul în halul acela, în parc? Am fost cu adevărat atât de furioasă și dezlănțuită încât am invocat imaginea aceea fugitivă a Lui, la Pine Cottage? Întrebările rămân nerostite. Și dacă o întreb, știu că Sam nu mi-ar răspunde.

Așa că părăsesc dormitorul, merg la bucătărie să iau un Xanax cu suc de struguri înainte să mă întorc pe canapea pentru încă o noapte albă. Spre surprinderea mea, aținesc. Sunt prea obosită ca să opun rezistență.

Cu toate acestea, somnul meu e scurt, întrerupt de un coșmar în care apare, surprinzător, Lisa. E în mijlocul camerei, la Pine Cottage, cu sângele țâșnind din încheieturile tăiate. Ține în mâini geanta lui Sam, care se acoperă de sânge. Mi-o întinde zâmbind și spune: „Ai uitat asta, Quincy”.

Tresar din somn și mă ridic în capul oaselor, dând din mâini și din picioare. Deși apartamentul e cufundat în tăcere, simt reverberația unui ecou în sufragerie. Un țipăt, probabil, al meu. Se scurge astfel un minut în care aștept să apară cineva trezit, inevitabil, din somn. Jeff și Sam trebuie să mă fi auzit. Sau poate n-am țipat, totuși. Poate strigătul a fost doar în vis.

Dincolo de fereastră, noaptea stă să devină zi. Zorii sunt aproape. Știu că ar trebui să încerc să mai dorm. Dacă nu o fac, în curând nu voi mai putea funcționa. Însă nervii îmi sunt întinși la maximum. Singurul lucru care m-ar liniști este să mă întorc în parc, să văd dacă geanta mai e acolo.

Așa că intru pe vârfurile degetelor în dormitor, ușurată să-l găsesc pe Jeff dormind, sforăind ușor. Repede, trag pe mine hainele sport în care ies la alergat. Îmi pun și o pereche de mănuși fără degete să ascund juliturile care încep să prindă coajă.

Afară, străbat distanța până la parc în fugă. Gonesc prin Central Park West, traversez pe roșu, obligând un taxi să frâneze brusc pentru a evita

impactul. Șoferul claxonează, îl ignor. De fapt, ignor totul în jurul meu până ajung la locul unde am scăpat geanta din mână. Același loc unde am bătut un om până ce fața lui arăta ca un măr putrezit.

Acum însă omul nu mai e acolo. Nici geanta. Locul e plin de polițiști – vreo doisprezece, care mișună în perimetrul delimitat de banda reflectorizantă. Arată ca scena unei crime. Din cele pe care le vezi în filme. Agenți de poliție caută indicii în spațiul încercuit, consultându-se între ei și sorbind cafea din pahare de plastic, aburinde.

Păstrez distanța, alergând pe loc. În ciuda orei, pe margine, în penumbra zorilor, au oprit și alți trecători.

— Ce s-a întâmplat? întreb pe cineva, o doamnă în vârstă cu un câine ce pare la fel de bătrân.

— Un tip a fost atacat. L-au bătut rău.

— Îngrozitor, spun sperând că vocea mea pare sinceră. O să fie bine?

— Un polițist a spus că e în comă. Practic, șoptește cuvântul, dându-i o conotație scandaloasă. Orașul e plin de nebuni.

Un amestec încâlcit, dureros de emoții pune stăpânire pe mine. Mă bucur că omul e încă în viață, că nu l-am ucis. Sunt ușurată că e în comă, ceea ce înseamnă că nu poate vorbi cu poliția, cel puțin deocamdată. Mă simt vinovată pentru că mă simt ușurată.

Sunt și îngrijorată. Mai presus de orice, sunt îngrijorată, îngrijorată în legătură cu geanta, care poate a fost descoperită de poliție. Sau a fost furată. Sau a fost trasă în tufișuri de coioții care, uneori, nu știu cum, ajung în parc. Nu contează ce s-a întâmplat cu ea. Atâta timp cât nu este în posesia noastră, geanta poate să facă legătura între mine și atac. Amprentele mele sunt peste tot pe suprafața ei.

Motiv pentru care mă întorc acasă abătută. Când intru pe ușă, Jeff s-a trezit, e în bucătărie, într-un tricou și chiloți.

— Quincy? Unde ai fost?

— Să alerg, îi spun.

— La ora asta? Nici n-a răsărit soarele.

— N-am putut să dorm.

Jeff mă privește printre pleoapele încă grele de somn, cu mintea nedezmorțită. Se scarpină în cap. Se scarpină între picioare. Apoi zice:

— Ești bine? Nu ești în apele tale, Quinn.

— Sunt bine, spun, deși e clar că nu sunt. Îmi simt trupul ca o coajă, ca și cum măruntaiele mi-au fost scobite cu o lingură de înghețată ca cea pe

care o folosesc să torn aluatul de brioșe. Sunt cât se poate de bine.

— Are legătură cu noaptea trecută?

Încremenesc în fața lui, întrebându-mă ce a auzit despre cele petrecute noaptea trecută, dacă a auzit ceva. Simplul fapt că îi ascund ceva mă face să tremur de vinovăție. Gândul că ar putea să știe despre ce e vorba, mă face să mă simt și mai rău.

— Cu plecarea mea la Chicago.

Răsuflu. Încet, să nu dau de bănuit.

— Sigur că nu.

— Păreai destul de nemulțumită. Crede-mă, și eu sunt. Nu mă bucur la gândul că trebuie să te las singură cu Sam.

— N-o să pățim nimic, îi spun.

Jeff mijește ochii la mine și se încruntă, pentru orice eventualitate. Este imaginea perfectă a îngrijorării.

— Ești sigură că e totul în regulă?

— Da, îi răspund. De ce mă tot întrebi?

— Pentru că ai ieșit să alergi înainte de ora șase dimineața. Și pentru că abia ce-ai aflat că Lisa Milner a fost ucisă și nu există suspecți.

— Motiv pentru care n-am putut dormi. Și pentru că nu puteam dormi, am ieșit să alerg.

— Dar mi-ai spune dacă te supără ceva, nu?

Mă forțez să zâmbesc și efortul mă face să tremur.

— Sigur.

Jeff mă trage spre el și mă îmbrățișează. E cald și plăcut și miroase abia simțit a transpirație și a balsam de rufe de la așternuturi. Încerc să îl îmbrățișez și eu, dar nu pot. Simt că nu merit atâta afecțiune.

Mai târziu, îi pregătesc micul dejun în vreme ce el se pregătește de serviciu. Mâncăm în tăcere, eu ascunzându-mi încheieturile zdrelite sub șervetul de masă sau ținându-mi mâinile în poală, Jeff răsfoind *New York Times*. De fiecare dată când întoarce câte o pagină, arunc o privire furișă, așteptându-mă să văd un articol despre bărbatul din parc, deși știu foarte bine că e mult prea devreme. Nelegiuirea mea s-a petrecut după ora închiderii. Această istorie cumplită va trebui să aștepte ediția de mâine.

Imediat după plecarea lui Jeff, scot cheița de la gât și deschid sertarul meu secret. Pixul furat de Sam din cafenea e acolo. Îl iau și îmi scrijelesc pe încheietură un singur cuvânt.

Apoi intru sub duș și mă străduiesc să nu clipesc privind cum apa spală cerneala.

•

Sam și cu mine nu vorbim.

Facem prăjituri.

Sarcinile noastre sunt bine definite. Eu pregătesc o tartă tatin cu mere și sos de caramel. Sam, fursecuri. Spațiile noastre de lucru sunt aranjate în câte un capăt al mesei, față în față, ca două armate inamice pe același câmp de luptă. În timp ce pregătesc aluatul pentru tartă, mă tot uit spre mâini să văd sânge, convinsă că voi zări în palme pete purpurii. În schimb, văd piele trandafirie și moale de la atâtea spălări.

— Știu că ai îndoieli, îmi spune Sam.

— Sunt bine, îi spun.

— Am făcut ceea ce trebuia.

— Serios?

— Da.

Am trecut la mere și mâinile îmi tremură ușor. Mă holbez la cojile roșii-aurii ce se desprind în spirale lungi. Sper că dacă mă concentrez asupra lor suficient de intens, Sam se va opri din vorbit. Nu funcționează.

— Nu mai poți da timpul înapoi, chiar dacă mergi la poliție, spune ea. Indiferent cât de mult ți-ai dori asta.

Nu e vorba că vreau să merg la poliție. Mă gândesc că trebuie să o fac. Știu de la Jeff că este întotdeauna mai bine pentru un infractor să se predea, decât să fie prins. Polițiștii au totuși o brumă de respect pentru cei care își recunosc faptele. La fel și judecătorii.

— Ar trebui să îi spunem lui Coop, zic.

— Ți-ai ieșit complet din minți?

— Ne-ar putea ajuta.

— Omul e polițist, spune Sam.

— E prietenul meu. Va înțelege.

Cel puțin sper că va înțelege. A spus-o de nenumărate ori, că va face orice să mă protejeze. O fi vorbit adevărul, sau există o limită a loialității lui? La urma urmei, aceea a fost o promisiune făcută lui Quincy pe care credea el că o cunoaște, nu celei care există în realitate. Nu sunt convinsă că e valabil și pentru Quincy care a luat deja două pastile de Xanax de când s-a

întors din parc, în dimineața aceasta. Sau pentru Quincy care fură obiecte strălucitoare ca să se privească în ele. Sau pentru Quincy care a lovit un om până l-a băgat în comă.

— Nu te mai gândi, scumpo, spune Sam. Suntem în regulă. Am scăpat. A trecut.

— Și ești absolut convinsă că nu e nimic în geanta aia care i-ar conduce la noi? o întreb pentru a nu știu câta oară.

— Sunt convinsă, răspunde Sam. Calmează-te.

Cu toate acestea, o oră mai târziu, când scot tarta tatin din cuptor, îmi sună telefonul. Așez tarta pe masă, scot o mănușă de bucătărie și apuc telefonul. Răspund. E o voce de femeie.

— Pot vorbi cu domnișoara Quincy Carpenter?

— La telefon.

— Domnișoară Carpenter, sunt detectiv Carmen Hernandez, de la poliție.

Frica mă îngheață – ca un val subit care mă amorțește. Mă mir că nu am scăpat telefonul din mână. Faptul că reușesc să vorbesc este un miracol în sine.

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă detectiv?

Auzind asta, Sam vine spre mine, cu castronul mare în care amestecă ingredientele în brațe.

— Doresc să știu dacă aveți timp să veniți astăzi până la secție, spune doamna detectiv Hernandez.

Nu mai aud decât pe jumătate ce spune în continuare. Spaima paralizantă care a pus stăpânire pe mine mi-a ajuns la urechi. Cu toate acestea, cuvintele mai importante răsună clar. Ca un târnăcop izbind într-un bloc de gheață.

Central Park. Geantă. Întrebări. Multe întrebări.

— Desigur, spun. Ajung cât pot de repede.

Apelul odată încheiat, strânsoarea de gheață a fricii mă părăsește. Îi ia locul febra încinsă a disperării. Prinsă între îngheț și fierbințeală, reacționez corespunzător, prăbușindu-mă pe podeaua bucătăriei.

PINE COTTAGE, DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU

Se numesc detectivul Cole și detectivul Freemont, deși putea la fel de bine să-i cheme Polițistul Bun și Polițistul Rău. Fiecare juca un rol și o făceau foarte bine. Cole era cel drăguț. Era tânăr – părea că nu împlinise încă treizeci de ani. Lui Quincy îi plăceau privirea prietenoasă și zâmbetul cald, ițit sub o mustață rară, probabil menită să-l facă să pară mai matur. Când s-a așezat picior peste picior, Quincy a văzut că avea șosete verzi, asortate cu cravata. O notă aparte.

Freemont era cel morocănos. Scund, îndesat, chel, avea fălcile ca ale unui buldog. Tremurară ușor când vorbi:

— Avem o nelămurire.

— E mai mult o curiozitate, adăugă Cole.

Freemont îi aruncă o privire iritată.

— Lucrurile nu se leagă, domnișoară Carpenter.

Erau în camera de spital unde Quincy era internată cu dureri mari care o țintuiau la pat. În schimb, reușea să stea în capul oaselor, sprijinită de câteva perne. În brat îi intra acul unei perfuzii, usturimea sâcâitoare, constantă, provocată de acesta distrăgându-i atenția de la vorbele detectivilor.

— Lucrurile? se miră ea.

— Avem niște întrebări, spuse Cole.

— Destul de multe, sublinie Freemont.

— V-am spus deja tot ce știu.

Se referea la ziua care trecuse, când Quincy fusese atât de ametită de analgezicele primite și de durere că nu își mai amintea exact ce le spusese. Știa însă că relatase esențialul. Era sigură de asta.

Cu toate acestea, Freemont o privea încruntat, cu ochii obosiți și roșii. Costumul lui prinsese și vremuri mai bune, cu manșetele acum roase de uzură. O pată uscată de muștar îi împodobea un rever. O fantomă a prânzurilor trecute.

— Nu ne-ați spus prea multe, zise el.

— Nu îmi amintesc prea multe.

— Sperăm că vă veți aminti și alte lucruri, interveni Cole. Vreți să încercați? Pentru mine? V-aș rămâne recunoscător.

Lăsându-se peste perne, Quincy închise ochii încercând să își amintească mai multe din noaptea respectivă. Însă în mintea ei totul era ca o apă întunecată și tulbure.

Își amintea începutul: Janelle ieșind dintre copaci. Sclipirea lamei cuțitului.

Își amintea sfârșitul: fuga ei prin pădure. Creanga care o izbește peste față chiar înainte să fie salvată.

Tot ce se petrecuse între aceste momente însă dispăruse.

Cu toate acestea, încercă. Cu ochii și cu pumnii strânși se scufundă în apa cea întunecată, coborî la adâncime, căutând să-și amintească ceva, oricât de neînsemnat. Nu vedea decât instantanee. Sângele. Cuțitul. Chipul Lui. Nimic substanțial. Erau piese dintr-un puzzle care nu făceau însă nicio trimitere la imaginea de ansamblu.

— Nu pot, spuse Quincy într-un final, deschizând ochii, rușinată de lacrimile pe care le simțea gata să i se rostogolească pe obraji. Îmi pare rău, dar nu pot.

Detectivul Cole o bătu pe braț cu o mână surprinzător de fină. Era mai chipeș chiar și decât polițistul care o salvase. Bărbatul cu ochi albaștri care venise imediat să îi fie alături, după ce plânsese că voia să îl vadă.

— Înțeleg, spuse Cole.

— Eu nu, spuse Freemont, foindu-se în scaunul pliant pe care era așezat și făcându-l să scârțâie. Chiar ai uitat tot ce s-a întâmplat noaptea trecută? Sau vrei să uiți?

— E întru totul de înțeles dacă vrei să uiți, se grăbi Cole să adauge. Ai trecut printr-o încercare cumplită.

— Dar trebuie să înțelegem ce s-a petrecut acolo, continuă Freemont. Nu are sens.

Confuzia puse stăpânire pe gândurile lui Quincy. Simțea cum se apropie o durere de cap. O durere ușoară, pulsatilă, mai enervantă decât cea pe care i-o dădea acul din braț.

— Nu are? spuse ea.

— Atâția oameni morți, spuse Freemont. Toți, cu excepția ta.

— Pentru că polițistul acela l-a împușcat. Luase deja hotărârea să nu îi rostească vreodată numele. Sunt sigură că m-ar fi ucis și pe mine dacă polițistul acela…

— Agentul Cooper, spuse Cole.

— Da. Quincy nu era sigură dacă știa deja asta. Numele nu îi suna

cunoscut. Agentul Cooper. L-ați întrebat ce s-a întâmplat?

— Desigur, spuse Freemont.

— Și ce a spus?

— Că fusese trimis în pădure, în căutarea unui pacient scăpat din Spitalul de Psihiatrie Blackthorn.

Quincy își ținu respirația, așteptând îngrozită să-l audă rostind numele pacientului. El nu o făcu și un val plăcut de ușurare trecu peste ea.

— În timpul căutărilor, agentul Cooper a auzit strigăte venind dinspre Pine Cottage. S-a îndreptat într-acolo, să investigheze, și a dat peste tine.

Quincy retrăi momentul întâlnirii, suprapunându-l peste imaginea celor doi detectivi de lângă patul ei. Surpriza de pe chipul agentului Cooper când văzuse un petic alb pe rochia ei, în dreptul genunchilor, înțelegând că aceasta era roșie de sânge. Ea, poticnindu-se în fuga către el, repetând cuvintele care îi răsunau și acum în mintea suprasaturată de medicamente.

„Sunt morți. Sunt morți cu toții. Iar el este încă acolo”.

Apoi se agățase de el, lipindu-se de el, pătând cu sânge – sângele ei, al lui Janelle, al tuturor – uniforma lui. Amândoi au auzit un zgomot. Un foșnet în desiș la câțiva metri în stânga lor.

El.

Venea către ei printre crengi, agitând brațele, alergând cu picioarele lui subțiri. Coop și-a scos pistolul. A țintit. A tras.

A fost nevoie de trei gloanțe ca să-l răpună. Două în piept, impactul acestora făcându-l să-și agite brațele și mai mult, ca o păpușă abandonată de păpușar. Cu toate acestea, a continuat să vină către ei. Ochelarii îi alunecaseră de pe o ureche și îi atârnau peste față, în diagonală, expunând un ochi mărit de surpriză în momentul în care Coop a tras pentru a treia oară, împușcându-l în frunte.

— Și înainte de asta? întrebă Freemont. Ce s-a întâmplat înainte?

Durerea de cap a lui Quincy se extinse, ocupându-i craniul ca un balon care se umfla, gata să explodeze.

— Sincer, nu îmi amintesc.

— Dar trebuie, spuse Freemont, enervat pe ea pentru o chestiune asupra căreia Quincy nu avea niciun control.

— De ce?

— Pentru că anumite lucruri nu se leagă.

Durerea de cap creștea. Quincy închise ochii și se strâmbă, chinuită.

— Ce lucruri?

— Sincer să fiu, spuse Freemont fără menajamente, nu înțelegem cum de tu ai scăpat cu viață și toți ceilalți au murit.

Atunci a auzit-o Quincy pentru întâia oară – acuzația din vocea lui, ițindu-se printre cuvinte.

— Poți să ne explici? întrebă el.

În momentul acela, ceva în ea s-a rupt. Un acces de furie i-a zguduit pieptul, urmat de un val de neastâmpăr. Balonul din cap a plesnit, făcând-o să rostească vorbe pe care nu avusese nicio intenție să le pronunțe. Vorbe pe care le regretă imediat ce le rosti.

— Poate, spuse ea cu voce înghețată, sunt mai puternică decât au fost ei.

21.

Detectivul Hernandez este genul acela de femeie pe care nu ai cum să nu o admiri, chiar și când o invidiezi. Arată impecabil, de la bluza de culoare maron sub sacoul negru până la pantalonii care cad perfect pe ea și ghetele cu toc mic. Părul de culoarea ciocolatei este prins în coadă, dezvăluindu-i structura osoasă perfectă a feței. Când îmi scutură mâna, o face cu fermitate și căldură. Se preface, într-un mod lipsit de echivoc, că nu îmi observă încheieturile julite.

— Vă mulțumesc că ați venit așa din scurt, spune ea. Promit să nu vă rețin mult.

Respir. Încerc să îmi păstrez calmul. Așa cum m-a învățat Sam să fac, imediat ce m-a cules de pe podeaua bucătăriei.

— Mă bucur să vă fiu de ajutor, îi spun.

Hernandez zâmbește. Pare un zâmbet sincer.

— Grozav.

Suntem în secția de poliție din Central Park. Aceeași de unde eu și Jeff am luat-o pe Sam cu câteva zile înainte, deși acum îmi pare că au trecut ani de atunci. Detectivul mă conduce pe aceleași trepte pe care le-am urcat în noaptea aceea îndepărtată, de fapt-recentă. Ajungem lângă biroul ei care este aproape gol, cu excepția unei fotografii în care apare alături de doi copii și un bărbat cu pieptul lat, cel mai probabil soțul ei.

Mai e și o geantă.

Așezată în mijlocul mesei este geanta pe care eu și Sam am uitat-o în parc. Prezența acesteia nu este o surpriză. Bănuiserăm că geanta era motivul pentru care mă sunase și petrecuserăm tot drumul până la secția de poliție construind o poveste care să explice prezența acesteia – și a noastră – în parc, noaptea trecută. Cu toate acestea, la vederea ei, încremenesc.

Hernandez observă.

— O recunoașteți? mă întreabă.

Îmi dreg vocea înainte să răspund, ca să îmi desprind cuvintele înțepenite în gât ca un os înghițit accidental.

— Da, o aveam cu noi azi-noapte, în parc. Am pierdut-o acolo.

Imediat ce rostesc vorbele îmi doresc să le pot retrage, exact cum își retrage șarpele limba.

— Noi? spune Hernandez. Dumneavoastră și Tina Stone?

Trag aer în piept. Sigur că știe despre Sam și noul ei nume. Nu doar pare deșteaptă, chiar este. Îmi dau seama de asta și îmi piere curajul. Mă simt epuizată, la propriu. Când se așază la birou, mă prăbușesc pe un scaun lângă ea.

— Numele ei real este Samantha Boyd, îi spun cu sfială, făcându-mi griji că o corectez. L-a schimbat în Tina Stone.

— După cele petrecute la Nightlight Inn?

Trag din nou aer în piept. Doamna detectiv Hernandez și-a făcut bine temele.

— Da, răspund. A trecut prin multe. Amândouă am trecut, dar sunt convinsă că știți prea bine.

— E îngrozitor ce vi s-a întâmplat. Amândurora. Mulți nebuni pe lume, nu-i așa?

— Da.

Hernandez zâmbește din nou, de data aceasta cu înțelegere. Apoi deschide geanta și scoate câteva cărți uzate.

— Am găsit geanta de dimineață, spune ea, așezând cărțile pe birou, una peste alta. Am făcut legătura cu domnișoara Stone după ce i-am găsit numele pe una dintre ele. Am identificat-o rapid în evidențele noastre. Se pare că a fost reținută cu câteva nopți în urmă. A atacat un agent de poliție și s-a opus arestării, dacă nu mă înșel.

— A fost o neînțelegere. Îmi dreg iar glasul. Din câte știu, acuzațiile au fost retrase.

— Așa este, răspunde Hernandez, răsfoind o carte. Pe copertă este desenată o femeie-robot înaintând printr-o galaxie purpurie. Dumneavoastră ați venit să o luați de la secție în noaptea aceea, nu-i așa?

— Da. Eu cu prietenul meu, Jefferson Richards. Este apărător din oficiu.

Numele lui aprinde un beculeț în mintea detectivului, îmi zâmbește din nou, de data aceasta forțat.

— Are în prezent un caz interesant, nu-i așa?

Înghit în gol, mulțumită că nu l-am luat pe Jeff cu mine la secție. Mă gândisem să-l chem, evident, dar Sam mă făcuse să mă răzgândesc. Îmi spusese că dacă apar însoțită de un avocat, chiar dacă acesta era iubitul meu, voi trezi imediat suspiciuni. Se dovedește că l-aș fi pus și în fața unui detectiv care nu este încântat că el apără un individ acuzat de uciderea unui alt polițist.

— Nu știu prea multe despre asta, îi răspund.

Hernandez dă din cap înainte să revină la subiectul discuției.

— Dat fiind că nu avem numărul de telefon al domnișoarei Stone, ne-am gândit să discutăm întâi cu dumneavoastră, poate știți unde este. Locuiește cumva la dumneavoastră?

Aș putea să mint, dar nu văd rostul. Am impresia că detectivul cunoaște deja răspunsul la această întrebare.

— Da, îi spun.

— Unde este acum?

— Practic, e afară, mă așteaptă.

Cel puțin așa sper. Deși era cât se poate de calmă, când am plecat de acasă, bănuiesc că se prefăcea, pentru mine. Acum că e singură, mi-o imaginez pe Sam patrulând în fața secției de poliție, terminând de fumat a treia țigară consecutiv și aruncând priviri pe geamurile de la intrare. Îmi trece prin cap și gândul că acum, cu mine aici, ar putea s-o șteargă din nou din oraș, dispărând de pe fața pământului. Sinceră să fiu, nici nu mi-ar părea așa de rău.

— Se pare că e ziua mea norocoasă, spune doamna detectiv Hernandez. Credeți că ar fi de acord să vină să răspundă la câteva întrebări?

— Sigur. Rostesc cuvântul pe un ton ascuțit, aproape ca un țipăt. Cred că da.

Detectivul ridică receptorul, tastează un număr și îi comunică ofițerului de serviciu de la recepție că Sam s-ar putea să fie afară, în fața secției.

— Cere-i să intre și roag-o să aștepte în fața biroului meu, îi spune.

— A intrat în vreo încurcătură? întreb.

— Nici vorbă. Azi-noapte, în parc, a avut loc un incident. Un bărbat a fost bătut grav.

Îmi țin mâinile în poală, mâna dreaptă, cu urme urâte de lovituri, acoperită de mâna stângă, mai prezentabilă.

— Îngrozitor.

— A fost descoperit de dimineață, de un alergător, continuă Hernandez. Era leșinat. Plin de sânge. Dumnezeu știe ce se putea întâmpla dacă nu era găsit la timp.

— Îngrozitor, repet.

— Dat fiind că geanta domnișoarei Stone a fost găsită în apropiere, mă întrebam dacă nu cumva a văzut ceva. Sau dumneavoastră, dat fiind că erați împreună.

— Eram, spun.

— La ce oră?

— Unu. Poate puțin după ora unu.

Hernandez se reazemă de spătarul scaunului și își împreună buricele degetelor cu manichiură impecabilă.

— Cam târziu pentru o plimbare în parc, nu-i așa?

— Așa este, îi răspund. Dar băuserăm. Știți cum e, o noapte a fetelor, în oraș. Și pentru că locuiesc în apropierea parcului, ne-am gândit că e mai rapid să îl traversăm decât să luăm un taxi.

Este alibiul pe care eu și Sam l-am discutat venind încoace. Îmi făcusem griji că poate nu voi fi în stare să o scot la capăt, dar minciunile mi se rostogoleau pe limbă fără pic de ezitare, cu o ușurință care mă uimea.

— Și atunci domnișoara Stone…

— Boyd, o întrerup. Numele ei real este Samantha Boyd.

— Atunci a pierdut domnișoara Boyd geanta?

— De fapt, i-a fost furată.

Doamna detectiv Hernandez arcuiește sprâncenele de o formă perfectă.

— Furată?

— Ne-am oprit pe o bancă pentru ca Sam să fumeze o țigară. Un strop de adevăr într-un râu al minciunilor. În timpul acesta, un individ a trecut în goană, a înșfăcat geanta și a dispărut. Nu am raportat furtul pentru că, așa cum vedeți, nu conținea nimic de valoare.

— Dar de ce o avea cu ea?

— Sam e ușor paranoică, spun eu, continuând șirul minciunilor. Nu pot să o acuz, dat fiind prin ce a trecut. Prin ce am trecut amândouă, la urma urmei. Mi-a spus că o lua cu ea pentru protecție.

Detectivul Hernandez dă din cap.

— Ca o momeală?

Dau la rândul meu din cap.

— Exact. Orice tâlhar vizează lucrurile voluminoase, cum e geanta aceea, scăpând astfel din vedere lucruri cu adevărat de valoare, cum ar fi portofelul.

Hernandez mă privește peste masă, analizând spusele mele, fără să se grăbească cu răspunsul. Pare că numără secundele, așteptând să treacă o bucată de timp suficient de mare cât să încep să îmi fac griji. În cele din urmă, vorbește.

— Ați apucat să îl vedeți pe cel care a furat geanta?

— Nu chiar.

— Deloc?

— Era întuneric, îi spun. Și era îmbrăcat în haine închise la culoare. Avea o geacă pufoasă, cred. Sincer, nu știu. Totul s-a întâmplat extrem de rapid.

Mă las pe spate, ușurată, și, recunosc, chiar mândră de mine. Am livrat impecabil alibiul nostru fals. Atât de convingător că l-am crezut și eu. Apoi însă Hernandez deschide un sertar, scoate o fotografie și mi-o arată.

— E posibil să fie acesta bărbatul pe care l-ați văzut?

Este portretul unui derbedeu. Privire sălbatică. Tatuaj pe gât. Pielea uscată a unui drogat. Același drogat al cărui nas a trosnit la impactul cu fruntea mea. La vederea lui, pentru o clipă, îmi stă inima.

— Da, spun înghițind din nou în gol. El este.

— Acesta este individul care a fost găsit aproape mort de dimineață, spune Hernandez, deși eu știu deja asta. Numele lui este Ricardo Ruiz. Rocky, pe scurt. E un vagabond. Dependent de droguri. Povestea clasică. Polițiștii care patrulează prin parc îl cunosc. Spun că nu era genul care să facă probleme. Nu voia decât un loc unde să doarmă și să-și procure doza necesară.

Mă holbez la fotografie. Acum că știu cum îl cheamă și ce hram poartă, îmi simt inima grea de vină și de remușcări. Nu mă mai gândesc la frica pe care am simțit-o în parc. Nu mă mai gândesc la cuțitul pe care îl avea asupra lui și pe care l-a luat Sam. Nu mă mai pot gândi decât la faptul că i-am făcut rău. Foarte rău. Atât de rău încât s-ar putea să nu își mai revină niciodată.

— Groaznic, reușesc să îngaim. Își va reveni?

— Doctorii spun că e prea devreme să se pronunțe. Dar cineva i-a făcut-o bine de tot, asta e clar. Voi două nu ați văzut nimic suspect? Pe cineva alergând ca și cum fugea de ceva, poate? Sau pe cineva care se comporta ciudat?

— După ce i-a fost furată geanta, Sam și cu mine am părăsit parcul cât am putut de repede. Nu am văzut nimic suspect. Ridic din umeri încruntându-mă totodată, ca pentru a sublinia cât de mult îmi doresc să fiu de ajutor. Îmi pare rău că nu am ce să vă spun.

— Când voi vorbi cu domnișoara Stone – vreau să spun, domnișoara Boyd –, îmi va spune același lucru?

— Desigur, îi spun.

Cel puțin, așa sper. După noaptea trecută, nu mai sunt așa sigură că eu și

Sam suntem pe aceeași pagină.

— Voi două sunteți apropiate, îmi imaginez, spune Hernandez. Ați trecut prin aceleași încercări. Care este numele pe care vi l-a dat presa?

— Eroinele.

O spun cu furie, cu tot disprețul pe care îl pot aduna. Vreau ca detectivul Hernandez să știe că nu mă consider una din ele. Că am depășit momentul, chiar dacă nici eu nu cred asta.

— Exact, acesta este. Detectivul își dă seama ce simt, din tonul meu, și strâmbă din nas, dezgustată. Înțeleg că nu îți place eticheta asta.

— Deloc, îi răspund. Dar presupun că e mai bine decât să ni se spună victime.

— Cum ai vrea să vi se spună?

— Supraviețuitoare.

Hernandez se lasă din nou pe spătarul scaunului, impresionată.

— Și sunteți apropiate, tu și domnișoara Boyd?

— Suntem, spun. E plăcut să ai în preajmă pe cineva care te înțelege.

— Sigur că este. Pare să vorbească serios. Tonul ei e sincer, cred. Deși chipul îi e ușor crispat. Și ziceai că stă la tine?

— Pentru câteva zile, da.

— Așadar, faptul că a mai avut de-a face cu legea nu te deranjează?

Înghit în gol.

— A mai avut? Adică, înainte de situația de acum câteva nopți?

— Presupun că domnișoara Boyd a neglijat să îți spună despre celelalte, zice Hernandez consultându-și notițele. Am făcut niște săpături în trecutul ei recent. Nu cine știe ce. Doar ultimii cinci ani, cam așa. Pe lângă faptul că a fost reținută pentru atacul petrecut cu două nopți înainte de nefericitul accident al lui Rocky, a fost arestată pentru tulburarea liniștii publice, sub influența alcoolului, în New Hampshire, cu patru ani în urmă, o alta în Maine, doi ani mai târziu, și are o amendă neachitată, pentru depășirea vitezei, după o oprire în trafic, luna trecută, în Indiana.

În momentul acela, lumea se oprește în loc. O oprire bruscă, forțată, care face ca totul în jur să se clatine. Mâinile îmi alunecă din poală și mă apuc de marginile scaunului ca și cum mi-e teamă că mă voi prăbuși.

Sam a fost în Indiana.

Luna trecută.

Încerc să zâmbesc către detectivul Hernandez ca să-i arăt că nu sunt surprinsă, că știu tot ce este de știut despre Sam. În realitate, mintea îmi este

inundată de amintiri care se perindă cu repeziciune, ca foile răsfoite ale unui album. Fiecare amintire este o imagine. Strălucitoare. Intensă. Bogată în detalii.

Văd e-mailul Lisei pe ecranul telefonului, strălucind rece în întunericul nopții.

„Quincy, trebuie să vorbim. Este foarte important. Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj”.

Îl văd pe Jonah Thompson apucându-mi strâns brațul, cu chipul crispat.

„E vorba despre Samantha Boyd. Te minte”.

Aud vocea gravă, preocupată, a lui Coop.

„Nu știm de ce este capabilă”.

O văd pe Sam în parc, acoperind cu jacheta ei hainele mele murdare de sânge, conducându-mă lângă apă, spălându-mi mâinile de sânge. Atât de eficientă, de categorică. Văd aceleași haine ale mele ridicate de ea cu un gest firesc.

„Nu îți face griji. Știu ce am de făcut”.

O văd croindu-și drum, înjurând, printre rândurile reporterilor, fără teamă de camerele de filmat, deloc surprinsă când Jonah ne spune că Lisa a fost ucisă. Chipul îi e albit de luminile blițurilor, la fel de livid ca al unui cadavru pe masa de autopsie. Nicio expresie pe chipul ei. Nici tristețe, nici surpriză.

Nimic.

— Domnișoară Carpenter? Vocea detectivului Hernandez ajunge la mine ca de departe, prin foșnetul amintirilor. Sunteți bine?

— Sunt bine, îi răspund. Știu despre toate astea. Sam nu mi-a ascuns nimic.

Așa este. Cel puțin, nu există nimic pe care să îl pot numi fără echivoc minciună. Dar nu a fost nici cu adevărat sinceră. De când a intrat în viața mea, nu mi-a spus mare lucru.

Nu știu pe unde a umblat.

Nu știu cu cine a umblat.

Mai ales, nu am nici cea mai mică idee despre lucrurile teribile pe care e posibil să le fi făcut.

22.

Frigul a revenit în forță în parc, oferind aceeași senzație șocantă pe care o ai la prima scufundare într-un bazin. Schimbarea plutește în aer – senzația de scurgere a timpului. Oficial, a venit toamna.

Din cauza vremii, toată lumea se deplasează cuprinsă de frenezie. Alergători, bicicliști, bone cu cărucioare incredibil de mari. Arată de parcă încearcă să se îndepărteze de un pericol nevăzut, deși se îndreaptă în toate direcțiile. Ca niște furnici care caută să scape cu fuga de pantoful care vine amenințător spre mușuroiul lor.

Eu, în schimb, sunt liniștea întruchipată, afară, lângă peretele de sticlă al secției de poliție. Sam este înăuntru, vorbește cu detectivul Hernandez și sper că îi spune aceleași lucruri pe care i le-am spus și eu. Și, deși par bine mersi așteptând nemișcată, tot ce îmi doresc e să o rup la fugă. Nu acasă, departe de aceasta. Vreau să alerg până ajung la Podul George Washington și să o țin tot așa. Prin New Jersey. Prin Pennsylvania și Ohio. Să dispar în inima țării.

Abia atunci mă voi fi îndepărtat de realitatea a ceea ce am făcut în parc. De crâmpeiele fulgurante, confuze, de amintiri de la Pine Cottage, care se agață de mine ca o cămașă udă. Mai ales, mă voi fi îndepărtat de Sam. Nu vreau să fiu aici când va ieși din secția de poliție. Mi-e teamă de ceea ce voi vedea, ca și cum o singură privire îmi va arăta vinovăția pe chipul ei, la fel de strălucitoare și de evidentă ca rujul ei roșu.

Rămân pe loc, deși picioarele îmi tremură de tensiunea acumulată. Tânjesc după o pastilă de Xanax atât de tare că simt în gură gustul sucului de struguri.

Rămân pentru că s-ar putea să mă înșel în privința lui Sam.

Vreau să mă înșel.

Așadar, era în Indiana când Lisa era încă în viață. Cel mai probabil, drumurile lor nici nu s-au apropiat, darămite să se întâlnească. Indiana e un stat mare, cu multe orașe, nu doar Muncie. Prezența lui Sam acolo nu înseamnă neapărat că a întâlnit-o pe Lisa. Și categoric nu sugerează că ea a ucis-o. Faptul că m-am grăbit să trag această concluzie spune mai multe despre mine decât despre Sam.

Cel puțin asta încerc să îmi spun în timp ce mă ghemuiesc să mă apăr de

frig, cu picioarele zvâcnind, întrebându-mă ce le spune Sam înăuntru despre mine. Au trecut deja douăzeci de minute de când e acolo – mult mai mult decât am stat eu. Îngrijorarea mă străbate ca un fior, agitându-mă, făcându-mă să îmi doresc și mai mult să o rup la fugă.

Smulg telefonul din buzunar și trec cu buricul degetului mare peste ecran. Mă gândesc să îl sun pe Coop și să îmi mărturisesc păcatele, chiar dacă asta înseamnă să îl fac să mă urască. Pe lângă fugă, aceasta e singura soluție logică. Să îmi recunosc faptele. Fie ce-o fi!

Apoi însă o văd pe Sam ieșind pe ușa secției de poliție, zâmbind ca un copil care a scăpat nepedepsit. Zâmbetul ei îmi face inima să tresalte de spaimă. Mă tem că Sam le-a spus adevărul despre cele petrecute astă-noapte. Mai rău, mă tem că bănuiește suspiciunile mele. Că știe instinctiv la ce mă gândesc. Cum mă vede, își dă seama că ceva nu e în regulă. Zâmbetul îi dispare. Apleacă capul într-o parte, studiindu-mă.

— Relaxează-te, scumpo, îmi spune. Am respectat scenariul.

Are geanta cu ea. Îi atârnă pe braț, dându-i un aspect elegant. Mi-o întinde mie, dar fac un pas înapoi. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ea. Ori cu Sam. Păstrez distanța între noi, în timp ce ne îndepărtăm de secția de poliție. Până și mersul e un chin. Trupul meu încă simte nevoia să alerge.

— Hei, spune ea, observând distanța dintre noi. Nu mai ai de ce să fii așa tensionată. I-am spus detectivului Jigodie exact ce am discutat. Ne întorceam din oraș. Eram bete, în parc. Tipul acela a furat geanta.

— Are un nume, spun. Ricardo Ruiz.

Sam mă privește pieziș.

— O, acum nu mai ai probleme să rostești nume?

— Cred că sunt nevoită.

Mă simt datoare să încep să îl rostesc zilnic, ca pe o rugăciune, ca o ispășire a păcatelor. Aș face-o, dacă aș crede că ajută la ceva.

— Ca să ne înțelegem, spune Sam. E în regulă să pronunțăm numele lui, dar nu am voie să spun…

— Să nu cumva!

Vorbele îmi țâșnesc usturătoare și rapide ca o lovitură de bici. Sam clatină din cap.

— La naiba. Chiar ești încordată.

Am tot dreptul să fiu. Un om zace în comă din cauza mea. Lisa a fost ucisă. Iar Sam – Oare? E posibil? – fusese acolo.

— Unde ai fost înainte să vii la New York? o întreb. Și nu-mi spune „pe

ici, pe colo”, vreau informații clare.

Sam tace o clipă. Destul cât să mă întreb dacă sortează printre minciunile din capul ei, alegând pe care să mi-o spună. În cele din urmă, vorbește.

— Maine.

— Unde în Maine?

— Bangor. Ești mulțumită acum?

Nu sunt. Asta nu îmi spune nimic concret.

Ne continuăm mersul, spre sud, pătrunzând tot mai adânc în inima parcului. Aleea e mărginită pe ambele părți de stejari roșii ale căror frunze stau să se scuture. Ghinzile au început deja să cadă și acoperă pământul împrejurul copacilor în cercuri largi, dezordonate. Unele cad chiar când trecem prin dreptul lor. Fiecare atinge solul cu un zgomot înfundat.

— Cât ai stat acolo? o întreb.

— Nu știu. Câțiva ani?

— Și în timpul acesta ai călătorit și în alte locuri?

Sam înalță brațele, făcând geanta să se legene, și rostește cu aroganță.

— O, nicăieri special. Știi tu, doar în Hamptons, peste vară și pe Riviera, în timpul iernii. Monaco este absolut fabulos iarna.

— Sam, vorbesc serios.

— Iar pe mine încep să mă enerveze serios întrebările astea.

Îmi vine să o zgudui atât de puternic încât adevărul să se desprindă din ea și să cadă la pământ, ca ghindele din jurul nostru. Vreau să îmi spună tot. În schimb, reușesc să calmez furtuna de emoții care mă frământă în interior, suficient cât să îi spun:

— Vreau doar să mă asigur că nu există secrete între noi.

— Nu te-am mințit niciodată, Quincy. Niciodată.

— Dar nici nu mi-ai spus întreaga poveste, îi răspund. Nu vreau decât să aflu adevărul.

— Chiar vrei să știi adevărul?

Sam face un semn cu capul către aleea care se așterne înaintea noastră. Abia atunci îmi dau seama cât de mult am mers, de faptul că Sam s-a folosit de distanța pe care am păstrat-o între noi conducându-mă pe nesimțite chiar la locul de unde am fugit noaptea trecută.

Polițiștii au dispărut, luând cu ei și banda reflectorizantă. Singura urmă a prezenței lor acolo este o porțiune de iarbă bătătorită. Culcată la pământ, fără îndoială de agenții de poliție în timp ce căutau dovezi. Cercetez peticul de iarbă, căutând urmele pantofilor detectivului Hernandez.

Pe locul unde a fost găsit Rocky Ruiz, acum sunt lumânări aprinse. Din acelea înalte, din sticlă, cu imaginea Fecioarei Maria pe ele, care se vând cu un dolar în aproape toate magazinele din oraș. Mai e un ursuleț ieftin de pluș cu o inimă în brațe, o pancartă din carton pe care cineva a scrijelit în grabă „Dreptate pentru Rocky”, și un balon umplut cu helium, ținut în loc de o bucată de plastic, pe post de contragreutate, legată la capătul firului.

— Acolo e adevărul, scumpo, spune Sam. Tu ai făcut asta, iar eu te-am acoperit. Puteam să spun totul la poliție, dar n-am făcut-o. Acesta este adevărul pe care trebuie să îl știi.

Nu mai spune nimic altceva. Nici nu e nevoie. Am înțeles cât se poate de limpede.

Sam pornește din nou, tot către sud, îndreptându-se Dumnezeu știe unde. Eu rămân pe loc, țintuită de vină, teamă și oboseală. Nu mai știu când am dormit ultima oară o noapte întreagă. Știu doar că a fost înainte de sosirea lui Sam. Apariția ei mi-a redus odihna la zero. Nu cred că situația se va schimba curând. Contemplu săptămâni de nesomn, cu nopți tulburate de vise populate de Sam, Rocky Ruiz și Lisa imobilizată în timp ce îi sunt tăiate venele.

— Vii? strigă Sam.

Scutur din cap.

— Cum vrei.

— Unde mergi?

— Pe ici, pe colo, îmi răspunde sarcastic. Nu mă aștepta.

Își continuă drumul, privind o singură dată în urmă, către mine. Deși nu a ajuns prea departe, nu îi mai disting trăsăturile. Aceiași nori care au adus răcoarea au acoperit cerul după-amiezii, alungându-i strălucirea, aruncând pe chipul lui Sam și lumini, și umbre.

PINE COTTAGE
9.54 p.m.

În loc să fie sofisticată, așa cum își dorise Janelle, cina festivă a fost fadă și stângace – o pantomimă a unei mese între adulți. S-a turnat vin în pahare. Platourile cu mâncare au trecut de la unul la altul. Toată lumea era atentă să nu își murdărească hainele, dorindu-și să iasă mai repede din rochiile caraghioase și cămășile încheiate incomod până în gât. Joe era singurul care lăsa impresia că se simțea cât de cât în largul lui, în puloverul uzat, fără să știe cât de mult se deosebea de ceilalți.

Atmosfera s-a mai relaxat după cină, când Quincy a adus tortul cu cele douăzeci și șase de lumânări aprinse. După ce a suflat în lumânări, Janelle a folosit același cuțit cu care se tăiase la deget să taie tortul în felii inegale.

Abia apoi a început cu adevărat petrecerea. Cea pe care o amânaseră întreaga zi. A început să curgă băutura. Sticle întregi de alcool au fost turnate în paharele de plastic, roșii, care se împuținau văzând cu ochii. Din iPod-ul și boxele portabile pe care le adusese Craig răsuna muzica. Beyonce. Rihanna. Timberlake. T.I. Aceeași muzică pe care o ascultau și la cămin, doar că acum era mai tare, sălbatică, în sfârșit, dezlănțuită.

Dansau în sufragerie, cu paharele de băutură în mâini, agitându-le, vărsând din ele. Quincy nu bea alcool. Otrava ei era Coca-Cola dietetică. Cu toate acestea nu era deloc inhibată. Dansa alături de ceilalți, învârtindu-se în mijlocul încăperii, înconjurată de Craig, Betz, Rodney. Amy era lângă ea, își izbeau șoldurile, râzând.

Janelle s-a alăturat nebuniei, luând aparatul de fotografiat al lui Quincy să îi facă o poză. Quincy zâmbi, poză, execută o mișcare de dans care îi provocă lui Janelle un acces de râs. Râse și Quincy. Cu muzica răsunând, în timp ce dansa și camera se învârtea cu ei, nu își amintea să se mai fi simțit vreodată atât de bine, de liberă, de fericită. Trăia momentul, dansând cu iubitul ei minunat, alături de prietena ei cea mai bună, bucurându-se din plin de viața de student, așa cum visase dintotdeauna.

După alte câteva cântece, obosiră. Janelle le umplu din nou paharele. Amy și Betz se întinseră pe podeaua sufrageriei. Rodney făcu să apară o pipă și o răsuci deasupra capului, ca pe un steag. Când ieși cu ea pe terasă,

Janelle, Craig și Amy i se alăturară, așteptând să le vină rândul să tragă un fum.

Lui Quincy nu-i plăcea iarba. Încercase o singură dată și atunci tușise, izbucnise în râs, tușise iar. După aceea se simțise amețită și dezorientată, incapabilă să se bucure de starea de exaltare pe care o experimentase. Când ceilalți ieșiră să fumeze, ea rămase în sufragerie, sorbind din paharul cu coca cola în care era convinsă că Janelle turnase pe ascuns niște rom. Betz, care nu ținea la băutură, era și ea acolo, beată după trei pahare de votcă și suc de merișoare.

— Quincy, spuse ea cu respirația duhnind a votcă ieftină, nu trebuie să o faci.

— Ce să fac?

— Să ți-o tragi cu Craig. Betz chicoti ca și cum vorbea urât pentru prima oară în viața ei.

— Poate că vreau să o fac.

— Janelle vrea să o faci, spuse Betz. Mai ales pentru că ar vrea să fie ea în locul tău.

— Betz, te-ai îmbătat. Și vorbești prostii.

Betz însă insista.

— Am dreptate. Știi bine că am dreptate.

Chicoti din nou, un râs pe care Quincy încercă din răsputeri să îl ignore. Însă hohotul lui Betz o însoți până în bucătărie. Era o certitudine în râsul ei, care făcea aluzie la un aspect pe care toată lumea în afară de Quincy părea să îl cunoască.

În bucătărie îl găsi pe Joe; sprijinit de masă, sorbea una din combinațiile îngrozitoare pregătite de Janelle. Tresări la vederea lui. Încă din timpul cinei, fusese atât de tăcut încât aproape uitase că era și el acolo. Se părea că și ceilalți uitaseră. Chiar și Janelle, care îl abandonase ca pe o jucărie, a doua zi de Crăciun.

Însă el era acolo. Privindu-i pe toți prin lentilele murdare ale ochelarilor, urmărindu-i cum beau și dansau. Quincy se întrebă oare ce gândea despre comportamentul lor frivol. Îl făcea fericit? Invidios?

— Dansezi bine, îi spuse el, cu ochii în pahar.

— Mulțumesc? Răspunsul ei sună ca o întrebare, ca și cum îi venea greu să-l creadă. Dacă te-ai plictisit, te duc eu înapoi la mașină.

— E în regulă. Nu cred că e o idee bună să conduci.

— N-am băut, spuse Quincy, deși bănuia din ce în ce mai mult că,

mulțumită lui Janelle, aceea era o minciună. Începea să se simtă ușor amețită. Îmi pare rău că Janelle te-a convins să rămâi. Poate să fie foarte, mmm, convingătoare.

— Mă distrez, îi spuse el, deși părea că în realitate contrariul era adevărat. Ești foarte amabilă.

Quincy îi mulțumi încă o dată, din nou adăugând o inflexiune interogativă la finalul cuvântului. Un semn de întrebare invizibil.

— Și drăguță, spuse Joe, de această dată ridicând privirea din pahar. Cred că ești foarte drăguță.

Quincy îl privi. Cu adevărat. Și făcând asta, Văzu, în sfârșit, ceea ce Janelle păruse să vadă. Era simpatic, într-un fel caraghios. În genul acelor tocilari de prin filme, care se transformă complet imediat ce își dau jos ochelarii. O aură de intensitate îi învăluia prezența timidă, făcându-l să pară de încredere.

— Mulțumesc, îi spuse din nou, de data aceasta sincer, fără semnul de întrebare.

Chiar atunci, ceilalți dădură buzna venind de afară, agitați și înveseliți de iarbă. Rodney o ridică pe Amy pe umeri și o transportă, în țipetele acesteia, în sufragerie. Janelle și Craig se sprijineau unul de celălalt, cu zâmbete amețite pe chip. Brațul subțire al lui Janelle era petrecut peste mijlocul lui Craig și refuză să-l desprindă chiar și când acesta porni spre Quincy. Se ținu după el, cu brațul întins.

— Quincy! spuse ea. Ratezi toată distracția.

Janelle era îmbujorată și transpirată. O șuviță de păr, umedă de sudoare, îi era lipită de frunte. Dând cu ochii de Joe, chipul i se întunecă și își plimbă privirea de la el la Quincy, apoi înapoi la el.

— Aici erai! i se adresă ea lui Joe ca unui prieten regăsit după multă vreme. Te-am căutat!

Îl conduse la unul din fotoliile uzate din sufragerie, înghesuindu-se să încapă amândoi; își ridică picioarele în poala lui.

— Te distrezi? îl întrebă.

Quincy își luă privirea de la ei, întorcând-o spre Craig care se apropia de ea. Și el era beat și amețit de iarbă. Dar nu era un bețivan vesel, ca Betz, sau unul efervescent, ca Janelle. Pe el băutura îl moleșise, dând trupului lui musculos o relaxare pe care Quincy o găsea seducătoare. Își lipi trupul încins de al ei și îi șopti:

— Ai chef de puțină distracție, în noaptea asta?

— Sigur, murmură la rândul ei.

Se simți trasă către hol și nu reuși să ignore privirea critică pe care Betz le-o aruncă în trecere. Când se întoarse să privească în sufragerie, văzu că Janelle era în continuare înghesuită pe scaun lângă Joe, îl mângâia pe păr, prefăcându-se că îi acordă atenție. În realitate, privirea ei urmărea retragerea lui Quincy, strălucind întunecat, fie de satisfacție, fie de gelozie.

Quincy n-ar fi știut să spună.

23.

Oboseala pune stăpânire pe mine cum intru pe ușă. Nu ajung mai departe de canapeaua din sufragerie, pe care mă prăbușesc cu fața în jos și alunec aproape instantaneu în somn. Mă trezesc câteva ore mai târziu, cu Jeff îngenuncheat lângă mine, scuturându-mi umărul.

— Hei, spune el, cu îngrijorare vizibilă. Ești bine?

Mă ridic, cu privirea încețoșată, strângând din ochi în fața luminii strălucitoare a soarelui de amiază care pătrunde pe fereastră.

— Sunt bine. Doar obosită.

— Unde e Sam?

— Afară, îi spun.

— Afară?

— Explorează orașul. Cred că s-a plictisit să stea închisă în casă.

Jeff mă sărută ușor pe buze.

— Un sentiment pe care îl împărtășesc. Ceea ce înseamnă că e cazul să ieșim și noi puțin.

Încearcă din răsputeri să lase impresia că tocmai i-a venit ideea, deși îi recunosc nerăbdarea exersată. Aștepta de câteva zile un moment în care să fim singuri.

Accept, deși nu am cu adevărat chef să ies. Din cauza oboselii și tensiunii, mă dor spatele, umerii și gâtul. Apoi mai e vorba și de blogul meu care riscă amenințător să rămână în urmă față de planul pe care mi l-am făcut. Quincy cea responsabilă ar lua un Advil și și-ar petrece seara recuperând. Însă Quincy cea iresponsabilă are nevoie de o activitate care să-i distragă atenția de la faptul că, în realitate, nu știe nimic despre Sam. De ce este aici. Ce pune la cale. Nici măcar cine este cu adevărat.

Am invitat în casa noastră o necunoscută.

Astfel, am ajuns eu însămi să nu mă mai recunosc. Acum sunt capabilă să bat un om până la sânge, în Central Park, apoi să mint poliția în legătură cu fapta mea. Înainte, eram fericită să îmi petrec timpul cu Jeff și acum ard de nerăbdare să rămân singură.

Afară, soarele apune în spatele nostru. Umbra mi se lungește pe trotuar, înaintea mea, suplă și întunecată. Îmi trece prin cap că am mai multe în comun cu umbra aceea decât cu femeia care îi dă naștere. Mă simt la fel de

lipsită de consistență. Ca și cum, la căderea întunericului, mă voi dizolva devenind una cu neantul.

Mergem câteva străzi până la un bistro franțuzesc despre care spunem că ne place, dar unde venim rar. Și deși e răcoare, ne așezăm la o masă afară, Jeff într-o geacă Members Only la mâna a doua, pe care și-o cumpărase pe când traversa o fază, de altfel scurtă, de pasiune pentru anii ’80, eu într-un pulover cu guler.

Nu vorbim despre Sam. Nu vorbim despre cazul lui. Astfel, nu prea avem despre ce vorbi, în timp ce mâncăm tocănița pe care am comandat-o. Eu nici nu am poftă de mâncare. Mă forțez însă să mănânc. Fiecare înghițitură pare să mi se oprească în gât și nu se dă dusă decât cu vin. Golesc paharul în timp-record.

Când dau să iau carafa, Jeff îmi vede, în sfârșit, mâna.

— Uau, exclamă el. Ce ai pățit?

Acesta este momentul perfect să-i spun tot. Cum aproape am omorât om. Cât de speriată sunt că voi fi prinsă. Cum sunt încă și mai speriată că îmi voi aminti și alte lucruri de la Pine Cottage. Că Sam era în Indiana, când a murit Lisa.

În schimb, afișez un zâmbet larg și o imit impecabil pe mama. Totul e perfect. Eu sunt complet normală. Dacă o cred cu destulă tărie, se va adeveri.

— O, e doar o arsură, îi spun cu indiferență. N-am fost atentă de dimineață și am atins o tavă fierbinte.

Dau să îmi retrag mâna, dar Jeff mi-o ia și studiază cu atenție aspectul juliturilor de pe încheieturi.

— Arată destul de rău, Quinn. Te doare?

— Nu chiar. Doar arată urât.

Încerc iar să îmi retrag mâna, dar Jeff nu-i dă drumul.

— Îți tremură mâna.

— Serios?

Îmi întorc privirea către stradă, prefăcându-mă atrasă de un Cadillac Escalade argintiu care trece pe lângă noi. Nu îl pot privi pe Jeff în ochi. Nu acum, când este preocupat de soarta mea într-un mod atât de drăguț.

— Promite-mi că te duci la doctor, dacă nu trece.

— Sigur, îi spun bine dispusă. Promit.

După aceea, beau și mai mult vin și cer o nouă carafa, înainte ca Jeff să apuce să protesteze. Sinceră să fiu, vinul este exact ce îmi trebuie. Alcoolul,

combinat cu Xanaxul pe care îl luasem imediat ce mă întorsesem din parc, mă relaxează exact cât trebuie. Nu mai simt durerea de spate și din umeri. Abia dacă mă mai gândesc la Sam, Lisa și Rocky Ruiz. Și când mă gândesc, mai beau niște vin până ce gândul dispare.

Pe drumul înapoi spre casă, Jeff mă ține de mâna nerănită. La un semafor, se apleacă să mă sărute și își strecoară limba în gura mea suficient cât să-mi trimită un fior de dorință în tot trupul. Ajunși acasă, continuăm să ne sărutăm în lift, ignorând camera de luat vederi dintr-un colț și gândul că agentul de pază transpirat și umflat probabil ne urmărește pe monitorul de la subsol.

În casă, nici nu intrăm bine și mă las în genunchi, i-o iau în gură și îmi place cum geme, atât de tare încât sunt sigură că îl aud vecinii. Când își lasă o mână pe capul meu, îmi așez mâna peste a lui, făcându-l să apuce o șuviță, sperând că va trage de ea.

Vreau să mă doară. Măcar puțin.

Merit durerea.

Mai târziu, în pat, Jeff mă lasă pe mine să hotărăsc la ce film ne uităm. Aleg *Vertigo*. Când începe genericul, cu spiralele acelea în culori hipnotizante, mă lipesc strâns de Jeff și îl cuprind cu un braț peste piept. Urmărim filmul în tăcere, Jeff moțăind pe aproape întreaga lui durată. Se trezește însă la momentul culminant, când Jimmy Stewart o târăște pe biata Kim Novac pe scările clopotniței, cerându-i să spună adevărul.

— Nu e absolut necesar să plec, spune el, când se termină filmul. La Chicago. Rămân dacă vrei.

— Trebuie să mergi. În plus, nu lipsești mult, nu-i așa?

— Trei zile.

— Vor trece imediat.

— Poți să vii cu mine, spune Jeff. Vreau să zic, dacă vrei.

— Nu vei fi ocupat?

— Teribil de ocupat. Dar asta nu înseamnă că tu nu poți profita de timp. Adori Chicago. Gândește-te la asta – un hotel drăguț, pizza, câteva muzee.

Cu capul pe umărul lui Jeff, îi simt bătăile inimii întețindu-se. Îmi dau seama că s-ar bucura să îl însoțesc. Și eu la fel. Ar fi grozav să ies din oraș, fie și pentru câteva zile. Suficient ca să uit ce am făcut.

Dar nu pot. Nu cu Sam încă în preajmă. Ducându-mă înapoi la locul unde l-am bătut pe Rocky Ruiz, Sam mi-a arătat foarte clar că îmi face o favoare ținându-și gura. O mișcare greșită din partea mea ar tulbura

echilibrul fragil dintre noi. Sam are acum puterea să ne distrugă.

— Și ce facem cu Sam? îi spun. Nu putem să o lăsăm singură.

— Nu e un câine, Quinn. Își poate purta de grijă și singură câteva zile.

— M-aș simți rău. În plus, nu e ca și cum o să mai stea multă vreme pe aici.

— Nu e vorba de asta, spune Jeff. Îmi fac griji pentru tine, Quinn. Ceva nu e în regulă. De când a ajuns aici, ai început să te porți ciudat.

Încep să mă retrag ușor, îndepărtându-mă de el. A fost o noapte atât de plăcută până a început să vorbească.

— Am avut multe pe cap.

— Știu asta. A fost o perioadă îngrozitoare, foarte stresantă pentru tine. Simt însă că mai e ceva. Ceva ce îmi ascunzi.

Mă întind pe spate și închid ochii.

— Sunt bine.

— Juri că îmi spui dacă nu ești?

— Da. Acum, te rog, încetează să mă mai întrebi asta.

— Nu vreau decât să mă asigur că vei fi bine, cât timp sunt plecat, spune Jeff.

— Sigur că voi fi. O am pe Sam.

Jeff se întoarce pe o parte, îndepărtându-se la rândul lui de mine.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

•

Timp de o oră aștept somnul, întinsă pe spate, respirând regulat, repetându-mi că dintr-o clipă în alta voi adormi. Însă gândurile îmi sunt vraiște, agitate, departe de a se potoli. Mi le imaginez ca într-o secvență din *Vertigo,* ca pe niște spirale strălucitoare în continuă mișcare. Fiecare de o altă culoare. Roșu, pentru gândurile legate de moartea Lisei. Verde pentru Jeff și îngrijorările lui. Albastru pentru convingerea lui Jonah că Sam mă minte.

Spirala lui Sam e neagră, abia vizibilă, dat fiind că mișcarea ei se întâmplă în adâncurile întunecate ale minții mele nedormite.

Când se face și ora unu, iar eu tot nu dorm, mă dau jos din pat și ies în hol. Ușa camerei de oaspeți e închisă. Pe sub ea nu se zărește nicio lumină. Poate Sam s-a întors, poate nu. Până și prezența ei a devenit incertă.

Deschid laptopul, în bucătărie. Dacă tot nu dorm, aș putea să mă ocup puțin de blog. În schimb, în loc să tasteze Dulciurile lui Quincy, degetele mă poartă către e-mail. Zeci de mesaje de la reprezentanți ai presei îmi

umplu căsuța de e-mail, unele sosite tocmai din Franța, Anglia, până și din Grecia. Trec peste ele, toate o masă amorfa, și nu mă opresc decât când zăresc o adresă care nu îi aparține unui reporter.

Lmilner75

Deschid e-mailul, deși îl știu pe dinafară. Dacă ar fi să folosesc schema de culori din *Vertigo,* acesta este roz aprins în mintea mea.

„Quincy, trebuie să vorbim. Este foarte important. Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj".

— Lisa, ce s-a întâmplat cu tine? șoptesc. Ce era atât de important?

Deschid o nouă pagină și merg direct la motorul de căutare Google. Scriu numele lui Sam și imediat mă întâmpină grupajul cunoscut de știri despre Nightlight Inn, moartea Lisei și Eroinele. Cu excepția câtorva articole despre dispariția ei, nu găsesc nicio informație concretă despre locurile pe unde ar fi umblat.

Caut apoi Tina Stone și dau peste o avalanșă de informații despre multele, nenumărate femei care poartă același nume. Pagini de Facebook, necrologuri, actualizări de profiluri LinkedIn. Pare imposibil să găsesc ceva despre o anume Tina Stone. Mă face să mă întreb dacă nu cumva Sam știuse asta când își alesese numele. Mă face să mă întreb dacă nu cumva și ea, ca mine acum, descoperise șirul nesfârșit de Tina Stones și se hotărâse să li se alăture știind că se va pierde cu ușurință printre ele.

Mă întorc la e-mailul Lisei.

„Quincy, trebuie să vorbim. Este foarte important. Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj".

În timp ce îl recitesc, vorbele lui Jonah Thompson se amestecă cu rândurile mesajului, transformându-l.

„Este vorba despre Samantha Boyd. Te minte".

Mă pregătesc de o nouă căutare pe Google, când aud un zgomot în spatele meu. Ca o tuse înfundată. Sau scârțâitul discret al podelei. Apoi, brusc, cineva e lângă mine, chiar în spatele meu. Trântesc capacul laptopului și mă întorc. O văd pe Sam, tăcută și nemișcată în întunericul din bucătărie. Brațele îi atârnă pe lângă trup. Pe chip nu i se citește nimic.

— M-ai speriat, îi spun. Când te-ai întors?

Sam ridică din umeri.

— De când stai aici?

O nouă ridicare din umeri. Poate a fost acolo în tot acest timp, poate abia a ajuns. Nu voi ști niciodată.

— Nu poți să dormi?

— Nu, răspunde Sam. Tu?

Ridic din umeri. Și eu pot să fac jocul ăsta.

Colțurile buzelor îi tresar ușor, ca și cum se abține să nu zâmbească.

— Am ceva ce ar putea ajuta.

Cinci minute mai târziu, stau pe patul ei, cu o sticlă de Wild Turkey în poală, încercând să-mi controlez tremurul mâinilor în timp ce Sam îmi face unghiile. Oja e neagră și lucioasă – o pată minusculă de petrol la capătul fiecărui deget. Se potrivește cu cojile juliturilor mele care acum au căpătat culoarea ruginii.

— Îți vine bine culoarea, spune Sam. Îți dă o notă de mister.

— Cum se numește?

— Moartea Neagră. Am luat-o de la Bloomingdale's.

Dau din cap, cunoscătoare. A șterpelit-o.

Se scurg câteva minute în tăcere. Apoi, din senin, Sam spune:

— Suntem prietene, nu-i așa?

Aceasta este încă una din întrebările ei tip Matrioșkă. Răspunzi la una, răspunzi la toate.

— Sigur, îi răspund.

— Bun, spune ea. Asta e bine, Quinn. Adică, imaginează-ți ce ar însemna să nu mai fim prietene.

Încerc să-i citesc expresia de pe chip. Nimic. Complet inexpresivă.

— Ce vrei să spui?

— Păi, acum știu atâtea despre tine, rostește ea încet. Știu de ce ești capabilă. Știu ce ai făcut. Dacă nu am fi prietene, sunt atâtea lucruri pe care le-aș putea folosi împotriva ta.

Mâinile mele, între ale ei, se încordează. Îmi vine să le smulg și să fug din cameră, cu unghiile pe jumătate făcute, brăzdate cu negru. În schimb, o privesc lung, afectuos, sperând să o conving de sinceritatea mea.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Suntem prietene pe viață.

— Bun, răspunde Sam. Mă bucur.

Din nou, se așterne tăcerea. Vreme de cinci minute. La capătul acestora, Sam îndeasă pensula în sticla cu ojă, zâmbește și spune:

— Gata.

Părăsesc încăperea înainte ca oja să se fi uscat, apucând ciudat clanța cu palmele. În hol, suflu peste unghii, să le usuc mai repede, până ce devin niște coji lucioase. Apoi mă îndrept către dormitor, mă asigur rapid că Jeff

doarme, și mă strecor în baie.

Nu mă deranjez să aprind lumina. E chiar mai bine pe întuneric. Mă întind pe podea, cu spatele drept și umerii lipiți de gresia rece. Apoi formez numărul lui Coop, pe care îl știu pe dinafară.

Sună de câteva ori până răspunde. Vocea îi este grea de somn.

— Quincy.

Îi aud vocea și mă simt mai bine.

— Coop, îi spun. Cred că am intrat într-o încurcătură.

— Ce fel de încurcătură?

— Ceva din care nu cred că pot să mai ies.

Aud foșnetul îndepărtat al cearceafurilor când Coop se ridică în capul oaselor. Îmi trece prin minte că poate nu e singur. E foarte posibil să doarmă cineva lângă el, noapte de noapte, doar că eu nu știu.

— Mă îngrijorezi, îl aud. Spune-mi ce se petrece.

Însă nu pot. Aceasta este partea cea mai cumplită din toată situația. Nu îi pot vorbi despre bănuielile mele în legătură cu Sam, fără să îi spun ce lucru îngrozitor am făcut. Sunt inseparabile, împletite.

— Nu e o idee bună, îi spun.

— Vrei să vin acolo?

— Nu. Am vrut doar să te aud. Și să aflu dacă ai vreun sfat pentru mine.

Coop își drege glasul.

— E greu să îți dau vreun sfat când nu știu despre ce e vorba.

— Te rog, îi spun.

La capătul firului e un moment de tăcere. Mi-l imaginez pe Coop coborând din pat, începând să se îmbrace în uniformă, gata să vină și să mă ajute, indiferent dacă vreau sau nu. În cele din urmă, vorbește:

— Tot ce pot să îți spun este că, dacă ești într-o situație dificilă, cel mai bun lucru este să încerci să îi faci față pe loc.

— Și dacă nu pot?

— Quincy, ești mai puternică decât crezi.

— Nu sunt, îi spun.

— Ești un miracol și tu nici nu îți dai seama, spune Coop. Cele mai multe fete, în locul tău, ar fi murit în noaptea aceea, la Pine Cottage. Tu nu ai făcut-o.

În minte îmi răsare crâmpeiul acela tulburător și terifiant de amintire, din parc. Cu El. Ghemuit pe podeaua de la Pine Cottage. De ce mi-am amintit tocmai imaginea aceea?

— Asta e doar pentru că tu m-ai salvat, îi spun.

— Nu, spune Coop. Erai deja pe cale să te salvezi singură. Așa că, indiferent în ce încurcătură te afli, sunt convins că vei găsi o cale să ieși din ea.

Dau din cap, deși știu că nu mă vede. O fac pentru că mă gândesc că s-ar bucura să mă vadă.

— Mulțumesc, îi spun. Iartă-mă că te-am trezit.

— Să nu îți ceri niciodată scuze pentru că îmi ceri ajutorul, spune Coop. De aceea sunt aici.

Știu asta. Și îi sunt nespus de recunoscătoare.

După ce termin discuția cu el, rămân pe loc, cu telefonul în mână. Îl privesc, holbându-mă cu ochii mijiți la ecranul aprins, la ora afișată în capătul de sus, urmărind minutele cum se scurg unul după altul. După alte unsprezece minute, știu ce am de făcut, deși numai gândul îmi întoarce stomacul pe dos.

Caut în telefon unul dintre mesajele primite de la Jonah Thompson. Îi răspund, forțându-mă la fiecare literă pe care o scriu.

„vreau să vorbim. parcul bryant. 11.30 fix”.

24.

E dimineață, târziu.

Parcul Bryant.

Liniștea dinainte de ora prânzului, când lumea iese la masă. Câțiva angajați din clădirile de birouri dimprejur încep să își facă apariția, părăsindu-și posturile de lucru puțin mai devreme. De pe locul unde aștept, la umbra Bibliotecii Publice New York, îi urmăresc cu privirea, invidiindu-i pentru prieteniile dintre ei, pentru viețile lor lipsite de griji.

E o dimineață senină, deși destul de rece. Frunzele care acoperă aleile și-au schimbat culoarea în aur stins. Împrejurul copacilor, peticele de iederă se pregătesc deja de iarnă.

Îl zăresc pe Jonah de partea cealaltă a parcului – o claie de păr deschis la culoare săltând prin mulțime. E îmbrăcat ca la o primă întâlnire. Cămașă ecosez. Sacou sport cu batistă în buzunarul de la piept. Pantaloni grena cu manșetele răsucite. Nu poartă șosete, deși aerul de octombrie e tăios. Ce ticălos fandosit!

Eu sunt îmbrăcată în hainele pe care le-am purtat și ieri, pentru că am fost prea obosită să caut haine curate. Discuția cu Coop m-a liniștit cât să reușesc să dorm puțin, dar cele cinci, șase ore de somn nu au fost suficiente să alunge oboseala acumulată în ultima săptămână.

Când ajunge lângă mine, Jonah zâmbește și-mi spune:

— Am pus pariu cu un coleg, pe zece dolari, că nu vii.

— Felicitări, îi spun. Ai câștigat zece dolari.

Jonah clatină din cap.

— Eu am zis că nu vii.

— Ei bine, iată-mă.

Nu fac niciun efort să îmi ascund oboseala. Vorbesc ca cineva serios afectat de lipsa somnului sau pe care îl încearcă o durere cumplită de cap. În realitate, sufăr de amândouă. Durerea s-a localizat imediat îndărătul ochilor mei, făcându-mă să privesc printre pleoapele strânse către Jonah, care spune:

— Și acum, ce urmează?

— Acum ai un minut să mă convingi să nu plec.

— Bine, spune privindu-și ceasul. Însă înainte să încep, vreau să te

întreb ceva.

— Sigur că vrei.

Jonah se scarpină în cap fără să-și clintească un fir de păr. Probabil petrece ore întregi aranjându-se. Ca o pisică, mă gândesc. Sau ca maimuțele acelea care se pigulesc tot timpul.

— Chiar nu îți amintești de mine? întreabă el.

Mi-l amintesc pândind în fața blocului meu. Îmi amintesc că am vomitat peste pantofii lui. Categoric îmi amintesc că el este cel care mi-a spus adevărul teribil despre moartea Lisei Milner. În afara acestor momente, nu îmi amintesc nimic despre Jonah Thompson, lucru pe care îl înțelege din pauza lungă pe care o fac.

— Nu îți amintești, conchide el.

— Ar trebui?

— Am fost colegi de facultate, Quincy. La cursul de psihologie.

Asta da surpriză, mai ales că ar însemna că Jonah are cu cel puțin cinci ani mai mult decât i-am dat. Sau se înșală amarnic.

— Ești sigur? îl întreb.

— Foarte sigur, îmi răspunde. Amfiteatrul Tamburro. Stăteam pe rândul din spate. Deși locurile nu erau fixe sau ceva.

Îmi amintesc amfiteatrul Tamburro. O sală expusă curentului, care cobora abrupt. Locurile erau dispuse ca pe stadion, genunchii celui de pe rândurile din spate ajungând la câțiva centimetri de ceafa celui din față. După prima săptămână, toată lumea se așeza mai mereu în același loc. Al meu era în spate, spre stânga.

— Îmi pare rău, îi spun. Nu îmi aduc aminte.

— Eu însă te țin bine minte, spune Jonah. De multe ori mă salutai, înainte să înceapă ora, când te așezai în bancă.

— Serios?

— Da. Erai foarte prietenoasă. Îmi amintesc că păreai fericită, tot timpul.

Fericită. Sincer, nici nu mai știu când a folosit cineva ultima oară cuvântul acesta ca să mă descrie.

— Aveai o colegă, continuă Jonah. Care întârzia mai tot timpul.

Vorbește despre Janelle, care se strecura în sală după începerea orei, de multe ori mahmură. De câteva ori, a adormit în timpul orei, cu capul pe umărul meu. După aceea, îi împrumutam notițele mele.

— Erați prietene, spune el. Cred. Poate mă înșel. Îmi aduc aminte că vă certați des.

— Nu ne certam, îi spun.

— Ba da. Aveați o dinamică pasiv-agresivă. Ca și cum vă prefăceați a fi prietene, dar în realitate abia vă suportați.

Nu îmi amintesc nimic din toate acestea, ceea nu înseamnă însă că Jonah nu spune adevărul. După câte se pare, lucrurile acelea s-au petrecut suficient de des încât el să își amintească.

— Era cea mai bună prietenă a mea, rostesc în șoaptă.

— O, Doamne, exclamă Jonah, prefăcându-se lamentabil că abia acum face legătura. Sunt sigură că știa dinainte. Două fete care stăteau mereu una lângă alta în clasă și, după un weekend de octombrie, niciuna nu mai vine la școală. Nu trebuia să vorbesc despre asta.

Așa e, n-ar fi trebuit și i-aș zice vreo două, dacă nu m-ar durea îngrozitor capul și n-aș vrea să schimbăm subiectul cât mai repede.

— Acum că am stabilit că nu mă ajută memoria, a venit timpul să îmi spui de ce sunt aici, îi comunic. Minutul tău începe acum.

Jonah intră direct în subiect, ca un vânzător presat de timp. Bănuiesc că e obișnuit cu asta. Vorbește cu ușurința dată de experiență.

— Ai fost foarte clară când ai spus că nu vrei să vorbești despre ceea ce ți s-a întâmplat. Înțeleg și accept asta. Acum nu este vorba despre situația ta, Quincy, deși știi bine că îți stau la dispoziție, dacă te hotărăști vreodată să discutăm și asta. Acum este vorba despre Samantha Boyd și situația ei.

— Ai spus că mă minte. În legătură cu ce?

— Ajung și acolo, spune el. Acum însă vreau să îmi spui ce știi tu despre ea.

— De ce te interesează Sam atât de mult?

— Nu doar pe mine, Quincy. Trebuia să fi văzut interesul pe care l-a generat articolul acela despre voi două. Traficul pe internet a fost stupefiant.

— Dacă mai aduci o singură dată vorba despre articolul ăla, am plecat.

— Iartă-mă, spune Jonah, înroșindu-se ușor la baza gâtului. Mă bucur să văd că este măcar puțin rușinat de faptele lui. Să revenim la Sam.

— Vrei să îți dau detalii picante despre ea, îi spun.

— Nu, spune el, tonul ridicat cu care răspunde confirmându-mi bănuiala. Vreau doar să îmi spui ceea ce știi despre ea. Gândește-te că mă ajuți să îi alcătuim un portret.

— Îți voi spune lucrurile acestea oficial sau neoficial?

— Aș prefera oficial, răspunde Jonah.

— Păcat. Încep să fiu iritată. Durerea de cap se intensifică, trimițându-mi

impulsuri de neastâmpăr în picioare. Hai să ne plimbăm.

Pornim către Sixth Avenue, îndepărtându-ne de bibliotecă. Tot mai mulți oameni au invadat parcul, umplând aleile și pândind un loc liber pe băncile de la marginile acestora. Jonah și cu mine ne trezim împinși unul către altul, mergând umăr lângă umăr.

— Oamenii vor să afle mai multe despre Sam, spune el. Cum este. Unde s-a ascuns în tot acest timp.

— Nu s-a ascuns. Nu știu de ce, dar încă simt nevoia să o apăr. De parcă ar ști dacă nu o fac. A vrut să ducă o viață discretă.

— Unde?

Aștept o secundă înainte să-i răspund, întrebând-mă dacă e înțelept să o fac. Dar pentru asta sunt aici, nu? Deși îmi tot repet că nu.

— Bangor, Mâine.

— De ce a renunțat, dintr-odată, la discreție?

— A vrut să mă cunoască, după sinuciderea Lisei Milner, spun dându-mi seama imediat de greșeală. Vreau să spun, uciderea Lisei.

— Și ai ajuns să o cunoști?

Mă gândesc la Sam făcându-mi unghiile cu ojă. „Suntem prietene, nu-i așa?”

— Da, răspund.

Un cuvânt atât de simplu. Doar două litere. Care cuprinde atât de multe înțelesuri. Da, am ajuns să o cunosc pe Sam, așa cum și ea a ajuns să mă cunoască pe mine. Știu, totodată, că nu am încredere în ea. Și sunt destul de convinsă că și ea simte la fel în legătură cu mine.

— Și ești sigură că nu vrei să ne dezvălui ceea ce știi despre ea? întreabă Jonah.

Am ajuns în dreptul meselor de ping-pong din parcul Bryant – unul din acele lucruri pe care numai în New York le poți găsi. Ambele mese sunt ocupate, una de un cuplu de asiatici în vârstă, cealaltă de doi funcționari tipici care, cu nodurile cravatelor slăbite, trimit mingea de la unul la celălalt. Îi privesc un moment, încercând în același timp să formulez un răspuns potrivit pentru Jonah.

— Nu e atât de simplu, îi răspund.

— Știu un lucru care te-ar putea face să te răzgândești, îmi spune el.

— Ce vrei să spui?

E o întrebare stupidă. Știu ce vrea să spună. Marea minciună pe care Sam mi-o servește. Faptul că Jonah știe lucruri pe care eu nu le știu mă irită peste

măsură.

— Spune-mi odată ce știi, Jonah.

— Aș vrea, Quincy, spune el scărpinându-se iar în cap. Aș vrea tare mult. Dar jurnaliștii buni nu se grăbesc să dezvăluie ceea ce știu surselor care nu cooperează. Adică, dacă vrei ca eu să îți spun un secret extrem de important, trebuie să îmi dai și tu ceva în schimb.

Vreau să plec mai mult decât oricând. Știu că asta ar trebui să fac. Să îi spun lui Jonah să mă lase în pace și să pornesc spre casă, apoi să dorm, am mare nevoie să dorm. Însă la fel de mare nevoie am și să știu cu ce mă minte Sam. O nevoie e mai puternică decât cealaltă.

— Tina Stone, îi spun.

— Cine este?

— E numele pe care îl folosește Samantha Boyd. Și l-a schimbat cu ani în urmă ca să scape de oameni ca tine. În felul acesta a reușit să ducă o viață discretă, atâta timp. Teoretic, Samantha Boyd nu mai există.

— Mulțumesc, Quincy, spune Jonah. Voi face niște săpături în viața Tinei Stone.

— Să îmi spui ce afli.

Nu e o rugăminte. Jonah încuviințează cu o mișcare scurtă din cap.

— Desigur.

— Acum e rândul tău. Spune-mi ce știi.

— Are legătură cu articolul pe care am promis să nu-l mai pomenesc. Mai precis, cu fotografiile care l-au însoțit.

— Ce e cu ele?

Jonah trage adânc aer în piept și ridică mâinile, declarându-și nevinovăția înainte de a vorbi.

— Nu uita, eu sunt doar mesagerul, rostește, în cele din urmă. Te rog, nu mă ucide.

25.

Sam e în bucătărie, cu șorțul de bucătărie pe ea, zici că e Betty Crooker, nu altceva. Zici că e oricine altcineva în afară de ticăloasa prefăcută care este de fapt. Când intru, e aplecată deasupra unui castron, amestecând niște ouă într-un morman de zahăr și făină.

— Trebuie să vorbim, îi spun.

Nu își ridică privirea din castron.

— Într-un minut.

Mă grăbesc să ajung lângă ea. Într-o secundă, castronul zboară de pe masă pe podea. O dâră de aluat îi marchează traseul, de pe blatul de lucru, de-a lungul bufetului, pe podea, până la castronul însuși.

— Quinn, ce mama naibii? exclamă Sam.

— Exact la asta mă gândeam și eu, Sam. Ce mama naibii?

Se sprijină de masă și mă privește cu băgare de seamă. Apoi înțelege. Știe exact la ce mă refer.

— Ce ți-a spus, mai exact?

— Tot.

Știu tot. Cum s-a dus la redacție, la Jonah Thompson, a doua zi după ce s-a aflat de moartea Lisei Milner. Cum i-a spus cine este și că venise la New York să mă vadă. Cum la întrebat dacă era interesat să obțină o fotografie de milioane.

— Când ai venit la mine, știai că el era acolo, la pândă, îi spun. Tu ai plănuit totul. Tu ai vrut să apărem pe prima pagină.

Sam nu se clintește, stă cu picioarele bine înfipte în podeaua bucătăriei, aluatul risipit adunându-se lângă una din ghetele ei.

— Da, răspunde. Și?

Apuc o spatulă de pe masă și o arunc. Se izbește de peretele de lângă fereastră, apoi cade lăsând în urmă un cocoloș mic de aluat. Nu mă simt mai bine.

— Îți dai seama ce prostie ai făcut? Oamenii au văzut fotografiile acelea. Mulți oameni. Străini care acum știu cine suntem. Știu unde locuiesc.

— Am făcut-o pentru tine, spune Sam.

Izbesc cu palma în masă. Nu vreau să aud nimic.

— Taci!

— Serios, am crezut că te va ajuta.

— Taci!

Sam tresare și sprâncenele desenate cu creionul i se arcuiesc îngrijorător.

— Trebuie să știi de ce am făcut-o.

În dreapta mea e un carton de ouă în care mai sunt câteva. Apuc unul.

— Taci…

Oul zboară către Sam, care se ferește din calea lui, și se sparge de dulapul din spatele ei.

— …naibii…

Arunc încă unul. Ca pe o grenadă. Cu o mișcare rapidă din încheietură. Când acesta ajunge lângă castronul de pe podea, ridic alte două și le arunc unul după altul.

— …odată!

Ambele ouă ajung pe șorțul lui Sam. Explozii necontrolate de mâzgă galbenă, care o fac să se retragă spre masă, mai mult de surpriză decât de viteza loviturilor. Întind mâna după celelalte, dar Sam se repede înainte, patinând pe podeaua alunecoasă. Smulge cartonul de ouă trântind restul pe podea.

— Mă lași să îți explic? strigă la mine.

— Știu deja ce ai făcut! îi răspund strigând la rândul meu. Ai vrut să mă înfurii! Și aproape am ucis un om! Îți ajunge? Ce vrei să mai fac?

Sam mă apucă de umeri și mă scutură.

— Vreau să te trezești odată! Te-ai ascuns în tot acest timp.

— Tu vorbești? Nu eu am dispărut. Nu eu sunt cea care nu i-a spus nici măcar mamei ei că e în viață.

— Nu asta am vrut să spun.

— Dar ce ai vrut să spui, Sam? Aș vrea ca măcar o singură dată să reușesc să te înțeleg. Am încercat, dar nu pot.

— Încetează să te mai prefaci că ești altcineva! Sam începe să arunce și ea cu lucruri. Mai e un castron pe masă, pe care îl ia și îl trântește de podea. Acesta se rostogolește într-un colț unde rămâne învârtindu-se o vreme. Te porți ca o tipă perfectă, care duce o viață perfectă, făcând prăjituri perfecte. Dar nu ești așa, Quinn, și tu știi asta.

Mă împinge către mașina de spălat vase și mânerul acesteia mă împunge în spate, la baza șirei spinării. O împing și eu și o trimit înapoi alunecând prin amestecul de făină și ouă de pe podea.

— Nu știi nimic despre mine, îi spun.

Sam mă împinge din nou, de data izbindu-mă de blatul mesei.

— Ba sunt singura care știe. Ești o luptătoare. Una care ar face orice ca să supraviețuiască. Exact ca mine.

Mă zvârcolesc, încolțită.

— Nu sunt deloc ca tine.

— Ești o blestemată de Eroină, spune Sam. De aceea am mers la Jonah Thompson. Ca să nu te mai poți ascunde. Ca să te ridici, în sfârșit, la înălțimea numelui pe care ți l-ai câștigat.

Fața ei e atât de aproape de a mea încât nu mai pot respira. Prezența ei e ca un foc care consumă oxigenul din încăpere. O îmbrâncesc din nou, făcându-mi destul loc să mă întorc. Cu o mână caut bâjbâind să apuc ceva de pe masă, orice. Lovesc niște căni de măsurat. O lingură îmi alunecă din mână pe podea. În cele din urmă, degetele mele apucă ceva și mă întorc către ea, agitând obiectul din mână, împungând aerul cu el.

Sam țipă și se retrage clătinându-se. Alunecă și se sprijină de ușa unui dulap.

Mă îndrept către ea, auzind ca prin ceață cum îmi repetă numele neîncetat. Sunetul vine către mine estompat și de departe, ca din adâncurile unui puț.

— Quinn!

De data aceasta este atât de puternic încât zguduie dulapurile. Suficient de puternic încât străpunge pâcla de furie care m-a învăluit.

— Quincy, spune Sam din nou, de data aceasta abia șoptit. Te rog!

Îmi plec privirea.

În mână țin un cuțit.

E înclinat, lama întoarsă spre tavan, reflectând lumina lustrei într-o explozie de scântei.

Îl las să cadă, cu mâna străbătută de furnicături.

— N-am vrut să fac asta!

Sam e ghemuită pe podea, cu genunchii atingând bretelele șorțului. Nu se oprește din tremurat. Parcă are o criză.

— Nu voiam să te rănesc, îi spun cu lacrimile în gât. Jur!

Părul îi acoperă fața. Îi văd buzele roșii, vârful nasului, un ochi privind printre șuvițele de păr către mine, strălucitor și îngrozit.

— Quincy, spune Sam. Cine ești cu adevărat?

Scutur din cap. Sincer, habar nu am.

26.

Târâitul soneriei alungă tăcerea care a coborât în bucătărie. Interfonul. E cineva la ușă. Când apăs butonul aparatului de lângă ușă, o voce de femeie se ridică până la mine din stradă.

— Domnișoara Carpenter?

— Da?

— Bună, Quincy, rostește din nou vocea. Sunt Carmen Hernandez. Îmi cer iertare că vin neanunțată, dar am nevoie să îmi acorzi câteva minute.

Peste câteva momente, doamna detectiv Hernandez e în sufragerie, la fel de elegantă, într-un sacou gri peste o bluză roșie. Când se așază, brățara de la mână zornăie. Pe lanțul de argint atârnă vreo douăsprezece pandantive rotunde. Un cadou aniversar din partea soțului, mă gândesc. Sau poate este un cadou pe care și l-a făcut singură, sătulă să îl mai aștepte din partea lui. Oricum ar fi, e drăguță. Quincy cea îndrăzneață ar încerca să o fure. Mă imaginez privind pandantivele și văzând douăsprezece versiuni ale mele.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? întreabă știind bine că așa este. Bucătăria e accesibilă vederii din holul de la intrare către sufragerie. E un dezastru de aluat și ouă sparte. Chiar dacă n-a apucat să vadă asta, ne vede pe mine și pe Sam, într-o dezordine totală, acoperite de făină și de resturi de ou, așezate în fața ei.

— Nu, îi răspund. E în regulă.

— Ești sigură? Pari agitată.

— A fost o zi din acelea. Îi zâmbesc plină de viață. Cu toată gura. Mama ar fi mândră de mine. Știți cum degenerează uneori lucrurile în bucătărie.

— La noi gătește soțul meu, răspunde Hernandez.

— Sunteți norocoasă.

— De ce ați venit, doamnă detectiv? întreabă Sam, vorbind pentru prima oară de când s-a auzit soneria interfonului. Și-a dat părul peste urechi, descoperind complet vederii un chip împietrit.

— Mai am câteva întrebări referitoare la atacul asupra lui Rocky Ruiz. Nimic grav. Îmi fac doar datoria.

— V-am spus deja tot ce știm. Încerc să par relaxată. Chiar încerc. Cu toate acestea un tremur de îngrijorare răzbate din spatele fiecărui cuvânt. Nu avem nimic de adăugat.

— Sunteți sigure?

— Da.

Brățara doamnei detectiv zornăie din nou, când bagă mâna în buzunar de unde scoate un carnețel pe care îl răsfoiește.

— Ei bine, avem doi martori care pretind altceva.

— O? spun eu.

Sam nu zice nimic.

Hernandez notează ceva în carnețel.

— Unul din ei este un prostituat care își face veacul în Ramble. Numele lui e Mario. Un polițist în haine civile l-a ridicat noaptea trecută. Lucru deloc surprinzător. A fost acuzat de prostituție de nenumărate ori. Când polițistul la întrebat pe Mario dacă a văzut ceva, în noaptea în care

Rocky a fost atacat, acesta a spus că nu. A menționat însă că văzuse ceva neobișnuit cu o noapte înainte. Două femei pe o bancă. În jurul orei unu dimineața. Una din ele fuma. Spune că i-a dat și lui o țigară.

Mi-l amintesc. Tipul arătos, în geacă de piele. Când vorbește despre el simt cum mă cuprinde neliniștea, pe bună dreptate. Sam a vorbit cu el. Ne-a văzut fețele.

— I-am cerut să le identifice pe cele două femei, continuă Fernandez. Sunteți voi.

— De unde a știut că suntem noi? întreabă Sam.

— V-a recunoscut din ziar. Presupun că știți că ați apărut pe prima pagină a ziarelor, acum câteva zile.

Îmi țin mâinile pe genunchi, unde Hernandez nu le poate vedea. Amândouă sunt strânse încordat în pumni. Cu cât vorbește mai mult, cu atât strâng mai tare.

— Mi-l amintesc, spun eu. A venit la noi când stăteam în parc.

— La ora unu dimineața?

— E ilegal? întreabă Sam.

— Nu. Doar neobișnuit. Hernandez își apleacă capul către noi. Mai ales că ați fost acolo două nopți la rând.

Mă dor brațele de la pumnii strânși în poală. Încerc să le relaxez deget cu deget.

— V-am spus de ce eram acolo, spun eu.

— Băuserăți în oraș, corect? spune Hernandez. La fel și în noaptea în care v-a văzut Mario, gigoloul?

— Da, ciripesc eu.

Sam și cu mine ne privim una pe alta. Hernandez notează din nou ceva, taie ostentativ ceea ce scrisese și scrie altceva.

— În regulă, spune apoi. Să vorbim acum și despre cel de-al doilea martor.

— O altă cocotă masculină? întreabă Sam.

Detectivul Hernandez nu e amuzată. Se încruntă către Sam și spune:

— Un om fără adăpost. Acesta a vorbit despre Rocky Ruiz cu unul dintre polițiștii care au făcut cercetări în parc. A zis că a văzut două femei lângă bazinul acela modern, unde se joacă copiii cu bărcuțele. Care a apărut și într-o carte, dacă nu mă înșel. Le-am citit-o copiilor mei. Povestea unui șoricel?

— Stuart Little, spun eu, fără să îmi dau bine seama de ce.

— Exact. E un loc frumos. Omul acela fără adăpost așa pare să creadă. Uneori, doarme pe o bancă acolo. Însă în noaptea în care Rocky a fost bătut, spune că a fost alungat de cele două femei. L-au surprins privindu-le în timp ce una spăla mâinile celeilalte, în apa lacului. A spus că una din ele părea să sângereze.

Nu îndrăznesc să întreb dacă i le-a descris pe aceste femei. Sigur a făcut-o.

— Voi două vă potriviți descrierii lui, spune Hernandez. Așa că îmi permit să presupun că erați chiar voi. Îmi explică vreuna din voi ce anume s-a petrecut acolo?

Își așază mâinile pe masă, cea cu brățara deasupra celeilalte. Pe sub masă, pumnii mei sunt tari ca niște pietre. Bulgări de cărbune presați până devin diamante. Presiunea face coaja de pe una din articulațiile degetelor mele să plesnească. Simt sângele cum mi se scurge între degete.

— A fost exact ceea a părut, spun eu torcând minciuna pe loc. Vorbele îmi ies pe gură fără efort. Când plecam din parc, m-am împiedicat. Mi-am julit mâna. Sângera destul de rău, așa că ne-am dus lângă bazin să mă spăl.

— Asta s-a întâmplat înainte sau după ce v-a fost furată geanta?

— Înainte, spun.

Hernandez mă fixează cu privirea. Sub coafura ei perfectă și sacoul elegant e o tipă foarte dură. Probabil a fost nevoită să muncească din greu ca să ajungă unde este. Mai din greu decât orice bărbat, asta e sigur. Pun pariu că au subestimat-o cu toții.

Însă la fel am făcut și eu și iată unde ne aflăm.

— Interesant, spune ea. Prietenul nostru fără adăpost nu își amintește să

fi văzut vreo geantă.

— Noi…

Fără să înțeleg de ce, mă opresc imediat. Minciuna dispare ca un fir de sare care mi se topește pe limbă.

Hernandez se apleacă spre noi, aproape prietenește, pregătindu-se de o discuție ca între fete.

— Ascultați, doamnelor. Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, în parc. Poate că Rocky și-a pierdut cumpătul. Poate a încercat să vă rănească și ați ripostat un pic prea dur. Dacă așa stau lucrurile, este în interesul vostru, al amândurora, să mărturisiți.

Se retrage, atitudinea prietenoasă a luat sfârșit. Brățara atinge masa când întinde iar mâna să ia carnețelul.

— Înțeleg de ce ați ezita să mărturisiți. Omul e în comă. Situația e gravă. Vă promit că nu vă voi judeca. Nu înainte de a avea tabloul complet. Hernandez își consultă notițele și privește către Sam. Domnișoară Stone, voi ignora problemele dumneavoastră anterioare cu legea.

Spre meritul ei, Sam nu reacționează. Chipul ei este imaginea stăpânirii de sine. Însă îmi dau seama că pândește reacția mea. Lipsa acesteia îi spune tot ce trebuie să știe.

— Vreau să fie clar că niciunul dintre incidentele acelea nu va afecta felul în care vei fi tratată, continuă Hernandez. În situația în care oricare din voi se hotărăște să se predea, desigur.

— Nu o vom face, spune Sam.

— Mai gândiți-vă. De cealaltă parte a mesei, Hernandez se ridică, își așază carnețelul sub braț, făcând brățara să zornăie. Discutați între voi. Dar nu întârziați prea mult. Cu cât trece timpul, cu atât situația se agravează. O, și în cazul în care una din voi – înțelegeți – a făcut-o, rugați-vă ca Rocky Ruiz să iasă din comă. Pentru că dacă mă trezesc cu un caz de ucidere din culpă, orice se poate întâmpla.

•

Imediat ce Hernandez pleacă, Sam îmi comunică:

— Nu spunem nimic.

— Trebuie, răspund eu.

Rămânem în sufragerie, pradă unei liniști ametitoare, insuportabile. Prin ferestre pătrunde lumina, aurind firele de praf care plutesc deasupra mesei. Neîndrăznind să ne privim una pe cealaltă, ne uităm la ele ca oamenii în așteptarea furtunii. Cu nervii întinși și teamă nerostită.

— De fapt, nu trebuie, rostește Sam. Își încearcă norocul. Nu are nimic concret împotriva noastră. Nu este ilegal să te plimbi noaptea prin parc.

— Sam, există martori.

— Un vagabond și un gigolo care n-au văzut, de fapt, nimic.

— Dacă mărturisim acum, ne va arăta clemență. Va înțelege.

Nici eu nu cred ce spun. Detectivul Hernandez nu are nici cea mai mică intenție să ne ajute. Este doar o femeie foarte isteață, care își face datoria.

— Iisuse, exclamă Sam. A mințit, Quinn.

Se așterne din nou tăcerea. Contemplăm dansul firelor de praf.

— De ce nu mi-ai spus că ai fost în Indiana? o întreb.

În sfârșit, Sam mă privește. Chipul îi este străin, inscrutabil.

— Nu vrei să vorbim despre asta, scumpo. Crede-mă.

— Am nevoie de răspunsuri, îi spun. Vreau adevărul.

— Singurul adevăr pe care trebuie să îl știi este că ceea ce s-a întâmplat în parc este în întregime vina ta. Eu încerc să te salvez.

— Minținд?

— Păstrându-ți secretele, răspunde Sam. Știu prea multe despre tine acum, mai multe decât crezi.

Se ridică să plece de lângă masă. Mișcarea declanșează în mine o serie de întrebări ca o avalanșă, una mai arzătoare decât cealaltă.

— Ai întâlnit-o pe Lisa? Ai fost la ea acasă? Ce altceva îmi ascunzi?

Sam se întoarce cu spatele, cu părul negru fluturând, acoperindu-i chipul. Imaginea ei deblochează o amintire similară. Atât de șterșă încât pare amintirea unei amintiri.

— Sam, te rog…

Părăsește sufrageria în tăcere. O clipă mai târziu, aud ușa de la intrare cum se închide în urma ei.

Rămân pe loc, prea obosită ca să mă mișc, temându-mă că dacă mă ridic, mă voi prăbuși. Felul în care Sam m-a privit înainte să iasă îmi joacă în fața ochilor, iar și iar, măcinându-mă. L-am mai văzut undeva. Sunt convinsă.

Dintr-odată, îmi amintesc și mă reped la laptop. Mă conectez la Facebook și accesez profilul Lisei. Alte mesaje de condoleanțe îi umplu pagina. Sunt sute. Le ignor și merg direct la fotografiile ei. O găsesc imediat pe cea pe care o caut – Lisa cu o sticlă de vin în mână, cu o expresie fericită.

„E vremea pentru vin! LOL!”

Studiez femeia din planul îndepărtat. Pata întunecată care m-a fascinat de

prima dată când am văzut-o. Mă zgâiesc la fotografie ca și cum prin puterea voinței voi face imaginea să devină clară. Tot ce pot face este să mijesc ochii, încercând să îmi tulbur vederea asemenea obiectului din imagine și sperând că în felul acesta, ambele se vor limpezi. Funcționează, până la un punct. În marginea îndepărtată a petei întunecate se distinge o zonă albă. Și pe ea, un strop roșu.

Ruj.

Rujul lui Sam.

Intens ca sângele.

La vederea lui, trupul îmi e cuprins de un freamăt interior. Mă simt ca și cum am fost legată de învelișul exterior ai unei petarde și străbat văzduhul, scânteind până când vom exploda.

27.

Când Jeff ajunge acasă de la serviciu, bucătăria e curată și bagajul meu făcut. O valiză. O geantă de mână. Rămâne în ușa dormitorului nostru clipind ca în fața unei vedenii.

— Ce faci?

— Merg cu tine, îi spun.

— La Chicago?

— Mi-am cumpărat biletul online. Același zbor, dar nu avem locuri alăturate.

— Ești sigură? întreabă Jeff.

— A fost ideea ta.

— Așa este. Dar hotărârea ta e subită. Cum rămâne cu Sam?

— Chiar tu ai spus că poate sta singură câteva zile, îi reamintesc. Nu e un cățel, mai știi?

Adevărul este că mi-aș dori să plece până ne întoarcem, în liniște. Fără scandal. Ca un scorpion atât de grăbit să se retragă încât uită să înțepe.

Jeff, în timpul acesta, privește în jurul lui ca pentru ultima oară și spune:

— Să sperăm că mai găsim ceva aici, când ne întoarcem.

— Am eu grijă, îi spun.

•

Sam se întoarce târziu, mult după ce eu și Jeff ne-am culcat. În dimineața următoare, înainte să pornim spre aeroport, îi bat în ușă. După câteva bătăi și niciun răspuns, deschid încet ușa și privesc. Sam e în pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Se zvârcolește prin somn, vălurind așternuturile.

— Nu, geme ea. Te rog, nu!

Mă grăbesc să ajung lângă pat și o scutur de umăr. Se ridică brusc în capul oaselor, abia apuc să mă feresc.

— Ce se întâmplă? întreabă.

— Un coșmar, îi răspund. Aveai un coșmar.

Sam se holbează la mine, vrând parcă să se convingă că nu fac parte din visul cel urât. Arată ca o femeie abia salvată de la înec – roșie la față și cu părul ud. Șuvițele îi sunt lipite de obrajii transpirați în fire lungi ca niște alge. Se scutură chiar, ca pentru a îndepărta excesul de apă.

— Uau, exclamă ea. A fost unul cumplit.

Mă așez pe marginea patului, ispitită să o întreb ce a visat. A fost Calvin Whitmer și chipul lui acoperit de sac? Sau altceva? Poate a fost Lisa, sângerând în cada de baie. Dar Sam mă fixează cu privirea, înțelegând că se întâmplă ceva.

— Jeff și cu mine plecăm pentru câteva zile, îi spun.

— Unde?

— Chicago.

— Mă dai afară? Nu îmi permit să plătesc o cameră la hotel.

— Știu, îi spun cu voce calmă, neschimbată. Trebuie să am grijă ce vorbesc, să nu spun ceva ce ar putea-o supăra. Este vital. Poți să rămâi aici cât suntem plecați. Să ai grijă de casă, într-un fel. Să gătești ceva, dacă ai chef.

— Mi-ar plăcea, spune Sam.

— Putem avea încredere în tine?

O întrebare inutilă. Firește că nu am încredere în ea. Acesta este și motivul pentru care plec cu Jeff la Chicago. Ca să o las în urmă.

— Sigur.

Scot din buzunar banii pe care îi pregătisem chiar înainte să intru. Două bancnote șifonate de câte o sută de dolari. I le întind.

— Uite niște bani de buzunar, îi spun. Să îți iei de mâncare sau să mergi la un film. Ce vrei tu.

Este o mită, iar ea o știe. Freacă hârtiile între ele și spune:

— Cei care au grijă de casă nu primesc o compensație? Știi tu, pentru că au grijă de lucruri. Să nu se întâmple ceva.

Deși a formulat enunțul ca pe o întrebare rezonabilă, simt trădarea ca pe o palmă. Îmi vine în minte prima ei noapte la noi, când Jeff a întrebat-o dacă a venit pentru bani. Ea a negat, iar eu am crezut-o. Acum însă încep să cred că acesta este singurul motiv pentru care se află aici. Nopțile petrecute vorbind, gătitul împreună, prietenia ei – toate acestea au avut un singur scop.

— Cinci sute e bine? o întreb.

Sam evaluează încăperea. Simt cum face calcule în cap, estimând valoarea fiecărui obiect.

— O mie sună mai bine, răspunde.

Strâng din dinți.

— Desigur.

Merg să îmi iau geanta și scriu un cec pe numele Tina Stone, pe care îl

datez cu ziua următoare celei în care eu și Jeff ar trebui să ne întoarcem. Sam nu zice nimic la vederea datei, împăturește cecul și-l așază lângă banii de pe noptieră.

— Vrei să mai fiu aici, când vă întoarceți? întreabă.

— Asta este decizia ta.

Sam zâmbește.

— Chiar este, nu-i așa?

•

În avion, vecinul meu, care călătorește singur, a fost amabil să schimbe locul cu Jeff permițându-ne să stăm împreună. În timpul decolării, Jeff mi-a luat mâna și a strâns-o ușor.

La sosire, după ce ne cazăm, avem o după-amiază și o noapte la dispoziția noastră. Stânjeneala de acum două nopți, când absența lui Sam se făcuse simțită ca lipsa unui braț, a dispărut. Ne plimbăm pe străzile din jurul hotelului și tensiunea acumulată în săptămâna ce a trecut se topește în briza care adie dinspre lacul Michigan.

— Mă bucur că ai venit, Quinn, spune Jeff. Știu că azi-noapte nu a părut așa, dar vorbesc serios.

Când îmi întinde mâna, o accept cu bucurie. Îmi e de ajutor să-l știu de partea mea. Mai ales având în vedere ceea ce voiam să fac.

Pe drumul înapoi spre hotel, suntem amândoi atrași de o rochie din vitrina unui magazin. E alb cu negru, strânsă cu cingătoare la brâu și cu fusta amplă, ca modelele Dior din anii ’50.

— Direct din avionul de la Paris, spun eu, citând-o pe Grace Kelly în *The Rear Window*. Crezi că se va vinde?

Jeff se bâlbâie, imitându-l pe Jimmy Stewart.

— Păi, vezi tu, asta va depinde de preț.

— Un chilipir, la o mie o sută de dolari, îi răspund în stilul lui Grace Kelly.

— Rochia asta ar trebui listată la bursa de valori. Jeff abandonează jocul, redevenind el însuși. Și cred că tu ar trebui să o cumperi.

— Serios? spun redevenind, la rândul meu, eu însămi.

Jeff afișează un zâmbet larg.

— A fost o săptămână dificilă. Meriți ceva drăguț.

În magazin, sunt ușurată să aflu că prețul rochiei este puțin mai mic decât evaluarea mea în stilul lui Grace Kelly. O ușurare și mai mare îmi aduce descoperirea că e măsura potrivită. O cumpăr pe loc.

— O astfel de rochie merită un eveniment pe măsură, spune Jeff. Cred că știu locul potrivit.

Ne îmbrăcăm pentru cină, eu – în rochia cea nouă, Jeff – în cel mai elegant costum al lui. Mulțumită recepționerului hotelului, reușim să facem o rezervare târzie la cel mai extravagant și mai scump restaurant din oraș. La îndemnul lui Jeff, ne răsfățăm cu meniul de degustare alcătuit din nouă feluri, acompaniat de o sticlă de Cabernet Sauvignon. La desert luăm un sufleu de ciocolată atât de bun încât îl implor pe chef să îmi dea rețeta.

Întorși la hotel, îmbătați de vin și de împrejurimi, suntem jucăuși și senzuali. Îl sărut încet în timp ce îi desfac nodul de la cravată și mătasea aspră îmi alunecă printre degete. Jeff îmi deschide rochia, fără grabă. Mă înfior când îmi trage fermoarul rochiei de-a lungul spatelui, făcându-mă să mă cambrez.

Când rochia atinge podeaua, respirația i s-a accelerat. Îmi prinde brațele, un pic cam dur. În privire îi citesc dorința. O agresivitate pe care nu am mai văzut-o de mult, îl transformă într-un străin, periculos și imprevizibil. Îmi amintește de toți studenții aceia atletici, duri și indiferenți, cu care m-am culcat în facultate, după Pine Cottage. Care nu se temeau să îmi smulgă chiloții și să mă aplece peste pat. Cărora nu le păsa cine eram sau ce voiam.

Tremur din tot trupul. Situația e promițătoare. De asta am nevoie.

Apoi dispare, dispoziția piere cu ușurința cu care cravata lui Jeff îmi alunecă printre degete. Îmi dau seama că a trecut abia când suntem pe pat și Jeff e în mine, redevenit, dintr-odată, același Jeff înnebunitor de atent. Întrebându-mă cum mă simt. Întrebându-mă ce vreau.

Vreau să înceteze să îi mai pese de nevoile mele.

Vrea să tacă și să facă ce vrea.

Nimic din toate astea nu se întâmplă. Partida de sex se încheie ca de obicei – cu Jeff epuizat și eu întinsă pe spate, cu un nod de insatisfacție în stomac.

Jeff face un duș și revine în pat proaspăt și trandafiriu.

— Ce ți-ai propus să faci mâine? mă întreabă cu voce îndepărtată, aflat deja în drum spre tărâmul viselor.

— Atracțiile obișnuite. Institutul de Artă. The Bean[7]. Poate și alte cumpărături.

— Frumos, mormăie Jeff somnoros. O să te distrezi.

— Pentru asta am venit, spun eu, când, de fapt, nu este așa.

Distracția nu are nicio legătură cu motivul pentru care mă aflu acolo.

Nici Jeff nu are. Când el era în duș, spălându-și trupul de sudoarea și mireasma sexului monoton, eu eram la telefon, rezervam o mașină.

De dimineață, pornesc spre Indiana să aflu, în sfârșit, niște răspunsuri.

28.

Între Chicago și Muncie sunt cam 370 km, pe care îi parcurg atât de rapid pe cât îmi permite mașina închiriată, un Camry. Scopul meu este să ajung acasă la Lisa și să încerc să aflu ceva – orice – înainte să mă întorc, seara, în oraș. Este o călătorie lungă, cam șapte ore cu totul, dar dacă mă mișc repede, sunt șanse să mă întorc la timp, astfel încât Jeff să nu afle nimic.

La dus, scot un timp destul de bun, nu mă opresc decât o dată, la un magazin pe I-65. Unul din acele magazine dezolante, comune, care vor să te convingă că fac parte dintr-un lanț. Dar imaginea e cusută cu ață albă. Dozele murdare de suc, plăcile scofâlcite de pardoseală, rafturile cu reviste deocheate înfășurate în folie transparentă de plastic. Cumpăr o sticlă cu apă, un baton de cereale și o pungă de sărățele. Micul dejun al campionilor.

Pe tejghea e o cutie cu brichete argintii. Când vânzătorul, care pare drogat, e ocupat să deschidă un fișic proaspăt de monede pentru casă, iau una și o strecor în buzunar. Mă vede, zâmbește și îmi face cu ochiul.

Apoi mă întorc la mașină și estimez ora după direcția piezișă a razelor soarelui pe întinderea de asfalt. Peisajul care mă întâmpină dincolo de geamurile mașinii e rural și sărac. Casele au pereți din șipci și verande înclinate. Kilometri întregi de lanuri de porumb, cu tulpinile reduse la cotoare, se perindă în viteză. Indicatoarele semnalizează direcția către orașe mici cu nume exotice, înșelătoare. Paris. Brazilia. Peru.

Când soarele e deasupra mea, ca un ochi necruțător de jar, conduc deja pe străzile din Muncie în căutarea adresei pe care Lisa mi-o dăduse, în caz că aveam să-i scriu vreodată.

O găsesc pe o stradă liniștită, înțesată de case cu curți și paltini. Casa Lisei este de departe mai frumoasă decât celelalte, cu obloanele vopsite recent și mobilier de grădină curat pe prispa din fața casei. În mijlocul curții îngrijite se înalță un răsad circular de flori, din mijlocul căruia răsare, ca o ciupercă gigantică, o fântână pentru păsări, din fibră de sticlă.

O berlină cu însemnele sindicatului poliției pe bara din spate e parcată pe alee. Categoric, nu e mașina Lisei.

Las mașina pe stradă și mă privesc în oglinda retrovizoare, asigurându-mă că par de încredere și curioasă, nu scrântită și indiscretă. La hotel,

avusesem grijă să aleg un rând de haine care să satisfacă delicatul echilibru între o ținută de zi și una de doliu. Blugi de culoare închisă, o bluză vinețiе și balerini negri.

Mă îndrept spre ușa de la intrare pe aleea pietruită care taie curtea în două. Apăs butonul soneriei și din adâncurile casei răsună ecoul acesteia.

Îmi răspunde o femeie îmbrăcată într-un ansamblu monocromatic, alcătuit din pantaloni de culoarea cafelei și tricou polo bej. Înaltă și slabă, în tinerețe cred că semăna cu Katherine Hepburn. Acum însă, riduri fine îi împresoară ochii căprui. Mă face să mă gândesc la un Okie[8] dintr-o fotografie de Walker Evans – slabă, înăsprită, obosită până în măduva oaselor.

Știu cine este.

Nancy.

— Cu ce te pot ajuta? mă întreabă cu o voce tăioasă ca vânturile de la câmpie.

Nu m-am gândit deloc la ce voi face sau ce voi spune. Nu mă interesase decât să ajung la destinație. Acum că sunt aici, habar nu am ce trebuie să fac în continuare.

— Bună, spun. Sunt…

Nancy dă din cap.

— Quincy. Știu.

Îmi privește degetele, cu unghiile vopsite neglijent cu negru. Mâna mea dreaptă, cu juliturile uscate, ca arse de soare, îi atrage atenția. O strecor cât mai adânc în buzunar.

— Ai venit la înmormântare? mă întreabă.

— Credeam că a fost înmormântată deja.

— Mâine.

Ar fi trebuit să îmi dau seama că înmormântarea avea să fie întârziată. Fusese, pe de o parte, autopsia, apoi raportul acela foarte important, de analiză toxicologică.

— Lisa se gândea mult la voi amândouă, spune Nancy. Știu că și-ar dori să participi.

Cum și-ar dori și reprezentații presei, care vor sosi cu sutele, punctând cu clicurile aparatelor lor de fotografiat versetele Psalmului 23.

— Nu cred că este o idee bună, îi spun. Mă tem că voi fi un element perturbator.

— În cazul acesta, ce-ar fi să îmi spui de ce ești aici. Nu sunt vreun

geniu, dar știu că Muncie nu e chiar la o aruncătură de băț de New York.

— Am venit să aflu mai multe despre Lisa, îi spun. Sunt aici pentru amănunte.

•

Casa Lisei, în interior, este ordonată și deprimantă. Suprafața cea mai întinsă e ocupată de sufragerie, camera de zi și bucătărie, care sunt deschise, formând o singură încăpere vastă. Pereții sunt acoperiți cu lambriuri din lemn, care fac spațiul să pară demodat și stătut. Este casa unei văduve bătrâne, nu a unei femei de patruzeci și doi de ani.

Nu văd niciun semn că acolo s-a petrecut o crimă. Nu sunt polițiști prelevând amprente, nici criminaliști încruntați culegând dovezi cu penseta dintre fibrele covorului. Toate acestea s-au întâmplat deja, acum se așteaptă rezultatele investigației.

Stive de cutii din carton – unele desfăcute, altele încă strânse – aglomerează sufrageria din care câteva articole au fost deja îndepărtate. Pe capetele prăfuite ale meselor se văd urmele locurilor ocupate cândva de vaze și alte vase decorative.

— Familia Lisei m-a rugat să încep să-i împachetez lucrurile, spune Nancy. Nu vor să mai pună piciorul aici. Nu pot spune că nu-i înțeleg.

Ne așezăm în jurul mesei ovale din sufragerie. În fața ei, pe masă, e un suport din plastic. Presupun că este locul unde se așeza Lisa, la masă. O masă aranjată pentru o singură persoană. Vorbim în timp ce sorbim ceai din cești ornate cu trandafiri roz.

Numele ei întreg este Nancy Scott. A lucrat ca polițist în Indiana, vreme de douăzeci și cinci de ani, deși la anul pe vremea asta va fi, probabil, la pensie. Este singură, nu a fost căsătorită niciodată, are doi ciobănești germani care sunt, la rândul lor, câini polițiști pensionați.

— M-am numărat printre primii care au intrat în cămin, spune ea. Și am fost prima persoană care și-a dat seama că Lisa nu era moartă, ca toți ceilalți. Toți colegii mei – și, cu excepția mea, toți erau bărbați – au aruncat o privire în jur și au presupus ce era mai rău. Și eu la fel, cred. O, era înfiorător. Sângele. Era efectiv peste tot.

Se oprește, amintindu-și cu cine vorbește. Îi fac semn să continue.

— Imediat ce am privit-o pe Lisa, mi-am dat seama că trăia. Nu știam dacă avea să supraviețuiască, dar cumva a făcut-o. După aceea, mi-a devenit dragă. Era o luptătoare.

— Și în felul acesta v-ați apropiat?

— Lisa și cu mine eram apropiate în felul în care sunteți tu și Frank.

Frank. E derutant să aud că i se spune așa. Pentru mine el e Coop.

— Știa că poate să mă sune oricând, spune Nancy. Că eram la dispoziția ei să o ascult și să o ajut oricum puteam. O situație de genul acesta este foarte delicată. Trebuie să-i faci să înțeleagă că pot conta pe tine, fără să fii prea insistent. Trebuie să păstrezi o oarecare distanță. E mai bine așa.

Mă gândesc la Coop și la toate barierele invizibile pe care le-a ridicat între noi. Mereu salutând cu un gest din cap, niciodată îmbrățișându-mă. Nu a venit la mine acasă decât atunci când nu a mai avut de ales. Probabil Nancy i-a ținut același discurs cu privire la păstrarea distanței. Nu pare genul de femeie care își ține părerile pentru ea.

— Abia în ultimii cinci-șase ani am devenit ceea ce se poate numi prietene, spune ea. I-am cunoscut și familia. Mă invitau de Ziua Recunoștinței, la petreceri aniversare.

— Par să fie oameni de treabă, spun eu.

— Sunt. Și trec printr-o încercare teribilă, acum, desigur. Durerea asta nu-i va părăsi cât trăiesc.

— Și tu? o întreb.

— O, sunt furioasă. Nancy ia o gură de ceai. Buzele i se strâng, iritate de ceaiul fierbinte, apoi se destind într-o linie dură. Știu că ar trebui să fiu tristă, și sunt. Însă mai mult decât tristă, sunt teribil de furioasă. Cineva a luat-o pe Lisa de lângă noi. După câte a îndurat.

Știu exact ce vrea să spună. Moartea Lisei e ca o înfrângere. O Eroină a fost, în sfârșit, învinsă.

— Ai bănuit de la început că e ceva necurat la mijloc?

— Sigur că da, spune Nancy. Știam că Lisa nu s-ar sinucide. Nu după ce s-a luptat din răsputeri să supraviețuiască și a făcut atât de multe, în ciuda a ceea ce i s-a întâmplat. Eu sunt cea care a cerut analiza toxicologică, conflict de interese sau nu. Și am avut dreptate. I-au găsit medicamentele acelea în sânge, dar niciun flacon în toată casa. Abia apoi au studiat urmele lăsate de cuțit, deși la asta trebuia să se uite în primul rând.

— Când am vorbit cu toții la telefon, spuneai că nu există suspecți. S-a schimbat situația?

— Nu, răspunde Nancy.

— Dar în privința motivelor?

— Tot nimic.

— Pare că nu mai ai vreo speranță că-l vor prinde pe cel care a făcut

asta.

— Pentru că nici nu am, răspunde Nancy cu un oftat. Când idioții aceia și-au dat seama despre ce era vorba, era prea târziu. Scena crimei fusese compromisă. De mine, cu cutiile acelea. De rude și prieteni de-ai Lisei. Noi toți am umblat pe aici, aducând cu noi Dumnezeu știe ce.

Se apleacă înainte, privind către masă.

— În tot acest timp, urma aceea de vin a stat acolo. Urma paharului despre care nimeni nu și-a dat seama că lipsea. Ucigașul Lisei l-a luat cu sine. Probabil e făcut țăndări acum, pe marginea unui drum. Aruncat din mersul mașinii.

Mâinile mele se odihnesc pe masă, cu palmele deschise. Le retrag repede.

— Au căutat deja amprente, spune Nancy. Nu au găsit nimic. La fel în baie, pe cuțit, pe telefonul Lisei. A șters toate urmele.

— Și niciunul dintre prietenii ei nu știe nimic? întreb.

— Au întrebat în jur. Dar e greu. Lisei îi plăceau oamenii. Era foarte sociabilă.

E cât se poate de evident că Nancy dezaprobă atitudinea Lisei. Rostește cuvântul ca pe ceva neplăcut.

— Crezi că n-ar fi trebuit să fie? o întreb.

— Cred că era mult prea încrezătoare. Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat, voia mereu să-i ajute pe cei aflați la nevoie, în special pe fete. Pe cele cu probleme.

— Ce fel de probleme?

— Aflate în situații de risc. Care aveau probleme cu părinții. Sau care încercau să scape de un iubit violent. Lisa le lua la ea, avea grijă de ele, le ajuta să se pună pe picioare. Eu am văzut asta ca pe o încercare de acoperi golul din viața ei, lăsat de noaptea aceea, în cămin.

— Gol? spun eu.

— Lisa nu prea se vedea cu bărbați, spune Nancy. Nu avea încredere în ei, pe bună dreptate. Ca majoritatea fetelor, probabil visase cândva să se căsătorească, să aibă copii, să fie mamă. Ziua aceea, în cămin, i-a răpit acest vis.

— Așadar, nu a avut nicio relație?

— Nu chiar, spune Nancy. Niciuna care să devină o relație serioasă. Cei mai mulți bărbați o părăseau când aflau ce i se întâmplase.

— Ți-a vorbit de vreunul dintre ei? Poate unul care o hărțuia? Sau de

probleme cu vreuna dintre fetele cu care se împrietenea?

Sam. La ea mă gândesc. I-a vorbit oare Lisa vreodată despre Samantha Boyd?

— Nu mi-a spus nimic. Nancy își termină ceaiul. Mă privește, sperând să fac la fel și să plec. Cât rămâi în oraș, Quincy?

Mă uit la ceas. E unu și un sfert. Dacă vreau să fiu înapoi în Chicago înainte ca Jeff să bănuiască ceva, pe la două și jumătate ar trebui să plec.

— Mai am o oră. Privesc în jur, la camera pe jumătate împachetată și la cutiile goale sprijinite de perete. Ai nevoie de ajutor?

29.

Mă ofer să adun lucrurile din dormitorul Lisei, în timp ce Nancy continuă în sufragerie. E de acord, deși ezită, neștiind dacă poate să aibă încredere în mine sau nu. Apoi însă îmi întinde două cutii.

— Nu pierde vremea să faci vreo selecție, îmi spune, arătându-mi drumul către hol. Familia ei va face asta. Noi doar eliberăm locul.

Când rămân singură, traversez încet holul, privind în fiecare cameră.

Prima este un dormitor de oaspeți, cu mobilă puțină și de o curățenie impecabilă. Intru și îl străbat plimbându-mi degetul peste dulapul de haine, pe pat, pe noptieră. Nici urmă de Sam, deși mi-o imaginez fumând în cadrul ferestrei, exact așa cum probabil face în apartamentul meu, chiar în acest moment.

Mă întorc în hol și fac o pauză în dreptul sălii de baie, în această încăpere refuz să intru. Mă simt ca și cum aș invada o criptă. În plus, se vede destul de bine și din hol. De la chiuvetă până la cada de baie și la vasul de toaletă, sala de baie e scăldată într-un albastru deschis; din loc în loc, se văd urmele pulberii de aluminiu folosite la căutarea de amprente. Mă holbez înfiorată la cada de baie.

Acolo a murit Lisa.

Mă gândesc la ea, zăcând acolo, înconjurată de apa tulbure, trandafirie. Apoi mă gândesc la Sam, stând în ușă, ca mine acum. Privind. Asigurându-se că treaba ia sfârșit.

Când nu mai suport să privesc cada, mă îndrept spre dormitorul Lisei, încercând să alung fiorul înghețat care m-a cuprins dintr-odată. Dormitorul este decorat în nuanțe de crem și roz. Covor bej, perdele roz, pătură trandafirie pe pat. Într-un colț e o bandă de alergat acoperită de praf și haine.

Mă întreb dacă Lisa a vorbit vreodată la telefon cu mine din această încăpere, dându-mi sfaturi în timp ce mergea pe bandă, sau poate stând întinsă pe pat. Îmi amintesc vocea ei la telefon.

„Nu poți schimba ceea ce s-a întâmplat. Tot ce poți controla este felul în care te raportezi la asta”.

Mă îndrept către comoda Lisei, acoperită cu accesorii de păr, cutii de plastic pline până la refuz cu farduri și o cutie de bijuterii, model vechi.

Când îi ridic capacul, o balerină de porțelan cu fustă de voal apare și începe să se învârtească.

De partea cealaltă sunt câteva fotografii în rame din plastic ce imită lemnul. Într-una e Lisa cu Nancy, la plajă, amândouă strângând din ochi în fața soarelui. Lisa cu, presupun, părinții ei, în fața bradului de Crăciun. Lisa la Grand Canyon, la o petrecere aniversară, murdară de tort pe față, într-un bar cu lumini neon care strălucesc în spatele ei și cu o mână pe umăr, o mână care poartă pe un deget un inel roșu.

Golesc sertarele unul câte unul, apucând la grămadă sutienele Lisei, chiloții ei, șosetele. Fac asta cât pot de repede, încercând să ignor sentimentul de vinovăție dat de faptul că umblu prin lucrurile altcuiva. Pare un fel de infracțiune. Ca și cum i-am pătruns în casă și am început să răscolesc peste tot.

La fel mă simt și când ajung la dressing și încep să adun rochiile, pantalonii, fustele înflorate care nu mai sunt la modă de câțiva ani. Apoi însă găsesc ceea ce căutam. Într-un colț al camerei este o cutie de valori gri, parțial ascunsă vederii de un coș de rufe. Este mică, nu are decât un sertar. Văd gaura cheii, micuță, exact ca aceea de la sertarul meu secret din bucătărie. Și la fel ca la sertarul meu, gaura cheii este zgâriată, dovadă că a fost forțată.

Acum sunt sigură că Sam a fost aici. Zgârieturile acelea sunt opera ei. Trebuie să fie.

Mâna mi se îndreaptă către lănțișorul pe care atârnă cheița de la sertarul meu. O port chiar dacă sunt atât de departe de casă. Îmi dă un sentiment de normalitate, deși adevărul este că întreaga mea viață a fost dată peste cap de Sam.

Trag de sertar și se deschide. În el sunt trei dosare așezate ordonat unul peste altul.

Cel de deasupra este albastru și nu scrie nimic pe el. Îl deschid și descopăr un fel de album. Pagini peste pagini de copii ale unor articole din ziare, reviste, articole de pe internet. Toate despre atacul din căminul de fete. Câteva articole conțin pasaje subliniate cu pixul. Semne de întrebare și fețișoare triste acoperă marginile paginilor.

Celelalte două dosare sunt unul roșu și unul alb. Unul e despre Sam. Celălalt despre mine. Știu asta înainte să le deschid. Calculul e simplu: trei Eroine, trei dosare.

Dosarul lui Sam este cel roșu. Cuprinde articole despre Nightlight Inn,

inclusiv acela care mă traumatizase în copilărie. Lisa a făcut însemnări și pe acestea. Cuvinte, expresii, propoziții întregi sunt notate pe margini.

La finalul dosarului sunt două articole decupate din ziar, ambele fără dată.

HEMLOCK CREEK, Pa[9]. – Autoritățile continuă investigațiile cu privire la moartea celor doi turiști găsiți înjunghiați, luna trecută. Poliția a descoperit cadavrele lui Tommy Curran, 24 de ani, și Suzy Pavcovik, 23, într-un cort dintr-o pădure deasă, la peste trei kilometri de oraș. Ambele victime prezintă urme multiple de înjunghiere. Deși în jurul taberei s-au descoperit urme de luptă, autoritățile spun că nu pare să fi fost luat nimic de la fața locului, excluzând astfel jaful ca motiv.

Crima atroce a tulburat populația acestui oraș liniștit. S-a petrecut la abia un an de când trupul unei femei de douăzeci de ani a fost descoperit de-a lungul Valley Road, o cale de acces mai puțin umblată, folosită de angajații Spitalului de Psihiatrie Blackthorn. Femeia, pe care autoritățile nu au reușit să o identifice, a fost ucisă prin strangulare. Poliția crede că a fost ucisă în altă parte, cadavrul fiind ulterior abandonat în pădure.

Poliția nu a stabilit o legătură între cele două crime.

HAZLETON, Pa. – Un bărbat a fost găsit înjunghiat mortal în casa în care locuia alături de soție și de fiica vitregă. Poliția din Hazleton, care a preluat apelul de urgență, l-a găsit pe Earl Potash, 46 de ani, mort în bucătăria apartamentului lui din Maple Street, prezentând numeroase plăgi înjunghiate în zona toracelui și stomacului. Autoritățile au stabilit că este vorba de o crimă. Investigația continuă.

Îmi duc o mână la frunte. E fierbinte. E din cauza articolului care face referire la Blackthorn. Numele acela mă tulbură de fiecare dată. Deși nu mai știu unde, am mai auzit vorbindu-se despre crimele acelea din pădure. Se petrecuseră cu aproape un an înainte de Pine Cottage, în aceeași pădure. Nu înțeleg de ce le-a păstrat Lisa într-un dosar dedicat lui Sam.

Le citesc din nou, fără să înțeleg mai multe, așa că le pun la loc în dosar și îl dau deoparte. A venit momentul să verific dosarul alb.

Dosarul meu.

Primul lucru pe care îl văd când deschid dosarul este o coală de hârtie. Pe care e scris numele meu. Și numărul meu de telefon. Acum lucrurile încep să se lege. Acum înțeleg de unde a știut Sam numărul meu de telefon să mă sune în noaptea în care fusese arestată.

Dedesubt sunt articole despre evenimentele de la Pine Cottage, prinse cu o agrafă roz. Răsfoiesc teancul fără să mă opresc asupra vreunui articol, de teamă să nu văd vreo fotografie a Lui. Sub articole e o scrisoare.

E scrisoarea.

Aceea care îl tulburase până și pe Coop.

NU AR TREBUI SĂ TRĂIEȘTI.
AR FI TREBUIT SĂ MORI ȘI TU ÎN CABANA ACEEA.
DESTINUL TĂU ERA SĂ FII SACRIFICATĂ.

Sunt în stare de șoc. Încep să inspir adânc, dar mă controlez, de teamă să nu mă audă Nancy. În schimb, privesc scrisoarea, fără să clipesc, zeroul acela holbându-se la mine ca un ochi.

O singură întrebare îmi sfâșie creierii. O întrebare evidentă.

De unde naiba are Lisa o copie?

Urmată de o altă întrebare, și mai arzătoare.

De ce are o copie?

Sub scrisoare, de asemenea prinsă cu agrafa, stă transcrierea unui interogatoriu. În capul paginii este numele meu și o dată. La o săptămână după întâmplările de la Pine Cottage. Dedesubt, negru pe alb, numele a doi oameni la care nu m-am mai gândit de ani întregi – detectivul Cole și detectivul Freemont.

Vocea lui Nancy ajunge la mine din hol, răsunând din ce în ce mai aproape.

— Quincy?

Închid repede dosarul. Îmi ridic cămașa la spate, lipesc dosarul de șira spinării și îi îndes capătul în pantaloni suficient de adânc încât să nu se vadă când merg. Apoi îmi îndes și cămașa în pantaloni, sperând ca Nancy să nu fi băgat de seamă că era pe dinafară când sosisem.

Las celelalte două dosare la locul lor, în sertar. Închid sertarul fix când intră Nancy. Se uită întâi la cutii, apoi la mine, care mă ridic în fața dressingului Lisei.

— Ora aproape a trecut, spune ea.

Privește iar către cutii. Amândouă sunt parțial umplute. Dintr-una atârnă peste margine o pereche de blugi de-ai Lisei.

— Îmi pare rău că nu am reușit să fac mai mult, îi spun. Să adun lucrurile Lisei e mai dificil decât am crezut. Înseamnă că ea chiar nu mai este.

Ne întoarcem în sufragerie, fiecare cu câte o cutie. O las pe Nancy să meargă înainte. Când ne luăm rămas-bun, la ușă, mă tem să nu încerce să mă îmbrățișeze. Mă îngrozesc la gândul brațelor ei uscățive trecând peste dosarul ascuns la spate. Se pare însă că în privința asta îi seamănă lui Coop. Nici mâna nu mi-o strânge. Își țuguie buzele, făcând ridurile din jurul acestora să se adune.

— Ai grijă de tine, scumpo, îmi spune.

PINE COTTAGE, O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

Polițistul Bun și Polițistul Rău o fixau pe Quincy cu privirea, amândoi așteptând ceva ce ea nu le putea oferi. Detectivul Freemont, buldogul bătrân, părea cam șifonat, de parcă nu dormise de câteva zile. Quincy observă că purta același sacou pe care îl avusese la prima lor întâlnire, pata de muștar la locul ei. Detectivul Cole, pe de altă parte, era la fel de chipeș, în ciuda pufului de pe buza superioară, care se voia a fi o mustață. Vârfurile acesteia tresar ușor când îi zâmbește.

— Probabil ești emoționată, îi spuse el. Nu e cazul.

Cu toate acestea, Quincy era foarte emoționată. La numai două zile după ce părăsise spitalul, se găsea în interiorul unei secții de poliție, adusă de mama ei, exasperată, într-un cărucior cu rotile, căci durerea o împiedica să meargă.

„Ce deranj, spusese mama ei pe drum. Ei nu își dau seama cât este de neplăcut?”

Când sunase telefonul, mama ei făcea curățenie în baia de la etaj și răspunsese fără să își scoată mănușile de cauciuc. Deranj sau nu, se schimbase într-o rochie înflorată și plecaseră spre secția de poliție. Quincy rămăsese în pijamale și halat de casă, spre groaza mamei sale.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Quincy privindu-i pe detectivi din scaunul cu rotile și întrebându-se pentru ce fusese chemată.

— Mai avem câteva întrebări, spuse Cole.

— V-am spus deja tot ce știu, răspunse Quincy.

Freemont clătină dezamăgit din cap.

— Adică mai nimic.

— Ascultă, nu vrem să crezi că te hărțuim, spuse Cole. Vrem doar să ne asigurăm că aflăm tot ce s-a petrecut la cabana aceea. Pentru familii. Sunt convins că înțelegi.

Quincy nu voia să se gândească la toți acei părinți, rude și prieteni îndurerați. Mama lui Janelle o vizitase la spital. Cu ochii înroșiți și tremurând o implorase să-i spună că Janelle nu suferise, că fiica ei murise fără dureri. „Nu a simțit nimic, minți-se Quincy. Sunt sigură de asta”.

— Înțeleg, îi spuse lui Cole. Vreau să ajut, sincer.

Detectivul căută într-o servietă aflată pe podea, lângă picioarele lui, și scoase un dosar pe care îl așeză pe masă. Apoi scoase un aparat mic, metalic – un reportofon – pe care îl așeză peste dosar.

— Îți vom adresa câteva întrebări, îi spuse. Dacă nu te superi, dorim să înregistrăm discuția.

Neliniștea o cuprinse pe Quincy care privea fix reportofonul.

— Sigur, răspunse cu vocea tremurând.

Cole apăsă butonul reportofonului și spuse:

— Quincy, te rugăm să ne spui tot ce îți amintești despre noaptea respectivă.

— Întreaga noapte? Sau din momentul în care Janelle a început să țipe? Pentru că nu îmi amintesc prea multe după aceea.

— Întreaga noapte.

— Ei bine – Quincy făcu o pauză, foindu-se ușor în scaun, încercând să privească dincolo de geamul care alcătuia jumătatea superioară a ușii. Ușa fusese închisă după ce mamei ei i se ceruse să aștepte afară. Geamul nu lăsa să se vadă decât o bucată de perete zugrăvit în culoarea bej și colțul unui afiș care atrăgea atenția asupra pericolelor condusului sub influența alcoolului. Quincy nu o văzu pe mama ei. Nu văzu pe nimeni.

— Știm că s-a consumat alcool, spuse Freemont. Și că s-a fumat marijuana.

— Așa este, recunoscu Quincy. Eu nu am consumat niciuna, nici alta.

— O fată cuminte, nu-i așa? spuse Freemont.

— Da.

— Dar a fost o petrecere? spuse Cole.

— Da.

— Și Joe Hannen a fost și el acolo?

Quincy tresări la auzul numelui Lui. Cele trei plăgi de cuțit, abia cusute, începură să pulseze.

— Da.

— S-a întâmplat ceva în timpul petrecerii? întrebă Freemont. Ceva care l-a înfuriat? L-a necăjit cineva? L-a bruscat? L-a rănit în vreun fel care să-l fi făcut să vrea să rănească la rândul lui?

— Nu, spuse Quincy.

— S-a întâmplat ceva care te-a înfuriat pe tine?

— Nu, răspunse Quincy din nou, accentuând cuvântul, sperând că astfel minciuna va trece drept adevăr.

— Am văzut rezultatele examenului de agresiune sexuală, spuse Freemont.

Se referea la testul pe care trebuise să îl îndure, după ce rănile îi fuseseră cusute. Nu își amintea prea multe în legătură cu asta. Decât că stătea cu ochii pironiți în tavan și se lupta să își rețină suspinele în timp ce asistenta îi explica, cu calm, etapele procedurii.

— Arată că ai avut contact sexual în noaptea aceea. Este adevărat?

Cu obrajii arzând de rușine, Quincy încuviință.

— A fost consimțit? întrebă Freemont.

Quincy dădu iar din cap, roșeața cuprinzându-i fruntea, gâtul.

— Ești sigură? Poți să ne spui dacă nu a fost așa.

— A fost, răspunse Quincy. Consimțit, vreau să spun. Nu am fost violată.

Detectivul Cole își drese glasul, la fel de nerăbdător să schimbe subiectul pe cât era Quincy.

— Să continuăm, spuse el. Să vorbim despre ce s-a întâmplat după ce prietena ta, Janelle, a ieșit din pădure și tu ai fost înjunghiată în umăr. Ești sigură că nu îți amintești nimic din cele întâmplate după aceea?

— Da.

— Încearcă, îi ceru Cole. Măcar câteva minute.

Quincy închise ochii încercând pentru a suta oară, avea impresia, în săptămâna aceea, să își amintească cel mai mic detaliu cu privire la ora aceea, care dispăruse cu totul. Respiră adânc, fiecare astfel de sforțare întinzându-i cusăturile, începu să o doară capul. Un alt balon dureros creștea în interiorul craniului ei. Nu vedea decât beznă.

— Îmi pare rău, scânci ea. Nu pot.

— Absolut nimic? spuse Freemont.

— Nu. Quincy tremura, gata să izbucnească în lacrimi. Nu îmi amintesc nimic.

Freemont își încrucișă brațele și pufni iritat. Cole o privea, printre pleoapele strânse, ca și cum așa o vedea mai bine.

— Mi s-a făcut sete, spuse el, întorcându-se către Freemont. Hank, ești bun să îmi aduci tu o cafea de la automat?

Cererea păru să îl surprindă pe Freemont.

— Serios?

— Da. Te rog. Cole se întoarse către Quincy. Ai voie să bei cafea?

— Nu știu.

— Atunci, nu riscăm, hotărî Cole. Cafeina și medicamentele pe care le

iei poate nu fac casă bună, nu-i așa? Ți-ar putea face rău. Fir-ar!

Acel ultim cuvânt l-a dat de gol. Rostit cu veselie prefăcută, a făcut-o pe Quincy să înțeleagă că totul era un joc. Zâmbetele acelea calde, vag seducătoare. Nu fusese nimic altceva decât teatru.

Imediat ce Freemont părăsi încăperea, Cole însuși i-o confirmă.

— Trebuie să recunosc, spuse el. Ești bună.

— Nu mă crezi, spuse Quincy.

— Deloc. Dar, până la urmă, vom afla adevărul. Gândește-te la asta, Quincy. Imaginează-ți cum se vor simți părinții prietenilor tăi când vor afla că ai mințit în tot acest timp. Fir-ar!

De data aceasta, îi făcu și cu ochiul. Era felul lui de a-i spune că știa că ea știa.

— De-acum, poți repeta oricât poftești că nu îți amintești nimic, spuse el. Dar noi amândoi știm că nu e așa.

Din nou, în interiorul ei se produse ceva. O împietrire. Ca o galvanizare totală. Își imagină că pielea îi devine ca metalul, lustruită, strălucitoare. Ca o armură împotriva acuzațiilor lui Cole. Se simți puternică.

— Îmi pare rău că imposibilitatea mea de a îmi aminti te înfurie, îi spuse ea. Poți să mă întrebi ani la rând, dar până când nu îmi revine memoria, răspunsul meu nu se va schimba.

— S-ar putea să fac asta, îi spuse Cole. Voi veni la tine acasă. În fiecare lună. La naiba, voi veni în fiecare săptămână. Presupun că la un moment dat părinții tăi vor începe să se întrebe de ce tot vine detectivul acela chipeș să îți pună întrebări.

Quincy zâmbi cu superioritate.

— Nu chiar așa de chipeș.

— În locul tău, n-aș zâmbi, îi spuse Cole. Șase copii sunt morți, Quincy. Părinții lor vor răspunsuri. Și tu ești singurul supraviețuitor. O copiliță fragilă care pretinde că nu își amintește nimic.

— Chiar crezi că eu am făcut asta?

— Cred că ascunzi ceva, fără îndoială. Poate că protejezi pe cineva. S-ar putea să îmi schimb părerea, dacă te hotărăști să ne spui tot ce ai văzut în noaptea aceea. Inclusiv lucrurile pe care, în mod convenabil, nu ți le amintești.

— V-am spus tot ce știu, răspunse Quincy. De ce crezi că mint?

— Pentru că lucrurile nu se leagă, îi spuse Cole. Pe cuțitul care i-a ucis pe toți sunt amprentele tale.

— Așa cum sunt și ale tuturor celorlalți. Quincy clocotea de furie, amintindu-și toate momentele în care ceilalți atinseseră cuțitul. Janelle, Amy și Betz cu siguranță. La fel și El. Și nu ar trebui să îți reamintesc eu asta, dar și eu am fost înjunghiată. De trei ori.

— De două ori în umăr și o dată în abdomen, spuse Cole. Niciuna care să îți pună viața în pericol.

— Nu că n-ar fi încercat.

— Vrei să afli de ce au avut parte ceilalți?

Cole luă dosarul de pe masă. Când îl deschise, Quincy văzu fotografiile. Fotografiile ei. Făcute cu aparatul ei. Firește, poliția îl găsise la cabană și descărcase fotografiile.

Detectivul îi întinse peste masă o fotografie. Era Janelle în fața cabanei, scoțând limba, alintându-se în fața aparatului de fotografiat.

— Janelle Bennet, spuse el. Patru plăgi înjunghiate. În inimă, plămân, umăr, stomac. Plus gâtul tăiat.

Armura protectoare cu care mintea ei o învăluise mai devreme dispăru complet. Quincy se simți goală.

— Oprește-te! murmură ea.

Cole o ignoră și scoase o altă fotografie. Craig de această dată. Cocoțat eroic pe lespedea de piatră la care ajunseseră urcând prin pădure.

— Craig Anderson. Șase plăgi înjunghiate, variind în adâncime de la cinci la cincisprezece centimetri.

— Te rog!

Următoarea fotografie îi înfățișa pe Rodney și pe Amy, unul lângă altul, în timpul drumeției. Quincy își aminti că le spusese, în timp ce le făcea fotografia: „Faceți dragoste cu aparatul de fotografiat”.

— Rodney Spelling, continuă Cole. Patru plăgi. Două în abdomen. Una în braț. Una în inimă.

— Încetează! strigă Quincy, atât de tare că îi atrase în încăpere pe Freemont și un polițist în uniformă, care aștepta la ușă. Îl recunoscu imediat. Agentul Cooper, care o fixa cu privirea lui albastră, protectoare. Simpla lui vedere îi aduse ușurare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Quincy, ești bine?

Quincy îl privi, în pragul lacrimilor, dar refuzând să-i lase să o vadă plângând.

— Spune-i, îl imploră ea. Spune-i că n-am făcut nimic. Spune-i că sunt un om bun.

Agentul Cooper veni lângă ea, făcând-o să creadă că avea să o îmbrățișeze. Quincy își dorea asta. Voia să se simtă la adăpost în brațele cuiva. În schimb, el își așeză mâna mare, grea, pe umărul ei.

— Ești un om minunat, spuse el vorbind cu ea, dar privindu-l în ochi pe detectivul Cole. Ești o supraviețuitoare.

30.

Pe lângă mine trece duduind, claxonând, un camion uriaș care face Camry-ul parcat pe marginea autostrăzii să se legene. Stau pe scaunul de lângă șofer, cu ușa deschisă și picioarele afară. Lumina de interior îmi învăluie cu un halou mâinile și dosarul strâns între ele.

E deschis la interogatoriul cu Freemont și dobitocul acela de Cole. Nu trebuie să citesc decât primele rânduri și îmi amintesc tot.

COLE: Quincy, te rugăm să ne spui tot ce îți amintești despre noaptea respectivă.
CARPENTER: Întreaga noapte? Sau din momentul în care Janelle a început să țipe? Pentru că nu îmi amintesc prea multe după aceea.
COLE: Întreaga noapte.

Arunc transcrierea deoparte, nu vreau să citesc în continuare. Nu doresc să retrăiesc discuția aceea. O dată a fost de ajuns.

Sub transcrierea interogatoriului sunt câteva pagini cu e-mailuri, printate și capsate laolaltă. Toate au fost trimise în aceeași perioadă – cu trei săptămâni în urmă.

Domnișoară Milner,
Da, știu cine sunteți și ce s-a întâmplat cu ani în urmă. Primiți, vă rog, condoleanțele mele tardive și doresc să știți că admir curajul și tăria de care ați dat dovadă în tot acest timp. Acesta este motivul pentru care atașez prezentei transcrierea interogatoriului înregistrat cu domnișoara Carpenter, conform solicitării dumneavoastră. Deși mulți nu ar face-o, eu vă înțeleg curiozitatea în privința domnișoarei Carpenter. Amândouă ați trecut prin încercări similare. A trecut ceva timp de la întâlnirile mele cu domnișoara Carpenter, dar mi le amintesc încă bine. Împreună cu partenerul meu, am discutat cu ea în câteva rânduri, după cele întâmplate la Pine Cottage. Amândoi am avut impresia că nu spunea adevărul. Am avut sentimentul că a existat un eveniment declanșator al oribilelor crime din noaptea aceea, la cabană. Un eveniment pe care domnișoara Carpenter a dorit să îl păstreze secret. Asta l-a făcut pe colegul meu să creadă că domnișoara Carpenter a avut de-a face cu moartea prietenilor ei. Nu i-am împărtășit părerea la momentul respectiv și nu i-o împărtășesc nici acum, mai ales în lumina mărturiei convingătoare a Agentului Cooper, în cadrul unei audieri privind chestiunea în discuție. Cu toate acestea, continui să cred că domnișoara Carpenter ascunde ceva cu privire la cele întâmplate la Pine Cottage. Ce anume, doar domnișoara Carpenter știe.

Al dumneavoastră,
Det. Henry Freemont

Am declarat deja tot ceea ce cred cu privire la evenimentele de la Pine Cottage.
Părerea mea despre domnișoara Carpenter nu s-a schimbat.

Cole

Exceptând elocvența detectivului Freemont, nimic din conținutul acestor e-mailuri nu mă surprinde. Cole crede că sunt vinovată. Freemont e undeva la mijloc. Cu toate acestea, existența acestei corespondențe mă pune pe gânduri. Mai mult decât descoperirea dosarelor în dressingul Lisei. Reprezintă dovada faptului că făcea cercetări cu privire la trecutul meu. Și nu oricând, ci cu doar câteva săptămâni înainte să fie ucisă.

Încerc să îmi spun că nu există nicio legătură între cele două situații, dar nu se poate. Există. Știu bine.

Sub e-mailurile lui Freemont și Cole mai sunt încă două. Spre deosebire de cele dinainte, acestea chiar mă sperie.

> Lisa, mă bucur să primesc iar vești de la tine. Ca întotdeauna, sper că ești bine. Și Quincy e bine, astfel încât întrebările tale despre cele întâmplate la Pine Cottage mă surprind. Cu toate acestea, mă bucur că mi le-ai adresat mie și nu direct lui Quincy, și îmi exprim speranța că vei continua să acționezi cu discreție. Îți pot spune ceea ce am văzut mereu: Quincy Carpenter a trecut printr-o experiență îngrozitoare, după cum bine știi și după cum sunt convins că înțelegi. Este o supraviețuitoare. Ca și tine. Cred cu tărie că spune adevărul când susține că nu își amintește prea multe din noaptea aceea. Fiind psihiatru pentru copii, tu știi mai bine decât oricine că reprimarea amintirilor este un fenomen real. Având în vedere cele trăite de Quincy, nu o pot acuza că mintea ei își dorește să uite.
>
> Franklin Cooper
>
> P.S. Nu îi voi spune lui Nancy cu ce te ocupi. Sunt sigur că nu ar fi de acord cu asta.

Pentru început, mă încearcă dezamăgirea și mă întreb de ce Coop nu mi-a spus că Lisa luase recent legătura cu el. Mi se pare un lucru pe care ar fi trebuit să mi-l dezvăluie, mai ales după uciderea ei. Însă, după ce îl mai citesc o dată, mă înduioșează onestitatea cu care îmi ia apărarea. Îl recunosc. Ferm, politicos, fără amănunte personale. Astfel îmi dau seama și de ce nu mi-a spus, nu a vrut să mă necăjesc.

Oricât de surprinsă aș fi de e-mailul lui Coop, nimic nu mă putea pregăti pentru ceea ce urmează.

> Bună, Lisa! Îți mulțumesc că ai luat legătura cu mine, în loc să o contactezi direct pe Quincy. Ai dreptate. E mai bine să nu afle. S-ar necăji inutil. Din păcate, nu cred că te pot ajuta prea mult. Eu și Quincy nu mai vorbim ca înainte, dar așa se întâmplă uneori! Întotdeauna atât de ocupată! Dacă vrei să vorbim, îți las numărul meu de telefon să mă suni când poți.
>
> Sheila

E-mailul îmi provoacă un asemenea șoc încât la început îmi vine greu să cred că este adevărat. Clipesc, așteptându-mă să nu îl mai văd când deschid ochii. Dar e tot acolo, negru pe alb strălucitor.

Afurisita naibii!

Plină de nervi, cobor din mașină și rămân la marginea șoselei. Lângă piciorul meu e plin de cioburi. O sticlă, probabil, dar eu nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că e paharul de vin sustras din casa Lisei. Azvârlit pe geam, din mersul mașinii, de șoferul aflat sub influența infuziei de adrenalină provocată de crimă.

Scot bricheta din buzunar și o țin sub un colț al dosarului. E o porcărie ieftină și e nevoie de câteva încercări până se aprinde. Nu mă mir că vânzătorul m-a lăsat să o șterpelesc. Probabil le dădeau pe degeaba.

Odată aprins, focul mocnește o clipă, apoi prinde viață. Imediat, de-a lungul dosarului urcă o flacără. Când e aproape să-mi ajungă la degete, dau drumul dosarului, urmărind flăcările care plutesc scurt în aer. Le vede și șoferul unui camion în trecere. Claxonează, dar își vede de drum. Pe pământ, dosarul arde până ce nu mai rămâne decât cenușă pe care o împrăștie briza cauzată de vehiculele în mișcare.

După ce mă asigur că toate paginile au fost distruse, iau sticla cu apă din mașină și torn peste rămășițele arzânde care se sting cu un sfârâit și mici fuioare de fum.

Distrugerea dovezilor. Asta a fost partea ușoară.

Ceea ce mă așteaptă va fi cu mult mai greu.

Urc în mașină și revin pe autostradă, îndreptându-mă spre nord. Conduc cu o mână și cu cealaltă formez un număr pe telefon. Apoi așez telefonul pe scaunul de lângă mine, pe difuzor. Fiecare țârâit răsună limpede în mașină. Sunetul îmi amintește de telefoanele de Ziua Mamei, când număram fiecare țârâit sperând în sinea mea, vinovată, să nu răspundă nimeni. Astăzi însă răspunde cineva.

— Quincy? exclamă mama, vizibil surprinsă că o sun. S-a întâmplat ceva?

— Da, îi spun. De ce nu mi-ai spus că Lisa Milner a luat legătura cu tine?

31.

Mama tace. Suficient de mult încât să cred că a închis. Trec secunde lungi în care nu aud decât vâjâitul vântului pe lângă mașină. Apoi mama vorbește. Vocea îi e caldă, fără inflexiuni – echivalentul fonetic al înghețatei de vanilie topite.

— Ce întrebare stranie, Quincy.

Oftez iritată.

— Mama, am văzut e-mailul. Știu că i-ai dat numărul tău de telefon. Te-a sunat?

O nouă pauză. Zgomot de fond dinspre telefonul meu, apoi mama vorbește.

— Știam că dacă afli te vei înfuria.

— Când ați vorbit? o întreb.

— O, nu mai știu.

— Ba știi, mama. Spune-mi!

Altă pauză. Alte zgomote de fond.

— Acum vreo două săptămâni, spune mama.

— Ți-a spus de ce era, dintr-odată, interesată de mine?

— Mi-a spus că își făcea griji.

La vorbele ei mă străbate un fior rece.

„Quincy, trebuie să vorbim. Este foarte important. Te rog, te rog, nu ignora acest mesaj”.

— Își făcea griji pentru mine? Sau în privința mea?

— Nu mi-a spus nimic concret, Quincy.

— Atunci, despre ce ați vorbit?

— M-a întrebat ce mai faci. I-am spus că îți merge grozav. I-am vorbit despre site-ul tău, că ai un apartament drăguț, despre Jeff.

— Altceva?

— A întrebat – mama se oprește, se gândește, continuă. A întrebat dacă ți-a revenit memoria, dacă ți-ai amintit mai multe din noaptea aceea.

Un alt fior înghețat. Pornesc căldura în mașină, sperând că îl va alunga.

— De ce ar fi întrebat una ca asta?

— Nu știu, spune mama.

— Și ce i-ai spus?

— Adevărul. Că nu îți amintești nimic.

Doar că nu acesta este adevărul. Nu mai este. Îmi amintesc ceva. Ca și cum aș privi pe gaura cheii către noaptea aceea.

Inspir adânc, inhalând aerul fierbinte, plin de praf, care vine spre mine din sistemul de climatizare al mașinii. Și care nu mă încălzește. Nu reușește decât să-mi irite și să îmi usuce gâtul. Când vorbesc din nou, vocea îmi e aspră.

— Ți-a spus cumva de ce voia să știe asta?

— Mi-a spus că se gândise mult la tine în ultima vreme. Că voia să afle cum îți este.

— Și de ce nu m-a sunat pe mine?

În schimb, Lisa a luat legătura cu Cole, Freemont, Coop și mama. Cu toți în afară de mine. Când, în cele din urmă, a luat legătura cu mine, era deja prea târziu.

— Nu știu, Quincy, spune mama. Presupun că nu a vrut să te deranjeze. Sau poate…

O nouă pauză. Una lungă. Atât de lungă încât distanța dintre mine și mama devine aproape palpabilă. Parcă văd toate acele câmpuri, orașe mari și orășele întinse între această autostradă din Indiana și casa ei mult prea albă din Bucks County.

— Mama? Sau poate, ce?

— Voiam să spun că poate s-a temut că nu vei fi sinceră cu ea.

— Doar nu a spus ea asta, nu-i așa?

— Nu, răspunde mama. Nu a spus nimic de genul ăsta. Dar am avut sentimentul – și s-ar putea să mă înșel – am avut sentimentul că știa ceva. Sau că bănuia ceva.

— În legătură cu ce?

Mama tace iar.

— În legătură cu cele întâmplate în noaptea aceea.

Mă foiesc în scaun, dintr-odată, mi-e insuportabil de cald. Pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare. Le șterg și opresc căldura.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— A tot repetat cât ești de norocoasă. Cât de repede ți-ai revenit. Cum rănile tale nu au fost grave. Mai ales prin comparație cu ale celorlalți.

În zece ani, mama n-a vorbit niciodată cu mine despre Pine Cottage atât de mult ca acum. Patru prăpădite de propoziții. Dacă situația n-ar fi atât de gravă, aș considera asta un progres bizar.

— Mama, îi spun. A sugerat Lisa că aș fi avut ceva de-a face cu cele întâmplate la Pine Cottage?

— Nu a sugerat nimic…

— Atunci ce te-a făcut să crezi că bănuia ceva?

— Nu știu, Quincy.

Dar eu știu. Este faptul că și mama bănuiește ceva. Nu crede că eu i-am ucis pe ceilalți. Dar, ca și Cole și Freemont, se întreabă de ce am supraviețuit când toți ceilalți au murit, în sinea ei. Bănuiește că ascund ceva.

Îmi amintesc felul în care mă privise cu ani în urmă, când am devastat bucătăria. Durerea care îi întuneca privirea. Frica autentică ce i se citea în ochi. Aș vrea să uit acea privire așa cum am uitat ora aceea din noaptea de la Pine Cottage. Aș vrea să o pot șterge din memorie. Să o acopăr cu negru și să nu o mai văd niciodată.

— De ce nu mi-ai spus?

— Am încercat, spune mama, exagerând indignarea prefăcută. Te-am sunat două zile la rând. Nu m-ai sunat înapoi.

— Ai vorbit cu Lisa acum două săptămâni, mama, îi spun. Trebuia să îmi spui imediat.

— Am vrut să te protejez. Sunt mama ta, e de datoria mea.

— Nu de așa ceva mă protejezi!

— Nu vreau decât să fii fericită, spune mama. Asta mi-am dorit dintotdeauna. Să fii fericită, mulțumită, normală.

În acel ultim cuvânt sunt cuprinse toate speranțele mamei mele și toate eșecurile mele. Este puternic și distrugător ca o grenadă aruncată în mijlocul discuției. Însă cea care explodează sunt eu.

— Nu sunt normală, mama! urlu, cuvintele izbindu-se de parbriz. După cele întâmplate, nu am cum să fiu normală!

— Dar ești! spune mama. Ai avut o problemă, ne-am ocupat de ea și acum e totul în ordine.

Lacrimile îmi ustură ochii și încerc, cu puterea minții, să le împiedic să curgă. Cu toate acestea, îmi alunecă pe obraji în timp ce rostesc:

— Sunt cât se poate de departe de a fi normală.

Vocea mamei se înmoaie. Simt în tonul ei ceva ce nu am mai auzit de mult – preocupare sinceră.

— De ce nu mi-ai spus până acum, Quincy?

— Pentru că n-ar fi trebuit să fie nevoie, îi spun. Trebuia să îți dai seama că nu sunt bine.

— Dar păreai bine.

— Pentru că m-ai obligat, mama. Dându-mi pastile și refuzând să vorbim despre asta. Tu ai făcut asta. Acum, sunt…

Nu știu ce sunt.

Distrusă, probabil.

Atât de distrusă încât aș putea să-i enumăr mamei numeroasele feluri în care am eșuat ca ființă umană. Am probleme cu poliția. E foarte posibil să o adăpostesc pe ucigașa Lisei în apartamentul pe care mi l-am permis pentru că prietenii mei au fost măcelăriți. Sunt dependentă de Xanax. Și de vin. Mă prefac că nu sunt deprimată. Și furioasă. Și singură. Chiar și când sunt cu Jeff, uneori mă simt insuportabil de singură.

Ce e mai rău e că nu mi-aș fi dat seama de asta niciodată, dacă Sam nu dădea buzna în viața mea. I-a luat ceva timp și niște încercări, firește. Toate testele și provocările, toate îndemnurile acelea de a-i dezvălui câte ceva despre mine, de a-mi aminti câte un amănunt dintr-o întâmplare pe care sunt foarte fericită să o las îngropată în uitare.

Apoi înțeleg. Subit. Sunt ca un cui izbit cu ciocanul – fragilă, tremurând, înfigându-mă tot mai adânc în ceva de unde nu mai e cale de întoarcere.

— Mama, cum părea Lisa la telefon?

— Ce vrei să spui? Așa cum mă așteptam.

— Am nevoie de detalii concrete, îi spun. Cum îi era vocea? Răgușită? Aspră?

— Chiar n-am băgat de seamă. Nedumerirea mamei este evidentă. O și văd holbându-se la telefon, încurcată. Tu ai vorbit cu Lisa înainte, cu ani în urmă. Nu știu cum trebuia să pară.

— Te rog, mama. Dacă îți amintești ceva anume.

Pentru ultima oară, mama se cufundă din nou într-o tăcere adâncă. Strâng volanul sperând că își va aminti ceva. Și deși m-a dezamăgit de nenumărate ori, în trecut, de această dată Sheila Carpenter salvează situația.

— Făcea multe pauze în vorbire, spune fără a sesiza ironia din cuvintele ei. Lisa vorbea, apoi tăcea. Și fiecare pauză era urmată de un fel de respirație prelungă.

— Ca un oftat?

— Mai slab.

E tot ce trebuie să știu. De fapt, asta îmi spune tot.

— Mama, trebuie să închid.

— O să fii în regulă? mă întreabă mama. Spune-mi că vei avea grijă de

tine.

— Voi avea. Promit.

— Sper că ți-am fost de ajutor, indiferent despre ce e vorba.

— Da, mama, îi spun. Mulțumesc. M-ai ajutat mai mult decât crezi.

Pentru că știu că pauzele acelea pe care le-a auzit mama nu erau oftaturi. Era zgomotul făcut de cineva care fuma.

Ceea ce înseamnă că nu cu Lisa vorbise.

Mama vorbise cu Sam.

Cu Sam cea curioasă, iscoditoare. Știe mai multe decât lasă să se vadă. A știut de la bun început. De aceea a apărut ca din senin. Nu pentru bani.

Încearcă să afle cât mai multe despre Pine Cottage.

Despre ce am făcut eu acolo.

Închid telefonul și cobor geamul mașinii, lăsând aerul proaspăt al Vestului Mijlociu să mă lovească. Strâng și mai puternic mâinile pe volan și apăs piciorul pe accelerație. Privesc acul vitezometrului cum urcă, cum trece de șaptezeci la oră, șaptezeci și cinci, se apropie de optzeci.

Nu mă ajută, oricât de repede aș goni. Mă simt în continuare ca o muscă, zbătându-mă în pânza țesută de Sam. Îmi dau seama că nu am decât două opțiuni – lupta sau fuga.

Știu ce trebuie să aleg.

•

Când ajung la hotel, îmi modific rezervarea biletului de avion. E o cursă de la Chicago la New York în seara aceasta, la ora opt. Voi fi în acel avion.

Jeff, evident, nu înțelege de ce trebuie să mă întorc la New York așa subit. Mă asaltează cu întrebări, în timp ce îmi pregătesc valiza. Răspund la fiecare dintre acestea de două ori – odată cu voce tare, minținд, pentru el, o dată în sinea mea, spunând adevărul.

— Are vreo legătură cu Sam?

— Nu.

Sigur că are.

— Quincy, a făcut vreo prostie?

— Încă nu.

Da, a făcut ceva îngrozitor. Amândouă am făcut.

— Nu înțeleg de ce trebuie să pleci atât de repede. De ce acum?

— Pentru că trebuie să fiu înapoi cât mai curând.

Pentru că Sam știe lucruri despre mine. Lucruri îngrozitoare. Așa cum și eu știu lucruri teribile despre ea. Trebuie să o scot din viața mea o dată

pentru totdeauna.

— Ar fi mai bine să mă întorc cu tine?

— Eşti drăguţ, dar nu. Tu încă ai treabă aici.

Nu te poţi întoarce cu mine, Jeff. Te-am minţit. În legătură cu multe lucruri. Pe care, dacă le afli, nu vei mai dori să ai de-a face cu mine.

Când sunt gata şi mă îndrept spre uşă, Jeff mă trage spre el şi mă strânge în braţe. Aş vrea să rămân acolo, pe loc, alinată. Dar nu pot. Nu cât Sam e încă în viaţa mea.

— O să fii bine? mă întreabă.

— Da, îi răspund.

Nu. Indiferent ce crezi, nu voi fi bine niciodată.

•

E un avion mic, cu doar câţiva călători. O călătorie ineficientă, menită să ducă aeronava pe JFK, pentru o cursă profitabilă, de dimineaţă. Nu stă nimeni lângă mine. După decolare, mă întind pe scaunele libere.

Stând întinsă acolo, fac tot posibilul să nu mă gândesc la Sam. Nimic nu funcţionează. Nu pot alunga bănuiala care îşi face loc cu repeziciune în mintea mea, ca un păianjen. Mi-o imaginez punând pastilele în paharul de vin al Lisei, privind-o cum le înghite, aşteptând să îşi facă efectul. O văd cu cuţitul în mână, tăind venele Lisei, urmărind totul în timp ce îşi roade unghiile.

E capabilă de una ca asta?

Poate.

Dar de ce să o fi făcut?

Pentru că voia să afle informaţii despre mine. Poate o convinsese pe Lisa să o ajute. Apoi aceasta s-a răzgândit, a respins-o, a ameninţat să o alunge. Acum e rândul meu să fac acelaşi lucru. Mă rog ca rezultatul să fie altul.

Cumva, reuşesc să dorm pe aproape întreaga durată a zborului, deşi nu îmi aduce cine ştie ce uşurare. O visez pe Sam, aşezată cu spatele drept pe canapeaua din sufrageria mea. Eu sunt pe scaun, în faţa ei.

— Tu ai ucis-o pe Lisa Milner? o întreb.

— Tu i-ai ucis pe copiii aceia, la Pine Cottage? mi-o întoarce ea.

— Eviţi să răspunzi.

— Şi tu faci la fel.

— Crezi că eu am ucis pe cineva la Pine Cottage?

Sam zâmbeşte, rujul de pe buzele ei e atât de aprins încât pare că are gura mânjită cu sânge.

— Ești o luptătoare. Una care ar face orice ca să supraviețuiască. Exact ca mine.

O însoțitoare de bord mă trezește când începem aterizarea în New York. Mă ridic, alung visul. Privesc pe geamul transformat în oglindă ovală de întunericul de afară și de luminile din avion. Cu greu recunosc chipul care mă privește înapoi.

Nici nu mai știu când am făcut-o ultima dată.

PINE COTTAGE
10.14 p.m.

În dormitor, Craig nu pierde vremea, își scoate imediat pantalonii. Quincy nici nu a băgat de seamă când i-a dezbrăcat, până ce nu s-a trezit cu el peste ea, sărutând-o amețit de băutură, ridicându-i fusta și frecându-se de coapsele ei. Când i-a cuprins sânii, Quincy și-a așezat mâinile peste ale lui, încuviințând.

Era pregătită. Janelle o instruise. Știa la ce să se aștepte. Era o vestală virgină, întinsă pe altar, așteptând întru eternitate.

Apoi însă respirația lui Craig devine gâfâită și grea. La fel și gesturile lui, pe care consumul exagerat de alcool și iarbă le face brutale. Când și-a înfipt genunchiul între picioarele ei, desfăcându-le, trupul lui Quincy s-a încordat.

— Așteaptă, i-a șoptit.

— Relaxează-te, i-a spus el, cu capul îngropat în umărul ei, gâtul ei pradă gurii lui nesățioase.

— Încerc.

— Încearcă mai tare.

Craig încercă din nou să-i desfacă picioarele cu genunchiul. Quincy opuse rezistență, încordând mușchii.

— Încetează!

Craig își apăsă gura peste a ei, astupând-o cu un sărut. Era deasupra ei, țintuind-o în loc, respirând greu, ca un taur, împungând-o în coapse. Quincy se simțea de parcă era sufocată. Mâinile lui coborâră de pe sâni pe coapse, încercând să le despartă.

— Încetează! strigă ea din nou, de data aceasta cu mai multă putere. Vorbesc serios.

Îl împinse, ieși de sub el și se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de capul patului. În câteva minute, zâmbetul lui Craig dispăru, înțelegând, în sfârșit, ce se întâmpla.

— Credeam că ne-am înțeles să o facem, spuse el.

— Așa e.

— Atunci, care e problema?

Quincy nu știa dacă era vreo problemă. Trupul ei fremăta de dorință, voia să îl simtă pe Craig deasupra ei, în ea. Și totuși, o parte din ea știa că nu așa trebuia să fie. Dacă ar fi mers mai departe, s-ar fi întâmplat pe grabă și brutal, ca pentru a respecta încă una din regulile idioate ale lui Janelle.

— Vreau ca prima oară să fie special.

Credea că el va înțelege. Că își va da seama cât era de important pentru ea. În schimb, el spuse:

— Nu e destul de special pentru tine? E mai mult decât am avut eu până acum.

Cuvintele lui îi confirmară lui Quincy bănuielile. Pentru Craig, aceasta nu era prima oară. O mai făcuse. Înțelegând asta, Quincy simți împunsătura trădării, mică, dar dureroasă.

— Credeam că știi, spuse Craig, citindu-i cu ușurință gândul.

— Am crezut că și tu erai.

— Nu ți-am spus niciodată că aș fi virgin. Îmi pare rău dacă ai crezut asta, dar nu am nicio vină.

— Știu, spuse Quincy.

Se întrebă câte alte fete se aflaseră în aceeași situație cu el, înaintea ei, și cedaseră presiunii. Spera că se opuseseră și altele. Spera că nu era singura.

— Nu te-am mințit, Quincy. Așa că va trebui să găsești o scuză mai bună ca să spui nu.

— Dar nu spun nu, îi răspunse Quincy, răzgândindu-se brusc, furioasă pe sine însăși pentru că o făcea. Am crezut doar…

— Că va fi cu flori, lumânări aprinse și poezie?

— Că va însemna ceva, spuse Quincy. Nu însemn nimic pentru tine?

Craig se rostogoli jos din pat, devenind, dintr-odată, reținut. Începu să-și caute pantalonii în timp ce trăgea de poalele cămășii să își acopere goliciunea. Quincy nu mai avea nevoie de alt răspuns. Cu toate acestea, se întinse spre el, căutând să-l ademenească înapoi în pat, înainte ca el să se îmbrace.

— N-ar trebui să fie o problemă, îi spuse. Tot mai vreau să ne petrecem noaptea împreună. Cine știe ce se poate întâmpla?

În ciuda eforturilor ei, Craig își găsi pantalonii pe podea, lângă pat, și începu să-i tragă pe picioare.

— Nu se va întâmpla nimic. Cred că ai fost destul de clară.

— Te rog, întoarce-te în pat. Am nevoie de puțin timp să mă gândesc la asta.

— Gândește-te cât vrei. Craig își trase fermoarul pantalonilor și se îndreptă spre ușă. Eu nu am la ce să mă gândesc.

Și dus a fost, alăturându-se din nou petrecerii, lăsând-o pe Quincy ghemuită pe pat, plângând. Lacrimi mari cădeau pe mătasea albă a rochiei de împrumut, lăsând urme întunecate.

32.

Când ajung acasă, e trecut de miezul nopții. În loc să mă simt odihnită de somnul din avion, sunt amețită și slăbită. Descui ușa cu mâinile tremurând, pe de o parte de oboseală, pe de alta, de teamă. Nu știu ce mă așteaptă acolo. Mă aștept să deschid ușa și să descopăr casa goală și cecul meu postdatat, cocoloș pe podea. Și tot ar fi mai bine decât să o găsesc pe Sam așteptându-mă în penumbra holului, cu cuțitul ridicat.

Cum intru pe ușă, las geanta pe podea, ca să am mâinile libere, în caz că sunt nevoită să mă apăr. Însă nici urmă de Sam cu cuțitul în mână. Nici urmă de Sam oferindu-mi un pahar de vin în care s-au topit pastile. O privire rapidă în jur îmi confirmă că toate sunt la locul lor. Apartamentul e cufundat în întuneric și, după toate aparențele, pustiu. Locul are un aer de abandon, ca și cum cineva a plecat în grabă lăsând în urmă fragmente din ființa sa, plutind ca firele de praf.

— Sam? Eu sunt.

Inima începe să îmi bată cu putere așteptând un răspuns care nu vine.

— M-am hotărât să mă întorc mai devreme, spun și pieptul mi se umple de speranță. Am găsit un zbor de noapte.

Străbat apartamentul aprinzând luminile pe unde trec. Bucătărie, sufragerie, camera de zi. Nici urmă de vreun jaf. Nici urmă de Sam.

A plecat. Sunt sigură. A părăsit orașul, după cum mă așteptam. Luându-și secretele cu ea și lăsându-le pe ale mele în urmă.

Caut telefonul în geantă. Îi trimisesem lui Jeff un mesaj când aterizasem, spunându-i că am ajuns cu bine și că îl voi suna, când totul a luat sfârșit. Acum că totul a luat sfârșit, sunt în hol, gata să îl sun.

Abia acum văd că ușa camerei de oaspeți e tot închisă. Pe sub ușă răzbate un fir de lumină care trece peste pantofii mei când mă apropii și mă opresc în fața ei. Dincolo de panoul de lemn al ușii, înfundat, se aude muzică.

Inima mi se prăbușește.

Sam e tot aici.

— Sam?

Pun mâna pe clanță. O apăs. Nu e încuiat. Fără să ezit, o deschid și privesc în cameră.

Încăperea e scăldată într-o lumină roșie-aurie. Roșul este de la veioza de pe noptieră. Auriul, de la câteva lumânări aprinse, așezate lângă veioză. Muzica se revarsă dintr-un CD-player vechi, scos din debara. Peggy Lee, interpretând *Fever*.

În lumina slabă o văd pe Sam pe marginea patului. Cel puțin așa cred, că e ea. Arată atât de diferit de imaginea ei obișnuită încât îmi ia ceva timp să o recunosc. Poartă o rochie cu totul altfel decât rochia neagră, sordidă, pe care o avea când ne-am cunoscut. Aceasta e roșie, cu mâneci scurte, fustă dreaptă și un decolteu ispititor. În picioare are pantofi cu toc, asortați. Părul prins, îi lasă gâtul palid dezgolit.

Nu e singură.

Lângă ea stă un bărbat într-un tricou polo negru și pantaloni bej. Îl recunosc imediat.

Coop.

Mâna lui e pe gâtul lui Sam, mângâindu-i pielea fină de sub bărbie. Și ea îl atinge, degetul ei arătător trasează conturul bicepsului lui stâng. Se apleacă unul spre celălalt, privindu-se, gata să se sărute.

— Ce…

„Ce mama naibii se petrece aici?”

Asta am vrut să spun, dar nu reușesc să rostesc decât primul cuvânt. Sam își retrage mâna de pe brațul lui. Mâna lui Coop rămâne pe gâtul ei, cu întreg trupul încremenit de surpriză. Nu l-am mai văzut așa șocat de când ne-am cunoscut, la marginea pădurii de lângă Pine Cottage. Pe chip are întipărită aceeași expresie. Nu la fel de îngrozită, de intensă. Dar e aceeași. Ca o copie neclară a originalului.

— Quincy, spune el. Îmi…

— Ieși!

Reușește să se ridice și vine spre mine.

— Pot să îți explic.

— Ieși, repet mârâit.

— Dar…

— Ieși!

Dintr-odată, mă năpustesc asupra lui, zgâriindu-l cu o mână și lovindu-l cu cealaltă. Mâinile mi se strâng apoi în pumni care zboară către el, fără să îmi pese unde dau, atâta vreme cât lovesc ceva. Și continui să-l lovesc, în timp ce Coop stă pe loc, nemișcat, încasând. Apoi însă intervine Sam, repezindu-se ca o flacără roșie, mă cuprinde și mă lipește de perete.

— Pleacă! șuieră ea către Coop.

El se oprește în ușă și privește către mine cum mă vait și strig și mă lovesc cu capul de perete, din ce în ce mai tare.

— Pleacă naibii odată! zbiară Sam.

De data asta, Coop ascultă și iese. Mă las să alunec pe lângă perete, plângând. Durerea mă încovoaie, mă aplec cu brațele încrucișate peste burtă. Mă simt ca și cum cineva mă înjunghie, iar și iar, cu un cuțit ascuțit în stomac.

PINE COTTAGE
10.56 p.m.

Quincy, cu lacrimile secate, părăsi camera în căutarea lui Janelle. Avea nevoie de amestecul de compasiune și duritate pe care doar Janelle i-l oferea. În privința aceasta, era un șmirghel uman. Aspră și calmantă în egală măsură.

În sufragerie îl găsi pe Rodney așezat confortabil într-un fotoliu. Amy era în poala lui, cu un braț în jurul gâtului lui, se sărutau. O făcură pe Quincy să se gândească la înotători, cu gurile deschise să respire.

— Unde e Janelle?

Jumătatea feminină a entității Ramdy ieși la suprafață, trăgându-și răsuflarea, iritată de întrerupere.

— Poftim?

— Janelle. Ați văzut-o?

Amy clătină din cap, apoi se întoarse la treburile ei.

Atunci, Quincy ieși afară, cu pasul scârțâind, pe verandă. Era o noapte senină, luna plină albea copacii. Se opri pe trepte, cu urechile ciulite să prindă vreun semn că Janelle era prin preajmă. Cum ar fi, pași pe iarbă. Sau râsul ei gutural, pe care îl recunoștea dintr-o sută. Nu auzi nimic, cu excepția trilului unor cojoaice de pădure, probabil ultimele exemplare ale anotimpului, și, în depărtare, strigătul unei bufnițe.

În loc să se întoarcă în casă, Quincy își continuă mersul, atrasă de pădure. Curând, își dădu seama că urma același traseu pe care merseseră mai devreme, peste frunzele bătătorite. Abia când ajunse la porțiunea în pantă se gândi că poate era mai bine să se întoarcă. Dar era deja prea târziu. Simțea nevoia să continue, fără să înțeleagă de ce. Avea o presimțire. O intuiție. Aproape o certitudine care-i învolbura sângele.

Lespedea de piatră începea să se vadă pe măsură ce se apropia de capătul urcușului. Dimensiunile acesteia deschideau o breșă în baldachinul de ramuri. Ca o gaură într-o umbrelă, prin care pătrundea lumina argintie a lunii, prelingându-se peste trupurile a două persoane aflate pe lespede.

Una era Janelle.

Cealaltă era Craig.

El era întins pe spate, cu cămașa adunată sub cap, în loc de pernă. Pantalonii îi erau coborâți în jurul gleznelor ca niște cătușe. Janelle era peste el, călărindu-l. Fusta rochiei i se mișca în ritmul trupului săltând. Unduia ca un val deasupra coapselor dezgolite ale lui Craig. Partea de sus a rochiei ei era coborâtă, dezvelindu-i sânii atât de albi încât, practic, străluceau în lumina lunii.

— Da, gemu ea, cuvântul împletindu-se ca o adiere cu văzduhul nopții. Da, da, da.

Furia și durerea cuprinseră stomacul lui Quincy ca o mână nevăzută care-i strângea măruntaiele în pumn.

Cu toate acestea, nu-și putea desprinde privirea de la ei. Nu când Janelle gemea în felul acela, mișcările ei fiind mai degrabă disperate decât pătimașe. Tabloul era mult prea minunat, dureros, grotesc.

Apoi, pe neașteptate, o năpădi un plâns cu suspine. Quincy își acoperi gura cu palma, să nu o audă. Deși nu ar fi trebuit să-i pese că o auzeau. Deși tot ce voia era să-și țipe către înălțimile cerului strigătul îndurerat ca al unui strigoi, să îl lase purtat de vânt.

Însă mâna din măruntaiele ei continua să strângă, sporindu-i furia, intensificându-i durerea. Se întoarse și făcu drumul înapoi printre copaci, lacrimi proaspete luând naștere din izvorul celor abia secate. Încă o auzea pe Janelle, în timp ce cobora panta, gemetele ei repetate răsunând ca ciripitul enervant al unei păsări între crengi.

Da, da, da.

33.

— De ce? întreb, prăbușită în continuare pe podea.

Sam mă ignoră și traversează încăperea să oprească CD-playerul. Apoi se oprește lângă rucsac de unde își scoate blugii negri și începe să-i îmbrace pe sub rochia roșie.

— De ce?

— Pentru că era necesar, spune Sam.

— Ba nu era, îi spun, ridicându-mă în genunchi. Așa ai crezut tu.

Pentru că știa cât de mult aveam să sufăr, când aflam. Și sunt convinsă că s-ar fi asigurat că aflu. Aceasta e doar o altă modalitate prin care se joacă cu mine, să mă trezească, să mă înfurie.

Mă agăț de perete, ajutându-mă de el să mă ridic. Cu picioarele încă tremurând, mă sprijin de perete și o privesc în ochi. Și-a scos rochia și acum îmbracă tricoul cu Sex Pistols. Apoi se așază pe pat și schimbă pantofii de sex cu ghetele de teren.

— Ești bolnavă, îi spun. Știi asta, nu-i așa? Nu suporți gândul că una din noi ar putea avea o viață normală. Că măcar una din noi ar putea fi fericită.

Sam merge lângă fereastră, o deschide, își aprinde o țigară. Suflând fumul, spune:

— Ai impresia că m-ai citit, nu-i așa?

— Da. Ai venit aici, ai văzut că sunt normală și stabilă și ți-ai spus că trebuie să distrugi ceea ce am.

— Stabilă? Ai băgat un om în spital, scumpo. La naiba, e încă în comă.

— Din cauza ta! Tu ai vrut să fac asta!

— Repetă-ți asta, Quinn. Dacă ai nevoie de minciuna asta ca să poți să te suporți, continuă să crezi asta.

Îmi feresc privirea, nu știu ce să mai cred.

Am senzația că gravitația a fost anulată, toate lucrurile pe care mă bazam în viața mea plutesc în văzduh și eu nu mai ajung la ele.

— De ce Coop? o întreb. Suntem în Manhattan. Ai fi putut alege un milion de alți bărbați. De ce el?

— Asigurare.

— Pentru ce?

— Detectivul acela a trecut iar pe aici, de dimineață, spune Sam.

Hernandez. Zicea că vrea să vorbească cu tine. Când i-am spus că ești plecată, a zis că va reveni și că nu trebuia să fi părăsit orașul.

Pentru că plecarea mea, împreună cu iubitul meu avocat, a dat naștere la bănuieli. Evident.

— Nu am știut ce să fac, spune Sam. Așa că l-am chemat pe Coop.

Rămân fără aer, sunt ca anesteziată.

— Doar nu i-ai spus ce s-a întâmplat în parc, nu?

Sam își dă ochii peste cap și suflă fumul.

— Nu, la naiba. I-am spus că ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Că ar trebui să vină până aici, dacă poate. Și a venit.

— Iar tu l-ai sedus.

— N-aș zice asta, răspunde Sam. Era mai mult decât dornic.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Sam oftează abia auzit. Pare atât de obosită, înfrântă de viață.

Atât de distrusă.

— Pentru că am crezut că ne va ajuta, îmi spune. Mai ales pe tine. Dacă poliția reușește să stabilească legătura între noi și individul bătut, vom avea nevoie de cineva de partea noastră. De altcineva decât Jeff.

— Un polițist, spun, înțelegând tristul adevăr. Unul care să ne ia apărarea în fața colegilor lui. Unul prea orbit de emoții ca să facă ceea ce trebuie și să ne denunțe, dacă bănuiește ceva.

— Bingo, spune Sam. Dar tu știai deja asta, nu-i așa?

— N-am încercat niciodată să mă culc cu el.

Sam pufnește, scoțând fumul pe nas.

— De parcă are vreo importanță. Oricum, te folosești de el. O faci de ani întregi. Trimițându-i mesaje la orice oră. Chemându-l aici pe nepusă masă. Flirtând cu el, când și când, ca să îi menții treaz interesul.

— Nu e adevărat, protestez. Nu i-aș face așa ceva.

— O faci tot timpul, Quinn. Te-am văzut.

— Nu intenționat.

— Serios? spune Sam. Vrei să spui că treaba asta dubioasă dintre voi doi nu are nicio legătură cu cele întâmplate la Pine Cottage? Că nu ai observat niciodată, nicio clipă, că îl ai la degetul mic?

— Nu am observat, îi răspund.

Sam stinge țigara. Aprinde alta.

— Minciuni, minciuni, minciuni.

— Să vorbim despre minciuni, zic eu, îndepărtându-mă de lângă perete,

însuflețită de furie. Ai mințit când ai spus că nu ai întâlnit-o pe Lisa. Ai întâlnit-o. Ai stat la ea.

Sam se oprește chiar în timp ce trăgea din țigară, cu obrajii supți, cu fumul în gură. Când deschide gura, un norișor cenușiu se răspândește ca o ceață.

— Ești nebună.

— Ăsta nu e un răspuns, îi spun. Cel puțin, recunoaște că ai fost acolo.

— Bine. Am fost.

— Când?

— Cu câteva săptămâni în urmă, spune ea. Dar asta știai deja.

— De ce ai fost acolo? Te-a invitat Lisa?

Sam clatină din cap.

— Așadar, ai apărut acolo pe nepusă masă, cum ai făcut și cu mine?

— Da, spune Sam. Spre deosebire de tine însă, ea m-a salutat când m-a recunoscut.

— Cât ai stat acolo?

— Aproape o săptămână, răspunde Sam.

— Și s-a bucurat să te aibă acolo?

E o întrebare inutilă. Sigur că s-a bucurat. Lisa pentru asta trăia – să ia sub aripa ei tinere cu probleme și să le ajute. Sam era, probabil, cea mai problematică dintre toate.

— Da, spune Sam. La început. Dar spre sfârșitul săptămânii nu mai reușea să îmi facă față.

Deduc singură restul. Sam apare din senin, cu rucsacul ei burdușit, Wild Turkey și declarații de prietenie. Lisa o găzduiește bucuroasă. Dar asta nu e de ajuns. Nu pentru Sam. Ea trebuie să iscodească, să sâcâie. Probabil a încercat să o scoată pe Lisa din zona ei de confort. Să o înfurie, să o facă o supraviețuitoare.

Lisa nu i-a permis. Eu am făcut-o. Amândouă am plătit pentru asta, fiecare în alt fel.

— Și de ce ai mințit în legătură cu asta?

— Pentru că știam că, dacă îți spun, vei face din țânțar armăsar. Că vei intra la idei.

— De ce? o întreb. Ai ceva de ascuns? Sam, tu ai ucis-o pe Lisa?

Iat-o! Întrebarea care îmi măcina creierii de câteva zile, în sfârșit, rostită. Sam clatină din cap cu compătimire.

— Biata Quincy, atât de tristă. Ești mai scrântită decât credeam.

— Spune-mi că nu ai nicio legătură cu moartea ei.

Sam lasă țigara să cadă pe podea și o strivește demonstrativ sub talpă.

— Nu contează ce spun, nu mă vei crede.

— Nu mi-ai dat niciun motiv, îi spun. De ce ai începe acum?

— Nu am ucis-o eu, spune Sam. Poți să mă crezi sau nu. Nu-mi pasă câtuși de puțin.

Din buzunarul meu se aude un bâzâit. Telefonul.

— Probabil e iubitul tău, spune ea cu dezgust nedisimulat. Unul din ei, în orice caz.

Verific. E un mesaj de la Coop.

„trebuie să vorbim”.

Lângă fereastră, Sam mă întreabă:

— Care din ei e?

Nu îi răspund, ceea ce este un răspuns în sine. Mă holbez la ecran și îmi stă inima la gândul că l-aș revedea pe Coop. Nu doar în noaptea aceasta. Ci oricând de acum înainte.

Sam așază o nouă țigară între buze și spune:

— Aleargă la polițistul tău, Quincy Carpenter. Dar nu uita, fii atentă ce vorbești. Secretele mele sunt secretele tale. Și agentului Cooper s-ar putea să nu-i placă ale tale.

— Du-te naibii, îi spun.

Își aprinde țigara și zâmbește.

— Am fost deja acolo, scumpo.

PINE COTTAGE
11.12 p.m.

Când ajunse înapoi la cabană, Quincy abia mai respira. O dureau plămânii, de efort și din cauza aerului nopții. Deși era frig, pielea îi era acoperită de o sudoare rece și lipicioasă.

În cabană era un haos tăcut, vase murdare și sticle goale de băutură peste tot. Sufrageria era pustie. Și focul se stinsese, mirosul cald de lemn ars fiind singura dovadă a existenței lui.

Să doarmă. Quincy nu își dorea nimic altceva. Decât să doarmă și când se trezea să nu își mai amintească nimic din ceea ce văzuse. Se putea, știa asta. Creierul ei îi spunea deja că se înșela, că nu văzuse nimic de fapt. Poate Janelle era acolo cu altcineva. Cu Joe, poate. Sau poate i se păruse doar că îl văzuse pe Craig, întins pe spate, cu chipul contorsionat, pătrunzând-o pe Janelle.

Dar în inima ei știa adevărul.

Ștergându-și lacrimile, Quincy se strecură de-a lungul holului, pe lângă camera goală a lui Janelle. De cealaltă parte, Betz se culcase, ușa închisă a dormitorului ascunzând vederii priveliștea tristă a paturilor suprapuse. Și ușa camerei lui Ramdy era închisă, dar nu reușea să blocheze sunetele violente făcute de salteaua de apă. Gemetele lui Rodney însoțeau uneori clipocitul apei.

Quincy se îndreptă spre dormitorul lui Craig.

La naiba cu Craig.

Era dormitorul ei acum.

Dar camera nu era goală. Pe pat era cineva, o siluetă nedefinită în lumina lunii. Stătea cu brațele sub cap. Quincy îi zări ochii larg deschiși sub lentilele murdare ale ochelarilor.

— Nu știam unde să dorm, spuse el.

Quincy se holbă la el, invidioasă pe cât de relaxat era, pe cât de nepăsător față de tot ce se întâmplase. Își trase nasul. Opri o lacrimă înainte să i se prelingă pe obraz.

— Ești bine? o întrebă el.

— Trebuie să pleci, îi spuse ea.

El se ridică. În privirea pe jumătate ascunsă i se citea îngrijorarea.

— Nu ești bine.

— Nu mai spune! Quincy se așează pe pat. O altă lacrimă. Pe aceasta nu o prinse la timp.

— I-am văzut plecând împreună, spuse el. În pădure.

— Știu.

— Îmi pare rău.

O atinse pe umăr. Gestul neașteptat o făcu să tresară.

— Te rog, pleacă, îi spuse ea.

— Nu te merită.

Când îi atinse pentru a doua oară umărul, Quincy îl lăsă. Încurajat, își coborî mâna pe brațul ei, către mijloc. Din nou, Quincy îi permise.

— Ești mai bună decât el, îi șopti. Decât ei amândoi. Ești atât de drăguță.

— Mulțumesc, spuse Quincy.

— Vorbesc serios.

Quincy se întoarse către el, recunoscătoare că era acolo. Părea atât de sincer. Atât de inocent. Opusul lui Craig.

Se aplecă spre el și-l sărută. Buzele lui erau fierbinți. Îi răspunse la sărut. Limba lui își făcu loc în gura ei. Timid. Explorând. Aproape că o făcu pe Quincy să uite ce văzuse în pădure. Pe Janelle peste Craig, făcând dragoste cu el, cu trupul radiind de dorință și durere.

Dar nu era de ajuns. Quincy voia să uite cu totul.

Fără o vorbă, îl încălecă, surprinsă de robustețea lui. Era ca trunchiul căzut al unui copac. Stejar solid. Îi scoase puloverul, care mirosea vag a detergent industrial. Mirosul acela îi înțepă nările când îl aruncă pe podea, apoi îi trase tricoul peste cap.

Începu să-l sărute pe piept, mângâindu-i pielea lăptoasă. Atât de palid. Atât de rece. Ca o fantomă.

Apoi rămase fără chiloți. Pantalonii lui de reiat erau coborâți în dreptul genunchilor.

Pe podea, lângă pat, era rucsacul lui Craig. În el, o cutie cu prezervative. Quincy scoase unul și i-l așeză lui Joe în palma tremurătoare.

— Ești sigură? o întrebă el.

— Da.

— Să îmi spui dacă te doare, îi șopti el. Nu vreau să te rănesc. Vreau să te fac să te simți bine.

Quincy trase adânc aer în piept și se lăsă să alunece pe pat, pregătindu-se

să simtă și durerea și plăcerea, știind că nu putea avea parte de una fără cealaltă.

Aveau să o însoțească astfel, împletindu-se, pentru totdeauna.

34.

Coop îmi trimite numele unui hotel, la câteva străzi distanță, și numărul camerei în care stă. Nu știu dacă a făcut rezervarea înainte să vină în oraș, înainte de întâlnirea cu Sam, sau după aceea. Mă hotărăsc să nu întreb.

Mă opresc în fața ușii, neștiind dacă sunt în stare să dau ochii cu el. Știu deja că nu vreau să-l văd. Mi-aș dori să fiu oriunde altundeva decât pe holul acestui hotel, cu mașina de gheață zumzăind și mirosul pregnant al detergentului de covoare. Dar avem un trecut comun. Indiferent ce a făcut, îi datorez ocazia să îmi explice.

Bat în ușă și apăs. Ușa se deschide imediat, scârțâind. Când îl văd, rămân cu mâna pe clanță.

— Quincy. Mă salută dând din cap, rapid, rușinat. Intră. Dacă vrei.

Trecutul este singurul motiv care mă face să nu plec. Trecutul meu. Rolul lui Coop în trecutul meu. Adevărul de necontestat că, dacă nu era el, eu nu aș avea un trecut despre care să vorbesc. Așa că intru, șocată de dimensiunile camerei. E cât o debara mai mare în care cineva a reușit să introducă un pat și un dulap. Între pat și perete abia sunt șaizeci de centimetri, astfel încât cu greu reușesc să îl ocolesc pe Coop fără să-l ating când închide ușa în urma mea.

Nu e niciun scaun în cameră. Nu mă așez pe pat, prefer să rămân în picioare.

Știu exact ce am de făcut, să îi spun lui Coop adevărul. Despre ceea ce a făcut Sam. Ce am făcut eu. După ce fac asta, poate începe procesul revenirii la normal. Nu că viața mea ar fi fost vreodată normală după Pine Cottage.

Însă nu îi pot mărturisi lui Coop. Abia dacă îl pot privi.

— Hai să terminăm odată, spun, încrucișând brațele peste piept și lăsându-mi greutatea trupului pe piciorul stâng, împingând agresiv șoldul în afară.

— O să fiu succint, spune Coop.

Tocmai a făcut duș și din baia mică iese abur. Părul scurt îi e umed și trupul îi este jilav, ispititor, mirosind a săpun.

— Vreau să mă explic. Să îți explic ce am făcut.

— Ce faci în timpul liber nu e treaba mea, îi spun. Nu e ca și cum însemni ceva pentru mine.

Coop tresare și simt un fior satisfăcut, de putere. Îl rănesc și eu. Îl doare.

— Quincy, știm amândoi că nu e așa.

— Nu e? spun eu. Dacă nu era, nu ai fi venit la mine acasă, în lipsa mea, să încerci să te culci cu Sam.

— Nu de asta eram acolo.

— Așa părea.

— Ea m-a chemat, Quincy, spune Coop. A zis că își făcea griji pentru tine. Așa că am venit. Pentru că mă sâcâia ceva. Nu am încredere în ea, Quincy. Nu am avut de la bun început. Pune ceva la cale și am vrut să aflu ce anume.

— Seducția este o tehnică de interogare interesantă, îi spun. O folosești des?

— Ceea ce ai văzut nu a fost plănuit, Quincy. S-a întâmplat.

Dau ochii peste cap, exagerat, teatral, cum făcea Janelle.

— O scuză veche de când lumea.

— E adevărat, spune Coop. Quincy, tu nu știi cât sunt de singur. Atât de singur. Trăiesc într-o casă pentru cinci oameni. Doar eu. Sunt camere în care nu am intrat de ani întregi. Stau goale, cu ușile încuiate.

Confesiunea lui mă lasă fără cuvinte. Este pentru prima dată când Coop se deschide astfel față de mine. Se pare că avem mai multe în comun decât mi-am imaginat. Cu toate acestea refuz să îl compătimesc. Nu sunt gata să îl iert.

— Pentru asta mi-ai cerut să vin? îl întreb. Să te compătimesc?

— Nu. Te-am chemat pentru că trebuie să îți spun ceva. Există un motiv… Coop face o pauză să-și dreagă vocea. Un motiv pentru care am încercat să fiu lângă tine. Un motiv pentru care am fost disponibil zi și noapte. Quincy…

Instinctiv, știu ce urmează. Scutur din cap în timp ce în mintea mea strig, „Nu. Te rog, Coop, nu spune asta!”

Dar o spune.

— Te iubesc.

— Nu, rostesc de data asta cu voce tare. Nu mai spune nimic altceva.

— Dar așa este, spune Coop. Iar tu știi asta, Quincy. Cred că ai știut-o dintotdeauna. De ce crezi că pornesc la drum imediat ce mă chemi? Să te văd. Să fiu cu tine. Nu îmi pasă dacă pentru un minut sau pentru o oră. Faptul că te văd face să merite tot drumul lung și pustiu cu mașina.

Face un pas către mine și mă retrag, dar mă trezesc înghesuită într-un

colț, între perete și dulap. Coop nu se oprește decât când e în fața mea.

— Nu am cunoscut pe nimeni ca tine, Quincy, îmi spune. Crede-mă când spun asta. Ești atât de puternică. O adevărată supraviețuitoare.

Mă privește și ochii lui albaștri îmi înmoaie genunchii, îmi atinge obrazul cu degetul, pe care îl coboară apoi spre gura mea.

— Coop, îi spun în timp ce unghia lui îmi trece ușor peste buze. Oprește-te!

— Și tu simți la fel, spune el, cu vocea îngroșată. Știu că simți la fel.

Îl revăd așezat lângă Sam, mângâindu-i gâtul, apropiindu-și buzele de ale ei. Îl urăsc pentru asta. Trebuia să fie doar al meu.

— Nu simt, îi spun.

— Minți.

E cald în cameră. Sufocant, de fapt. Aparatul de aer condiționat e inutil. Și mai e și Coop, atât de aproape de mine, emanând un alt fel de căldură.

— Trebuie să plec, spun.

— Nu, nu trebuie.

Când vine și mai aproape, îl împing. E transpirat. Sub palmele mele, țesătura cămășii i se lipește de trup.

— Ce vrei de la mine, Coop? Ai spus ce-ai avut de spus. Ce altceva mai vrei?

— Pe tine, spune el încet. Te vreau pe tine, Quincy.

În ciuda a ceea ce-i spusesem lui Sam, întotdeauna m-am întrebat ce m-ar face să cedez atracției pe care o simțeam față de Coop. Și întotdeauna crezusem că ochii lui albaștri ar fi, cel mai probabil, vinovatul. Strălucitori ca niște lasere, ochi care văd tot, în cele din urmă, însă este vocea lui. Mărturisirea aceea șoptită mă trimite în brațele lui.

Este prima noastră îmbrățișare după Pine Cottage. Atunci m-a cuprins pentru prima dată în brațele lui puternice. Mă aștept ca amintirea aceea să întineze îmbrățișarea de acum. Dar nu o face. Dimpotrivă, o îndulcește.

Cu el mă simt în siguranță.

Dintotdeauna a fost așa.

Îl sărut. Deși e o greșeală. Mă sărută la rândul lui, flămând, mușcând. Dorința reprimată ani la rând este, în sfârșit, eliberată, iar rezultatul este mai mult nevoie decât e dorință. Mai mult durere, decât plăcere.

În curând, suntem pe pat. Nici nu avem unde altundeva. Rămân fără haine. Nu știu cum. Par să alunece. La fel și ale lui Coop.

Știe ce vrea.

Dumnezeu să-mi ajute, îl las să facă ce vrea.

PINE COTTAGE
11.42 p.m.

El încă dormea, când Quincy se dădu jos din pat și traversă încăperea în vârful picioarelor, adunându-și pantofii, rochia, chiloții. O durea să se miște. Disconfortul dintre picioare era mai intens când se apleca. Cu toate acestea, nu era așa de rău cum se așteptase. Constatarea îi oferi o oarecare consolare.

Se îmbrăcă repede, surprinsă de frigul din cameră. Se simțea ca atunci când avea temperatură. Scuturată de frisoane, deși pielea îi frigea.

Din hol intră în baie, fără să se deranjeze să aprindă lumina. Nu avea chef să se vadă în oglindă, sub lumina aceea necruțătoare. În schimb, privi silueta întunecată din oglindă, lipsită de trăsături. Devenise o umbră.

Îi veni în minte o rimă. Ceva din școala generală. Era cu prietenele ei, în sala de baie a fetelor, pe întuneric, repetând:

„Bloody Mary, Bloody Mary, Bloody Mary".

— Bloody Mary, spuse Quincy cu privirea ațintită asupra imaginii fără chip din oglindă.

Când ieși din baie, se opri în pragul sufrageriei, temându-se că Janelle și Craig se întorseseră, beți și chicotind, purtându-se ca și cum nimic nu se întâmplase. Intră numai când fu sigură că nu se auzea nimic. În cabană domnea tăcerea.

Se îndreptă către bucătărie unde rămase gândindu-se la ce ar fi trebuit să facă în continuare. Să-i confrunte? Să le ceară să se întoarcă acasă? Sau să caute cheile mașinii lui Craig și să plece, lăsându-i pe toți acolo, fără telefoane?

Gândul o făcu să zâmbească. Se afla deja în cel de-al doilea stadiu al durerii, despre care aflase cu doar trei zile înainte, la ora de psihologie. Janelle lipsise și Quincy trebuia să îi dea notițele. Janelle nu știa care era cea de-a doua treaptă în procesarea suferinței. Dar Quincy știa.

Era furia.

Furia cea mai intensă și mai atroce.

O simțea în stomac. Ca o arsură, dar mult mai fierbinte. Iradia în exterior, trecându-i în brațe și în picioare.

Se apropie de chiuvetă, gata să pună energia aceea arzătoare în acțiune.

Așa cum făcea mama ei. Sheila Carpenter, în stilul ei pasiv-agresiv, care făcea ordine în loc să țipe, repara în loc să strice. Și care nu spunea niciodată ceea ce simțea cu adevărat.

Quincy nu voia să fie genul acela de femeie. Nu voia să strângă mizeria făcută de alții. Voia să fie furioasă, la naiba! Era furioasă. Atât de furioasă că apucă o farfurie murdară din chiuvetă și se pregăti să o izbească de masă.

Propria ei reflexie o opri. Chipul acela livid care o privea din geamul de deasupra chiuvetei. De data aceasta, nu îl putu evita. De data aceasta, se văzu limpede.

Ochii înroșiți de plâns. Buzele adunate într-un rânjet. Pielea îmbujorată de furie, de durere și rușine din cauză că tocmai se dăruise unui străin.

Nu era Quincy pe care o știa ea. Era cu totul altcineva. Cineva necunoscut.

În jurul ei se făcea întuneric. Quincy îl simți apropiindu-se. Ca un val de păcură revărsat peste țărm. În curând o cuprindea din toate părțile, ocupând bucătăria, acoperind-o. Quincy nu mai vedea decât chipul din fereastră. Chipul străin. Până când și acela fu înghițit de negură.

Lăsă farfuria înapoi în chiuvetă și apucă altceva.

Cuțitul.

Nu știa de ce îl înșfăcase. Habar nu avea ce va face cu el. Tot ce știa era că se simțea bine cu el în mână.

Strângând bine cuțitul, ieși pe ușa din spate a cabanei și traversă veranda din trei pași mari și grăbiți.

Afară, copacii de lângă cabană stăteau ca niște santinele cenușii de pază la marginea pădurii.

În mers, Quincy lovi unul cu lama cuțitului. Impactul îi trimise un fior de-a lungul brațului, iar ea se afundă și mai adânc în desișul întunecat.

35.

Ecoul unei uși trântite cu zgomot mă trezește brusc dintr-un somn adânc. Deschid ochii și gura să respir, dar aerul uscat îmi fac gura pungă. Soarele dimineții pătrunde pe fereastră, raze oblice se opresc fix pe perna mea. Fierbinți și precise, ca niște ace care îmi împung retina. Mă rostogolesc, blestemând soarele, îmi arunc brațele pe partea cealaltă a patului.

E goală.

Atunci îmi amintesc unde sunt.

Cu cine sunt.

Ce am făcut.

Sar din pat, amețită, camera se învârte cu mine. Reușesc să ajung în baia minusculă unde mă prăbușesc pe pardoseala rece sub trupul meu gol și strâng genunchii la piept. Gândurile mi se învălmășesc în cap, încurcate, tulburi. Sunt în lume, dar nu fac parte din ea.

Sunt mahmură, îmi dau seama. Mahmureala dată de vinovăție. Nu am mai trăit una de ani întregi.

Amintirile vin peste mine una după alta, cadențat, ca secundele pe cadranul unui ceas. Tic, tic, tic. Într-un minut, mi-am amintit tot. Fiecare amănunt lasciv, sordid.

Coop, firește, a plecat. Poate că el fusese cel care trântise ușa, mai devreme, deși bănuiesc mai degrabă că s-a furișat în liniște, să nu mă trezească. Nu pot spune că-l învinovățesc.

Cel puțin, a avut grijă să îmi lase un bilet, scris în grabă pe o coală cu antetul hotelului. L-am văzut lângă televizor când mă îndreptam, clătinându-mă, spre baie.

Îl voi citi mai târziu. După ce voi reuși, mă adun de pe podeaua sălii de baie.

Mă doare peste tot, dar este genul acela de durere satisfăcută, a trupului care a primit ce-și dorea. Așa mă simt uneori după ce alerg. Epuizată, satisfăcută și puțin îngrijorată că e posibil să fi exagerat.

De data aceasta nu am nicio îndoială. Am exagerat catastrofal.

Îmi privesc mâinile. Oja neagră aplicată de Sam s-a curățat, în cea mai mare parte, lăsând câteva urme. Sunt murdară și sub unghii. Probabil tot ojă. Sau poate sunt fragmente din pielea lui Coop, de când l-am zgâriat pe

spate, implorându-l să mă pătrundă mai tare. Mâinile păstrează încă mirosul lui. Un amestec de sudoare, spermă și o aromă estompată de Old Spice.

Mă ridic încet și merg la chiuvetă. Îmi dau cu apă rece pe față, evitând să mă privesc în oglindă. Mă tem de ce-aș putea vedea. De fapt, mă tem că e posibil să nu văd nimic.

Din doi pași sunt înapoi lângă pat și mă așez. Biletul lui Coop mă așteaptă lângă telecomanda televizorului.

Îl iau și citesc.

> Dragă Quincy, sunt rușinat de comportamentul meu. Deși mi-am dorit foarte mult să se întâmple asta, îmi dau seama că a fost o greșeală uriașă. Cred că ar trebui să nu ne mai auzim o lungă perioadă de timp. Îmi pare rău.

Și cu asta, basta. Zece ani de protecție, prietenie și adorație pierduți într-o noapte. Aruncați la fel de ușor cum arunc eu biletul lui, făcut cocoloș, spre coșul de gunoi din colțul camerei. Când ratez și acesta se lovește de perete, mă aplec, îl ridic și îl pun în coș.

Apoi ridic coșul și-l arunc.

După ce se izbește de perete și cade în picioare, apuc altceva. Telecomanda. O arunc și pe ea, se lovește de tăblia patului și se face țăndări.

Mă întind spre așternuturi, prăbușindu-mă, trag de ele, le fac ghem între pumnii strânși, le ridic la gură să îmi înăbuș hohotele de plâns.

Coop a plecat.

Știusem dintotdeauna că ziua aceasta va veni, cândva. La naiba, aproape că se întâmplase deja, iar scrisoarea aceea de amenințare l-a readus înapoi pe orbita mea. Dar nu sunt pregătită pentru o viață în care Coop nu este lângă mine, când am nevoie de el. Nu cred că pot face față singură.

Acum însă nu mai am de ales. Nu mai am pe nimeni, decât pe Jeff.

Jeff.

La naiba.

Felul cumplit în care l-am trădat îmi întoarce stomacul pe dos, ca un junghi. Va fi devastat.

Mă hotărăsc să nu îi spun, niciodată. Nu am de ales. Voi găsi o cale să șterg din minte amintirea acestei camere stătute, cu așternuturile în dezordine, pieptul lui Coop peste sânii mei, răsuflarea lui fierbinte lângă

urechea mea. Așa cum am făcut cu Pine Cottage, voi bloca și această noapte în adâncurile ascunse ale memoriei.

Iar când îl voi revedea pe Jeff, nu va bănui nimic. O va vedea pe Quincy pe care crede el că o cunoaște. Pe Quincy cea normală.

Cu planul făcut, mă ridic, încercând să ignor sentimentul de vinovăție care îmi strânge stomacul. E un sentiment cu care trebuie să mă obișnuiesc.

Iau telefonul și văd trei apeluri pierdute și un mesaj de la Jeff. Nu îi pot asculta mesajele vocale. Vocea lui m-ar distruge. Însă citesc mesajul scris, în care fiecare cuvânt vibrează de grijă pentru mine.

„De ce nu răspunzi la telefon? E totul în regulă??”

Îi răspund tot în scris.

„Iartă-mă. Am adormit cum am ajuns acasă. Te sun mai târziu”.

Scriu și „te iubesc”, dar îl șterg imediat, de teamă să nu intre la bănuieli. Deja gândesc ca o infidelă.

Pe lângă apelurile pierdute de la Jeff, mai am unul, de la Jonah Thompson, care a sunat puțin după ora opt. Cu aproape o oră în urmă. Îl sun și răspunde după primul apel.

— În sfârșit, exclamă el.

— Bună dimineața și ție, îi spun.

Jonah mă ignoră.

— Am făcut niște cercetări în legătură cu Samantha Boyd, alias Tina Stone. Cred că vei dori să știi ce am aflat.

— Ce ai aflat?

— E dificil de explicat la telefon, spune Jonah. Trebuie să vezi cu ochii tăi.

Oftez.

— Fântâna Bethesda. În douăzeci de minute. Să aduci cafea.

PINE COTTAGE
11.49 p.m.

Luna se ascunsese în spatele norilor lăsând pădurea mai întunecată decât înainte. Quincy ținea drumul cu dificultate, pe pământul reavăn de frunze căzute. Însă ajunse unde începea urcușul. Simțea efortul în pulpele tensionate.

Nu avea un plan. Nu unul clar. Voia doar să vorbească cu ei. Voia să urce până lângă piatră, să stea lângă trupurile lor epuizate de amor, scăldate în lumina lunii, și să le spună cât o răniseră.

Cuțitul avea să-i facă să priceapă că vorbea serios. Avea să-i sperie.

Ajunse la jumătatea urcușului. Inima îi pompa cu putere. Respira sacadat. Continuându-și drumul, avu, dintr-odată, senzația că era privită. Nu era nimic altceva decât un fior de-a lungul cefei, care îi spunea că nu era singură. Se opri, se uită împrejur. Nu văzu nimic, dar nu putea scăpa de senzația că era urmărită. Se gândi la fantomele indienilor despre care se povestea că bântuiau pădurea. Îi primi cu bucurie, invită spiritele lor răzbunătoare să se alăture cauzei ei.

Apoi auzi un sunet. Erau pași repezi peste frunzele căzute. Pentru o clipă, chiar crezu că erau hoardele de spirite gonind către ea. Aruncă o privire în spate, așteptându-se să le zărească printre copaci. Această fantomă însă era cât se poate de reală. Quincy auzi o respirație gâfâită, mai grea decât a ei. Peste încă puțin, zgomotul venind chiar din spatele ei o făcu să se întoarcă.

Îl văzu pe Joe, trezit și îmbrăcat în grabă. Își pusese puloverul cu spatele în față. Eticheta îi venea peste mărul lui Adam; băiatul se holba la Quincy.

— Vreau să fiu singură, îi spuse ea.

Trăgându-și sufletul, Joe reuși să articuleze:

— Nu face asta!

Quincy îi întoarse spatele. I se făcea rău numai privindu-l. Îl simțea în ea. Durerea ca o arsură dintre picioare o stânjenea și o excita în egală măsură.

— Nu știi ce vreau să fac.

— Ba știu, îi spuse el. Și nu merită.

— De unde știi?

— Pentru că eu am făcut-o. Și m-am simțit exact ca tine, acum.

— Lasă-mă în pace.

— Știu că vrei să îi faci să sufere, spuse el.

Negura deasă care o împresurase pe Quincy se risipi dintr-odată, lăsând-o ametită și descumpănită. Văzu cuțitul din mâna ei și trase aer în piept. Nu își amintea de ce îl luase. Chiar se gândise să îl folosească? Asupra ei?

O rușine arzătoare puse stăpânire pe ea. Clătină din cap. Pădurea întunecată se tulbură în fața ochilor ei.

— Nu este ceea ce crezi, spuse ea.

— Nu e?

— Nu aveam de gând să…

Se opri, știind că orice ar fi spus nu va avea sens. Nu își găsea cuvintele.

— Ar trebui să te întorci, îi spuse el. Nu e bine să fii aici, așa.

— M-au rănit, spuse Quincy, izbucnind în plâns.

— Știu, spuse el. De aceea trebuie să te întorci, acum.

Quincy își șterse ochii. Se disprețui pentru că plânsese în fața lui. Se ura pentru că îi făcuse plăcere să fie cu el. Ura faptul că dintre toți cei aflați cu ea, la cabană, el era singurul care o vedea pe adevărata Quincy.

— Mă voi întoarce, spuse ea. Tu unde mergi?

El privi înainte, ca și cum căuta un loc în depărtare, dincolo de copaci.

— Acasă, spuse el. Și tu ar trebui să mergi acasă.

Quincy dădu din cap.

Lăsă cuțitul să-i alunece din mână.

Acesta căzu pe o parte, pe așternutul de frunze.

Apoi o luă la fugă înapoi, pe lângă el, încercând să nu bage în seamă felul în care lumina lunii îi umbrea ochelarii, făcându-i lentilele opace. Ca o ceață.

36.

După telefonul lui Jonah, douăzeci și cinci de minute mai târziu sunt în Central Park, traversând în grabă tunelul Baroque către terasa Bethesda. Îl zăresc printre arcadele de la capătul tunelului, așezat lângă fântână. Cămașă roz, pantaloni albaștri, sacou sport, gri. Deasupra lui se înalță îngerul fântânii, ale cărui aripi întinse oferă loc de odihnă unui stol de porumbei.

— Iartă-mă că am întârziat, îi spun așezându-mă lângă el.

Jonah pufnește.

— Pfoa, exclamă el.

Știu că miros urât. Voisem să fac un duș la hotel, dar nu mai era apă caldă. Mă spălasem pe bucățele, cu apă de la chiuvetă, înainte să mă îmbrac cu hainele pe care le purtasem și ieri.

Îmbrăcându-mă, mă gândeam câți kilometri călătoriseră hainele acestea în ultimele douăzeci și patru de ore. De la Chicago la Muncie și înapoi. De la Chicago la New York și la cămăruța rușinii. Iar acum, ajunseseră în Central Park, duhnind și pătate de transpirație. După ziua de azi, cred că o să le ard.

— Hainele de ieri? întreabă Jonah.

— Nu te obosi, i-o retez. Unde mi-e cafeaua?

Lângă picioarele lui sunt două pahare. Alături, geanta lui, plină cu ceea ce sper să fie informații capabile să o scoată pe Sam din viața mea. Dacă nu, măcar să o scoată din casa mea.

— Alege, spune Jonah. Neagră sau cu lapte și zahăr?

— Cu lapte și zahăr. De preferat, direct în venă.

Îmi întinde paharul marcat cu un X. Golesc jumătate dintr-o suflare.

— Mulțumesc, îi spun. Indiferent ce alte fapte bune mai faci azi, niciuna nu o va întrece pe aceasta.

— Te vei răzgândi imediat, spune Jonah, ridicând geanta.

— Ce ai aflat?

Deschide geanta și scoate un dosar bej.

— O bombă.

În dosar e un teanc de pagini. Jonah răsfoiește printre ele cu degete agile, permițându-mi să surprind, ici și colo, câte o bucățică de articol fotocopiat din ziare sau printat de pe internet.

— O căutare după numele Samantha Boyd a generat informațiile deja cunoscute, referitoare la incidentul de la Nightlight Inn, spune Jonah. Este singurul supraviețuitor. O Eroină. A dispărut cu opt ani în urmă și nu s-a mai știut nimic de ea până acum câteva zile.

— Asta știu deja, îi spun.

— Tina Stone însă e o cu totul altă poveste. Jonah se oprește, în sfârșit, din răsfoit și scoate un articol. Mi-l întinde. A apărut în Hazleton Eagle. Acum doisprezece ani.

Când îmi arunc ochii peste pagină, inima începe să-mi bată cu putere. Este același articol pe care l-am văzut în casa Lisei.

> HAZLETON, Pa. – Un bărbat a fost găsit înjunghiat mortal în casa în care locuia alături de soție și fiica vitregă. Poliția din Hazleton, care a preluat apelul de urgență, l-a găsit pe Earl Potash, 46 de ani, mort în bucătăria apartamentului lui din Maple Street, prezentând numeroase plăgi înjunghiate în zona toracelui și stomacului. Autoritățile au stabilit că este vorba de o crimă. Investigația continuă.

— Cum ai găsit asta?

— Cu ajutorul unei căutări Lexisnexis după numele Tina Stone, spune Jonah.

— Dar ce legătură are cu ea?

— Conform informațiilor din articol, fiica vitregă a lui Earl Potash a mărturisit că ea l-a ucis și a făcut referire la ani întregi de abuzuri sexuale. Fiind vorba de abuz sexual, în înregistrările din instanță i-a fost protejată identitatea.

Acum înțeleg de ce avea Lisa articolul.

— Ea a fost, spun eu. Tina Stone. Ea și-a ucis tatăl vitreg. Jonah dă din cap.

— Mă tem că da.

Mai beau niște cafea, sperând că va ține la distanță durerea de cap care începe să îmi dea târcoale. În clipa aceea, aș fi în stare să ucid pentru un Xanax.

— Tot nu înțeleg. De ce și-ar schimba Sam numele cu al unei femei care și-a ucis tatăl vitreg?

— Asta e partea ciudată, spune Jonah. Nu sunt convins că și l-a schimbat.

Jonah scoate din dosar copiile unor fișe medicale. Pe prima pagină stă scris Tina Stone.

— Fișele medicale nu erau confidențiale? întreb.

— E clar că m-ai subestimat, răspunde el. Șpăgile sunt un stimulent de succes.

— Ești vrednic de dispreț.

Răsfoiesc fișele medicale, care încep cu anul trecut și merg în urmă. Tina Stone făcuse vizite sporadice la doctor, doar în situații de urgență și, cel mai adesea, fără să aibă asigurare medicală. Văd o mână ruptă, cu doi ani în urmă, în urma unui accident de motocicletă. O mamografie cu un an înainte de asta, după descoperirea unui nodul dovedit a fi benign. O supradoză de anitrofilină cu opt ani în urmă. Asta îmi reține atenția.

O pagină mai departe și doi ani mai devreme, găsesc o a doua tentativă de supradoză. Verific data. La trei săptămâni după evenimentele de la Pine Cottage.

— Nu poate fi Sam, îi spun. Datele nu se potrivesc. Mi-a spus că și-a schimbat numele la câțiva ani după cele întâmplate la Pine Cottage.

Șocul, când înțeleg, mă face să mă trag înapoi, cât pe ce să mă răstorn în fântână. Scap dosarul din mână și paginile se împrăștie, făcându-l pe Jonah să sară de la locul lui, grăbindu-se să le adune înainte să le ia vântul.

Când se întoarce, cu dosarul sub braț, mă găsește încremenită.

— Înțelegi acum, nu-i așa?

— Tina Stone și Samantha Boyd, spun. Nu sunt una și aceeași persoană.

— Ceea ce ridică întrebarea: care din ele e în apartamentul tău?

— Habar nu am.

Dar trebuie să aflu. Imediat. Mă ridic, cu picioarele tremurând, gata să plec.

Jonah mă oprește, cu chipul schimonosit de regret în timp ce spune:

— Îmi pare rău, dar asta nu e tot.

Deschide iar dosarul și se oprește la o pagină, spre sfârșit.

— A existat o situație în care a luat o supradoză.

— Știu, îi spun. S-a întâmplat înainte de presupusa schimbare de nume.

— Cred că te-ar interesa să vezi unde s-a întâmplat.

Jonah îmi arată numele locului unde fusese internată Tina Stone.

Spitalul de Psihiatrie Blackthorne, amplasat la marginea pădurilor de lângă Pine Cottage.

La vederea lui mă ia cu amețeală. Mai rău decât de dimineață. Aproape mai rău decât în secunda în care am realizat că aproape îl omorâsem în bătaie pe Ricardo Ruiz.

Tina Stone fusese internată la Blackthorne.

În același timp cu El.

În același timp în care El venise la Pine Cottage și îmi întorsese lumea cu susul în jos.

PINE COTTAGE
MIEZUL NOPȚII

Primul țipăt se auzi când Quincy ajunsese pe veranda din spatele cabanei. Veni dinspre pădure, răsunând cu putere, chiar când urca treptele butucănoase de lemn. Se întoarse în direcția țipătului, prea surprinsă ca să fie speriată.

Frica avea să vină mai târziu.

Scrută pădurea întunecată din spatele cabanei, plimbându-și privirea de la un copac la altul ca și cum țipătul venise dinspre unul dintre ei. Dar ea știa deja care era sursa.

Janelle.

Quincy era sigură.

Un al doilea țipăt izbucni din adâncul pădurii. Mai prelung decât primul, spintecă văzduhul ca un tunet. Era, totodată, mai puternic. Suficient de tare încât să alunge o bufniță aflată într-un copac din apropiere. Pasărea trecu în zbor peste verandă, bătând viguros din aripi, și dispăru dincolo de acoperiș.

Zgomotul retragerii ei se împleti cu un altul, care se apropia.

Pași. Disperați.

O clipă mai târziu, la marginea pădurii apăru Craig. Avea privirea înghețată, dar mișcările îi erau agitate și smucite. Își pusese cămașa. Și pantalonii, deși Quincy observă că fermoarul îi era desfăcut și cureaua atârna pe lângă el.

— Fugi, Quincy! Se năpusti înainte, înnebunit. Trebuie să fugim!

Ajunsese deja pe verandă și dădu să o tragă după el. Brațul lui Quincy rămase moale în mâinile lui. Nu avea de gând să plece nicăieri. Nu până ce nu era și Janelle acolo.

— Janelle? strigă ea.

Vocea îi fu purtată în adâncul pădurii de ecou, repetându-i chemarea, din ce în ce mai slab. Îi răspunse un nou țipăt. La auzul acestuia Craig gemu. Se și scutură, ca și cum încerca să scape de ceva agățat de spinarea lui.

— Vino! strigă către Quincy.

Însă un al patrulea țipăt o atrase pe aceasta înapoi, pe prima treaptă a verandei, cu degetele picioarelor trecute de marginea ei. În spatele ei, Craig

dădu să intre în casă, trezindu-se blocat de ceilalți, care voiau să iasă.

— Ce a fost asta? întrebă Amy, cu vocea întretăiată de spaimă.

— Unde e Janelle? întrebă Betz.

— Moartă! strigă Craig. E moartă!

Dar nu era moartă. Quincy îi auzea respirația întreruptă șuierând în noapte. Pași moi că ai unei feline veneau dinspre pădure.

Janelle apăru brusc, materializându-se ca una dintre fantomele indienilor de care le povestise, la marginea copacilor din spatele cabanei. Nu se putea spune că era pe picioare, părea că plutește, ținută în poziție verticală doar de instinct. Pe rochia ei, în dreptul umărului, pieptului și stomacului înfloreau pete roșii, întunecate.

Avea mâinile adunate strâns în jurul gâtului. Pe sub palme îi țâșnea un șuvoi de sânge – o cascadă roșie, revărsându-i-se peste piept.

Abia atunci simțiră frica.

O spaimă care strângea stomacul, înghețа sângele, făcându-i pe toți să încremenească în ușă.

Numai Quincy reuși să se miște, împinsă tocmai de frică, coborî de pe verandă în iarba peste care se lăsase bruma. O simțea trosnind sub tălpi în timp ce se apropia de Janelle. O umezeală rece îi pătrunse în pantofi.

Apoi ajunse lângă Janelle, se întinse spre ea, o prinse în cădere. Mâinile acesteia alunecară de pe gât, dezvelind beregata tăiată. Sângele continua să curgă, fierbinte și gros, peste rochia albă a lui Quincy.

Quincy acoperi tăietura cu mâinile ei. Sângele îi gâdila palmele. Apoi trupul lui Janelle se destinse, lăsându-și greutatea pe Quincy, făcând-o să îngenuncheze. Se pomeni așezată în iarbă, cu trupul lui Janelle ca o păpușă de cârpe în poală, privind-o cu ochi măriți de groază și respirația întretăiată.

— Ajutor! strigă Quincy, deși își dădea seama că nu mai era nimic de făcut pentru Janelle. Ajutor! Vă rog!

Ceilalți rămaseră pe verandă. Amy se strânse lângă Rodney, cu marginea cămășii de noapte fluturând. Betz începu să suspine incontrolabil, sacadat. Craig era singurul care le privea. Quincy avu impresia că el vedea până în adâncurile sufletului ei. Că îi știa fiecare secret îngrozitor.

Îl fixă la rândul ei cu privirea și văzu un nou val de spaimă în ochii lui.

— Quincy! Fugi!

Dar ea nu putea fugi. Nu cu Janelle trăgând să moară în brațele ei. Nici măcar atunci când simți o nouă prezență lângă ei. Ceva malefic, o ură clocotitoare.

Ajunse lângă ele înainte ca ea să apuce să privească. Simți mâna înfiptă în păr, apucând un mănunchi, smucind. Durerea o săgetă, fu întoarsă cu forța și atunci văzu ceea ce văzuseră ceilalți.

O siluetă aplecată deasupra ei.

Cuțitul ridicat.

O sclipire argintată.

Loviturile veniră aproape simultan, una după alta. Două, usturătoare, în umăr. Fierbinți. Arzându-i pielea și mușchiul. Atingând osul.

Quincy nu țipă. Durerea era mult prea intensă. În schimb, țipătul izbucni în interiorul ei.

Se aplecă înainte și Janelle se rostogoli de pe picioarele ei. Erau amândouă întinse față în față, pe iarbă. Quincy privea în ochii morți ai lui Janelle. Sângele se aduna în iarbă, între ele, topind bruma, eliberând aburi fini.

El era tot acolo. Quincy îi auzea respirația regulată.

O mână o atinse din nou. De data aceasta nu o smuci. O mângâie.

— Gata, gata, spuse el…

Quincy îl văzu cu coada ochiului, tot ca pe o umbră. Și când se aștepta să primească lovitura fatală, el începu să meargă.

Dincolo de ea.

Dincolo de cea care fusese Janelle.

Se îndrepta către cabană.

Fu ultimul lucru pe care îl văzu, înainte ca durerea, tristețea și spaima să o răpună. Nori negri se apropiară cu repeziciune și vederea i se tulbură. Închise ochii, primind cu bucurie uitarea, făcând loc întunericului.

37.

Jonah mă imploră să vină cu mine acasă, dar nu îi permit. Spune că e periculos și are dreptate. Cu toate acestea, prezența lui n-ar face decât să complice și mai mult lucrurile. Ceea ce urmează este între mine și Sam.

Sau Tina.

Sau cine naiba o fi.

Din nou, intru în casă cu grijă. Și din nou, îmi doresc ca ea să fi plecat.

Dar este încă acolo. În holul de la intrare, aud apa curgând în baia de oaspeți. Sam face duș. Merg lângă ușă și rămân ascultând. O aud cum tușește. Își curăță gâtul iritat de fumat. Apa la duș continuă să curgă.

Intru în grabă în camera ei și mă opresc lângă rucsacul care e tot acolo, în colț. Nu îl pot deschide. Mâinile îmi tremură prea tare.

Respir adânc de câteva ori, tânjind după un Xanax, deși știu că am nevoie ca mintea să-mi rămână limpede. Dependența învinge și mă reped în bucătărie să iau o pastilă. O beau cu câteva guri de suc din care continui să beau mult după ce am înghițit pastila.

Pregătită, mă întorc în dormitor. Mâinile nu îmi mai tremură ca înainte și deschid cu ușurință rucsacul.

Scotocesc în el, scoțând la lumină haine furate, tricouri negre, o grămadă de sutiene și chiloți purtați. Dau și de o sticlă de Wild Turkey, una nouă, neîncepută. Cade cu zgomot și se rostogolește oprindu-se lângă genunchii mei.

Mai departe, găsesc alte lucruri. O perie, un deodorant, o cutie goală de medicamente. Verific eticheta. Ambinen. Nu anitrofilină.

Găsesc iPhone-ul pe care Sam l-a luat din sertarul meu secret. iPhone-ul pe care l-am furat din cafenea. Este închis, cel mai probabil cu bateria descărcată.

Pe fundul rucsacului, ating cu degetele un teanc de pagini lucioase. O revistă.

O smulg și o întorc imediat să-i văd coperta. Este un exemplar din *Times,* cu colțurile unor pagini îndoite și gata să se desprindă din cotor. Imaginea de pe copertă arată un motel dărăpănat înconjurat de mașini de poliție și de pini pitici încărcați de mușchi spaniol. Titlul, cu litere roșii pe cerul cenușiu ca asfaltul, anunță: HOTELUL GROAZEI

Este aceeași revistă pe care am devorat-o copil fiind, tremurând sub pătură, înspăimântată de coșmarurile ce aveau să mă bântuie. Răsfoiesc revista până ajung la articolul care îmi produsese atâta frică în copilărie. Mai este o fotografie cu Nightlight Inn – exteriorul unei camere. Prin ușa deschisă se vede ceva alb. Un cearceaf, acoperind una dintre victime.

Articolul începe într-o coloană, alături de fotografie:

> Ați crede că așa ceva se întâmplă doar în filme. Că nu se poate întâmpla în realitate. Cel puțin, nu în felul acesta. Și în niciun caz vouă. Dar s-a întâmplat. Mai întâi, într-un cămin de fete, din Indiana. Apoi la un motel din Florida.

Fragmentul îmi sună cunoscut. Ca un déjà-vu. Nu din copilăria mea, deși cu siguranță l-am citit și atunci. Această aducere aminte e mai recentă.

Sam mi-a spus asta în prima ei noapte aici. Discuția pe care am avut-o împreună. Trecând sticla de Wild Turkey de la una la alta. Monologul ei sincer despre cele petrecute la Nightlight Inn.

Au fost numai minciuni, informații repetate cuvânt cu cuvânt din revista asta.

Îi îndes lucrurile înapoi în rucsac. Toate, mai puțin revista, pe care o pot folosi împotriva ei și iPhone-ul, pe care l-ar putea folosi ea împotriva mea. Vâr revista sub braț. Apoi ascund telefonul sub cămașă, fixându-l sub breteaua sutienului.

Mulțumită, ies din cameră aproape la fel cum am intrat, trec prin bucătărie să iau sucul de struguri, mă întorc cu el lângă laptop. Beau în timp ce accesez pagina de YouTube. În bara de căutare tastez „interviu samantha boyd”. Rezultatele afișează diferite versiuni ale singurului interviu televizat pe care l-a acordat Sam, toate încărcate de aceiași ciudați care administrează site-urile dedicate crimelor. Urmăresc primul videoclip.

Pe ecran apare aceeași reporteriță care îmi strecurase pe sub ușă biletul mirosind a Chanel, prin care îmi propunea un interviu. Expresia ei este inofensivă – imaginea obiectivității! Ochii însă o trădează. Sunt întunecați și flămânzi. Ochii unui rechin.

În fața ei, cu spatele spre camera de luat vederi, abia vizibilă în cadru stă o tânără. E doar o siluetă. O jumătate de persoană, greu de identificat.

— Samantha, îți amintești ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea? întreabă reporteriță.

— Desigur, îmi amintesc.

Vocea aceea. Nu seamănă cu vocea lui Sam pe care o știu. Vocea fetei din interviu nu este foarte clară, pronunția îi e lipsită de concizie.

— Te gândești adesea la cele întâmplate?

— Foarte mult, răspunde Sam din cadrul interviului. Mă gândesc la el tot timpul.

— Te referi la Calvin Whitmer? Omul Sac?

Pe ecran se mișcă o umbră, Sam dă din cap.

— Încă îl văd, când închid ochii. A decupat găuri pentru ochi. Plus o tăietură în dreptul nasului, să intre aerul. N-am să uit niciodată cum flutura în timp ce respira. Legase sacul cu o sfoară în jurul gâtului, să stea fixat.

Furase și replica asta. Mi-o spusese în noaptea în care ne-am cunoscut.

Reiau interviul, de la capăt, ușor ametită când domnișoara Chanel no. 5 își ațintește privirea de rechin asupra Samanthei.

— Samantha, îți amintești ce ți s-a întâmplat în noaptea aceea?

Clipesc, cu ochii, dintr-odată, obosiți.

— Desigur, îmi amintesc.

Vocile din calculator slăbesc și se îndepărtează.

— Te gândești adesea la cele întâmplate?

Trupul îmi amorțește. Întâi mâinile, apoi brațele, ca străbătute de șiruri de furnici.

— Foarte mult. Mă gândesc la el tot timpul.

Ecranul laptopului se tulbură și trăsăturile reporteriței sunt acum neclare. Îmi întorc privirea, bucătăria a devenit un amestec difuz de culori. Privesc sticla cu suc de struguri, care a căpătat o culoare purpuriu-neon. Mâinile îmi sunt atât de amorțite încât nu pot apuca sticla, așa că o răstorn lovind-o cu cotul, tulburându-i resturile efervescente. Pe fundul sticlei plutește praf albăstrui de Xanax.

Din spatele meu vine o voce.

— Știam eu că o ți se facă sete.

Mă răsucesc și o zăresc în bucătărie, uscată și îmbrăcată. Dușul e în continuare pornit, zgomotul apei la fel de îndepărtat și de înfundat ca vocile de pe ecran. A fost o momeală, o capcană.

— Ce…

Nu pot vorbi. Limba mi-e înceată, ca un pește care se zbate pe uscat.

— Șșșșș, îmi spune.

A devenit o umbră nedeslușită, exact ca cea care continuă să vorbească pe ecran. Sam cea din interviu a prins viață. Numai că nu e Sam. Nici măcar medicamentul care îmi dă peste cap sistemul nervos nu poate anula asta. Momentul de claritate. Ultimul pentru Dumnezeu știe cât timp. Poate pentru

totdeauna.

— Tina, rostesc, cu limba încă legată. Tina Stone.

Vine către mine. Întind brațul către suportul de cuțite, din lemn masiv, de pe masă, deși mă mișc ca prin apă. Apuc cel mai mare cuțit. Îl simt greu în mână.

Mă îndrept către ea, cu picioare neputincioase, ca niște pietroaie. Apuc să întind brațul o singură dată, apoi cuțitul îmi scapă printre degetele moi ca niște cârpe. Bucătăria se clatină cu mine, deși știu că eu sunt cea care se clatină, și mă prăbușesc pe o parte, cuprinsă de un întuneric dezgustător în clipa în care mă izbesc cu capul de podea.

PINE COTTAGE, UN AN MAI TÂRZIU

Tina a fost printre ultimii care au plecat. Așezată pe patul șubred, privea în gol către patul din cealaltă parte a camerei, abia eliberat de o piromană cu păr sârmos, pe nume Heather. Așternuturile fuseseră îndepărtate, dezvelind o saltea uzată, cu o urmă alungită de urină. Pe peretele de lângă pat, încă vizibile sub stratul proaspăt de vopsea, stăteau cuvintele urâte scrise cu rujul de cea care ocupase patul înaintea lui Heather, May. Când fusese transferată, îi lăsase Tinei colecția ei de rujuri.

Cu totul, Tina petrecuse mai bine de trei ani în camera aceea. Era cea mai lungă perioadă petrecută în același loc. Nu că ea avusese vreun cuvânt de spus. Statul hotărâse pentru ea.

Acum însă, venise vremea să plece. Sora Hattie strigă din hol, cu accentul acela al ei, care zgâria auzul.

— E ora închiderii, oameni buni. Toată lumea afară!

Tina își ridică rucsacul de lângă picioarele patului. Fusese al lui Joe. Părinții lui îl lăsaseră în urmă, când veniseră să-i ia lucrurile, după ce fusese ucis. Acum îi aparținea și cuprindea tot avutul ei. Care era puțin. Fu surprinsă de cât era de ușor.

Părăsind încăperea, nu privi în urmă. Trecuse prin destule locuri încât să știe că privitul în urmă nu făcea plecarea mai ușoară. Nici chiar atunci când, abia sosit, ardeai de nerăbdare să pleci.

Pe hol, Tina se alătură celorlalți rătăciți, pentru ultimul apel. În loc să se asigure că toată lumea era acolo, infirmierele se asigurară că nu rămăsese nimeni în urmă. La prânz, porțile spitalului Blackthorn se închideau pentru totdeauna.

Cei mai mulți pacienți de la Blackthorn erau în continuare mult prea instabili pentru a fi lăsați liberi între oameni. Fuseseră deja transferați în alte instituții. Între aceștia și Heather. Tina se număra printre puținii considerați pregătiți să revină în lume. Își ispășise pedeapsa. Acum era liberă.

După apel, fu condusă, alături de ceilalți, prin sala de activități, mare și răcoroasă, din care erau înlăturate piesele de mobilier. Tina văzu că televizorul fusese deja coborât de pe perete și majoritatea scaunelor era stivuite într-un colț. Masa ei era încă în același loc. Masa din dreptul

ferestrei zăbrelite, unde ea și Joe stăteau privind pădurea ce se întindea dincolo de peticul de iarbă care era curtea spitalului, numind toate locurile unde voiau să meargă, odată liberi.

Aruncă o ultimă privire către locul lor, regretând imediat gestul, căci îi aduse aminte de Joe. I se ceruse să nu se mai gândească la el.

Cu toate acestea, se gândea. Neîncetat. Plecarea ei nu avea să schimbe asta.

I se ceruse, totodată, să nu se mai gândească la noaptea aceea. La lucrurile cumplite care se petrecuseră. La toți copiii aceia morți. Dar cum putea să nu se gândească? Era motivul pentru care spitalul se închidea. Motivul pentru care ea și ceilalți erau escortați afară.

Câțiva infirmieri se adunaseră să-i vadă plecând. Matt Cromley, ticălosul acela cu părul făcut permanent, era printre ei. Își vârâse mâna în chiloții ei de atâtea ori că le pierduse șirul. În trecere, îi aruncă o privire încruntată. El îi făcu cu ochiul, lingându-și buzele.

Afară aștepta un microbuz care avea să-i ducă în stația de autobuz. De acolo, nu mai interesa pe nimeni încotro o lua fiecare, atâta timp cât plecau.

Când să urce, sora Hettie îi întinse un plic mare. În plic erau datele unei agenții de asistență socială care avea s-o ajute să își găsească de lucru, fișa ei medicală, rețetele pentru medicamente și o sumă de bani care nu-i ajungeau decât pentru vreo două săptămâni.

Sora Hettie își puse mâna pe umărul ei și zâmbi.

— Îți urez o viață frumoasă, Tina. Să ajungi cineva!

PINE COTTAGE, DOI ANI MAI TÂRZIU

Nu era nimeni acasă. Bătând în ușa albită de soare, Tina își repeta că nu era nimeni acasă și că ar fi fost mai bine să plece.

Dar nu putea pleca. Nu mai avea decât un dolar.

Încercase să-și facă un rost și, pentru o vreme, reușise. Mulțumită doamnei drăguțe de la serviciile de asistență socială își găsise de lucru, chiar dacă asta însemna să așeze cumpărăturile clienților în pungi, la un supermarket mizer, și un loc într-un cămin pentru oameni ca ea. Însă nenumăratele încălcări ale prevederilor în vigoare privind igiena în spațiile comerciale duseseră la închiderea magazinului, aducând-o în imposibilitatea de a-și mai plăti chiria. Ajutorul de șomaj abia îi ajungea pentru mâncare și cheltuieli de transport.

Așa că se întorsese în Hazleton și bătea în ușa unei case pe care nu o mai văzuse de patru ani, rugându-se să nu răspundă nimeni. Când, în cele din urmă, cineva răspunse, aproape că o rupse la fugă. Prefera să moară de foame decât să se întoarcă acolo. Cu toate acestea, se forță să stea locului, pe covorașul din fața ușii.

Femeia care deschise ușa era mai grasă decât și-o amintea Tina. Avea fundul cât o baniță. Ținea în brațe un copil – un țânc roșu la față, care se zvârcolea și plângea, într-un scutec ce trebuia schimbat. Tina le aruncă o privire și inima îi căzu, grea. Încă un copil. Bietul de el!

— Bună, mamă, spuse ea. M-am întors.

Mama ei o privi ca pe o străină. Își supse obrajii, făcând gura pungă.

— Asta nu mai e casa ta, îi spuse. Ai avut grijă de asta.

Deși nu se așteptase la altceva, la auzul vorbelor îi stătu inima în loc. Mama ei nu crezuse niciodată că Earl îi făcuse lucrurile acelea. Atingerile, dezmierdările, strecuratul în așternuturile ei, la orele trei dimineața. „Șșșș”, îi spunea el, cu respirația duhnind a bere. „Nu-i spune mamei”.

— Te rog, mamă, spuse Tina. Am nevoie de ajutor.

Copilul deveni și mai agitat. Tina se întrebă dacă acesta știa că are o soră vitregă. Se întrebă dacă vorbeau despre ea.

Din sufragerie, o voce de bărbat ajunse la ele printre țipetele copilului. Tina habar n-avea cine era.

— Cine e la ușă?
Mama Tinei se holbă la ea.
— Nimeni important.

PINE COTTAGE, TREI ANI MAI TÂRZIU

Pentru o seară de marți, barul era ticsit. Toate scaunele de lângă bar erau ocupate. La fel și mesele. Nimic nu atrăgea mai repede alcoolicii funcționali ca o bere ieftină. Mulțimea o ținu pe Tina în priză întreaga tură, căci halbele goale și farfuriile murdare de ketchup păreau să nu se mai termine. Le spălă pe toate și la final, pentru că stătuse atât de mult cu mâinile în apă, degetele îi erau încrețite și albe.

Când schimbul ei luă sfârșit, își scoase plasa de păr și șorțul și le aruncă în coșul de rufe de lângă ușa din spate. Apoi merse la bar să-și revendice băutura gratis acordată angajaților, menită să compenseze zgârcenia la salariu a patronului.

În seara aceea, la bar servea Lyle. Tinei îi plăcea de el mai mult decât de ceilalți. Avea o mustață groasă, dinții din față proeminenți într-un fel atrăgător și brațe puternice, păroase. Bărbatul îi întinse paharul fără să o întrebe ce voia.

— Și un Wild Turkey pentru domnișoara Tina, spuse el, umplându-și și lui un pahar.

Ciocniră.

— Noroc, spuse ea, golind paharul dintr-o înghițitură. Mai ceru unul. Lyle i-l oferi din nou gratis, deși ea îi spuse că avea bani să plătească. Pe acesta îl bău încet, așezată la capătul barului, privind oamenii. Mulțimea era pestriță – un amestec de figuri cu plete, burți de bere și chipuri cu capilarele sparte. Unele îi erau vag cunoscute.

Apoi văzu unul pe care îl recunoscu dincolo de orice îndoială. Într-un separeu din spate, trăgând de o roșcată care clar nu părea interesată. Trecuseră câțiva ani, dar el era neschimbat. Până și părul acela caraghios, pe care și-l făcea permanent, era la fel.

Matt Cromley.

Infirmierul care o pipăise pe ea, pe Heather și Dumnezeu știe câte alte fete internate la Blackthorn. Vederea lui, după atâția ani, deschise în mintea Tinei cutia în care ținea amintirile urâte. Îi aduse la suprafață toate momentele în care o smucise înghesuind-o în debara și își strecurase mâinile în chiloții ei, șuierându-i la ureche: „Să nu sufli o vorbă, mă auzi?

Pot să-ți fac traiul aici un iad, înțelegi. Un adevărat iad”.

Nu îi spusese decât lui Joe. Care se înfuriase atât de rău încât se oferise să-l înjunghie pe nemernic, motiv pentru care ajunsese la Blackthorn din capul locului. Un ticălos de la școală îl hărțuia și Joe ripostase, înfigându-i un cuțit în coaste.

Tina nu-i acceptă oferta. Acum își dorea să o fi făcut. Ticăloșii ca Matt Cromley nu ar trebui să scape nepedepsiți.

De aceea, își goli paharul. Se întoarse în bucătărie să ia niște lucruri. Apoi se strecură în separeul lui, cu un zâmbet seducător, și-l salută.

— Hei, străine!

Zece minute mai târziu erau în spatele barului, printre buruieni, una din mâinile lui Matt deja în pantalonii ei, în timp ce cu cealaltă își freca mădularul minuscul.

— Îți place, nu-i așa? gemu el. Îți place ce-ți face băiatu’?

Tina dădu din cap, deși, în realitate, îi venea să vomite. Dar rezistă. Știa că nu mai dura mult.

— Cu câte fete ai făcut asta? îl întrebă. Pe vremuri, la Blackthorn.

— Nu știu. Gâfâia deja, cu vocea răgușită lângă urechea ei. Zece, unsprezece, poate douăsprezece.

Trupul Tinei se încordă.

— Atunci, asta e pentru ele.

Îl lovi cu cotul în stomac, făcându-l să se încovoaie și să-și retragă mâna rece, lipicioasă. Tina se întoarse apoi spre el și-l pocni. Iar și iar. Lovituri scurte și rapide, toate peste față. În curând, era îngenuncheat, chircit, cu mâinile peste nas, încercând să oprească sângele care curgea necontenit.

Tina îl lovi cu piciorul. În burtă, în coaste, în vintre.

Când acesta ajunse pe spate, zvârcolindu-se de durere, îi înfipse un prosop de bucătărie în gură. Apoi îi trase pantalonii și chiloții. Îi smulse cămașa până ce nu mai rămaseră din ea decât niște petice agățate de umeri. Apoi îi legă gleznele și încheieturile mâinilor cu o frânghie pe care o găsise sub chiuveta din bucătărie. Când termină și el era imobilizat, Tina scoase carioca neagră cu care scriau în fiecare zi specialitățile pe tabla albă. Smulse capacul cu dinții, apoi scrise trei cuvinte pe pieptul dezgolit al lui Matt.

AGRESOR. PERVERS. JIGODIE.

Îi luă hainele și plecă.

PINE COTTAGE, NOUĂ ANI MAI TÂRZIU

Venise octombrie, iar asta însemna că se gândea la Joe. În fiecare toamnă era la fel. Chiar și nouă ani mai târziu, aerul acela rece o întorcea înapoi în timp, la puloverul lui de culoarea nisipului, furișându-se pe culoar. „Așteaptă-mă!” îi șoptise ea grăbită, lângă ușa din spate, încercând să-l ajungă din urmă.

În fiecare an se aștepta ca lucrurile să se schimbe, amintirile să se stingă. Acum însă ajunsese să creadă că deveniseră o parte din ea. Întocmai ca tatuajul de pe încheietură.

În timpul pauzei de țigară, în spatele restaurantului, Tina își trecu mâna peste tatuaj, mângâind literele fine.

SUPRAVIEȚUITOARE

Trecuseră șase ani de când și-l făcuse. Cu mult înainte să ajungă la nord de Bangor. Și-l făcuse într-un moment de inspirație, după ce scrisese pe trupul rozaliu și buhăit al lui Matt Cromley. Nu regretase nicio clipă. O făcea să se simtă puternică, deși, ulterior, se temuse că unor clienți s-ar putea să nu le placă și, drept urmare, să îi ofere bacșișuri mai mici. În schimb, cei mai mulți deveniseră generoși. Cei cărora li se făcea milă de ea. Mulțumită lor, reușise să își cumpere o mașină. Nu era decât un Ford Escort la mâna a treia, dar nu conta. O mașină era o mașină.

În restaurant, începeau să sosească clienții. Tina îi cunoștea pe cei mai mulți. Era acolo de destulă vreme și ajunsese să-i cunoască, să le știe preferințele. Unul singur era străin – un puști ciudat, îmbrăcat în negru, în stil gotic. Felul în care o fixa cu privirea o tulbură. Când merse la el să-i ia comanda, îl întrebă:

— Te cunosc de undeva?

Puștiul se uită la ea.

— Nu, dar eu te cunosc.

— Nu cred.

— Ești fata aceea, spuse el, coborându-și privirea pe tatuajul ei. Cea care aproape a murit, cu ani în urmă, la hotelul acela.

Tina plescăi guma de mestecat.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Secretul tău este în siguranță. Puștiul își coborî vocea aproape de șoaptă. Nu voi spune nimănui că ești Samantha Boyd.

La finalul turei, Tina merse direct la bibliotecă și se opri lângă calculatoarele vechi. Luând loc lângă bătrânii care nu aveau acces la internet, căută numele Samantha Boyd.

Nu semănau atât de mult încât să fie confundate. Ea era o idee mai slabă decât Samantha și se deosebeau și la ochi. Dar o asemănare exista. Și ar fi fost și mai pronunțată dacă Tina și-ar fi vopsit părul negru ca al puștiului.

Se gândi iar la Joe. Nu se putea abține. O căutare după numele lui generă fotografia care apăruse peste tot, după crimele de la Pine Cottage. Și oriunde apărea fotografia lui Joe, apărea și fotografia acelei fete.

Quincy Carpenter. Supraviețuitoarea.

Tina se uită la fotografia lui Quincy. Apoi la fotografia lui Joe. Apoi la cea a Samanthey Boyd, sosia ei brunetă.

În creierul ei începu să se contureze ceva. Un plan.

PINE COTTAGE,
NOUĂ ANI ȘI UNSPREZECE LUNI MAI TÂRZIU

Tina își luă rucsacul din portbagajul Fordului, spunându-și că putea să facă asta. Plănuise totul aproape un an întreg. Își făcuse temele. Memorase replicile.

Era pregătită.

Cu rucsacul pe umăr, traversă aleea pietruită și apăsă butonul soneriei. Când la ușă veni o blondă cu o privire prietenoasă, Tina știu exact pe cine avea în fața ei.

— Lisa Milner? spuse ea. Sunt eu, Samantha.

— Samantha Boyd? răspunse Lisa, cu vocea îngroșată de surpriză.

Tina dădu din cap.

— Prefer să mi se spună Sam.

38.

M-am trezit, dar ochii mei nu știu asta încă. Pleoapele refuză să se ridice oricât de mult mă forțez, schimonosindu-mi chipul. Dau să duc o mână la ochi, să ridic pleoapele cu un deget. Nu pot. Mâinile îmi sunt ca de plumb, în poală.

— Știu că mă auzi, spune Tina. Poți vorbi?

— Da. Cuvântul e abia o șoaptă. Ce…

Asta e tot ce reușesc să articulez. Gândurile îmi sunt la fel de încete. Ca niște melci târându-se prin noroi.

— O să-ți treacă, spune Tina.

Începe să treacă. Puțin. Senzațiile îmi revin pe furiș în trup. Destul cât să-mi dau seama că sunt așezată undeva, susținută de o legătură în diagonală peste piept. O centură. Sunt într-o mașină.

Tina e în stânga mea. O simt. Aud scârțâitul volanului în mâinile ei, deși mașina nu se deplasează și motorul e oprit. Stăm pe loc.

Încerc să mă mișc, mă zvârcolesc sub centură.

— De ce?

— Relaxează-te, îmi spune Tina. Cruță-ți puterile. O să ai nevoie, curând.

Continui să mă frământ pe scaun. Încerc să apuc mânerul ușii. Degetele grele zgârie în gol.

— Ar fi putut fi atât de ușor, Quinn, spune Tina. Crede-mă, am vrut să fie ușor. N-am vrut ca totul să dureze mai mult de o zi. Maxim două. Vin, mă port frumos și tu îmi spui tot ce îți amintești despre Pine Cottage. Apoi plec.

Ating, în sfârșit, mânerul ușii. Cumva, reușesc să trag de el. Ușa se deschide și o adiere de aer rece, cu miros de pădure, mă lovește brusc. Mă aplec, încercând să mă rostogolesc din mașină, dar centura de siguranță mă împiedică. Mintea mea încețoșată a uitat de asta. Nu că ar conta. Și dacă aș fi dezlegată și nu m-aș afla în mașină, tot n-aș avea cum să scap. Nu când trupul îmi e ca de gelatină.

— Stai acolo, spune Tina, trăgându-mă înapoi pe scaun. Când se întinde peste mine să închidă ușa, încep să o lovesc peste braț. Loviturile sunt atât de blânde încât pare că o mângâi.

— Scumpo, nu trebuie să fie așa, spune ea. Nu vreau decât să aflu adevărul. Ce îți amintești de la Pine Cottage?

— Nimic, răspund, cu limba mai dezlegată. Sunt capabilă să rostesc o propoziție întreagă. Nu îmi amintesc nimic.

— Tot spui asta. Dar nu te cred. Lisa și-a amintit totul. A povestit în cartea ei. La fel și Samantha. I-a povestit reporteriței aceleia tot.

Începe să mi se dezmorțească și mintea. Gura și-a revenit complet.

— De cât timp pretinzi că ești Sam?

— Nu de mult. O lună și ceva. De când mi-am dat seama că pot s-o fac.

— De ce?

— Pentru că trebuia să aflu ce știi, Quinn, spune ea. După tot acest timp, trebuia să aflu. Dar aveam nevoie de ajutor. Și pentru că știam că nici tu, nici Lisa nu m-ați fi băgat în seamă altfel, am pretins că sunt Sam. Știam că e riscant și că s-ar putea să nu funcționeze. Dar știam, totodată, că vă va capta atenția. Lisei, mai ales. A făcut tot posibilul să mă ajute să aflu mai multe despre Pine Cottage. I-am spus că e pentru tine. I-am spus că ajutându-te să îți amintești va grăbi procesul de vindecare. M-a crezut, câteva zile, după care a început să aibă îndoieli.

— Dar tot nu ai renunțat, îi spun. Ai sunat-o pe mama.

Nu pare surprinsă că știu.

— Mda, când am înțeles că Lisa nu avea de gând să o facă. Apoi m-a dat afară.

— Pentru că și-a dat seama cine erai, îi spun, toată vorbăria asta întărindu-mă. Mă simt energizată. Mâinile mi-au redevenit ușoare. La fel și picioarele. Și vorbesc din nou fără dificultate.

— Mi-a găsit permisul de conducere. A făcut niște cercetări.

— De asta ai ucis-o?

Izbește volanul cu atâta forță încât mașina se cutremură cu totul.

— Nu am ucis-o, Quincy! Îmi plăcea de ea, pentru numele lui Dumnezeu. M-am simțit ca naiba când a aflat adevărul.

— Dar tot ai venit la mine.

— A fost cât pe ce să nu mai vin. Nu părea o idee bună. Izbucnește în râs, un râs deplasat, greu de ironie. Se dovedește că am avut dreptate.

— Ce cauți?

— Informații.

— Despre ce?

— Joe Hannen, spune Tina.

Numele mă lovește ca un fulger, dezmeticindu-mă complet. Deschid ochii către bucăți de lumină mieroasă. Apune soarele. O rază de lumină slabă mătură bordul, iluminând un obiect pe care Tina l-a așezat acolo.

Un cuțit. Din bucătăria mea.

— Hai, încearcă să-l iei, îmi spune. Îți garantez că sunt mai rapidă.

Îmi ridic privirea de pe cuțit spre parbrizul întinat de ștergătoare și de urmele lăsate de frunzele umede. Printre dârele de murdărie zăresc copaci, o alee de pietriș, o cabană dărăpănată, cu geamurile ferestrelor sparte și o ușă pe care crește mușchiul.

— Nu, exclam strângând iar ochii. Nu, nu, nu!

Nu mă opresc, sperând că tot repetând cuvântul, acesta va deveni realitate. Sperând că e doar un coșmar. Din care mă voi trezi curând.

Dar nu e un vis. E realitatea. Înțeleg asta imediat ce deschid din nou ochii.

Tina m-a adus la Pine Cottage.

39.

Timpul nu a fost îngăduitor cu cabana, care se prăbușește sub povara trecerii timpului și a neglijenței. Nici nu mai seamănă cu o construcție, ci aduce mai degrabă cu o excrescență bolnavă a pădurii. O ciupercă. O otravă. O pătură de frunze s-a așternut pe acoperiș și împrejurul coșului de piatră care răsare strâmb ca un dinte stricat. Exteriorul cabanei, spălat de vreme, este punctat din loc în loc de pete de mușchi și de câte un lăstar care și-a croit drum prin crăpăturile lemnului. Deși pancarta cu numele cabanei atârnă încă deasupra ușii, unul din cuiele care o fixa a ruginit și acum e într-o rână.

— Nu intru acolo! Isteria răzbate din fiecare cuvânt pe care îl rostesc și care răsună ca un țipăt. Nu mă poți forța să intru acolo!

— Nu trebuie să intri, spune ea, mult mai calmă decât mine. Doar spune-mi adevărul.

— Ți-am spus deja tot ce știu!

Se întoarce către mine, cu cotul sprijinit pe volan.

— Quinn, nimeni nu crede că nu îți amintești. Am citit transcrierea interogatoriilor. Și polițiștii aceia cred că minți.

— Coop mă crede, îi spun.

— Doar pentru că voia să se culce cu tine.

— Te rog să mă crezi când îți spun că nu îmi amintesc, o implor. Jur că nu îmi amintesc.

Tina scutură din cap și oftează. Deschide ușa mașinii și spune:

— În cazul acesta, se pare că vom intra.

Trupul începe să-mi freamăte. Adrenalina îmi încinge sângele. Văd cuțitul pe bord și mă reped spre el. Tina face la fel și-l smulge din calea mea.

A avut dreptate. Chiar e mai rapidă.

Mă reped apoi spre legătura de chei. Mă interesează brelocul din plastic. Din nou, Tina mi-o ia înainte. Smulge cheile din contact și le scoate din mașină, împreună cu cuțitul.

— Mă întorc imediat, îmi spune. Nu încerca să fugi. Nu vei ajunge departe.

Pornește către cabană, lăsându-mă singură în mașină unde încerc să

încropesc un plan. Înfig un deget în catarama de lângă șold și centura de siguranță se retrage cu un plesnet. Apoi îmi caut telefonul în toate buzunarele.

Nu îl găsesc.

L-a luat Tina.

Dar mai am unul. Amintirea acestuia îmi joacă în memoria drogată, ca dansul unui derviș. Îmi strecor mâna sub bluză și scot telefonul furat, fixat sub breteaua sutienului.

Prin geamul parbrizului, o văd pe Tina în fața ușii. A ajuns exact sub semnul strâmb cu numele cabanei, are mâna pe clanță, încearcă să intre. Când nu reușește, izbește cu umărul în ușă.

Deschid telefonul, cu răsuflarea tăiată în timp ce verific bateria. E pe roșu. De asemenea, nu prea e semnal. O singură liniuță care ba apare, ba dispare. Estimez că va rezista cât să dau un singur telefon.

Sper.

Să sun la 112 nu este o opțiune. Tina mă va auzi vorbind. Mi-ar putea lua telefonul. Sau mai rău. Nu pot să risc, chiar dacă bănuiesc că ce e „mai rău” va veni oricum, în cele din urmă.

Asta înseamnă că nu îmi rămâne decât să trimit un mesaj. Lui Coop. Pentru că nu mă folosesc de telefonul meu, știu că nu va recunoaște numărul. Lucru care, luând în calcul noaptea trecută, s-ar putea să fie în avantajul meu.

Privesc din nou către cabană, unde Tina încearcă din nou să deschidă ușa. Nu am decât o șansă.

Îi scriu lui Coop, recuperându-i numărul din memoria mea începătoșată, cu degetele alergând frenetic pe ecranul telefonului gata să se stingă.

„sunt quinn sam mă ține prizonieră la pine cottage ajutor”.

Telefonul piuie când apăs „trimite”, confirmând expedierea mesajului, apoi ecranul se stinge, cu bateria descărcată, îl bag în buzunar.

Lângă cabană, Tina a reușit să spargă ușa. Aceasta se deschide larg, cu pragul negru de putregai, ca o gură sinistră gata să mă înghită cu totul. Farurile mașinii sunt îndreptate direct spre ea, razele de lumină tăind umbrele apusului până în măruntaiele cabanei, dezvelind un petic de podea acoperit de praf.

Crâmpeiul acela îmi triplează groaza care mi s-a adunat în plămâni. O

simt ca niște cioburi care perforează țesutul spongios, împiedicând aerul să pătrundă. Când o văd pe Tina venind către mașină, nu am nicio șansă decât să fug.

Dar nu pot.

Să mă țin pe picioare e o cu totul altă poveste. Acum că m-am dat jos din mașină și m-am ridicat, medicamentele se fac din nou simțite și îmi pierd echilibrul. Alunec într-o parte și mă pregătesc de impact. Însă Tina a ajuns lângă mine și mă prinde. Îmi aduce cuțitul lângă gât și-l ține acolo, lipit de piele.

— Regret, scumpo, îmi spune. Nu e altă cale.

Mă târăște spre cabană, în timp ce eu mă smucesc, încercând să scap. Înfig călcâiele în pietrișul aleii, dar asta nu ne încetinește deloc, tot ce obțin fiind urmele slabe, gemene, mărturie a efortului meu. Îmi ține strâns un braț sub brațul ei. Brațul care îmi ține cuțitul la gât. Pe care nu îl văd, dar îl simt. Ating cu bărbia plăselele la fiecare țipăt. Și țip aproape fără oprire.

Când nu țip, încerc să o conving să își abandoneze planul, oricare ar fi acela.

— Nu poți face una ca asta, îi spun gâfâind la fiecare cuvânt și împroșcând cu salivă. Tu ești ca mine. Ești o supraviețuitoare.

Tina nu răspunde. Continuă să tragă de mine către cabană care acum e la mai puțin de zece metri de noi.

— Tatăl tău vitreg te abuza, nu-i așa? De aceea l-ai ucis?

— Cam așa ceva, da, răspunde Tina.

Strânsoarea îi slăbește. Nu mult, abia simțit. Dar e destul ca să știu că vorbele mele au efect asupra ei.

— Te-au trimis la Blackthorn, îi spun. Deși nu erai nebună. Tu doar te-ai apărat. De el. Și asta ai încercat să faci de atunci întruna. Să protejezi femeile. Să faci rău bărbaților care le făceau rău.

— Taci, spune Tina.

Nu tac. Nu pot.

— Și la Blackthorn l-ai cunoscut pe El.

Nu mai vorbesc despre Earl Potash. Tina știe, căci îmi spune:

— El avea un nume, Quincy.

— Ați fost apropiați? A fost iubitul tău?

— A fost prietenul meu. Singurul meu prieten. De când mă știu.

Oprește marșul nostru înverșunat către cabană. Strânge brațul și apasă lama cuțitului pe gâtul meu, imediat sub bărbie. Simt nevoia să înghit, dar

nu o fac, de teamă că mișcarea va face cuțitul să îmi cresteze pielea.

— Spune-i numele, îmi poruncește. Trebuie să-i spui numele, Quincy.

— Nu pot, îi spun. Te rog, nu mă obliga!

— Poți. Și o vei face.

— Te rog. Cuvintele îmi sunt înecate, abia auzite. Te rog, nu!

— Spune-i naibii numele!

Înghit fără să vreau. O înghițitură care îmi împinge gâtlejul în lama cuțitului. Ustură. E fierbinte și pulsează. Îmi dau lacrimile.

— Joe Hannen.

Vomit instantaneu, în timp ce îi rostesc numele. Tina ține cuțitul nemișcat, în timp ce eu îmi golesc conținutul stomacului. Cafea, suc de struguri și fragmente nedizolvate de pastile.

Când termin, tot nu mă simt mai bine. Nu atâta timp cât timp cuțitul e încă la gâtul meu. Nu când de Pine Cottage mă mai despart câțiva metri. Încă mi-e rău și mă simt ametită. Mai mult decât orice altceva, sunt epuizată, cu trupul slăbit, aproape imobil.

Tina reia drumul târâș către cabană, iar eu nu mai opun nicio rezistență. Nu mai am pic de energie. Nu mai pot decât să plâng, cu voma prelingându-mi-se pe bărbie.

— De ce? rostesc.

Dar știu deja de ce. Ea a fost aici în noaptea aceea. Cu El. Ea l-a ajutat să o ucidă pe Janelle și pe ceilalți. Așa cum îl ajutase să-i ucidă pe turiștii din pădure. Așa cum, după aceea, a ucis-o pe Lisa, deși pretinde că nu a făcut-o.

— Pentru că trebuie să știu cât de multe îți amintești, spune Tina.

— Dar de ce?

Pentru că asta o va ajuta să decidă dacă trebuie să mă ucidă și pe mine sau nu. Cum a fost cu Lisa.

Am ajuns la ușă, în dreptul acelei guri perfide. Dinspre ea răzbate un fior rece, ca o șoaptă care îmi dă frisoane.

Încep să țip. Țipete încărcate de panică și de bila care mi s-a ridicat în gât.

— Nu, te rog, nu!

Mă prind cu mâna liberă de tocul ușii, înfigând unghiile adânc în lemn. Tina mă izbește scurt peste braț și lemnul se rupe sub mâna mea. Arunc așchia desprinsă și continui să țip.

Pine Cottage mă primește în sânul ei.

40.

Când suntem înăuntru însă, tac.

Nu vreau ca Pine Cottage să știe că sunt acolo.

Tina mă eliberează și îmi dă un brânci. Mă prăbușesc în mijlocul sufrageriei mari și alunec pe podea. Din fericire, în interior e beznă. Ferestrele murdare împiedică pătrunderea luminii, și așa slabe, de afară. Pe ușa deschisă intră fasciculele galbene ale farurilor – un dreptunghi de lumină întins pe podea. În centrul acestuia e umbra Tinei, cu brațele încrucișate, blocându-mi ieșirea.

— Îți amintești ceva? mă întreabă.

Privesc în jur cu un amestec de curiozitate și teamă. Pereții sunt pătați de apă. Sau poate e sânge. Încerc să nu mă mai uit la ele. Pe tavan sunt alte pete, circulare. De la ploaie, categoric. Grinzile sunt acoperite de cuiburi și pânze de păianjen. Din loc în loc, pe dușumele e găinați. Într-un colț, un șoarece mort, deshidratat, a mai rămas doar pielea de el.

Încăperea e goală, toată mobila aceea rustică a fost îndepărtată și, sper, arsă. Asta face camera să pară mult mai mare, cu excepția șemineului, care pare mai mic decât mi-l amintesc. La vederea lui, mi-i amintesc pe Craig și Rodney, îngenuncheați în fața lui, niște băieți încercând să pară bărbați, jucându-se cu chibrituri și vreascuri.

Mă năpădesc și alte amintiri, în valuri scurte, rapide, ca niște șocuri. Ca atunci când schimb posturile pe ecranul unui televizor, fără să zăbovesc mai mult de o secundă la fiecare, surprinzând crâmpeie din filme pe care le-am mai văzut.

Iat-o pe Janelle, dansând desculță în mijlocul camerei, cântând odată cu piesa, cântecul acela care ne plăcuse amândurora până când toți ceilalți au început să-l deteste.

Apoi le văd pe Betz și Amy, pregătind împreună puiul, ciondănindu-se până când izbucnesc amândouă în râs.

Iar dincolo e El. Mă fixează cu privirea din cealaltă parte a camerei. Lentilele murdare îi ascund ochii. De parcă știe ce aveam să facem împreună, mai târziu.

— Nu, îi răspund și vocea îmi răsună cu putere în spațiul gol. Nu îmi amintesc nimic.

Tina vine spre mine și mă smucește, ridicându-mă.

— Hai să aruncăm o privire pe aici.

Trage de mine spre bucătăria din care nu a mai rămas aproape nimic. Cuptorul a fost înlăturat, în locul lui rămânând un spațiu gol acoperit de frunze, pământ și dâre subțiri de praf. Nu mai există nici ușile dulapurilor. Polițele rafturilor zac expuse vederii, pustii, presărate din loc în loc cu excremente de șoareci. Chiuveta este încă la locul ei, patru pete de rugină înflorind în patru locuri diferite. Mă agăț de marginea ei să mă sprijin. Picioarele îmi sunt tot slăbite. Abia dacă le simt. Parcă plutesc.

— Nimic? mă întreabă.

— Nu.

Atunci pășim în hol, Tina deschizând drumul, cu mâna înfiptă dureros în brațul meu, deasupra cotului. Pașii ei duduie. Eu plutesc.

Ne oprim amândouă când ajungem în dreptul camerei cu paturi suprapuse. Camera lui Betz. E goală, cu excepția unei cârpe cenușii făcută grămadă în mijlocul podelei. Încăperea nu îmi spune nimic. Până azi, nu am pus piciorul în ea.

Când nu spun nimic, trage de mine către camera pe care trebuia să o împart cu Janelle. Ca la cămin. Unul din cele două paturi e încă acolo, dar fără saltea. Tras de lângă perete, nu mai e decât un suport mâncat de rugină.

Încăperea aceasta poartă cu ea amintiri. Mă gândesc la discuția noastră despre sex, în timp ce probam rochii. Lucrurile ar fi urmat o cu totul altă cale, dacă nu aș fi purtat rochia aceea albă pe care Janelle mi-o împrumutase. Dacă aș fi insistat să îmi petrec noaptea acolo și nu în camera aflată puțin mai departe, de-a lungul holului.

Tina mă săgetează cu privirea.

— Ceva?

— Nu. Încep să plâng. Faptul că mă aflu acolo, că retrăiesc acele amintiri. E prea mult pentru mine.

Nu pierde vremea și mă smucește către camera următoare.

Patul cu salteaua de apă nu mai e acolo, firește. Nu mai e nimic nici aici. Singurul lucru notabil în încăperea pustie este o bucată din podea înnegrită de mucegai. Se întinde până la ușă, pe sub picioarele noastre, de-a latul holului până la cel din urmă dormitor.

Dormitorul meu.

Ezit în dreptul ușii, nu vreau să intru. Nu vreau să îmi amintesc ce am făcut acolo. Cu El. Nici ce am făcut după aceea. Pornind ca o nebună prin

pădure. Strângând în mână un cuțit. Lăsându-l acolo, când mi-am venit în simțiri, practic, lăsându-l în mâinile Lui.

Totul s-a întâmplat din vina mea.

Poate că El și Tina i-au ucis pe toți, dar eu sunt de vină.

Și deși El a avut ocazia, pe mine nu m-a ucis. A avut grijă să nu mor, aplicându-mi două lovituri care nu îmi amenințau viața și care i-au făcut pe cei doi detectivi atât de suspicioși. Mi-a cruțat viața datorită a ceea ce făcusem. A ceea ce îl lăsasem să îmi facă.

Faptul că mă culcasem cu el mi-a salvat viața.

Știu asta acum.

Am știut tot timpul.

Tina citește o schimbare pe fața mea. Un spasm. O tresărire.

— Ți-ai amintit ceva!

— Nu.

Mint.

Mi-am amintit ceva. Un crâmpei nou de amintire.

Sunt în camera asta.

Pe podea.

Pe sub ușă intră apa, vine către mine, apoi mă cuprinde din toate părțile. Îmi udă părul, umerii, întreg trupul care se zguduie de durere și de groază. Lângă mine e cineva. În spatele răsuflării gâtuite îi simt lacrimile.

„Vei fi bine. Amândoi vom fi bine”.

De dincolo de ușă se aude un foșnet sinistru. Cineva merge prin apă. E chiar în dreptul ușii.

Alte amintiri. Tot crâmpeie scurte. Loviturile în ușă. Zgâlțâitul clanței. Izbitura. Pârâitul, când lemnul ușii cedează, izbindu-se de perete. Lumina lunii reflectată în lama cuțitului, ca un fulger roșu.

Țip

Atunci.

Și acum.

Cele două țipete se ciocnesc unul de altul și se unesc, iar eu nu mai știu care de când este. Simt cum cineva mă înhață și încep să țip și să lovesc, ca să îi îndepărtez, deși nu știu cine este sau când se întâmplă asta sau ce se petrece cu mine.

— Quincy! E vocea Tinei, spintecând negura care mă înconjoară. Quincy, ce se întâmplă?

Mă holbez la ea, am revenit în prezent. Cuțitul e tot în mâna ei,

amintindu-mi să nu o dezamăgesc.

— Încep să îmi amintesc, îi spun.

41.

Amănunte.

În sfârșit.

În amintirea mea, îmi pierd simțirile apoi îmi revin, ochii mi se închid și mi se deschid. Ca într-o încăpere unde cineva aprinde și stinge lumina întruna. M-am întors pe spate, sperând că în felul acesta rănile din umăr mă vor durea mai puțin. Nu e așa.

Clipind către stelele care joacă pe cer, în fața ochilor mei, îi aud pe cei de pe verandă cum țipă și se grăbesc să intre în casă.

„Cum rămâne cu Quinn?” Cred că e Amy, cu vocea plângăcioasă. „Cum rămâne cu ea?”

„E moartă”.

Vocea asta o recunosc imediat. E Craig.

Ușa din spate se trântește. Aud zăvorul.

Vreau să privesc, dar nu pot. Durerea din umăr mă sfâșie când dau să întorc capul. Mă doare atât de rău. De parcă am luat foc. Și mai e și sângele. Atât de mult sânge. Țâșnește în ritmul agitat al inimii mele.

El se îndreaptă spre cabană, peste iarba înghețată care îi trosnește sub picioare. Când ajunge pe verandă, locul sunetului de gheață zdrobită e luat de scârțâitul lemnului.

Din interiorul cabanei, cineva țipă; zgomotul e înăbușit de geamuri.

Apoi ferestrele se sparg.

Aud un nou clinchet, zgomot de ușă deschisă și țipetele retrăgându-se în adâncul cabanei. Se pierd, până ce rămâne unul singur. E tot Amy. Țipă întruna chiar în dreptul ușii acum deschise. Apoi țipătul îi e retezat scurt. Urmat de un gâlgâit înfiorător.

Amy a tăcut.

Gem și închid ochii.

Luminile s-au stins din nou.

•

Mă trezesc apucată de brațe și smucită în picioare. Mișcările îmi redeșteaptă durerea din umăr. Țip și imediat mi se spune să tac.

„Liniște!” îmi șoptește cineva.

Deschid ochii și îmi dau seama că sunt între Betz și Rodney. Mâinile lui

Betz sunt pătate de sânge. Lasă urme roșii pe tot ce atinge. Sunt peste tot, pe mine. Și Rodney e plin de sânge, pe față și pe umeri. Pe un braț are un garou, de asemenea plin de sânge.

„Haide, Quinn”, îmi șoptește. „Să plecăm de-aici”.

Îmi aruncă brațele peste umerii lor, fără să le pese că mă doare atât de rău încât îmi vine să urlu. Înghit țipătul, amuțindu-l.

Când plecăm, o zăresc din nou pe Janelle, zace acolo unde am lăsat-o. Pe o parte, cu capul atârnat, ochii larg deschiși. Un braț e întins în față, peste iarba plină de sânge, ca și cum mi-ar cere să rămân.

Plecăm fără ea, îndreptându-ne toți trei spre cabană. Betz și Rodney duc greul. Eu doar mă las purtată, slăbită de pierderea sângelui și delirând de durere. Sunt atât de neajutorată, încât Rodney trebuie să mă ridice peste treptele care duc pe verandă.

Cei doi șușotesc peste capul meu în timp ce mă susțin.

E încă aici?

Nu îl văd.

Unde să se fi dus?

Nu știu.

Tac amândoi, cu urechile ciulite. Ascult și eu, dar nu aud decât sunetele nopții – țârâitul greierilor, crengile goale lovindu-se între ele, sunetul fantomatic pe care îl fac frunzele în cădere. Restul e tăcere.

Apoi ne mișcăm din nou, de data aceasta mai rapid, peste grămada de cioburi din apropierea ușii, înainte să dăm buzna în cabană.

Amy e chiar lângă ușă, sprijinită de perete, ca o păpușă aruncată. Chiar seamănă cu o păpușă, cu ochii inerți, ca niște nasturi din plastic, și mâinile atârnând pe lângă ea.

„Nu te uita”, șoptește Rodney, cu vocea spartă. „Nu e real. Nimic din toate astea nu e real”.

Aș vrea să îl cred. De fapt, aproape că îl cred. Apoi însă călcăm într-o baltă de sânge și alunec, slobozind un țipăt. Rodney îmi așază o mână pe gură. Clatină din cap.

Pornim iar, în sufragerie, spre fereastra de lângă ușa din față.

„Unde mergem?”, șoptesc eu.

Rodney îmi răspunde tot șoptit.

„Cât mai departe de aici”.

Suntem toți trei în dreptul ferestrei, privim. Nu știu ce privim. Până când, dintr-odată, înțeleg.

Craig e afară. Aleargă ghemuit către mașina cu care am venit. Mașina în care sunt depozitate toate telefoanele noastre mobile. Craig deschide încet portiera, cu mâinile tremurând, tresărind când lumina din interior se aprinde. Apoi urcă și pornește motorul.

„Acum!”, strigă Rodney.

Betz deschide ușa și ne repezim cu toții afară, în lumina farurilor, umbrele noastre proiectându-se lungi peste pereții pereții cabanei. Mă întorc să le privesc – sunt trei uriași întunecați, înalți și amenințători.

Li se alătură un al patrulea uriaș. Acesta ține în mână un cuțit a cărui umbră pe perete are aproape un metru.

Brusc, sunt smucită înapoi, către cabană. Se aud alte țipete. Ale lui Betz. Poate ale mele.

Înapoi în cabană, Rodney închide ușa și împinge fotoliul jerpelit în dreptul ei. Betz și cu mine ne întoarcem la fereastră. Farurile mașinii trec peste noi când Craig întoarce mașina.

„Pleacă!” strigă Betz. „Pleacă fără noi!”

Mașina nu parcurge mai mult de trei metri și se oprește într-un arțar mare de lângă alee, scuturându-i frunzele ca o ploaie peste parbriz. Din masca îndoită iese abur, șuierând. Motorul se poticnește de câteva ori și se oprește.

În mașină, Craig alunecă peste volan, cu bărbia în claxon. Sunetul lui străpunge liniștea nopții, neîntrerupt.

Umbra cu cuțitul a ajuns lângă mașină, deschide ușa și-l trage pe Craig afară.

Sunetul claxonului încetează. Domnește din nou liniștea.

În ciuda izbiturii, Craig este conștient. Cu toate acestea nu scoate niciun sunet când este îngenuncheat lângă mașină. Privește înainte, cu ochi în care strălucește spaima.

Îmi întorc privirea, cuprinsă brusc de amețeală. Alunec pe lângă perete, simt cum podeaua vine spre mine. Chiar înainte să mi se întunece vederea, răsună strigătul lui Craig.

•

Mai târziu.

Nu știu după cât timp.

Sunt pe podea, într-una din camere. E camera mea. Recunosc tapiseriile de pe perete. Pe sub ușă intră apă. Nu știu de unde vine. S-a spart o țeavă? S-a inundat?

Nu știu decât că sunt udă și sângerez și n-am fost niciodată mai speriată

ca acum. Când scâncesc, Rodney îmi șoptește: „Vei fi bine. Amândoi vom fi bine”.

E lângă mine, cu una din tapiseriile de pe perete peste umeri. Are sânge în păr.

„Unde e Betz?”, îl întreb șoptit.

Rodney nu răspunde.

Dincolo de ușă e liniște. Au tăcut până și greierii. Și copacii cu frunzele. Apoi însă, chiar lângă ușă, se aude un zgomot.

Sunt pași.

Deliberați, precauți, înaintează prin apa din hol. Fiecare pas îmi amintește de mopul mamei pe suprafața gresiei din bucătărie.

Fâș-pleosc.

Fâș-pleosc.

Se opresc exact în dreptul ușii.

Îl privesc pe Rodney, întrebându-l din ochi, căci nu îndrăznesc să vorbesc.

„Ai încuiat ușa?”

Dă din cap. Cineva zgâlțâie clanța.

Apoi ceva se izbește în ușă, îndoind-o, văd lemnul cum se încovoaie. De frică, mă ridic în picioare tocmai când ușa e izbită din nou. Se deschide și văd un cuțit, sclipirea lui întunecată.

Țip.

Închid ochii.

Cuțitul mi se înfige în stomac. Mă umple. Un viol metalic. Respir clănțănind din dinți în timp ce lama iese din mine și mă prăbușesc pe podea.

„Quincy, nu!”

E Rodney, care trece pe lângă mine și se așază în fața mea. Nu deschid ochii. Nu pot. Luminile s-au stins. Nu pot decât să ascult zgomotele de încăierare cum se deplasează din cameră în hol. Îl aud pe Rodney gemând, înjurând, luptându-se.

Apoi un singur strigăt gâtuit.

Apoi nimic.

•

Și mai târziu.

Mă trezesc din nou în camera inundată. Camera mea.

Cabana e cufundată în tăcere. La fel și greierii, copacii, frunzele. Totul în jur ori a murit, ori a fugit. Totul în afară de mine.

Mă ridic în capul oaselor, durerea din stomac mai intensă decât cea din umăr. Toate rănile încă sângerează. Rochia îmi e îmbibată cu sânge și apă. Mai ales sânge. E mai gros.

Cumva, reușesc să mă ridic în picioare, care sunt desculțe. Habar nu am ce-am făcut cu pantofii. Cumva, picioarele acestea slăbite reușesc să mă susțină până dincolo de ușă. Și cumva reușesc să rămân în picioare când dau cu ochii de Betz, ucisă în camera de alături, înconjurată de apa scursă din salteaua cu apă, perforată de cuțit.

Rodney e puțin mai departe, pe hol, de asemenea mort. Evit să îl privesc când pășesc peste cadavrul lui.

„Nu e real", șoptesc. „Nimic din toate acestea nu e real".

Pe El nu îl văd decât când ajung în sufragerie și mă opresc lângă cămin, tremurând de frig și de slăbiciune, din cauza sângelui pierdut. E așezat în patru labe, lângă Amy, ca un câine care adulmecă un cadavru, întrebându-se dacă merită mâncat.

Din gâtlej scoate sunete ciudate. Ca niște scâncete. Câinele suferă.

Apoi își dă seama că sunt acolo și întoarce capul să mă privească. Cuțitul e pe podea, lângă El, înnegrit de sânge proaspăt. Îl apucă, îl ridică deasupra capului.

„Plecam", spune El, respirând sacadat. „Am auzit țipete. M-am întors. Și am văzut…"

Nu aud restul pentru că sunt ocupată să fug. Groaza, și durerea, și furia îmi aleargă prin vene, amestecându-se, clocotind sub piele ca o reacție chimică. Nu mă opresc.

Ies din cabană.

Intru în pădure.

Țipând fără încetare.

42.

Amintirile vin peste mine toate odată. Ca o hoardă de strigoi care trag de mine cu mâini descărnate. Încerc să-i resping, dar nu pot. Sunt încercuită, copleșită și mă cutremur cu fiecare amintire pe care o recapăt. Toate sunetele și imaginile pe care le-am ținut la distanță atâta vreme. Au revenit și nu se mai dau duse, sunt de neclintit, îmi joacă în fața ochilor din nou și din nou.

Amy și ochii ei stinși, ca de păpușă.

Craig în timp ce e smuls afară din mașină.

Betz și Rodney cuprinși de disperare și groază. Ei văzuseră mai multe decât mine. Ei văzuseră tot.

Cu toate acestea, eu am văzut ceva ce ei nu văzuseră. Eu l-am văzut pe El. Târându-se lângă cadavrul lui Amy, scâncind, apucând cuțitul, ridicându-l.

Imaginea aceea este cea pe care o revăd de cele mai multe ori. E ceva în neregulă cu ea, ceva ce nu reușesc să înțeleg pe deplin.

Mă smulg din strânsoarea Tinei și alerg pe hol, picioarele mele amorțite fiind purtate exclusiv de chemarea insistentă a amintirii. Respirația îmi e superficială. Inima îmi huruie în piept.

Nu mă opresc decât când sunt iar în sufragerie. Acolo unde a început totul. Stau în același loc în care stătusem cu zece ani în urmă, holbându-mă la locul în care îl văzusem pe El pentru ultima oară. E ca și cum El a rămas acolo, încremenit în loc, peste timp. Văd cuțitul ridicat în mâna lui. Îi văd ochelarii cu lentilele murdare. În spatele lor, cu privirea pierdută, sunt ochii măriți de groază.

La vederea mea.

El se temea de mine.

Se gândea că îl voi răni. Că eu eram cea care îi ucisese pe toți ceilalți.

Mă prăbușesc în genunchi, chinuindu-mă să respir, inhalând aerul plin de praf, tușind.

— Nu a fost el, spun printre accese zguduitoare de tuse. Nu el i-a ucis.

Tina vine către mine, cu cuțitul coborât, a uitat de el. Îngenunchează în fața mea și îmi cuprinde brațele. Atât de strâns că mă doare.

— Ești sigură? întrebarea ei e încărcată de speranță. O speranță slabă,

tremurătoare, demnă de milă. Spune-mi că ești sigură.

— Sunt sigură.

Înțeleg, în sfârșit, de ce suntem aici. De ce Tina ne-a luat urma, Lisei și mie. Voia ca eu să îmi amintesc totul ca să dovedească nevinovăția lui Joe, să declar o dată pentru totdeauna că nu fusese el.

Tot ce făcuse era pentru el.

Pentru Joe.

— Am vrut să vin cu el, spune ea. Am vrut să evadez. Odată cu el. Dar el mi-a spus să rămân. Chiar și după ce m-am ținut după el, pe coridorul acela, către ușa stricată. Mi-a spus că avea să se întoarcă după mine. Așa că am rămas. Apoi mi-au spus că el murise. Că ucisese niște copii. Dar eu știam că nu o făcuse el.

— Nu am știut, îi răspund. Chiar am crezut că el a fost.

— Așadar, cine a fost? Cine i-a ucis?

Șocul mi se ridică în gât ca un nod. Tușesc din nou, încercând să-l îndepărtez.

— Altcineva.

— Tu? întreabă ea. Tu ai fost, Quinn?

Dumnezeu știe că are tot dreptul să creadă asta. Uitasem atât de multe din cele petrecute. Și mă văzuse cuprinsă de furie. Acela fusese scopul ei, la urma urmei. Să mă întărâte, să mă înfurie, să vadă de ce sunt capabilă. Nu o dezamăgisem.

— Nu, îi spun. Jur, nu a fost eu.

— Atunci, cine?

Clatin din cap. Sunt epuizată, fără suflare.

— Nu știu.

Dar știu. Sau, cel puțin, așa cred. O altă amintire prinde viață. Una rătăcită.

Este o amintire în care alerg prin pădure și văd pe cineva.

Pe altcineva.

— Îți amintești ceva, spune Tina.

Dau din cap. Închid ochii. Mă gândesc. Mă gândesc până ce simt cum îmi bubuie capul.

Apoi văd, văd totul la fel de clar că în ziua în care s-a petrecut. Alerg printre copaci, țipând, văd creanga care mă izbește peste față. Văd farurile. Văd silueta unui bărbat în bătaia lor.

Un polițist. Îi văd uniforma.

E acoperită cu ceva umed și întunecat. În lumina slabă a lunii pare ulei de motor. Cu toate acestea, știu că nu asta este. Deși alerg spre el, știu că uniforma lui e plină de sânge. Sângele meu. Al lui Janelle. Al celorlalți.

Dar sunt prea speriată să gândesc limpede. Mai ales cu Joe pe urmele mele. Încercând să mă ajungă. Încă simt gustul buzelor lui.

Așa că alerg drept spre polițist, îl cuprind, îmi lipesc rochia de uniforma lui.

Sânge peste sânge.

„Sunt morți", spun. „Sunt morți cu toții. Iar el este încă acolo".

Și, dintr-odată, Joe e lângă noi, țâșnind dintre copaci. Polițistul scoate pistolul și trage trei focuri. Două în piept și unul în cap. Împușcăturile sunt la fel de puternice în amintire cum au fost în realitate.

Aud un al patrulea foc.

Mai puternic decât în amintire.

Categoric în realitate.

Răsună în cabană, cutremurând pereții. Forța glonțului care pătrunde pe ușa deschisă lasă o urmă vizibilă. Este o energie, o prezență care umple încăperea.

Simt pe obraji stropi fierbinți.

Țip la atingerea lor, deschid ochii și o văd pe Tina prăbușindu-se pe o parte. Un braț îi zboară peste cap, se izbește de podea și scapă cuțitul. Sub ea începe să se adune o baltă de sânge care se întinde cu repeziciune.

Nu mișcă. Mă îndoiesc că mai trăiește.

— Tina? spun și o zgâlțâi. Tina?

Dinspre ușă vine un zgomot. Respirația cuiva. Îmi ridic privirea și-l văd pe Coop. Deși e întuneric, îi zăresc sclipirea ochilor albaștri când coboară brațul cu arma.

— Quincy? spune cu o înclinare a capului.

Întotdeauna cu o înclinare a capului.

43.

Imediat observ inelul. Inelul roșu de absolvire pe care îl poartă pe inelar. Îmi pare cunoscut și totuși străin. L-am văzut de atâtea ori că am ajuns să nu-l mai bag de seamă. Îl asimilez automat, ca atâtea alte lucruri când e vorba de Coop.

De aceea nu l-am recunoscut când l-am văzut în fotografia de pe noptiera Lisei Milner. Chipul lui Coop nu era în cadru. Era doar mâna lui, pe umărul ei, cu inelul pe deget, vizibil și nu tocmai.

Acum însă nu văd nimic altceva pe mâna în care ține și pistolul Glock. Deși a coborât brațul, degetul arătător e încă pe trăgaci.

— Ești rănită? mă întreabă.

— Nu.

— Bine, spune Coop. Asta e foarte bine, Quincy.

Mai face un pas, picioarele lui lungi parcurgând rapid distanța dublă față de un om obișnuit. Încă unul și e lângă noi, deasupra noastră. Sau poate doar deasupra mea. Tina e probabil moartă. Nu îmi dau seama.

Coop lovește cu piciorul cuțitul căzut lângă Tina, trimițându-l într-un colț unde e imediat înghițit de umbre.

Nu are sens să încerc să fug. Degetul lui nu părăsește nicio clipă trăgaciul. Cu un singur foc m-ar răpune. Ca pe Tina. Nici măcar nu sunt sigură că aș fi în stare să fug. Durerea, pastilele, greutatea amintirilor m-au paralizat.

— La început, vreme de câțiva ani, m-am tot întrebat cât de multe îți amintești, spune Coop. Când ai cerut să mă vezi, atunci, la spital, am crezut că te jucai cu mine. Că voiai să fiu acolo în clipa în care aveai să le spui polițiștilor că îți amintești totul. Era cât pe ce să nu vin.

— De ce ai venit?

— Pentru că cred că te iubeam încă de atunci.

Mă clatin, amețită de repulsie. Când mă aplec prea mult spre stânga, văd degetul lui Coop încordându-se pe trăgaci. Mă forțez să nu mă mai mișc.

— Câți au fost? îl întreb. Până la noaptea aceea.

— Trei.

O spune fără urmă de ezitare. Cu aceeași lejeritate cu care și-ar comanda o cafea. Sperasem cel puțin să facă o pauză.

Trei. Femeia strangulată de la marginea șoselei și cei doi turiști înjunghiați în cort. Toți apăreau în articolele găsite în casa Lisei. Cred că ea știuse ce s-a întâmplat cu ei. Cred că din cauza asta a murit.

— E o boală, spune Coop. Trebuie să înțelegi, Quincy, nu am vrut niciodată să fac acele lucruri.

Încep să plâng. Când îmi dau mucii, nici nu mă obosesc să mă șterg.

— Atunci, de ce le-ai făcut?

— Mi-am petrecut întreaga viață în pădurile astea. Făcând drumeții, vânând animale, făcând lucruri pe care eram prea tânăr ca să le fac. Mi-am pierdut virginitatea pe lespedea aceea din vârful dealului. Coop se cutremură amintindu-și, disprețuindu-se pe sine. Era târfa școlii. Dispusă să o facă cu oricine. Până și cu mine. Când am terminat, am vomitat în tufișuri. Iisuse, îmi era rușine de ceea ce făcusem. Atât de rușine, încât m-am gândit să-i frâng gâtul atunci, pe loc, ca să nu spună nimănui. Doar teama că aș fi prins m-a oprit.

Scutur din cap și-mi duc o mână la tâmplă. Cu fiecare cuvânt pe care îl rostește, o bucățică din inima mea se rupe și moare.

— Te rog, oprește-te!

Coop continuă să vorbească, ușurat de confesiune.

— Dar eram curios, Dumnezeu să-mi ajute, eram. Am crezut că armata mă va scăpa de povară. Că ucigând pentru țara mea mă va face să nu îmi mai doresc asta. Dar nu a fost așa. Toate ororile la care am fost martor mi-au amplificat dorința. Nu mult după ce m-am întors din armată, eram din nou în pădurile acestea, în mașină, cu o târfă care încerca să ajungă la New York făcând autostopul. Atunci, nu m-am mai temut. Războiul îmi alungase frica. Atunci, am făcut-o.

Păstrez o expresie neutră, încercând din răsputeri să nu las teama și dezgustul care mă cutremură să se vadă. Nu vreau să știe ce gândesc. Nu vreau să îl înfurii.

— Mi-am jurat că aceea va fi singura dată, spune Coop. Că m-am eliberat. Dar am continuat să revin în pădure. De obicei, cu un cuțit. Și când i-am văzut pe cei doi turiști, am știut că nu scăpasem de boală.

— Iar acum?

— Încerc, Quincy. Încerc din răsputeri.

— În noaptea aceea nu ai încercat, îi spun tremurând de dorința să-l privesc, să-i arăt cât de mult îl urăsc. Nu mai am inimă. E sfârtecată în bucăți.

— Mă testam, spune Coop. Venind la cabană. Așa procedam. Parcam mai departe și mergeam până aici, priveam înăuntru, pe fereastră, sperând și temându-mă în același timp că voi vedea ceva care îmi va reactiva boala. Nu s-a întâmplat niciodată. Până când te-am văzut pe tine.

Simt că mai am puțin și leșin. Mă rog să leșin.

— Trebuia să-l caut pe copilul care evadase de la spitalul de psihiatrie, spune el. În schimb, am început să dau târcoale cabanei, testându-mă din nou. Atunci te-am găsit în pădure. Cu cuțitul. Ai trecut pe lângă mine. Atât de aproape că dacă întindeam mâna te-aș fi atins. Dar erai prea furioasă ca să mă observi. Erai atât de supărată, Quincy. Și atât de îngrozitor de tristă. A fost minunat.

— Nu aveam de gând să fac ceea ce ai crezut că voi face, îi spun, sperând că mă crede. Sperând că va veni ziua în care eu însămi voi crede. Am aruncat cuțitul.

— Știu. Te-am văzut cum l-ai aruncat, când a venit el. Apoi ai plecat. A plecat și el. Dar cuțitul a rămas. Așa că l-am luat eu.

Face încă un pas spre mine. E atât de aproape că-i simt mirosul. Un amestec de sudoare și loțiune de după bărbierit. Îmi revin amintiri din noaptea trecută. Cu el deasupra mea. În mine. Mirosind la fel ca acum.

— Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea, Quincy. Trebuie să mă crezi. Am vrut doar să văd unde mergeai cu cuțitul. Am vrut să văd ce anume a înfuriat atât de tare pe cineva atât de perfect ca tine. Așa că am ajuns lângă lespede și i-am văzut. Și am știut că asta te-a înfuriat. Ei doi, înlănțuiți ca niște animale spurcate. Așa arătau, să știi. Două animale abjecte, grohăind, care meritau să moară.

Coop mișcă ușor brațul cu arma, îndoind și întinzând cotul, ca și cum nu mai vrea să îl țină îndreptat asupra mea.

— Apoi însă prietenul tău a fugit, continuă el. Craig. Așa îl chema, nu? Și nu puteam să-l las să scape, Quincy. Nu puteam. Dar tu erai acolo. Și prietenii tăi. Știam că trebuia să scap de voi toți.

Plâng iar, în hohote. Lacrimi de rușine, tristețe și confuzie mi se amestecă pe obraji.

— De ce nu m-ai ucis și pe mine? I-ai ucis pe toți ceilalți. De ce nu și pe mine?

— Pentru că mi-am dat seama că erai diferită, rostește el rar, ca și cum e încă impresionat de mine, atâția ani mai târziu. Și am avut dreptate. Trebuia să te fi văzut, alergând prin pădure, Quincy. Puternică, chiar și atunci. Ba,

mai mult, alergai spre mine, voiai ca eu să te ajut.

Mă privește cu admirație. Cu uimire.

— Nu aveam dreptul să distrug așa ceva.

— Chiar dacă exista riscul să îmi amintesc, subit, că tu erai vinovatul?

— Da, răspunde Coop. Chiar și așa. Pentru că știam ce se întâmpla. Creasem o altă Lisa Milner. O altă Samantha Boyd.

— Știai cine erau, spun eu.

— Sunt polițist. Firește că știam, spune el. Eroinele. Femei atât de puternice, de mărețe. Iar eu creasem una. Eu. În mintea mea, asta compensa toate relele pe care le făcusem. Și mi-am jurat să nu las nimic rău să ți se întâmple. M-am asigurat că vei avea mereu nevoie de mine. Chiar și atunci când părea că te îndepărtezi.

La început, nu-mi dau seama ce vrea să spună. Apoi însă înțeleg și gândul îmi apasă umerii ca o greutate. Alunec și mai aproape de podea.

— Scrisoarea, spun cu voce pierită. Tu ai scris-o.

— Am fost nevoit, spune Coop. Începeai să te îndepărtezi prea mult.

E adevărat. Mă îndepărtam. Îmi pornisem afacerea, mă mutasem împreună cu Jeff, începeam să devin femeia care-mi dorisem dintotdeauna să fiu. Așa că el a mers în Quincy, Illinois, și a trimis prin poștă scrisoarea aceea de amenințare, știind că asta mă va aduce înapoi în brațele lui, într-o clipă. Și așa a fost.

În minte îmi răsare o nouă întrebare, desfăcându-se ca petalele unei flori. Mi-e frică să-l întreb, dar trebuie.

— Ce altceva ai mai făcut? După noaptea aceea? Au mai fost alte fapte rele?

— Am fost cuminte, spune Coop. În general.

Mă cutremur la auzul cuvintelor. Acele două cuvinte cuprind în ele terori de nedescris.

— A fost greu, Quincy. Au fost momente în care am fost foarte aproape să o fac. Dar mă gândeam la tine și reușeam să mă opresc. Nu voiam să risc să te pierd. Tu m-ai făcut să mă port cum trebuie.

— Și Lisa? îl întreb. Cum rămâne cu Lisa?

Își pleacă capul, părând apăsat de regrete sincere.

— A trebuit să o fac.

Pentru că începuse să aibă niște bănuieli. Probabil după sosirea Tinei, care căuta răspunsuri legate de cele petrecute la Pine Cottage. Lisa a început să facă cercetări pentru că așa era felul ei – atentă la amănunte. Și a

continuat cercetările și după plecarea Tinei. A găsit articolele acelea despre crimele din pădure, a trimis câteva e-mailuri, și-a dat seama că Joe nu era capabil, fizic, să fi ucis toți acei oameni de la Pine Cottage. Nu pe cineva atât de solid ca Rodney sau atât de atletic precum Craig. Coop era singurul prezent acolo, în noaptea aceea, suficient de puternic să-i răpună pe toți.

De aceea îmi scrisese Lisa chiar înainte să fie ucisă. Ca să mă avertizeze în privința lui Coop.

— O cunoșteai, nu-i așa? îl întreb. De aceea te-a invitat în casă, ți-a oferit vin, a avut încredere în tine.

— Nu avea încredere în mine, spune Coop. Nu în noaptea aceea. Încerca să mă facă să mărturisesc.

— Dar avusese încredere în tine, cândva.

Coop dă din cap aproape imperceptibil.

— Cu ani în urmă.

— Ați fost iubiți?

Din nou dă din cap. La fel de slab.

Nu sunt surprinsă. Mă gândesc din nou la fotografia din camera Lisei. Felul în care brațul lui îi cuprindea umerii exprima apropiere și încredere.

— Când? îl întreb.

— Nu mult după cele petrecute aici. I-am cerut lui Nancy să ne facă legătura. După ce mi-am dat seama că eu însumi creasem o Eroină, am vrut să le cunosc pe celelalte. Voiam să văd dacă erau la fel de puternice ca tine.

Coop vorbește atât de firesc despre asta, ca și cum ideea lui bolnavă este cât se poate de normală. Ca și cum eu, mai mult decât oricine, ar trebui să înțeleg nevoia de a ne compara între noi.

— Lisa era impresionantă, trebuie să recunosc, continuă Coop. Nu voia decât să te ajute. Nici nu mai știu de câte ori m-a întrebat cum te descurcai, dacă aveai nevoie de ajutor. Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat. Grija ei față de tine a fost sinceră, Quincy. Nobilă. Nu ca în cazul Samanthei.

Încerc să îmi ascund surpriza. Nu vreau să-i ofer această satisfacție. Dar nu reușesc și Coop zâmbește pe jumătate, mândru de el.

— Da, am cunoscut-o pe Samantha Boyd. Pe cea adevărată, nu copia asta ieftină.

Arată cu bărbia către Tina și își țuguie buzele. Preț de o clipă, o clipă îngrozitoare, mă tem că o va scuipa. Închid ochii, să nu văd, în caz că o va face.

— Ai știut de la început că ea nu era Sam?

— Am știut, răspunde Coop. Am știut din clipa în care v-am văzut fotografia în ziar. Există o asemănare, desigur. Dar am știut că nu putea fi adevărata Samantha Boyd. Nu știam însă ce era mai bine să fac.

Mintea îmi fuge înapoi la noaptea aceea, când am venit acasă și i-am găsit împreună. Îmi amintesc mâna lui pe gâtul ei. Părea o mângâiere. Dar poate era o strânsoare. Plănuise să o ucidă și pe Tina. Poate chiar atunci, în camera de oaspeți.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu puteam, îmi răspunde. Nu fără să îți dezvălui că adevărata Samantha Boyd era moartă.

Oftez, durerea și tristețea devenite mult prea insuportabile ca să le mai țin în mine. Gemetele mele se întețesc, din ce în ce mai puternice, încercând să oprească mărturisirea lui Coop. Dar am auzit deja prea multe. Iar acum știu că tot el a ucis-o și pe Samantha Boyd. Aceasta nu se retrăsese să trăiască departe de lume. El o smulsese din lume.

— De ce? îl întreb gemând.

— Pentru că ea nu era ca tine, Quincy. Nu merita să fie pomenită alături de tine. Am zburat până într-un orășel de rahat din Florida, doar ca să o cunosc. Și ce am găsit a fost o neisprăvită, nevolnică și grasă. Nici pe departe Samantha Boyd pe care mi-o imaginasem. Nu mi-a venit să cred că era aceeași persoană cu cea care supraviețuise ororilor petrecute la motelul acela. Era speriată și sfioasă și nu semăna deloc cu tine. Și atât de dornică să facă pe plac. Dumnezeule, practic, s-a aruncat pe mine. Cel puțin, Lisa a fost mai reținută.

Dintr-odată, în mintea mea se face lumină. Toate amănuntele acelea. Se înșiră ca mărgelele pe ață, una lângă alta, până se închide cercul.

Coop se culcase cu toate trei.

Cu Sam, cu Lisa și cu mine.

Acum, două erau moarte.

Eu sunt ultima încă în viață.

Nu mă pot opri din plâns. Tristețea se strânge în jurul meu ca un pumn care mă stoarce de lacrimi.

— Nici măcar nu a întrebat despre tine, continuă Coop, ca și cum asta i-ar justifica moartea. Samantha Boyd, tovarășa ta de suferință, era atât de nerăbdătoare să îmi intre în grații că nu s-a deranjat nici măcar o dată să mă întrebe cum îți merge.

— Și cum îmi mergea, Coop? îl întreb, rostind cuvinte mai amare decât

îmi erau lacrimile. Îmi era bine?

Coop pune ușor arma deoparte, înapoi în suportul ei. Apoi vine lângă mine, pășind peste cadavrul Tinei, se apleacă pe podea, unde m-am prăbușit, până ce ochii lui albaștri privesc în ochii mei.

— Îți era foarte bine.

— Și acum?

Tremur de teamă că mă va atinge. Nu vreau să știu ce fel de atingere va fi.

— Încă mai poate fi așa, spune Coop. Poți uita totul. Legat de noaptea asta. De cele petrecute acum zece ani. Ai uitat o dată. Poți uita din nou.

Pe podea, simt cum mă împunge ceva în picior. Ceva ascuțit.

— Și dacă nu pot? îl întreb.

— Poți. Te voi ajuta.

Îmi asum riscul și îmi desprind privirea de pe chipul lui Coop ca să privesc în jos și văd că e un cuțit. Cuțitul care îi căzuse lui Rocky Ruiz din buzunar. Pe care îl luase Tina. Acum îl împinge către mine, în mod miraculos încă în viață, privindu-mă fix cu un ochi însângerat.

De sub mâneca jachetei i se vede tatuajul. Deși răsturnat, cuvântul e la fel de clar.

SUPRAVIEȚUITOARE

— Putem să plecăm, îmi spune Coop. Doar noi doi. Vom începe o viață nouă. Împreună.

Pare atât de sincer. De parcă ar fi posibil. Dar nu este. O știm amândoi.

Cu toate acestea, îi fac jocul. Dau din cap. Reținut, la început, apoi mai convingător, căci Coop se apleacă și îmi atinge obrazul.

— Da, îi spun. Mi-ar plăcea.

Continui să încuviințez până ce Coop mă sărută. Întâi pe frunte, apoi pe amândoi obrajii. Când își pune buzele peste ale mele, mă abțin cu greu să nu vomit, să țip sau să mă smulg de lângă el. În schimb îl sărut, în timp ce mâna dreaptă îmi coboară pe podea.

— Quincy, șoptește Coop. Dulcea, frumoasa mea Quincy.

Apoi își așază mâinile pe gâtul meu, strângând ușor, ca să nu mă doară prea rău. Și el plânge. Lacrimile lui se amestecă cu lacrimile mele, în timp ce mâinile lui apasă din ce în ce mai strâns pe gâtul meu.

Ating lama cuțitului cu degetul mare și îl plimb peste muchia lui,

înfiorată.

Coop continuă să mă strângă de gât. Degetul lui mare alunecă pe traheea mea și apasă. Apoi mă sărută din nou. Îmi suflă aer în plămâni în timp ce mă sugrumă. Încă plânge. Șoptind ușor în timp ce mă sărută.

— Quincy. Dulce, dulce Quincy.

Degetele mele ajung la mânerul cuțitului. Se încolăcesc în jurul lui.

Nu mai am aer. Plămânii mi s-au golit deși Coop continuă să mă sărute, suflându-mi în gură cuvinte de iertare.

— Îmi pare rău, șoptește.

Ridic cuțitul.

Coop continuă să strângă, să mă sărute, să își ceară iertare.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

Mă aștept ca trupul lui Coop să opună rezistență, ca și cum nu e alcătuit doar din piele și țesut. Cu toate acestea, cuțitul pătrunde printre coastele lui cu ușurință, făcându-l să încremenească, surprins.

— Quincy!

Cuvântul e încărcat de surpriză. Surpriză, trădare și, bănuiesc, un strop de admirație.

Mâinile nu i se desprind din jurul gâtului meu decât după ce scot cuțitul. Din rană țâșnește sângele, lipicios și fierbinte. Coop încearcă să se îndepărteze, dar sunt mai rapidă. Înfig iar cuțitul, de data aceasta în stomac.

Îl răsucesc și trupul i se cutremură. Din gură îi țâșnesc stropi de sânge și salivă.

Își pune mâna peste mâna mea, încercând să scoată cuțitul. Strâng din dinți, scrâșnesc și țin cuțitul pe loc. Când mâna lui slăbește strânsoarea, răsucesc pentru ultima oară cuțitul.

— Quincy, repetă el cu sângele gâlgâind în gâtlej.

Dau din cap, o singură dată, asigurându-mă că mă vede înainte ca ochii să i se răstoarne în cap. Vreau să știe că sunt mai mult decât o supraviețuitoare, mai mult decât o luptătoare, așa cum și-a imaginat dintotdeauna.

Sunt creația lui, născută din sânge, durere și lama rece a unui cuțit.

Sunt o Eroină, la naiba.

PINE COTTAGE, PATRU LUNI MAI TÂRZIU

Culoarea bej nu o avantaja pe Tina. O făcea să pară spălăcită, țesătura și pielea confundându-se. Dincolo de paloare însă, arăta bine. Aceleași trăsături întinse. Același limbaj tensionat al trupului. Numai părul îi era schimbat. Nu mai era negru ca pana corbului, ci castaniu.

— O să pari o cu totul altă persoană, când ieși de aici, îi spuse Quincy.

— Vom vedea, răspunse Tina. Cincisprezece luni e destul de mult.

Amândouă știau că timpul acela putea fi scurtat. Sau nu. Era o situație specială. Orice era posibil. Durata sentinței o surprinsese pe Quincy, dar nu și pe Tina. E uimitor cum te tratează poliția atunci când pretinzi a fi altcineva. Falsă reprezentare. Furt de identitate. Douăsprezece tipuri diferite de fraudă. Acuzațiile împotriva Tinei erau atât de diverse și se întindeau pe câteva state, încât Jeff avertizase că putea petrece și doi ani în spatele gratiilor.

Quincy spera să fie mai puțin. Tina trecuse prin destule încercări, deși aceasta se jura că totul meritase.

O parte din acțiunile ei poate meritaseră. Mai ales partea privind reabilitarea numelui lui Joe Hannen. Lumea știa acum că el era nevinovat, iar Tina asta își dorise.

Cu toate acestea, aproape murise din cauza Lui, noul vinovat, cel al cărui nume Quincy nu îl mai putea pronunța. Glonțul tras de El trecuse la câțiva milimetri de plămânul Tinei, încă și mai aproape de inimă. Pierderea masivă de sânge îi îngrijorase pe medici, dar, ținând cont de toate acestea, se recupera binișor. Se vindecase la timp pentru a-și ispăși pedeapsa în închisoare.

— Știi că nu trebuie să faci asta, îi spuse Quincy, nu pentru prima oară. Nu trebuie decât să spui, și voi mărturisi totul.

Privi în jurul ei, în sala de așteptare, unde se aflau și alte femei îmbrăcate în bej, alături de cei care le vizitau. Dinspre mesele alăturate răzbăteau discuții șoptite, în diverse limbi. Pe fereastra zăbrelită, Quincy văzu zăpada murdară spulberată către un gard metalic, mărginit în partea de sus de rulouri de sârmă ghimpată. Nu înțelegea cum rezista Tina acolo, deși i se spusese că nu era chiar rău. Tina îi spusese că îi amintea de Blackthorn.

— Nu e ca și cum mărturisirea ta îmi va scurta sentința, îi spuse ea. În plus, ai avut dreptate. Eu te-am împins să faci ceea ce ai făcut.

Rocky Ruiz ieșise din comă cam pe când Quincy înfigea pentru ultima oară cuțitul în El. Memoria lui Rocky era în continuare începătoșată, mai puțin din cauza bătăii primite, cât din cauză că era foarte drogat la momentul respectiv. Știa însă că fusese atacat. Împotriva dorinței lui Quincy, Tina luase vina asupra ei. Rocky nu susținuse altceva, iar detectivul Hernandez nu insistase. Jeff propusese o înțelegere, respectiv ca Tina să ispășească concomitent pedepsele pentru atac la persoană și fraudă.

— Nu m-ai împins să fac nimic, spuse Quincy. Alegerile mele îmi aparțin.

Ceea ce era adevărat. Consecințele acelor alegeri nu puteau fi controlate.

— Au găsit-o pe adevărata Samantha? întrebă Tina. I-am tot întrebat pe paznici dacă s-a aflat ceva.

— Nope, răspunse Quincy, pocnind din buze. Încă îi caută cadavrul.

Când uciderea Samanthei Boyd fusese confirmată, poliția din Florida declanșase o acțiune amplă de recuperare a cadavrului acesteia. Quincy își petrecuse ultimele patru luni urmărind știrile, în timp ce autoritățile răscoleau mlaștinile, dragau lacurile, săpau în terenurile abandonate. Însă Florida era un stat întins și șansele să o găsească erau mici.

Quincy conchise că poate era mai bine așa. Câtă vreme nu îi era descoperit cadavrul, avea impresia că mai exista o Eroină undeva, pe lume. Că nu rămăsese doar ea.

— Și Jeff? întrebă Tina. Ce mai face?

— Cred că tu vorbești cu el mai mult ca mine, îi răspunse Quincy.

— Se prea poate. Data viitoare când îl văd, îi transmit salutările tale.

Quincy știa că asta nu va schimba cu nimic situația. Jeff îi spusese foarte clar ce credea despre ea, în noaptea aceea lungă și dureroasă în care îi mărturisise toate fărădelegile comise. Fusese insuportabil pentru ea să-l vadă pendulând între iubire și ură, între înțelegere și dezgust. La un moment dat, se agățase de ea implorând-o să îi ofere un singur motiv rațional pentru care se culcase cu El.

Nu putuse.

De aceea, ea luase hotărârea că era cel mai bine pentru amândoi să se despartă, chiar dacă Jeff ar fi găsit o cale să o ierte. Nu erau potriviți unul pentru celălalt. Trebuia să își fi dat seama de asta de la început.

— Mi-ar plăcea, răspunse Quincy. Spune-i că-i doresc numai bine.

Vorbea serios. Jeff merita să aibă lângă el o persoană normală. Iar ea trebuia să se concentreze asupra altor aspecte. Cum era să își repornească afacerea online. Să renunțe la vin. Și la Xanax.

A doua zi după plecarea lui Jeff, sosise mama ei, într-o vizită prelungită. Au făcut toate lucrurile pe care trebuia să le fi făcut cu ani în urmă. Au vorbit. Au plâns. Au iertat. Au aruncat la toaletă toate pastilele albastre. Acum, de câte ori simțea nevoia, Quincy bea suc de struguri încercând să-și păcălească creierul privat de medicament. Uneori, funcționa. Alteori, nu.

— Ți-am citit interviul, îi spune Tina.

— Eu nu. Cum a fost?

— Jonah a făcut treabă bună.

După Pine Cottage – episodul al doilea, Quincy îi acordase un singur interviu, în exclusivitate, lui Jonah Thompson. I se păruse corect, dat fiind că și el o ajutase, în felul lui arogant. Toate canalele de știri, din Trenton până la Tokio îl preluaseră. Toată lumea voia să vorbească cu ea. Cum însă ea refuzase, trebuiseră să se mulțumească cu Jonah. Acesta reușise să transforme toată atenția generată într-o ofertă de lucru mai bună. Începuse luni, la *The New York Times*. Quincy spera ca aceștia să-i facă față.

— Mă bucur că a ieșit bine, spuse ea.

În jurul lor, încăperea începea să se golească. Orele de vizită se apropiau de sfârșit. Quincy știa că trebuia să se pregătească și ea de plecare, dar o ultimă întrebare nu îi dădea pace.

— Ai bănuit că El era responsabil de cele întâmplate la Pine Cottage?

— Nu, răspunse Tina, înțelegând la cine se referea. Tot ce știam e că nu putea să fi fost Joe.

— Îmi pare rău că l-am crezut vinovat atâta vreme, spuse Quincy. Îmi pare rău că ți-am provocat atâta suferință.

— Să nu îți pară rău. Mi-ai salvat viața.

— Și tu mie.

Se priviră una pe alta, în tăcere, până când paznicul de lângă ușă le spuse că venise momentul să plece. Când Quincy se ridică, Tina întrebă:

— Crezi că poți să mai treci pe aici, câteodată? Să mă saluți?

— Nu știu. Vrei să mai vin?

Tina ridică din umeri.

— Nu știu.

Cel puțin, erau sincere. Într-un fel, întotdeauna fuseseră sincere, chiar și când mințeau.

— În cazul acesta, rămâne de văzut, spuse Quincy.

Buzele Tinei se arcuiră în sus, într-un început de zâmbet.

— Mă găsești aici, scumpo.

•

Quincy porni înapoi către oraș, în mașina închiriată, mijind ochii în fața luminii reflectate de zăpada adunată la marginea șoselei. Peisajul pe care îl traversa era cu totul dezamăgitor. O înșiruire ternă de centre comerciale, biserici și parcuri de mașini uzate, albite de sarea folosită la deszăpezire. Cu toate acestea, o clădire îi atrase atenția, o vitrină îngustă, încadrată de o parte de o pizzerie și de cealaltă parte de biroul unei agenții de turism închise peste weekend. O firmă luminoasă, roz, sclipea în vitrină.

TATUAJE

Fără să stea pe gânduri, Quincy trase în fața salonului, opri mașina și intră. Un clopoțel fixat deasupra ușii îi anunță sosirea. Femeia de la recepție avea buzele voluptuoase, date cu ruj roșu aprins, și o constelație de steluțe roz tatuate pe gât. Părul îi era negru, cum fusese al Tinei.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Da, răspunse Quincy. Cred că mă puteți ajuta.

O oră mai târziu era gata. Duruse, dar mai puțin decât se așteptase.

— Vă place? întrebă femeia purtătoare a unei constelații roz.

Quincy răsuci mâna ca să vadă mai bine rezultatul. Cerneala era încă umedă și o ustura, întunecată pe pielea ei trandafirie. Stropi de sânge înconjurau fiecare literă, ca niște becuri pe o reclamă luminoasă. Cu toate acestea, cuvântul se citea cu ușurință.

SUPRAVIEȚUITOARE

— E perfect, spuse Quincy, încântată. Acum devenise o parte din ea. Permanentă, la fel ca cicatricele.

Încă îl contempla când televizorul din salon anunță știri de ultimă oră. Quincy mai privise către ecran, pe când cerneala îi pătrundea în piele, însă fusese mai atentă la durere decât la ce se difuza. Acum însă încremeni în scaun, captivată de ceea ce vedea.

Câțiva adolescenți fuseseră descoperiți morți într-o casă din Modesto, California, anunța crainicul. În total, fuseseră ucise nouă persoane.

Quincy ieși imediat și conduse în grabă înapoi în oraș.

Ajunsă acasă, își petrecu noaptea trecând de la un canal la altul, căutând să afle cât mai multe despre ceea ce presa numea deja Masacrul de la Modesto. Cele opt victime erau elevi în ultimul an de liceu – aflați la o petrecere în casa unui coleg ai cărui părinți erau plecați. Cea de-a noua victimă era un îngrijitor de la școală, care își făcuse apariția neinvitat, cu o foarfecă de grădină. Singura supraviețuitoare era o tânără de optsprezece ani, pe nume Hayley Pace, care reușise să se salveze după ce îl ucisese pe ucigașul prietenilor ei.

Quincy nu fu surprinsă să-l audă pe unul dintre crainici menționând numele ei. La urma urmei, era primul astfel de incident după cele petrecute la Pine Cottage. Telefonul îi bâzâise întruna cu apeluri și mesaje de la reporteri.

La trei dimineața, închise televizorul. Pe la cinci, ajungea la aeroport. Când bătu de ora șapte, era deja în aer, în drum spre Modesto, cu încheietura încă pulsând dureros în jurul tatuajului.

•

Quincy așteptă conferința de presă, înainte să se strecoare în spital. Atenția „vulturilor” din fața ușii de la intrare era distrasă de raportul medical recent, comunicat de doctori și de prezența părinților, astfel încât trecu neobservată, ascunsă în spatele unei perechi mari de ochelari de soare cumpărate de la magazinul de suvenire al spitalului.

Odată intrată, o vrăji cu ușurință pe asistenta cu chip matern de la recepție, ca să-i divulge numărul salonului lui Hayley.

— Sunt verișoara ei, îi spuse Quincy. Vin tocmai de la New York, direct de la aeroport, și ard de nerăbdare să o văd.

Camera de spital a lui Hayley era întunecoasă, solemnă și plină de vase cu flori. Era ca într-o biserică. Ca și cum Hayley era pe cale să fie sfințită.

Când intră Quincy, fata era trează, sprijinită de un morman de perne. Era o fată simplă. Drăguță, dar nu o frumusețe. Păr castaniu, drept, și un nas mic, obraznic. Ușor de trecut cu vederea în mulțime.

Cu excepția ochilor.

Ochii fură cei care o atraseră pe Quincy tot mai aproape. Verzi și strălucitori ca niște smaralde, transmiteau forță și inteligență chiar și în mijlocul durerii. Quincy văzu ceva din ea însăși în ochii fetei. Și ceva din Tina.

Strălucirea aceea.

— Cum te simți? o întrebă venind lângă pat.

— Doare, spuse Hayley, cu vocea înmuiată de amestecul tipic de medicamente, oboseală și suferință. Peste tot.

— Era de așteptat, îi spune Quincy. Va trece, cu vremea.

Hayley nu își luase nicio clipă ochii de la ea.

— Cine ești? o întrebă.

— Numele meu e Quincy Carpenter.

— De ce ești aici?

Quincy luă una din mâinile fetei între mâinile ei și o strânse ușor.

— Sunt aici, spuse ea, ca să te învăț cum să fii o Eroină.

virtual-project.eu

violin

[1] Vila cu Pini (în engleză în original) (n.tr.).
[2] Canal american de televiziune prin cablu (n.tr.).
[3] Muncie, Indiana (n.tr.).
[4] Originar din Marea Britanie, stilul presupune un amestec de eleganță sofisticată și confort. Principalele caracteristici sunt imperfecțiunile și frumusețea naturală. Culorile tipice sunt nuanțele simple și calde, tonurile pastel (n.tr.).
[5] Boli cu transmisie sexuală (n.tr.).
[6] Medicament/substanță inexistentă, nume inventat de autor în scop artistic (n.tr.).
[7] Cloud Gate – Sculptură reflectorizantă, realizată de artistul Anish Kapoor, amplasată în Millenium Park (n.tr.).
[8] Localnic din Oklahoma (n.tr.).
[9] Pennsylvania (n.tr.).